

РИК РИЪРДЪН ЧУКЪТ НА ТОР

Част 2 от „Магнус Чейс и боговете на Асгард“

Превод от английски: Александър Драганов, 2016

chitanka.info

*На Дж. Р. Р. Толкин, който ме запозна с митовете на
Севера.*

ПЪРВА ГЛАВА

МОЖЕ ЛИ ДА СПРЕШ ДА УБИВАШ КОЗЕЛА МИ?

Научих си урока — ако излезеш с валкирия на кафе, ще трябва да платиш сметката и да се погрижиш за трупа.

Не бях виждал Сама ал-Абас почти шест седмици, затова, когато ми се обади без предупреждение и каза, че трябва да говорим на живот и смърт, се съгласих веднага.

(Технически погледнато — вече бях мъртъв, така че не знаех колко да се притеснявам за евентуалната ми смърт, но все пак Сам звучеше нервно.)

Когато стигнах „Замислената чаша“ на улица „Нюбъри“, нея още я нямаше. Мястото както обикновено бе претъпкано, затова се наредих за кафе. След няколко секунди Сам буквално влетя вътре, като мина над главите на посетителите в кафенето.

На останалите и окото им не мигна. Обикновените смъртни не възприемат магията. Това е добре, защото иначе бостънци биха прекарвали по-голямата част от времето си в панически бяг от великаните, троловете, човекоядците и воините *айнхеряр*, размахващи бойни брадви, докато си пият кафето.

Сам се приземи пред мен в училищната си униформа — бели маратонки, кафеникави панталони и риза с дълъг ръкав, върху която бе нарисувано логото на академия „Кинг“. Зелена забрадка покриваше косата ѝ. От колана ѝ висеше брадва. Сигурен бях, че тя не е част от униформата.

Макар да се зарадвах да я видя, забелязах, че кожата под очите ѝ е по-тъмна от обичайното, а тя самата леко се олюлява.

— Изглеждаш ужасно — заявих.

— И на мен ми е приятно да те видя, Магнус.

— Не, имам предвид... не ужасно като *различно от нормалното* ужасно. Просто изглеждаш *ужасно* изтощена.

— Да ти намеря ли лопатка, та да изкопаеш още по-дълбок гроб, в който да ме тикнеш?

Предадох се и вдигнах ръце.

— Къде се загуби последния месец и половина?

Раменете й се напрегнаха.

— Работата този семестър ме смазва. Гледам деца след училище. После, както може би помниш, трябва да прибирам душите на мъртвите и да ходя по строго секретните мисии на Один.

— Децата тези дни сте много заети.

— Освен това... се уча да летя.

— Да летиш? — напреднахме с останалите от опашката. — Със самолет?

Знаех, че мечтата на Сам е някой ден да стане професионален пилот, но не осъзнавах, че вече взима уроци.

— *Дават* ли ти да летиш на шестнайсет?

— Баба и дядо никога не биха могли да съберат достатъчно пари, за да си го позволят — светнаха очите й, — но семейство Фадлан имат приятел, който държи такова училище. Успяха да убедят Джид и Биби...

— Ха! — ухилих се. — Значи, уроците са подарък от Амир?

Сам се изчерви. Тя бе единствената сгодена тийнейджърка, която познавах. Беше сладко как се изчервяваше, когато станеше дума за Амир Фадлан.

— Учителите са най-умните и внимателни... — тя въздъхна замечтано — но стига за това. Не съм те извикала да ти се оплаквам за програмата си. Трябва да се видим с наш информатор.

— Информатор?

— Това може да е пробивът, който очаквахме. Ако информацията е вярна...

Телефонът на Сам извънтя. Тя го извади от джоба си, провери екрана и изруга.

— Трябва да вървя.

— Но ти едва сега пристигна.

— Знаеш как сме валкириите с работата. Код три-осем-едно, възможно е в момента да умира герой.

— Току-що си го измисли това.

— Не съм.

— И какво, някой мисли, че ще пукне, и ти праща съобщение „Умирам, веднага пратете валкирия!“, последвано от тъжни личица?

— Помня, че твоята душа я изпроводих до Валхала и без да ми пращаш тъжни личица.

— Не, но аз съм специален.

— Просто запази една маса отвън — каза тя. — Виж се с информатора. Ще се върна веднага щом мога.

— Но аз дори не знам как изглежда информаторът ти!

— Щом го видиш, ще го познаеш — обеща ми Сам. — Бъди храбър. Освен това ми вземи сладка.

Отлетя от магазина като Супер Мюсюлманката и ме остави да платя за поръчката.

Взех две големи кафета, две кифли и намерих една маса навън.

Пролетта бе дошла рано в Бостън. Купчини мръсен сняг все още се прилепваха по бордюрите на тротоарите подобно на зъбен камък, но по черешовите дървета вече се виждаха бели и червени цветове. Шарени дрехи с пастелни цветове украсяваха прозорците на скъпите магазини. Туристите се разхождаха, наслаждавайки се на слънчевата светлина.

Застанал навън, добре облечен с наскоро изпраните си дънки, риза и яке, установих, че за пръв път от три години не съм бездомен. Миналия март ровех в кофите за боклук, спях под един мост в градския парк и се шляех с приятелите си Харт и Блиц, като избягвах ченгетата и се стремях да оцелея.

После, преди два месеца, загинах в битка с огнен великан и се събудих в хотел „Валхала“ като *айнхери*, един от воините на Один.

Сега имах чисти дрехи, къпех се всеки ден. Спях в удобно легло всяка нощ. Можех да седя на масата с кафе, да си плащам за храната, която ям, и да не се безпокоя кога ще дойде персоналът, за да ме принуди да се разкарам.

От прераждането си насам свикнах с доста странни неща. Прекосих Деветте свята, срещнах нордически богове, елфи, джуджета и някои чудовища с имена, които не можех да произнеса. Спечелих си вълшебен меч, който в момента висеше на врата ми като рунически медальон. Дори имах безумен разговор с братовчедката Анабет^[1] за гръцки богове, които живеели в Ню Йорк и вгорчавали нейния живот.

Явно Северна Америка гъмжеше от древни богове^[2]. Това си беше истинска напасть.

Научих се да приемам всичко случващо се. Но да съм навън в Бостън по време на приятен пролетен ден, и то като нормално смъртно хлапе?

Това ми беше странно.

Огледах тълпата от пешеходци, търсейки информатора на Сам. „Щом го видиш, ще го познаеш“, беше ми обещала тя. Чудех се каква информация има този тип, след като Сам смяташе, че е въпрос на живот и смърт да я научим.

Погледът ми се спря на витрината в края на един блок. Над вратата имаше табела от месинг и сребро, на която гордо пишеше: „Най-доброто от Блицен“, ала магазинът бе затворен. Прозорецът на входната врата беше покрит с хартия отвътре, на която с червен маркер бе надраскано набързо: „Затваряме за ремонт. Скоро ще отворим отново!“.

Надявах се да мога да питам Самира за това. Нямах представа защо старият ми приятел Блиц е изчезнал. Преди две седмици минах покрай магазина и установих, че е затворен. Оттогава нямаше ни вест, ни кост от Блицен или Хартстоун, а това не бе в стила им.

Замисляйки се върху ситуацията, почти не забелязах информатора, докато той не застана точно до мен. Ала Сам беше права, отличаваеше се от тълпата. Не всеки ден можеше да видиш козел с дълго палто.

Между извитите му рога се мъдреше бомбе. Чифт очила бяха поставени върху муцуната му. Дългото му палто се преплиташе в задните му копита.

Въпреки майсторската му дегизировка го разпознах. Бях убил и изял точно този козел в един друг свят, нещо като обвързващо преживяване, което не се забравяше.

— Отис — рекох.

— *Шит* — каза той. — Тук съм инкогнито. Наричай ме... *Отис*.

— Не знам дали това помага на *инкогнитото*, но добре.

Отис, когото трябваше да наричам Отис, се покатери на стола, който бях запазил за Сам. Седна и постави предните си копита на масата.

— Къде е валкирията? И тя ли е инкогнито?

Надникна в пликчето със сладки, все едно Сам можеше да се е скрила там.

— Самира трябваше да преведе една душа — казах аз. — Скоро ще дойде.

— Хубаво е да имаш цел в живота — въздъхна Отис, — но благодаря за храната.

— Но това не е за...

Отис грабна кифлата на Сам и я загриза с все хартията. На масата до нас една възрастна двойка се загледа в приятеля ми козел и се усмихна. Може би смъртните им сетива го възприемаха като мило дете или забавен домашен любимец.

— Та... — трудно ми бе да наблюдавам как Отис поглъща сладкиша и разпръсква трохи по реверите на палтото си — ... имал си да ни казваш нещо.

— За господаря е — оригна се Отис.

— За Тор.

— Да, за него — потрепери Отис.

И аз да работех за бога на гръмотевиците, щях да потрепера, като чуя името му. Отис и брат му Марвин теглеха колесницата на бога. Също така предоставяха на Тор безкраен запас от козе месо. Всяка нощ Тор ги убиваше и изяждаше за вечеря. Всяка сутрин Тор ги съживяваше. Ето защо трябва да отидете в университета, деца, за да може, като пораснете, да не ви се налага да работите като вълшебен козел.

— Най-накрая имам следа — каза Отис. — За *оня предмет*, който липсва на господаря.

— Искаш да кажеш за чу...

— Не го произнасяй! — предупреди Отис. — Но да. За *същото*.

Спомних си миналия януари, когато за пръв път се запознах с бога на гръмотевиците. Изкарахме си добре край лагерния огън, заслушани в пръдните на Тор, който приказваше за любимите си телевизионни сериали, пръдваше, сетне се оплакваше за изгубения си чук, с който убивал великани и свалял любимите си сериали от интернет... и пак пръдваше.

— Още ли не сте го намерили? — попитах.

Отис тропна с предните си копита по масата.

— *Официално* няма проблем, разбира се. Ако великаните знаеха със сигурност, че Тор е изгубил... сещаш се какво, щяха да завладеят световите на смъртните, да унищожат всичко и да ме запратят в клинична депресия. Неофициално обаче... не, не сме го открили. Месеци наред го търсим без резултат. Враговете на Тор стават все по-нахални. Те надушват слабостта. Казах на терапевта си, че това ми напомня на дните, когато бях малко козле и хулиганите в кошарата ме тормозеха.

Отис погледна тъжно с жълтите си очи.

— Мисля, че оттогава развих травматичен стрес.

Това бе знак, че следващите няколко часа трябва да си говорим за чувствата на Отис. Но аз съм ужасен човек, затова просто му казах, че го разбирам, и продължих нататък.

— Отис — подех аз, — последния път, когато се видяхме, намерихме на Тор един здрав железен жезъл, който да използва като резервно оръжие. Не е като да е беззащитен.

— Да, ама жезълът не може да се сравнява с онова... *чу-то*. Не предизвиква същия страх у великаните. Освен това Тор се дразни, когато трябва да гледа сериали на жезъла. Екранът е мънищък и е с ужасна резолюция. На мен не ми харесва, когато Тор е раздразнен. Така трудно и аз намирам щастието.

Не виждах смисъл в голяма част от чутото. Защо Тор изпитваше такова затруднение да намери собствения си чук, как бе съумял да опази загубата му в тайна от великаните за толкова време, а и идеята, че козелът Отис търси щастието...

— Значи, Тор иска помощта ни — предположих.

— Не и официално.

— Не, разбира се. Всички ще трябва да ходим с палта и очила.

— Отлична идея — каза Отис. — Така или иначе казах на валкирията, че ще я държа в течение, понеже тя отговаря за... нали се сещаш... секретните операции на Один. Това е първата добра следа, на която попадам, относно местонахождението на *онзи предмет*. Източникът ми е надежден. Това е друг козел, който ходи при същия психиатър. Подочул е нещо в обора.

— Искаш да проверя следата, спусната ни от обор в кабинета на твоя психиатър?

— Това ще е супер — Отис се приведе толкова много напред, че се притесних да не падне от стола. — Но ще трябва да си внимателен.

Сторих всичко възможно, за да не се разсмея. Играл бях с огнени великани на народна топка, направена от лава. Бях летял с орел над покривите на Бостън. Издърпах Вселенския змей от залива в Масачузетс и победих вълка Фенрир с една прежда. А сега този козел ми казваше да съм внимателен.

— Та къде, разправяш, е *чу-то*? — попитах. — Йотунхейм? Нифлхейм? Пръдлиторхейм?

— Дразниш ме — тъмните очила на Отис се кривнаха върху муцуната му. — *Чу-то* е на друго опасно място. Провинстаун.

— Провинстаун — повторих. — Накрая на Кейп Код.

Имах смътни спомени от това място. Мама ме бе водила там за един уикенд през лятото, когато бях на осем. Помнех плажове, карамелени бонбони, рулца от раци и множество картинни галерии. Най-опасното нещо, на което попаднах, бе чайка с нервен стомах.

— В Провинстаун има *могилна* твар^[3].

— Предполагам, че нямаш предвид дъждовен червей.

— Не, не... — потръпна Отис. — Могилната твар е могъщо немъртво същество, което събира вълшебни оръжия. Гробницата ѝ е оформена като могила, затова ѝ казват *могилна твар*. Съжалявам, но мразя да говоря за могилните твари. Те ми напомнят за татко.

Това провокираше купища нови въпроси относно детството на Отис, но реших да ги оставя на психиатъра му.

— Много ли гробове на немъртви викинги има в Провинстаун? — попитах аз.

— Доколкото знам, само един. Но това е повече от достатъчно. Ако *онзи предмет* е там, ще е трудно да се сдобием с него. Ще е под земята, охраняван от могъща магия. Ще имаш нужда от приятелите си — джуджето и елфа.

Това хубаво, но аз не знаех къде точно са тези приятели. Надявах се, че Сам е по-наясно с местонахождението им от мен.

— Защо Тор не отиде сам да провери какво има в могилата? — попитах. — Не, чакай. Нека отгатна. Не иска да привлече внимание. Или иска да ни даде шанс да бъдем герои. Или това е трудна работа, а той има да наваксва със сериалите.

— Ако трябва да съм честен, наскоро пуснаха новия сезон на „Джесика Джоунс“^[4] — рече Отис.

Козелът не е виновен — помислих си. — Не заслужава да го удрям.

— Хубаво — отвърнах. — Когато Сам се върне, ще обсъдим стратегията.

— Не смятам, че се налага да я чакам с теб — облиза една троха от ревера си Отис. — Трябваше да ти кажа по-рано, но виждаш ли... някой или нещо ме следи.

— Допускаш, че са те проследили дотук? — косъмчетата по врата ми настръхнаха.

— Не съм сигурен — каза Отис. — Надявам се дегизировката ми да ги е объркала.

Просто супер — помислих си. Огледах улицата, но не видях някой явен преследвач.

— Успя ли поне да огледаш този някой или нещо?

— Не — призна Отис. — Тор има много врагове, които биха искали да му попречат да си върне... *чу-то*. Не биха искали да споделям информация с теб, особено за последното. Трябва да предупредиш Самаира, че...

ТУП.

Животът във Валхала ме бе накарал да свикна със смъртоносните оръжия, които летят от нищото, но въпреки това се изненадах, когато една брадва изникна в косматите гърди на Отис.

Скочих през масата, за да му помогна. Като син на Фрей, бог на здравето и плодородието, можех да правя фантастична лековита магия, стига да имах време. Но щом докоснах Отис, веднага проумях, че е късно. Бравдата го бе улучила в сърцето.

— О, богове! — закашля кръв Отис. — Ще умра... сега.

Главата му клюмна. Шапката му падна на паважа. Дамата зад нас изпищя, сякаш сега забеляза, че Отис не е сладко кученце, а мъртва коза.

Огледах покривите около улицата. Предвид ъгъла на бравдата, трябваше да е метната някъде отвисоко... да. Забелязах движение точно когато нападателят се скри от погледа ми. Фигура в черно, с метален шлем.

Дотук с пиенето на кафе. Свалих вълшебния медальон от врата си и хукнах подир убиеца на козела.

---

[1] Анабет е героиня от поредиците „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“ и „Героите на Олимп“, написани от същия автор. Те разказват историята на тийнейджъри, които са деца на боговете от старогръцките легенди и митове. — Б.пр. ↑

[2] В поредицата „Хрониките на Кейн“, също от Рик Риърдън, се разбира, че съществуват и боговете на Древен Египет. — Б.пр. ↑

[3] Могилните твари са същества от скандинавската митология, които са използвани от Дж. Р. Р. Толкин в знаменития му роман „Властелинът на пръстените“. — Б.пр. ↑

[4] Американски сериал, продуциран от студио „Марвел“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ТРАДИЦИОННО НАДБЯГВАНЕ ПО ПОКРИВИ С ГОВОРЕЩИ МЕЧОВЕ И НИНДЖИ

Трябва да ви запозная с меча си.

Джак, това са нашите читатели. Скъпи читатели, това е Джак.

Истинското му име е Сумарбрандер, Мечът на лятото. Джак обаче предпочита „Джак“ поради редица причини. Когато му се спи, което е през по-голямата част от времето, той виси на верижка около врата ми във формата на медальон, изписан с руната *феху* на бог Фрей.

Когато имам нужда от помощта му, той се превръща в меч и убива разни неща. Понякога го прави, докато аз го държа. Друг път — докато лети самичък и си тананика дразнеща поп музика. Наистина е вълшебен.

Докато тичах по улица „Нюбъри“, Джак се увеличи до истинския си размер в ръката ми. Острието му — 76 сантиметра от двуостра стомана с човешки кости^[1] — бе покрито с руни, които пулсираха с различни цветове, докато Джак говореше.

— Какво става? — попита той. — Кого трябва да убием?

Джак твърди, че не следи особено внимателно разговорите ми, докато е във формата на медальон. Казва, че е заради слушалките. Аз обаче не му вярвам, тъй като Джак няма слушалки. Нито пък уши.

— Преследваме един убиец — отговорих аз, избягвайки някакво такси. — Той уби козела.

— Едно и също, едно и също — отвърна Джак. — Всеки ден едно и също.

Изкатерих се по сградата на „Пиърсън Пъблишинг“. Прекарал бях последните два месеца в изучаване на силите си на айнхери, така че с един скок стигнах нишата, намираща се на три етажа над главния вход. Това не беше проблем дори когато бях с меч в ръка. Сетне скочих

от нишата към прозореца до корниза на бялата мраморна фасада и се изкатерих до върха като невероятния Хълк^[2].

В далечния край на покрива една тъмна двукрака фигура тъкмо изчезваше зад ред комини. Убиецът на козли приличаше на човек, което означаваше, че не става дума за някоя вътрешноведомствена козя свада. Ала тъй като бях видял достатъчно от Деветте свята, знаех, че това, че наподобяваше човек, не означаваше, че е такъв. Можеше да е елф, джудже, мъничък великан или дори бог-убиец на брадвите. (Надявах се да не е бог-убиец на брадвите.)

Щом стигнах комините, моята плячка тъкмо бе скочила до покрива на съседната сграда. Това може би не ви звучи впечатляващо, но следващата сграда бе имение от кафяв камък на около петнайсет метра, а убиецът дори нямаше достойнството да си счупи глезените при приземяването. Само се превъртя на кълбо и продължи да тича. После скочи обратно през улица „Нюбъри“ и се приземи върху камбанарията на Църквата на завета.

— Мразя този тип — казах аз.

— Откъде си сигурен, че е мъж? — попита Джак.

Мечът имаше право. Свободните черни дрехи на убиеца на козли и металният боен шлем ми пречеха да отгатна пола му, но предпочетох засега да го мисля за мъж. Нямах представа защо. Предполагам, че идеята, че е някой като мен, който убива козли, бе по-дразнеща.

Изправих се, засилих се и скочих към църквата.

Ще ми се да ви кажа, че съм се приземил на камбанарията, сложил съм белезници на убиеца и съм обявил: *Арестуван сте за убийството на дребен рогат добитък!*

Вместо това... ами как да ви кажа, Църквата на завета има красиви цветни прозорци, изработени от „Тифани“ през 1890 година. От лявата страна на храма по единия от прозорците има голяма пукнатина, за която се извинявам.

Попаднах върху наклонения покрив на църквата и се плъзнах назад, като хванах улука с дясната си ръка. Изпитах силна болка в ноктите. Увиснах от перваза и размахвах крака, изритвайки красиво изрисуван прозорец право в Младенеца.

От друга страна, това, че се люлеех от покрива, спаси живота ми. Точно когато се завъртях, една брадва профуча отгоре ми и скъса

копчетата на дънковото ми яке. Още сантиметър — и щеше да разкъса гърдите ми.

— Хей! — извиках.

Имам навика да се оплаквам, когато хората се опитват да ме убият. Наистина — във Валхала айнхеряр се избива редовно помежду си и бива възкресени навреме за вечеря. Но извън Валхала бяхме съвсем, съвсем *убиваеми*. Ако изгубех живота си в Бостън, нямаше да имам право на нов жетон от небето.

Убиецът на козли ме погледна от върха на покрива. За щастие, изглеждаше така, сякаш не разполагаше с повече брадви. За съжаление обаче, все още носеше меч на кръста си. Панталонът и туниката му бяха ушити от черна козина. Изцапана със сажди ризница висеше свободно от гърдите му. Черният му железен шлем имаше спускаща се от основата мрежа — на викингски му викаме *авантейл*, — която напълно закриваше врата и гърлото му. Чертите му бяха покрити от забрало, направено така, че да прилича на ръмжащ вълк.

Разбира се, че на вълк. Всички в Деветте свята обичаха вълците. Имаха щитове, шлемове, тапети на монитора и пижами на вълци. Празнуваха рождените си дни с тематична вълча украса.

Но аз не обичах вълците.

— Послушай ме, Магнус Чейс — измени се гласът на асасина от сопрано до баритон, все едно ползваше машина за специални ефекти. — Стой настрана от Провинстаун.

Пръстите на лявата ми ръка стиснаха дръжката на меча.

— Джак, свърши си работата.

— Сигурен ли си? — попита Джак.

Асасинът изсъска. По някаква причина хората се изненадват, когато узнаят, че мечът ми може да говори.

— Искам да кажа... — продължи Джак — ... знам, че този тип е убил Отис, но *всички* убиват Отис. Смъртта е част от работата му.

— Просто го обезглави! — извиках. — Може и не буквално, но да е нещо от този род.

Асасинът, който не беше идиот, се обърна и побягна.

— Хвани го! — викнах на Джак.

— Защо все аз трябва да върша черната работа! — оплака се Джак.

— Понеже аз вися като прани гащи, а ти не можеш да бъдеш убит!

— Това, че си прав, не ме кара да се чувствам по-добре.

Метнах го над главата си. Джак изчезна от погледа ми, втурвайки се подир убиеца на козли и припявайки си собствена версия на *Shake It Off*^[3]. (Така и никога не съумях да го убедя, че в текста не се пее за настъргано сирене.)

Макар лявата ми ръка да бе свободна, изгубих няколко секунди, докато се издърпам до покрива. Някъде на север звънът на остриета отекна между тухлените сгради. Затичах се в тази посока, като прескочих кулите на църквата и се насочих към улица „Бъркли“. Скачах от покрив на покрив, докато не чух Джак да крещи в далечината.

— Ау! Ау!

Повечето хора не влизат в битка, за да проверят състоянието на мечовете си, но аз сторих точно това. На ъгъла на „Бойлстън“ се изкатерих по едната стена на гаража на паркинга, стигнах най-горното ниво и намерих Джак да се бори... може би не за живота си, но поне за достойнството си.

Джак често се хвалеше, че има най-пронизващото острие в Деветте свята. Можеше да среже всичко и да се бие с няколко противници едновременно. Аз му вярвах, тъй като лично го бях виждал да поваля великани с размерите на небостъргач. Убиецът на козли обаче нямаше проблем да го отблъсква назад по покрива. Асасинът може и да беше дребен, но също така беше силен и бърз. Черното му острие хвърляше искри, докато удряше Джак. Всеки път, когато остриетата се кръстосваха, Джак викаше:

— Ау! Ау!

Не знаех дали той се намира в реална опасност, но трябваше да помогна. Понеже няхах друго оръжие и не възнамерявах да се бия с голи ръце, отидох до най-близката лампа и я изтръгнах от цимента.

Знам, че това ви звучи като да се фукам. Но не е вярно. Честно. Уличната лампа просто ми се видя като най-доброто оръжие, което можех да намеря — освен един паркиран лексус, а не бях достатъчно силен, че да размахам лимузина.

Нападнах убиеца на козли с шестметровото осветително тяло. Това привлече вниманието му. Когато се обърна към мен, Джак атакува

и удари асасина в бедрото. Убиецът на козли изсумтя и се олюля.

Това беше шансът ми. Можех да го поваля. Вместо това замръзнах на три метра от него, когато въздухът бе пронизан от далечен вой.

Стига де, Магнус — мислите си вие._ — Това е само един далечен вой. Какво толкова?_

Смятам, че вече споменах колко много не обичам вълците. Когато бях на четиринайсет, два от тях убиха майка ми. Никога няма да забравя блестящите им сини очи, а скорошната ми среща с Фенрир не бе подобрила с нищо представата ми за вида.

А този вой *определено* беше вълчи. Долетя някъде от „Бостън Комън“ и отекна по високите сгради, като смрази кръвта ми до фреон. Точно този звук бях чул в нощта, когато мама загина. Изгладнял и триумфиращ. Ревът на чудовище, намерило плячката си.

Изтървах уличната лампа, която изтрака на асфалта.

— *Сеньор* — долетя до мен Джак, — ние ще се бием ли с този тип, или какво?

Асасинът се олюля назад. Черната козина на панталоните му бе подгизнала от кръв.

— Започна се — гласът му звучеше още по-изкривено. — Пази се, Магнус. Ако отидеш в Провинстаун, ще направиш точно това, което искат враговете ти.

Загледах се в озъбената вълча маска. Отново се почувствах на четиринайсет, сам на уличката зад апартамента ни, след като мама умря. Помня как надзъртах към противопожарния изход, от който се бях спуснал, заслушан във воя на вълците от хола. После пламъците избухнаха от прозорците.

— Кой... кой си ти? — успях да попитам.

Асасинът се изсмя.

— Грешен въпрос. Правилният въпрос е готов ли си да загубиш приятелите си? Ако не, трябва да оставиш чука на Тор загубен.

Той отстъпи до края на покрива и падна.

Изтичах до ръба точно когато ято гълъби се издигна нагоре към синьо-сивкавия облак и се завъртя над гората от комини в Бек Бей. Долу нямаше тяло, нито движение или каквато и да било следа от асасина.

— Можех да го победя — увисна до мен Джак. — Просто ме хвана неподготвен. Нямах време да се разкърша.

— Мечовете не се разкършват — отбелязах.

— О, извини ме, майсторе на загревките за хладни оръжия!

Сноп от гълъбова перушина падна до ръба и залепна за петно от кръвта на асасина. Вдигнах малкото перце и зърнах как червената течност се просмуква в него.

— Какво следва сега? — попита Джак. — И какъв беше този вълчи вой?

Полазиха ме ледени тръпки, усетих как в устата ми започва да нагарча.

— Не знам — отговорих. — Каквото и да е било, вече спря.

— Да го проверя ли?

— Не! Искам да кажа... докато разберем откъде е дошъл воят, ще е твърде късно да направим нещо по въпроса. Освен това...

Разгледах окървавеното перо от гълъба. Запитах се как убиецът на козли е изчезнал така ловко и какво знае за липсващия чук на Тор. Изкривеният му глас отекна в съзнанието ми. *Готов ли си да загубиш приятелите си?*

Нещо около този асасин ми се струваше сбъркано... и ужасно познато.

— Трябва да се върнем при Сам — хванах дръжката на Джак и изтощението ме заля.

Недостатъкът да имаш меч, който се бие самичък, е, че каквото и да направеше Джак, аз плащах цената, щом той се върнеше в ръката ми. Усетих синини по ръцете си — по една за всеки път, в който Джак бе удрял другия меч. Краката ми се разтрепериха, все едно бях скачал цяла сутрин. В гърлото ми се оформи буца от емоции — срамът на Джак от това, че убиецът на козли му е бил равностоен.

— Спокойно, пич — казах му. — Поне го наряза. Направи повече от мен.

— Е, ами да — Джак прозвуча засрамено. Знаех, че не обича да споделя лошите неща с мен. — Може би трябва да си починеш малко, *сеньор*. Не си в кондиция...

— Наред съм — отвърнах. — Благодаря ти, Джак. Добре се справи.

Пожелах да се върне във формата си на медальон и закачих руническите камъни обратно на врата си.

Джак бе прав за едно нещо. Имах нужда от почивка. Идеше ми да се промъкна в хубавия лексус и да заспя там, но ако убиецът на козли решише да се върне до „Замислената чаша“ и хванеше Сам неподготвена...

Слязох от покрива на паркинга с надеждата да не съм закъснял.

---

[1] Стомана, в която е смесено желязо с човешки кости. Процесът е обяснен в първата книга „Мечът на лятото“. — Б.пр. ↑

[2] Супергерой от отбора на „Отмъстителите“. Това е ученият Брус Банър, който се превръща в грамаден и свиреп зеленикав великан с огромна сила. — Б.пр. ↑

[3] Песен на Тейлър Суифт. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

БЛАГОДАРЯ, ПРИЯТЕЛИ, ЗАДЕТО НЕ МИ КАЗАХТЕ НИЩО

Когато се върнах, Сам ме чакаше в кафенето, застанала над тялото на Отис.

Клиентите влизаха и излизаха от „Замислената чаша“ и заобикаляха умрелия козел. Не изглеждаха притеснени. Може би виждаха Отис като изпаднал в безсъзнание бездомник. Някои от най-добрите ми приятели бяха бездомници, изпадали в безсъзнание. Знаех как това отблъсква околните.

Сам ми се намръщи. Под лявото ѝ око имаше голяма оранжеева синина.

— Защо информаторът ни е мъртъв?

— Дълга история — отговорих. — Кой те удари?

— Дълга история.

— Сам...

— Добре съм — махна с ръка тя. — Само ми кажи, че не си убил Отис, понеже ми е изял кифлата.

— Не. Виж, ако беше изял моята...

— Ха-ха-ха. Какво стана?

Още бях притеснен за синината на Сам, но ѝ разказах за убиеца на козли, доколкото можах. В същото време тялото на Отис започна да се разпада на кълбета бяла пара... като сух лед. След миг не бе останало нищо, освен палтото, очилата, бомбето и брадвата, която го бе улучила.

Сам вдигна бравата на убиеца. Острието не бе по-голямо от смартфон, но ръбът му изглеждаше остър. Тъмният метал бе изписан с черни като сажди руни.

— Направено е от великан — каза Сам. — Омагьосано е. Добре балансирано. Ценно оръжие, за да го оставиш просто така.

— Това е прекрасно. Щеше да ми бъде мъчно, ако бяха убили Отис със скапано оръжие.

Сам не ми обърна внимание. Беше се усъвършенствала в това.

— Казваш, че убиецът е носил вълчи шлем.

— Кое то стеснява кръга на заподозрените до половината злодеи в Деветте свята — посочих празното палто на Отис. — Къде отиде тялото му?

— На Отис? Добре е. Вълшебните създания са сътворени от мъглата на Гинунгагап. Когато умрат, телата им се разпадат на същата тази мъгла. Отис ще се прероди някъде наблизо до господаря си. Надяваме се, навреме, за да може Тор да го убие за вечеря.

Това ми се стори странна надежда, но не по-странна от сутринта, която бях преживял. Седнах, преди коленете ми да се подгънат, и отпих от изстиналото си кафе.

— Убиецът на козли знаеше, че чука го няма — казах аз. — Каза ми, че ако отида в Провинстаун, ще направя точно това, което иска врагът. Не мислиш, че е имал предвид...

— Локи? — Сам се настани срещу мен и остави бравата на масата. — Убедена съм, че той е замесен някак. Както винаги.

Не можех да я обвиня за горчивината в гласа ѝ. Сам не обичаше да разговаря за бога на измамата и лъжите. Освен че беше зъл, той бе и неин баща.

— Чувала ли си го скоро? — попитах.

— В някои сънища — Сам завъртя чашата си за кафе, сякаш набираще стар телефон. — Шепне, заплашва. Интересува се най-вече от... все тая. Няма значение.

— Не звучи като да няма значение.

Погледът на Сам бе гневен и пронизващ. Напомняше на лумнала камина.

— Татко се опитва да съсипе личния ми живот — каза тя. — Нищо ново. Искане да съм заета. Баба, дядо, Амир... — Гласът ѝ потрепери. — Ще се оправя. Няма нищо общо с чука.

— Сигурна ли си?

Изразението ѝ ми подсказа, че е нужно да отстъпя. Ако я притиснех твърде много, тя щеше да ме забие в стената и да опре лакът в гърлото ми. Фактът, че още съм в съзнание, бе знак за нашето задълбочаващо се приятелство.

— Така или иначе — каза Сам — няма как Локи да е убиецът на козлите. Не може да върти брадвата подобаващо.

— Защо не? Знам, че технически погледнато, той е окован в асгардовата версия на Алкатрас^[1] заради убийство или нещо подобно, но изглежда, че няма проблеми да изниква пред мен, когато му хрумне.

— Баща ми може да проектира образа си или да се явява в сънищата — каза Сам. — Ако се съсредоточи много, е възможно за известно време да образува физическо тяло.

— Както когато е забил майка ти.

Сам отново демонстрира приятелството си, като не ми пръсна мозъка. Чак в „Замислената чаша“ разбрах колко сме близки.

— Да — отвърна тя, — може да се измъква от затвора си по такъв начин. Но не и да се превъплъщава така, че да върти вълшебни оръжия. Боговете хвърлиха такова заклинание върху оковите му. Ако можеше да вдигне омагьосано острие, щеше да се освободи.

Предполагах, че в това има някаква нелепа нордическа логика. Представих си Локи проснат като агне в някаква пещера, вързан с — тук ще повърна — червата на собствените си синове, убити от боговете. Същите бяха поставили и змия над главата му, която да го плюе с отрова цяла вечност. В Асгард не бяха привърженици на милосърдието.

— Но убиецът на козли може да работи за Локи — рекох. — Може да е великан. Може да е...

— Всеки — отвърна Сам. — Но така, както ми го описваш като движения и боен стил, звучи като айнхери. Може би дори валкирия.

Стомахът ми падна в петите. Представих си го как се търкулва по паважа и спира до шапката на Отис.

— Някой от Валхала е. Но защо някой би...

— Не знам — отвърна Сам. — Ала който и да е, той или тя не желае да последваме дирята към чука на Тор. Не виждам обаче какъв избор имаме. Трябва да действаме бързо.

— Че защо? — попитах. — Чука го няма вече няколко месеца, а великаните още не са ни нападнали.

Нещо в очите на Сам ми напомни за мрежите на похитителката Ран. За начина, по който се носят по вълните и повличат душите на удавниците. Това не бе приятен спомен.

— Магнус — каза тя, — играта загрубява. По време на последните ми няколко мисии в Йотунхейм... великаните са неспокойни. Призовавали са могъща магия, за да скрият кроежите си, но съм сигурна, че събират армии за война. Готвят се да ни нападнат.

— Да ни нападнат?

Забрадката ѝ потрепери от вятъра.

— Тук, Магнус. Ако дойдат да унищожат Мидгард...

Въпреки топлото слънце ме полазиха тръпки. Сам ми бе обяснила, че Бостън е в центъра на Игдразил, Световното дърво. Оттук най-лесно можеше да пътуваш сред Деветте свята. Представих си сенките на великаните, падащи по улица „Нюбъри“, начина, по който земята се тресе под подковани им с желязо обувки, големи като танкове.

— Единственото нещо, което ги спира — каза Сам, — е страхът от Тор. Така е от векове. Няма да нападнат, ако не са абсолютно уверени, че той е уязвим. Но стават все по-смели. Започват да подозират, че часът им е настъпил...

— Но Тор е само един бог — казах аз. — Какво ще предприемат Один, Тир, татко ми Фрей? Те не могат ли да се борят с великаните?

Веднага щом го изрекох, ми стана смешно. Один бе непредвидим, а щом се появише, предпочиташе да прави мотивиращи презентации на PowerPoint пред това да се бие. Никога не бях виждал Тир, бога на храбростта и честната битка. Що се отнася до Фрей... татко бе бог на лятото и плодородието. Полезен беше, ако ти трябва да растат цветя и посеви или пък да те излекува, когато си се одраскал на хартия. Но да прогони ордите на Йотунхейм?

Не чак толкова.

— Трябва да спрем нашествието, *преди* да се случи — каза Сам. — Това означава, че се налага да намерим чука Мьолнир. Сигурен ли си, че Отис е казал Провинстаун?

— Да, спомена и нещо за могилна твар. Това лошо ли е?

— От едно до десет... около трийсет. Ще ни трябват Хартстоун и Блицен.

Въпреки обстоятелствата, възможността да видя старите си приятели повдигна духа ми.

— Знаеш ли къде са?

— Знам как да се свържа с тях — поколеба се Сам. — Скатават се в едно от скривалищата на Мимир.

Опитах да осмисля това. Мимир, разчленената от тялото му глава на бога, която бе пила от кладенеца на знанието през годините на служба и бе наредила Блиц и Харт да ме наглеждат, докато съм бездомен, защото съм „важен за съдбата на световите“; Мимир — понастоящем гангстер, който се занимава с хазарт и други сенчести препитания. Той разполагаше с множество скривалища, но се чудех колко ли иска от приятелите ми за наем.

— Защо се крият Блиц и Харт?

— Ще ги оставя да ти обяснят — отвърна Сам. — Не им се щеше да те притесняват.

Това *никак* не беше смешно, ала аз се разсмях.

— Изчезват, без да продумат, понеже не са искали да ме *притесняват*?

— Магнус, виж... Имаше нужда от време да потренираш, да свикнеш с Валхала и силите ни на айнхери. Хартстоун и Блицен съзряха злостна прокоба в руните. Взимат предпазни мерки, като се крият. За тази задача обаче...

— Злостна прокоба. Сам, асасинът каза да се подготвя за загубата на приятелите си.

— *Знам* — тя отпи от кафето си, а ръцете ѝ потрепераха. — Ще внимаваме, Магнус. Но гробницата на могилна твар... магията на руните и подземните умения може да се окажат от ключово значение. Нуждаем се от Харт и Блиц. Ще се свържа с тях този следобед. После ти обещавам, че ще разкажа всичко.

— Има *още*? — внезапно се почувствах така, сякаш съм стоял на детската масичка за Деня на благодарността, докато възрастните са водели сериозни разговори. Мразех детската масичка. — Сам, нямам нужда от защитата ти — казах. — Вече съм умрял и съм воин на Один, който живее във Валхала. Позволи ми да помогна.

— Ще помогнеш — обеща тя, — но ти трябва тренировка, Магнус! Последния път, когато търсехме Меча на лятото, имахме късмет. Това, което следва... ще ни трябва умение.

Страхът в гласа ѝ ме накара да потръпна.

Не смятах, че сме извадили голям късмет в търсенето на Меча на лятото. На няколко пъти едва не умряхме. Трима от другарите ни

пожертваха живота си. Едва възприяхме вълка Фенрир и армията огнени великани да опустошат Деветте свята. Ако това се броеше за късмет, не смеех да си помисля какво би представлявало нещастиято.

Сам се протегна през масата. Взе портокаловата сладка и отхапа крайчеца ѝ. Глазурата бе със същия цвят като синината ѝ.

— Трябва да се връщам в училище. Не мога да изпусна още един час по физика. Този следобед имах проблеми у дома.

Спомних си какво бе казала за това, че Локи се опитва да съсипе личния ѝ живот, съмнението, с което бе изрекла името на Амир.

— Нещо, с което мога да помогна? Да отида при „Фалафелите на Фадлан“? Да поговоря с Амир?

— Не! — изчерви се тя. — Благодаря, но не. Твърдо не. Категорично. Не.

— Значи... не...

— Знам, че искаш да помогнеш, Магнус, и наистина имам много проблеми. Но ще се оправя. Довечера ще ме видиш за пира в чест на...

Лицето ѝ се изкриви.

— Новодошлия.

Имаше предвид душата, която е трябвало да отнесе. Като отговорна валкирия Сам трябваше да е на нощния пир, за да представи новия айнхери на останалите.

Загледах синината под окото ѝ, след което внезапно проумях.

— Тази душа, дето си взела — казах аз, — новият *айнхери*. Той ли те фрасна?

— Сложно е — намръщи се Сам.

Бях срещал свирепи айнхеряри, но не и такива, които биха дръзнали да ударят валкирия. Това бе самоубийствено поведение, дори за някого, който вече е умрял.

— Що за идиот... почакай. Това има ли нещо общо с вълчия вой, който чух от „Комън“?

Тъмните очи на Сам пламнаха.

— Ще чуеш довечера — изправи се тя и взе брадвата на асасина. — Сега върви във Валхала. Довечера ще имаш удоволствието да се запознаеш... — Тя се спря и премери внимателно думите си. — С брат ми.

---

[1] Легендарен американски затвор. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРЕГАЗВА МЕ ГЕПАРД

Когато си избирате задгробен живот, е важно да прецените плюсовете и минусите на околната среда.

Предградията като Фолквангер и Нифлхейм предлагат по-ниски цени за задгробен живот, но входът на Валхала в Мидгард е точно в центъра на града, на улица „Бийкън“ срещу „Бостън Комън“. Наблизо са най-добрите магазини и ресторанти, а на по-малко от минута е спирката на „Парк Стрийт“.

Да, Валхала. Посреща всички ваши викингски райски нужди.

(Добре де, извинявайте. Обещах на управата в хотела да пусна реклама. Но наистина се прибрах лесно.)

След като си купих пакетче кафени зърна с шоколадова глазура, минах през градския парк, като се спрях и пред стария си дом под моста. Двама рошави клошари лежаха в гнездо от спални чували и споделяха остатъците от кофата за боклук с един малък териер.

— Хей, момчета! — подадох им палтото и шапката на Отис заедно с парите на смъртен, които носех у себе си, около двайсет и четири долара. — Хубав ден!

Те бяха твърде изненадани, за да ми отговорят. Продължих напред, но се чувствах така, като че ли имах брадва, забита в гърдите.

Живеех в лукс само защото преди два месеца ме беше убил огнен великан. Междувременно тези хора и тяхното кученце се хранеха с боклуци. Това не беше честно.

Искаше ми се да събера всички бездомници в Бостън и да кажа: *Хей, имаме голямо имение с хиляди удобни стаи и безплатна храна. Завинаги. Последвайте ме!*

Но това нямаше как да стане.

Не можеше да отведеш смъртен във Валхала. Дори не можеше да умреш нарочно, за да идеш там. Смъртта ти трябваше да е непланирана саможертва. И трябваше да се надяваш наоколо да има валкирия, която да я види.

Разбира се, това тук във Валхала пак беше по-добре от високите блокове, издигащи се в центъра на града. Повечето от тях бяха пълни с празни луксозни апартаменти, лъскави четвърти или пети по ред на купуването домове на милиардери. Там можеше да се уредиш и без героична саможертва, само с мангизи. Ако великаните *наистина* нахлуеха в Бостън, може би щях да успея да ги убедя да стъпчат сградите по по-стратегически начин.

Накрая стигнах фасадата на Мидгард, която прикриваше хотел „Валхала“. Отвън изглеждаше като осеметажно имение от сивкавобял камък. Поредният суперскъп недвижим имот сред редица къщи в колониален стил. Единствената разлика беше, че предният двор на хотела бе обгърнат от четириметрова варовикова стена, в която нямаше вход. Това беше само първата защита, която трябваше да спре натрапниците, които не са айнхеряр.

Прескочих и се озовах в Дъбравата на Гласир.

Две валкирии кръжаха над клоните на някаква бяла бреза, събирайки листата ѝ, които бяха от двайсет и четири каратова злато. Махнаха ми, но аз не спрях да поговоря с тях. Продължих по стъпалата пред тежките двойни врати и ги отворих.

В огромното като катедрала фоайе се разиграваше позната сцена. Пред бумтяща камина тийнейджъри айнхеряр играеха на настолни игри или *брадворелаксираха* (което е нещо като да си почиваш, докато се биеш с брадви). Други айнхеряр в пухкави зелени хавлии се преследваха около дървени колони в игра на *убиеница*, което е като криеница, ама със смъртоносен изход. Смехът им отекна в тавана над нас, където подпорните греди блестяха с върховете на хиляди скупчени копия.

Погледнах към рецепцията и се запитах дали загадъчният брат бияч на Сам не се регистрира за стая. Видях обаче само управителя Хелги, който зяпаше монитора на компютъра си. Единият ръкав на зеления му костюм бе скъсан. Части от великолепната му червена брада бяха оскубани. Днес повече от обичайното косата му приличаше на умрял мишелов.

— Не започвай — обади се познат глас.

Пиколото Хундинг се промъкна до мен. Покритото му с брадавици червендалесто лице бе осеяно с пресни драскотини. Брадата

му, подобно на тази на Хелги, изглеждаше така, сякаш е бил приклепен в машина за скубане на кокошки.

— Шефът е в кофти настроение — каза той. — В смисъл че може да те пребие.

— И ти не ми приличаш на особено щастлив — отбелязах. — Какво стана?

— Новият ни гост, това стана — потрепери от гняв брадата на Хундинг.

— Братът на Самира?

— Може и така да го наречеш. Не знам какво си е мислила Самира, довеждайки това изчадие във Валхала.

— Изчадие?

Сетих се за Х, полутрола, когото Самира веднъж доведе във Валхала. Много ѝ се бяха карали заради това, макар после да се окаже, че Х е самият Один под прикритие. (Дълга история.)

— Искаш да кажеш, че новодошлият е *реално* чудовище като Фенрир или...

— По-лошо, мен ако питаш — Хундинг изтръска туфа косми от табелката на униформата си, на която бе изписано името му. — Проклетият *аргър* едва не ми разкъса лицето, когато видя документите по настаняване. Да не споменавам, че не ми остави *никакъв* бакшиш.

— Пиколо! — кресна управителят от рецепцията. — Спри да говориш с госта и веднага ела тук! Имаш драконови зъби за миене!

— Кара те да миеш зъбите на дракон? — погледах аз към Хундинг.

— Работа бавна, но затова пък мъчна — въздъхна Хундинг. — Трябва да вървя.

— Хей, пич — подадох му пакетчето кафени зърна с шоколад, което бях купил в „Замислената чаша“. — Пази се.

Очите на стария викинг се навлажниха.

— Ти си добро момче, Магнус Чейс. Бих те прегърнал мечешката...

— Пиколо! — изрева отново Хелги.

— ИДВАМ, ДА ТЕ ВЗЕМАТ ОСМОКРАКИТЕ КОНЕ ДАНО! — Хундинг се забърза към бюрото на рецепцията.

Това ме спаси от мечешката прегръдка.

Колкото и кофти да ми беше, поне не бях на мястото на Хундинг. Горкият човечец бе стигнал Валхала само за да стане слуга на Хелги, на своя архивраг приживе. Реших, че заслужава малко шоколад. Освен това приятелството му неведнъж се бе оказвало безценно за мен. Хундинг знаеше пътя около хотела по-добре от всеки друг и ме информираше за най-пикантните клюки.

Тръгнах към асансьорите и се запитах какво ли е това *аргър* и защо Сам е довела подобно чудо във Валхала. Най-вече се чудех дали имам време да хапна нещо за обед и да подремна преди битката следобед. Важно беше да си нахранен и отпочинал, ако ще умираш на бойното поле.

Неколцина айнхеряр в коридорите ме погледнаха накриво. Повечето обаче не ми обърнаха внимание. Вярно беше, че намерих Меча на лятото и победих вълка Фенрир, но за повечето мои бойни другари тук аз бях хлапето, заради което бяха загинали три валкирии и Рагнарок едва не бе настъпил. Това, че бях син на Фрей, ванирския бог на лятото, не помагаше особено. Неговите деца рядко стигаха до Валхала. Не бях достатъчно готин, че да движа с ВИП хлапетата — децата на боговете на войната като Тор, Тир и Один.

Мда, във Валхала имаше групички — точно както в гимназията. Но докато гимназията просто ви се *струва* вечна, то Валхала наистина е такава. Единствените айнхеряр, които ме приемаха като свой, бяха дружките ми от деветнайсетия етаж. Нямах търпение да се върна при тях.

Викингската музика в асансьора не подобри настроението ми. Главата ми се изпълни с въпроси. Кой бе убил Отис? За какво искаше да ме предупреди козелът? Кой беше братът на Сам? Какво се опитваха да скрият от мен Блиц и Харт? И кой идиот бе записал *Fly Me to the Moon*^[1] на старонордически?

Вратите на асансьора се отвориха на деветнайсетия етаж. Излязох и веднага ме блъсна някакво огромно животно. Движеше се толкова бързо, че зърнах само петно от жълто и черно, което зави зад ъгъла и изчезна. Сетне забелязах дупките в маратонките си, където бе стъпило създанието. Малки гейзерчета от болка избухнаха от ходилата ми.

— Ау! — простенах.

— Спри онзи гепард!

Томас Джеферсън-младши се появи в коридора с вдигнат байонет, следван от другите ми комшии на етажа — Малъри Кийн и Полуродения Гундерсон. Потни и задъхани, те спряха пред мен.

— Видя ли го? — попита веднага Ти Джей. — Къде отиде?

— Тъъ — посочих надясно. — Защо имаме гепард?

— Идеята не беше наша, повярвай ми — Ти Джей постави пушката си на рамо. Както винаги носеше синята униформа на Севера. Жакетът му бе разкопчан и разкриваше зелената тениска на хотел „Валхала“.

— Новият ни съсед никак не се радва, че е тук.

— Нов съсед — казах. — Гепард. Имаш предвид... душата, която Сам доведе тук. Дете на Локи. И превръщенец?

— И не само — отвърна Полуродения Гундерсон.

Поради това, че беше берзеркер, той имаше физиката на Голямата стъпка и носеше само кожени бричове. Рунически татуировки бяха обсипали здравите му гърди.

— Този *meinfretr* едва не ми размаза физиономията! — заби той брадва в пода.

Откакто се бях преместил във Валхала, бях научил впечатляващ брой ругатни на старонордически. *Meinfretr* се превеждаше като *миризлива пръдня*. Това, разбира се, беше най-лошият вид пръдня.

Малъри прибра двата си ножа.

— Полуродени, физиономията ти заслужава да бъде размазвана от време на време.

Акцентът ѝ ставаше по-силен всеки път, когато се ядосаше. С червената си коса и пламнали бузи можеше да мине за малка огнена великанка, ала огнените великани не бяха чак толкова страшни.

— Повече ме плаши това, че този демон ще унищожи хотела! Видя ли какво направи в стаята на Х?

— Нанесъл се е в стаята на Х? — попитах аз.

— И я направи на нищо.

Малъри изписа във въздуха V с пръсти и ги прокара под брадичката си в посоката, в която бе избягал гепардът. Госпожица Кийн бе ирландка, което означаваше, че нейното V не означава нито *мир*, нито *победа*, а нещо доста по-грубо.

— Отидохме да го поздравим и намерихме всичко в руини. Онзи тип няма никакво уважение!

Спомних си моя първи ден във Валхала. Бях захвърлил дивана наред хола и бях забил юмрук в стената на банята.

— Понякога е трудно да свикнеш.

— Но не толкова — поклати глава Ти Джей. — Хлапето се опита да ни убие веднага щом ни видя. Някои от нещата, които продума...

— Класни псувни — призна Полуродения. — Не отричам. Но не съм виждал човек да причинява толкова поразии. Ела да се убедиш сам, Магнус.

Отведоха ме в старата стая на Х. Никога не бях влизал вътре, но сега вратата бе широко отворена. Вътрешността ѝ изглеждаше като префасонирана от ураган пета степен.

— Света Фриг! — прескочих купчина разбити мебели във фоайето.

Подредбата приличаше много на собствения ми апартамент — четири квадратни отделения, които изникваха от централния атриум като огромен знак плюс. Във фоайето някога бе имало място да поседнеш, лавици с книги, телевизор и камина. Но сега наподобяваше военна зона. Само камината все още бе цяла, а рамката ѝ беше издълбана така, сякаш новият ни съсед бе размахал огромен двуръчен меч.

От онова, което виждах, спалнята, кухнята и банята бяха унищожени по сходен начин. Замаян тръгнах към атриума.

Точно както и в моята стая, в центъра му имаше огромно дърво. Най-ниските клони се бяха разперили под тавана на апартамента и се преплитаха с подпорните греди. Горните клони достигаха безоблачното синьо небе. Краката ми потънаха в зелената трева. Въздухът около нас ухаеше на планински лавър и малко напомняше на безалкохолна напитка. Бях влизал в някои от стаите на приятелите си, но никоя от тях нямаше открит атриум.

— Така ли беше при Х? — попитах.

— Глупости — изсумтя Малъри. — Атриумът на Х беше огромен минерален извор. Вътре винаги бе топло, влажно и вонеше на сяра, точно като подмишницата на трол.

— Х ми липсва — въздъхна Полуродения. — Но да, всичко това е ново. Всеки апартамент се изменя според стила на собственика си.

Запитах се какво ли означаваше фактът, че моят атриум е идентичен с този на новодошлия. Не исках да имам сходен стил с

непоносимия и див като котка син на Локи, който имаше навика да настъпва хората с нокти.

В центъра на атриума намерих още купчина останки. Имаше съборени лавици, керамични паници и чаши по тревата: някои — оцветени и с глазура, други — от неизпечена глина.

Коленичих и вдигнах основата на счупена саксия.

— Момчето Гепард ли стори всичко това?

— Да — посочи с байонета си Ти Джей. — Има пещ и грънчарско колело в кухнята.

— Добра работа — каза Полуродения. — Вазата, която хвърли в лицето ми, бе красива и смъртоносна. Като нашата госпожица Кийн.

Лицето на Малъри от червено стана розово.

— Ти си пълен идиот.

По този начин споделяше привързаността към гаджето си.

Обърнах отломъка. В основата видях инициалите А.Ф., издълбани в глината. Не исках да предполагам какво може да означават. Под тях имаше декоративна щампа: две змии, преплетени в сложна S-образна форма, опашката на всяка от тях се увиваше около главата на другата.

Пръстите ми се вцепениха. Пуснах съда на земята и вдигнах друга счупена ваза: същите инициали на дъното, същият змиевиден отпечатък.

— Символът на Локи — предположи Полуродения. — Гъвкавост, промяна, хлъзгавост.

Ушите ми пламнаха. Бях виждал този знак наскоро... в моята стая.

— Как? Откъде знаеш?

— Както вече съм казвал — изпъчи и без това яките си гърди Полуродения, — прекарвам смислено времето си във Валхала. Имам докторска степен по немскоезична литература.

— Споменаваш го само няколко пъти на ден — добави Малъри.

— Хей, приятели — обади се Ти Джей от спалнята.

Остави байонета си над купчина дрехи и вдигна тъмнозелена рокля без ръкави.

— От колекцията на Стела Маккартни — обади се Малъри.

— Откъде знаеш? — намръщи се Полуродения.

— Прекарвам смислено времето си във Валхала — изимитира Малъри грубия глас на Полуродения. — И имам докторска степен по мода.

Получи й се.

— Мълчи, жено — промърмори Полуродения.

— Виж и това — Ти Джей вдигна тъмнозелен смокинг с розови ревери.

Признавам, че мозъкът ми беше замаян. Единственото нещо, за което можех да мисля, бе символът на Локи върху грънчарските изделия и къде бях виждал змийските символи преди. Дрехите в стаята ми се струаха безсмислени — дънки и поли, жилетки, вратовръзки и бални рокли, повечето в розово или зелено.

— Колко души живеят тук? — попитах аз. — Да няма сестра?

— Ти Джей — изсумтя Полуродения. — Ти ли ще обясниш, или аз?

БУУУУУУМ.

Звукът от овнешки рог прокънтя в коридора.

— Време е за обяд — обяви Ти Джей. — Може да поговорим тогава.

Приятелите ми се отправиха към вратата. Аз останах приведен над купчина отломки от грънци, загледан в инициалите А.Ф. и преплетените змии.

— Магнус? — извика Ти Джей. — Идваш ли?

Но апетитът ми бе изчезнал, както и желанието да подремна. Адреналинът изпълни нервната ми система като пронизителния тон на електрическа китара.

— Вие вървете — пръстите ми се свиха около счупените грънци със символа на Локи. — Аз първо трябва да проверя нещо.

---

[1] Песен на Франк Синатра. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

МЕЧЪТ МИ СИ ПРЕКАРВА СВОБОДНОТО ВРЕМЕ ПО-ДОБРЕ ОТ МЕН

Добре сторих, че не отидох на обяд.

Обикновено се борим до смърт за храната, а какъвто бях разсеян, щях да бъда нанизан на шиш, преди да си напълня чинията.

Повечето дейности във Валхала се вършат до смърт: скрабъл, гребане, ядене на палачинки, крокет. (Жокер — *никога* не пробвай викингския крокет.)

Стигнах до стаята си и поех няколко дълбоки глътки въздух. Почти очаквах да е разрушена като тази на А.Ф. Може би, след като апартаментите ни бяха сходни, моят щеше също да рухне в знак на солидарност. Вместо това го заварих така, както го бях напуснал, само че по-подреден.

Никога не бях виждал хората, които поддържаха чистотата в хотела. Някак си успяваха да подредят, докато ме няма. Оправяха леглото без значение дали съм спал в него, или не. Излъскваха банята дори аз да го бях направил преди това. Сгъваха и гладеха бельото ми дори да внимавах да не оставям дрехи наоколо. Сериозно, кой, в името на боговете, гладеше и сгъваше гащи?

Беше ми достатъчно гузно от това, че имам огромен апартамент само за себе си. Идеята за домакини, които чистят подире ми, само ме караше да се чувствам още по-зле. Мама ме бе възпитала сам да оправям след себе си. Но колкото и да опитвах да сторя това тук, персоналът на хотела идваше всеки ден и почистваше всичко без никаква милост.

Другото нещо, което вършеха, бе да ми оставят подаръци. Това ме смущаваше дори повече от сгънатото бельо.

Отидох до камината. Първия път, когато проверих на рамката, там имаше само една снимка — моя с майка ми, на която съм на осем и сме застанали на връх Вашингтон. Оттогава насам се бяха появили

още снимки. Някои от тях помнех от детството си, други не бях зървал никога. Нямах представа откъде ги намират хората в хотела. Може би колкото по-близък ставаше апартаментът до мен, толкова повече снимки прииждаха от космоса. А може би Валхала разполагаше с резервни копия от живота на всеки айнхери, качени в iCloud.

На една от снимките братовчедка ми Анабет стоеше на някакъв хълм, а зад нея се виждаха мостът Голдън Гейт и Сан Франциско. Вятърът развяваше косата ѝ настрани, а сивите ѝ очи блестяха, все едно някой ѝ бе разказал виц.

Да я видя ме правеше щастлив, понеже бяхме семейство. Но също така ме и тревожеше, защото винаги ми напомняше за последния ни разговор.

Според Анабет нашето семейство Чейс имаше специална връзка с древните богове. Може би заради уникалния ни чар, може би заради шампоана, който ползвахме. Майката на Анабет, гръцката богиня Атина, се бе влюбила в баща ѝ Фредерик. А моят баща Фрей — в майка ми Натали. Ако някой дойдеше утре и ми кажеше, че — о, изненада! — боговете на ацтеките са живи в Хюстън и втората ми братовчедка е внучка на Кетцалкоатъл^[1], щях да му повярвам. И после щях да скоча от скала в Гинунгагап.

Според Анабет древните митове бяха истински. Те съществуваха заради човешката вяра и спомени — дузина вехти пантеони, които все още мереха сили както в древни времена. Докато легендите за тях се разказваха, боговете съществуваха. А бе почти невъзможно да убиеш легенда.

Анабет ми бе обещала да поговорим за това по-нататък. Досега обаче не бяхме имали възможността. Преди да се върне в Манхатън, ме бе предупредила, че рядко използва мобилен телефон, тъй като те били опасни за полубоговете (макар аз да не бях забелязал никакви проблеми). Опитах да не се безпокоя, задето не се бе обаждала от януари, но не можех да не се почудя какво става в земите на гърците и римляните.

Ръката ми се плъзна по рамката към следващата снимка.

Тази бе по-трудна за гледане. Мама и двамата ѝ братя, всичките на около двайсет, стояха на стъпалата пред семейното имение. Мама изглеждаше такава, каквато я помнех винаги — с прическа като на фея, заразителна усмивка, лунички, изтъркани дънки и памучна блуза. Ако

човек можеше да закачи генератор към радостта, която изпитваше от живота, щеше да захрани с ток цял Бостън.

До нея бе вуйчо Фредерик, бащата на Анабет. Той носеше възголяма жилетка над официалната си риза и бежови панталони до глезените. В едната си ръка държеше модел на самолет от Първата световна война и се бе ухилил като идиот.

На високото стъпало зад тях, с ръце, поставени върху раменете на брат си и сестра си, седеше големият им брат Рандолф. Изглеждаше на около двайсет и пет, въпреки че беше от онези хора, родени, за да бъдат стари. Късо подстриганата му коса беше толкова руса, че можеше да мине за сива. Голямото му овално лице и яка фигура го караха да прилича по-скоро на охранител на клуб, а не на студент от Бръшляновата лига. Въпреки усмивката, погледът му бе пронизващ, а стойката — изопната нащрек. Имаше вид на някой, който всеки момент щеше да нападне фотографа, да му вземе апарата и да го смачка.

Мама ми бе повтаряла отново и отново: *Не ходи при Рандолф, нямай му вяра.* Отбягвала го беше години наред и отказваше да ме води до семейното имение в Бек Бей.

Когато станах на шестнайсет, Рандолф сам ме намери. Каза ми, че имам божествен баща. Изведе ме до Меча на лятото, където ненадейно ме убиха.

Това ме караше да не желая да виждам отново добрия стар вуйчо Рандолф, макар според Анабет да бе невинен до доказване на противното.

Той е част от семейството, Магнус — бе ми казала тя, преди да замине за Ню Йорк. — *Не можем да зарежем семейството си.*

Отчасти бях съгласен. Отчасти смятах, че Рандолф е опасен човек, и му нямах никаква вяра. Допусках, че може да ми навреди въпреки силите ми на айнхери.

Много си лош, Магнус — може би си мислите вие. — *Той е твой вуйчо. Нямах му доверие само защото майка ти го е мразила, а ти си го игнорирал през по-голямата част от живота си, а после са те убили заради него.*

Знам, знам. Лош съм си.

Но всъщност това, което ме притесняваше около вуйчо Рандолф, бе не миналото, а начинът, по който снимката на тримата се беше

промения спрямо последната седмица. По някое време, без да знам как, по бузата на Рандолф се бе появил нов символ, блед като воден знак. И вече бях наясно какво означава.

Вдигнах вазата, която бях взел от стаята на А.Ф. Инициалите бяха издълбани в глината заедно със знака на преплетените змии. Определено беше същият.

Някой бе белязал лицето на вуйчо ми със знака на Локи.

Останах задълго загледан в змийския знак в опит да разбере какво е посланието му.

Искаше ми се да мога да поговоря с Хартстоун, моя експерт по рунически символи. Или с Блицен, който знаеше много за вълшебните предмети. Съжалих, че Сам не е тук, защото, ако полудявах и ми се привиждаха разни неща, тя щеше да ми набие малко здрав разум в главата.

Но понеже нямаше с кого от тях да поприказвам, свалих медальона си и призовах Джак.

— Хей, *сеньор*! — завъртя се Джак във въздуха. Руните му заблестяха в синьо и червено. Нищо не помагаше повече на един сериозен разговор от светлини като в дискотека. — Радвам се, че ме събуди. Този следобед имам среща с готино копие, ако я изпусна... човек, ще се намушкам сам.

— Джак — казах аз, — не ми се слуша за твоите срещи с други вълшебни оръжия.

— Хайде де! Трябва да излизаш повече. Ако искаш, ела с мен, ще ти намеря гадже. Копието има една приятелка...

— Джак.

— Хубаво — въздъхна той и острието заблестя в тъжно индигово. Несъмнено момичетата копия намираха това за привлекателно. — Какво става? Нали няма други нинджи, с които трябва да се борим?

Показах му змийския знак върху парчето ваза.

— Знаеш ли нещо за този символ?

— Да, разбира се — приближи се Джак. — Това е един от знаците на Локи. Не съм доктор по немскоезична литература, но според мен въплъщава, хмм... змийското в него.

Запитах се дали призоваването на Джак бе добра идея.

— Новият ни съсед на етажа прави грънци и този знак е на дъното на всяко негово изделие.

— Хмм... Бих предположил, че е син на Локи.

— *Знам.* Но защо му е да се хвали с това? Сам дори не обича да споменава баща си. Този тип бележи всичко, което прави, със символа на Локи.

— Въпрос на вкус — отвърна Джак. — Веднъж срещнах кинжал за мятане с отровнозелена дръжка. Представяш ли си?

Вдигнах снимката на семейство Чейс.

— Но миналата седмица по някое време същият символ на Локи се е появил върху лицето на вуйчо ми. Какво мислиш по въпроса?

Джак заби върха на острието си върху килима и се приведе напред, докато дръжката му не застана на сантиметър от снимката. Може би ставаше късоглед. (Или късодръж?)

— Хмм — каза той, — искаш мнението ми по въпроса?

— Аха.

— Смятам, че е доста странно.

Зачаках да чуя нещо повече, но Джак не продължи.

— Хубаво — казах. — Не допускаш, че има връзка между това, че... знам ли, че друго дете на Локи идва във Валхала... и странния знак върху лицето на Рандолф, както и това, че след два месеца спокойствие трябва да намерим чука на Тор веднага, за да избегнем вражеско нашествие?

— Сега, като казваш — отвърна Джак. — Да, много е странно. Но Локи непрекъснато се показва на странни места, а чукът на Тор...

Джак започна да се тресе на място, все едно трепереше или сподавяше смеха си.

— Мьолнир *винаги* бива губен. Кълна се, според мен Тор трябва да залепи този чук на лицето си.

Съмнявах се, че ще успея да изтрия подобен образ от съзнанието си в скоро време.

— Как може Тор да го губи така лесно? Как може някой да го открадне? Мислех, че Мьолнир е твърде тежък, за да бъде вдигнат от някой друг.

— Честа заблуда — отвърна Джак. — Забрави тези глупости от филмите, че само достойният може да вдигне чука^[2]. Той е тежък, но ако събереш достатъчно великани, ще смогнат да го вдигнат. Да го

въртят, да се целят с него точно, да го хванат отново, да призоват мълния — за това ти трябва умение. Но вече и аз не помня колко пъти Тор е заспивал в някакви гори, хитрите великани са се събирали в багер и в следващия момент богът на гръмотевиците е оставал невъоръжен. През по-голямата част от времето си го намира, взима го обратно, убива шегоджиите и живее мирно и щастливо.

— Но не и този път.

Джак се завъртя напред-назад, което бе неговият начин да свие рамене.

— Предполагам, че е важно да си върнем Мьолнир. Чукът е могъщо оръжие. Вдъхва страх у великаните. Разбива цели армии. Държи силите на злото настрана, така че да не унищожат вселената, и прочее. Но на мен винаги ми е бил скучен. Само си седи. Нищо не казва, а поканиш ли го на караоке, е пълна трагедия. *Катастрофа*. Трябваше сам да си припявам *Love Never Felt So Good*^[3].

Запитах се защо Джак не може да пресява информацията, с която ме снабдява.

— Последен въпрос — казах аз. — Полуродения спомена, че новото дете на Локи е *аргър*. Имаш ли представа...

— Обичам *аргрите*! — завъртя се щастливо Джак и едва не ми отрязва носа. — В името на Фрей! Имаме си *аргър* на етажа! Това е супер!

— Щом казваш...

— Веднъж отидохме в Мидгарт с Фрей и двама елфи. Беше три сутринта, един *аргър* ни срещна... — Джак избухна в смях, а руните му запулсираха като бутони на ротативка. — Беше *страхотна* нощ!

Някой почука на вратата ми и Ти Джей надникна вътре.

— Магнус, извинявай, че те безпокоя... Хей, Джак, какво става?

— Ти Джей! — извика Джак. — Възстанови ли се от снощи?

— Горедолу — засмя се Ти Джей, макар да изглеждаше смутен.

— Вие двамата сте ходили на купон снощи? — намръщих се аз.

— *Сеньор, сеньор* — скара ми се Джак. — Наистина трябва да дойдеш с нас. Не си живял, ако не потанцуваш с байонет от Гражданската война.

— Така или иначе — покашля се Ти Джей, — дойдох да те взема, Магнус. Битката скоро започва.

Погледнах към часовника си, ала се сетих, че нямам такъв.

— Не е ли рано? — попитах аз.
— Вторник е — напомни ми Ти Джей.
Изругах. Вторниците бяха специални. Сложни. Мразех ги.
— Нека си взема бронята.
— Освен това — добави Ти Джей — гарваните на хотела са проследили новия ни съсед. Мисля си, че трябва да отидем при него. Ще го вкарат в битката... все едно дали иска, или не.

---

[1] Пернатата змия; сред най-значимите божества, почитани в древна Централна Америка и Мексико. — Б.р. ↑

[2] Има се предвид поредицата на „Марвел“. — Б.пр. ↑

[3] Песен на Майкъл Джексън. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ИСКАТЕ ЛИ СУПА ОТ ПОР?

Четвъртък означаваше дракони. От своя страна това означаваше, че ни очаква дори по-болезнена смърт от обичайното.

Щях да взема Джак, но:

1) той смяташе, че е под достойнството му да участва в тренировъчни битки.

2) имаше среща с красиво копие.

Когато двамата с Ти Джей пристигнахме на бойното поле, битката вече бе започнала. Цели армии нахлуваха във вътрешния двор на хотела — топографска зона на смъртта, достатъчно голяма, за да обяви независимост като суверенна държава. Имаше гори, долини, реки, хълмове и тренировъчни селца. От всички четири страни се издигаха редици от златни балкони, които гледаха към бойното поле и се извисяваха чак към мъгливото бяло небе. Катапулти пускаха огнени снаряди от горните етажи към воините, подобно на смъртоносни тържествени ленти.

Воят на роговете отекна в горите. Валма от пушек се извиха от опожарените колиби. Айнхеряр нахлуха по реката яхнали коне, смеейки се лудешки, докато се колежа.

И понеже беше четвъртък, към касапницата се бяха присъединили дузина огромни дракони.

Старите айнхеряр им викаха *линдуорми*. Според мен това бе подвеждащо, тъй като те не са от шоколад. За сметка на това бяха като големи камиони. Освен това имаха две предни лапи и ципести кафяви криле като на прилеп. Бяха твърде малки, за да им позволят да отлетят, затова повечето линдуорми се носеха по земята, като понякога пляскаха с криле и скачаха към плячката си.

Люспите им бяха в кафяво, зелено и охра, затова, гледани отдалеч, приличаха на гигантски хищни пуйки. Отблизо обаче си бяха доста страшни, повярвайте ми.

Каква бе целта ни за битката този четвъртък? Да оцелеем колкото е възможно по-дълго. Драконите обаче се стараеха да ни попречат в тази задача и винаги печелеха.

Малъри и Полуродения ни изчакаха в края на бойното поле. Полуродения наместваше ризницата на Малъри.

— Грешно я поставяш — изръмжа тя, — много е стегната в раменете.

— Слагал съм ризници векове наред, жено?!

— Кога? Влизаш в битката гол до кръста.

— Оплакваш ли се? — попита Полуродения.

— Млъкни! — изчерви се Малъри.

— Я вижте, ето ги Магнус и Ти Джей — плесна ме по рамото Полуродения и размести няколко от ставите ми. — Деветнайсетият етаж е на линия.

На теория това не беше вярно. На деветнайсетия етаж имаше повече от сто обитатели. Но нашето коридорче, кварталът в квартала, се състоеше от нас четиримата. И разбира се, от новодошлия...

— Къде е гепардът? — попита Ти Джей.

В отговор на въпроса един гарван се стрелна към нас и пусна някаква торба в краката ни, след което отлетя, запляска с криле и продължи да грачи сърдито. Торбата се размърда и от нея излезе дългнесто лъскаво животно — черно-бял пор.

Порът изсъска. Гарванът изграчи. Не владеех езика на гарваните, ала бях сигурен, че казва на пора: *Дръж се прилично, иначе ще избода лукавите ти очички!*

Ти Джей насочи пушката си към животното.

— Знаете ли, че по времето, когато Петдесет и четвъртият отряд на Масачузетс маршируваше към Дариън, Джорджия, стреляхме по поровете и невестулките и ги правехме на супа. Беше вкусна. Смятате ли, че трябва да си припомним старата рецепта?

Порът се преобрази. Слушал бях толкова дълго как новодошлият е чудовище, че почти очаквах да се превърне в жив труп като богинята Хел или в миниатюрна версия на вселенския змей Йормунганд. Вместо това животното се превъплъти в обикновен смъртен тийнейджър, висок и върлинест, с боядисана зелена коса, която бе черна в корените и напомняше окосени плевели.

Черно-бялата козина на пора се беше превърнала в розово-зелени дрехи, износени розови маратонки, тесни светлозелени дънки, жилетка в розово и зелено и пуловер, увит като пола на кръста. Дрехите ми напомняха на облеклото на шут или разцветката на отровно животно, което се опитва да предупреди света да не се закача с него.

Новодошлият вдигна очи и дъхът ми спря. Видях лицето на Локи, само че по-младо. Същите остри черти, същата лукава усмивка, същата неземна красота, но без белезите по устните и киселинните изгаряния по носа. И очите: едното бе тъмнокафяво, другото — светлокехлибарено. Бях забравил термина за хора с различни очи. Мама ги наричаше очите на Дейвид Боуи. За мен беше смущаващо.

Но знаете ли кое бе най-странното? Сигурен бях, че съм виждал това хлапе и преди. Защо не помнех къде точно пътищата ни се бяха кръстосали? Защото, когато живееш на улицата, е нормално да срещаш чудаци. Само нормалните хора изглеждаха странно.

Хлапето се ухили на Ти Джей със свършените си зъби, но в очите му нямаше и грам сърдечност.

— Разкарай тази пушка, иначе ще я увия около врата ти като вратовръзка.

Нещо ми подсказа, че това не е празна заплаха. Хлапето може и да знаеше как се връзват вратовръзки, злокобно и забравено познание от древното минало.

Ти Джей се разсмя и свали пушката.

— Нямахме шанса да се запознаем, понеже се опитваше да ни убиеш. Аз съм Томас Джеферсън-младши. Това са Малъри Кийн, Полуродения Гундерсон и Магнус Чейс.

Новодошлият остана загледан в нас. Накрая гарванът изграчи сърдито.

— Добре, разбрах — каза хлапето на птицата. — Както съобщих, вече ми е по-спокойно. Нищо не си объркал. Всичко е наред.

Грааа!

— А сега нека ви се представя — въздъхна хлапето. — Казвам се Алекс Фиеро. Предполагам, че се радвам да се запознаем. Вече може да си вървите, господин Гарван. Обещавам да не ги убивам, освен в случай на крайна необходимост.

Гарванът оправи перата си и ме погледна хитро, сякаш искаше да каже: *Този проблем вече е твой, приятелче.*

После отлетя.

— Значи, всичко е уредено — ухили се Полуродения. — След като обеща да не ни убиваш, нека да започнем да убиваме други хора.

— Той дори няма оръжия — кръстоса ръце Малъри.

— Тя — поправи я Алекс.

— Моля? — попита Малъри.

— Наричай ме тя. Освен ако не упомена друго.

— Но...

— Нека бъде тя — намеси се Ти Джей и потърка врата си, все едно се безпокоеше да не му вържат пушката на вратовръзка. — Да влезем в битка!

Алекс се изправи на крака.

Признавам, че зяпнах. Цялата ми перспектива се завъртя наопак, нещо като да виждаш само черните части от мастилено изображение. После мозъкът ти преобръща образа и осъзнаваш, че бялото създава съвсем друга картина, макар нищо на пръв поглед да не се е променило. Така беше и с Алекс Фиеро, но вместо с черно и бяло — със зелено и розово. Преди миг за мен бе очевидно, че е момче. А сега — че е момиче.

— Какво? — попита тя.

— Нищо — отговорих.

Няколко гарвана започнаха да кръжат над нас и да грачат обвинително.

— По-добре е да се размърдаме — каза Полуродения. — Гарваните не обичат мързеливци на бойното поле.

Малъри изтегли ножовете си и се обърна към Алекс.

— Хайде да те видим тогава, сладурано.

СЕДМА ГЛАВА

ВИЕ ИЛИ ВАШ БЛИЗЪК СТРАДАЛИ ЛИ СТЕ ОТ НАПАДЕНИЕ НА ЛИНДУОРМИ?

Впуснахме се в битката като едно щастливо семейство.

Само дето Ти Джей ме хвана за ръката и прошепна:

— Дръж я под око, става ли? Не искам да ме нападнат в гръб.

Ето защо аз останах най-отзад с Алекс Фиеро.

Продължихме напред, като се промъквахме през полето, осеяно с трупове, които щяхме да видим живи на вечеря. Можех да направя някои забавни снимки, но снимането не е препоръчително по време на битка. Знаете как е. Някой те щраква умрял в унизителна поза и после го споделя в Instagram. След това те дразнят векове наред.

Полуродения и Малъри ни проправиха път с оръжията си през глутница берзеркери. Ти Джей простреля Чарли Фланиган в главата. Според Чарли е много забавно да те прострелят в главата. Не ме питайте защо.

Избегнахме канонада от пламтящи катранени топки, изстреляни от катапултите на балкона. За кратко се бихме с меч срещу Големия Лу от четиристотин и първия етаж — страхотен герой, но винаги бе искал да загине след обезглавяване. Това е трудна работа, тъй като Лу е висок над два метра. Той обикновено търси Полуродения Гундерсон на бойното поле, тъй като Полуродения е един от малкото айнхеряр, достатъчно високи, че да могат да свършат работа.

Някак стигнахме края на гората, без да ни смачка линдуорм. Ти Джей, Малъри и Полуродения се разпръснаха напред и ни поведоха през сенките на дърветата.

Минах предпазливо през храсталаците, вдигнал щит. Бойният меч, който ползвах в тренировките, натежа в ръката ми. Мечът не бе така добре балансиран или смъртоносен като Джак, но пък беше и много по-мълчалив. Алекс крачеше до мен, без да се притеснява, че е невъоръжена и е най-ярката мишена в групата.

След известно време се уморих от мълчанието.

— Виждал съм те и преди — казах й. — Да не си ходила в младежкия център на улица „Уинтър“?

— Мразя това място — подсмъркна тя.

— Аха. Аз живях на улицата две години.

Тя повдигна вежда, което накара лявото й кехлибарено око да изглежда някак по-бледо и студено.

— Смяташ, че това ни прави приятели?

Всичко в позата й гласеше: *Разкарай се. Мрази ме. Прави каквото искаш. Не ми пука, докато не ме оставиш на мира.*

Аз обаче съм опак човек. На улицата много бездомници се бяха държали враждебно и бяха опитвали да ме прогонят. Нямаха доверие никому и защо да имат? Това обаче само ме караше още по-упорито да пробвам да се запозная с тях. Самотниците обикновено разказваха най-интересните истории. Освен това знаеха най-добре как да оцеляват.

Сам ал-Абас бе имала някаква причина, за да доведе това хлапе във Валхала. Нямаше да оставя Фиеро просто така заради странните очи, вълнената жилетка и навика й да бие хората.

— Какво имаше предвид по-рано? — попитах аз. — Когато каза...

— Да ме наричате „тя“? Аз съм с променлив пол и трансполов, идиот такъв. Ако искаш, провери какво означава. Не е моя работа да те образовам...

— Не това имах предвид.

— Моля те. Видях те как зяпаш.

— Е, да. За миг ме изненада. Но...

Не знаех как да продължа, без да звуча като пълен кретен.

Работата с промяната на пола не ме притесняваше. Огромен процент от бездомните тийнейджъри, които бях срещал, се раждаха с един пол, но се идентифицираха с друг, а някои смятаха, че бинарният модел момчета/момичета не се отнася за тях. Оставаха на улицата, защото — о, изненада! — семействата им не ги приемаха. Смятаха, че показват колко силна е любовта им, като изритат навън своето невписващо се в хетеронормата дете, така че да взема наркотици, да го пребият, да го заплашват и накрая то да се самоубие. Благодаря ви, мамо и татко!

Това, което ме изненада, бе моята реакция към Алекс. Как впечатлението ми от нея се бе променило. Емоциите, които беше предизвикала в мен. Не бях сигурен, че мога да го изразя с думи, без да почервенея като косата на Малъри Кийн.

— Това, което се опитвах да *кажа*, бе, че докато разговаряше с гарвана, му спомена, че се притесняваш да не е объркал нещо. Какво имаше предвид?

Алекс изглеждаше така, сякаш съм ѝ предложил голямо парче швейцарско сирене.

— Може би прекалих малко. Не очаквах да умра днес, нито да ме открадне някаква валкирия.

— Това беше Сам. Тя е святна.

— *Не мога* да ѝ простя — поклати глава Алекс. — Озовах се тук и разбрах, че съм мъртва. Безсмъртна. Никога няма да остареея. Никога няма да се променя. Реших, че това означава...

Гласът ѝ потрепери.

— Няма значение.

Бях сигурен, че има значение. Искях да я питам какъв е бил животът ѝ в Мидгард, защо атриумът в апартамента ѝ е като моя, защо поставя знака на Локи по всичките си грънци. Запитах се дали пристигането ѝ е просто съвпадение.

И дали има нещо общо със знака върху лицето на вуйчо ми Рандолф на снимката и внезапната нужда у мен да намеря чука на Тор.

От друга страна, подозирах, че ако пробвам да я питам за всичко това, ще се превърне в планинска горилка и ще ми откъсне главата.

За щастие, това ми беше спестено, когато един линдуорм кацна пред нас.

Чудовището профуча в небето, размаха нелепите си криле и изрева като гризли с микрофон.

— АААРГХ! — кресна Полуродения, което на старонордически означаваше: „БОГОВЕ МИЛИ, ДРАКОН!“.

Точно преди линдуормът да го отнесе в небето. Ако съдех по ъгъла, Полуродения Гундерсон щеше да се озове някъде на трийсет и деветия етаж, което щеше да изненада почиващите на балкона.

Ти Джей стреля с пушката. Пушекът от изстрела отскочи от гърдите на дракона. Малъри изруга на галски и нападна.

Линдуормът не ѝ обърна никакво внимание и се насочи към мен.

Забравих да спомена... че тези дракони са грозни. Като дете на Фреди Крюгер^[1] и зомби от „Живите мъртви“^[2]. Толкова грозни. Лицата им нямат плът или козина, само кости, сухожилия, блестящи зъби и тъмни, хлътнали очи. Когато паства на чудовището зейна, успях да зърна гърлото му, което беше с цвета на сурово месо.

— Лошо — каза Алекс, докато ровеше из колана си.

— Не думай — дланта ми се бе изпотила толкова, че едва държах меча си. — Ти нападай отдясно, аз отляво. Ще го обкръжим и...

— Не. Имам предвид, че това не е кой да е линдуорм. Това е Гримволф, един от най-древните дракони.

Загледах се в тъмните очи на чудовището. Наистина изглеждаше по-голямо от повечето линдуорми, с които се бях борил, макар обикновено да бях твърде зает да умирам, че да питам за името и възрастта.

— Откъде знаеш? — поинтересувах се аз. — И защо някой би кръстил дракон — *Гримволф*^[3]?

Линдуормът изсъска и изпълни въздуха със смрад като от изгорели гуми. Очевидно бе чувствителен на тема, засягаща името му.

Малъри се зае да мушка краката на дракона, като с всяка изминала минута, в която линдуормът не й обръщаше внимание, се изнервяше все повече и повече.

— Вие двамата ще помогнете ли? — викна ни тя. — Или само ще седите и ще си бъбрите?

Ти Джей намушка чудовището с байонета си. Върхът просто отскочи от ребрата на изчадието. Като един истински добър войник, Ти Джей отстъпи и опита отново.

Алекс извади някаква връв от дупките на колана си — стоманена жица, не по-дебела от въжето на хвърчило и с прости дървени шпилки от двете страни за дръжки.

— Гримволф е един от линдуормите, които живеят в корените на Игдразил. Не би трябвало да е тук. Никой не е достатъчно луд, че да...

Лицето й пребледня, а после се изопна.

— Той го е пратил подире ми. Той знае, че съм тук.

— Кой? — попитах аз. — Какво?

— Помъчи се да го разсееш — нареди тя.

Скочи към най-близкото дърво и започна да се катери по него. Оказа се, че може да се движи като горила и без да се превръща в

такава.

— Да го разсея — поех си въздух аз. — Разбира се.

Драконът щракна със зъби към Алекс и отхапа няколко клони от дърветата. Алекс се движеше бързо, катереше се високо по ствола, но след още няколко хапки щеше да стане на драконов обяд. Междувременно Малъри и Ти Джей все още замахваха към краката и стомаха на линдуорма, но не можеха да убедят чудовището да изяде именно тях.

Това е само тренировъчна битка — казах си. — Нападай смело, Магнус. Умри като професионалист!

Това беше смисълът на ежедневните битки. Да се научиш да се бориш с всеки враг, да преодолееш страха от смъртта. Понеже в деня на Рагнарок всичките умения и кураж, които можехме да свикаме, щяха да са ни необходими.

Защо тогава се поколебах?

Първо, защото съм по-добър лечител, отколкото боец. И още по-добър беглец. Второ, бе трудно да отидеш на сигурна смърт, дори да знаеш, че не е за постоянно. Особено ако смъртта ще е болезнена.

Драконът отново изщрака с челюсти към Алекс, като пропусна на сантиметри розовите й обувки.

Колкото и да мразех умирането, още повече ненавиждах да гледам как убиват бойните ми другари.

— ФРЕЙ! — извиках аз и хукнах към линдуорма.

С моя пусти късмет Гримволф бе щастлив да насочи вниманието си към мен. Стигне ли се дотам да ям бой от чудовища, неизменно съм на първа линия.

Малъри отскочи от пътя ми и хвърли един от ножовете си към главата на дракона.

— Твой е, приятелю! — кресна Ти Джей и също отстъпи.

Ужасно е да чуеш такива окуражителни думи преди смъртта си.

Вдигнах щита и меча си, както ни бяха показали симпатичните инструктори във „Викинг 101“. Пастта на дракона зейна и разкри няколко допълнителни реда зъби. Все едно външният не бе достатъчен, за да ме убие.

С крайчеца на окото си съзрях как Алекс се залюлява на върха на дървото — трескава смесица от розово и зелено, готова за скок. Разбрах какво планира, щеше да скочи върху врата на линдуорма. Това

беше толкова глупав план, че ме накара да се почувствам по-добре заради моята собствена глупава смърт.

Драконът нападна. Вдигнах меча си нагоре с надеждата да намушкам небцето на чудовището.

Вместо това ме заслепи внезапна болка. Почувствах лицето си като почистено с белина. Коленете ми се подгънаха и това вероятно спаси живота ми. Драконът захапа празното пространство, където хилядна преди това бе главата ми.

— Ставай, глупако! — извика вляво от мен Малъри.

Опитах да прогоня болката с мигане, но това само влоши нещата. Ноздрите ми се изпълниха с вонята на опърлена плът.

Гримволф възстанови равновесието си и изсъска раздразнено. Познат глас в главата ми каза: *Хайде, приятелю. Не се съпротивявай!*

Причерня ми пред очите. Все още можех да видя гората, надвисналия над мен дракон, малката фигурка в розово и зелено, която скачаше към чудовището от върха на дървото. Но имаше и още едно ниво на реалността — прозирна бяла сцена, която се мъчеше да си пробие път през ретината ми. Коленичих в кабинета на вуйчо Рандолф, в семейното имение на рода Чейс в Бек Бей. Над мен се бе изправил някой, който бе далеч по-зъл от линдуорм — Локи, богът на злото.

— *Ето те и теб. Колко мило!*

Той ми се ухили. В същото време драконът Гримволф нападна отново и отвори уста, за да ме погълне целия.

---

[1] Злодей от филмовата поредица „Кошмари на улица Елм“. Извънредно садистичен убиец, който, след като бива изгорен жив, се завръща в сънищата на група тийнейджъри. Смята се за един от най-иконичните злодеи в жанра на ужасите. — Б.пр. ↑

[2] Американски телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

[3] Буквално от англ. „мрачният вълк“. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

СПАСЯВАТ МЕ ОТ СИГУРНА СМЪРТ, КАТО МЕ УБИВАТ

Досега никога не бях съществувал на две места едновременно и реших, че не ми харесва.

Въпреки болката успях да разбера, че в гората има битка. Гримволф се готвеше да ме прехапе на две, когато главата му внезапно се изметна назад. Сега Алекс го душеше, опънала нишката така силно около гърлото на дракона, че той започна да се мята, изплезил раздвоения си черен език.

Ти Джей и Малъри ме наобиколиха, образувайки нещо като щит около мен. Извикаха на Гримволф, размахаха оръжия и опитаха да го накарат да се отдръпне назад.

Исках да им помогна. Исках да се изправа на крака или поне да се претърколя настрани от пътя им. Но бях парализиран, коленичил в плен между Валхала и кабинета на вуйчо Рандолф.

— *Казах ти, Рандолф* — гласът на Локи ме привлече още по-навътре във видението. — *Забелязваш ли? Кръвта е по-гъста от водата. Имаме здрава връзка.*

Неясната бледа сцена внезапно се проясни. Застанах на колене върху ориенталския килим пред бюрото на Рандолф, потейки се в квадрата от слънчева светлина, обагрена в зелено от цветния прозорец. В стаята миришеше на лимонов препарат за полиране на дърво и на печено месо. Почти бях сигурен, че вторият аромат идва от лицето ми.

Пред мен стоеше Локи — с рошавата си коса в нюансите на есенна шума, изящното си лице, белязано от киселинни изгаряния по бузите и носа, и с подобните на шевове белези по устните.

Той се ухили и разпери щастливо ръце.

— *Какво мислиш за новия ми костюм?*

Носеше изумруденозелен смокинг с червеникавокафява риза, украсена с волани, вратовръзка с индийски десен и пояс в същия стил.

(Ако нещо от това съчетание можеше да се нарече *стилно*.) От левия ръкав на палтото му висеше етикет с цена.

Не можех да отворя уста. Не можех и да повърна, колкото и да ми се щеше. Дори не можех да му предложа безплатна консултация при „Най-доброто от Блицен“.

— *Не?* — изражението на Локи се вкисна. — *Казах ти, Рандолф. Трябваше да ми купиш и яркожълтия костюм.*

От гърлото ми излезе сподавен звук.

— Магнус — рече вуйчо Рандолф, — не слушай...

Локи протегна ръка и краищата на пръстите му започнаха да димят. Не ме докосна, но болката по лицето ми стана тройно по-силна, все едно някой ме дамгосваше. Искях да припадна, да накарам Локи да спре, но не бях в състояние да мръдна.

Осъзнах, че виждам всичко през очите на вуйчо си. Обитавах неговото тяло, усещах онова, което той изпитваше. Локи използваше Рандолф като някакъв вид телефонна агония, за да се свърже с мен.

Болката намаля, но допълнителната тежест на Рандолф ме обгърна като оловен костюм. Дробовете ми захрипяха. Износените ми колене поддадоха. Не ми хареса да съм старец.

— *Дръж се прилично, Рандолф!* — скара се Локи. — *Магнус, извинявам се за вуйчо ти. Докъде бях стигнал? О, да! Поканата!*

Междувременно във Валхала си оставах парализиран, докато драконът Гримволф се олюляваше напред-назад и събаряше немалка част от гората. Единият крак на линдуорма захвана Малъри Кийн и я стъпка. Ти Джей извика и размаха парчета от вече счупената си пушка с надеждата да привлече вниманието на чудовището. Алекс Фиеро някак бе успяла да остане върху врата на дракона и затегна примката, докато Гримволф се клатушкаше напред-назад.

— *Сватба!* — обяви щастливо Локи и вдигна зелена покана, която после сгъна и прибра в джоба на ризата на Рандолф. — *След пет дни! Извинявам се, че те каня в последния момент, но се надявам да можеш да дойдеш, особено предвид факта, че на теб се пада да придружиш невестата и зестрата за нея. Иначе следват война, нашествие, Рагнарок и прочее. Сватбите са по-забавни. Хайде сега да видим какво ти е казала Самаира.*

Черепът ми се стегна. Имах чувството, че мозъкът ми ще изтече през носа. От устните ми се изплъзна дрезгав писък. Не бях сигурен

мой ли е, или на вуйчо Рандолф.

— Какво не е наред с Магнус? — извика Алекс от врата на дракона.

— Не знам! — изтича до мен Ти Джей. — Главата му дими! Това е лошо, нали?

— Вземи меча му! — Алекс затегна нишката още повече и пошията на дракона потече черна кръв. — Пригответи се!

— *О, скъпа!* — Локи почука мен/Рандолф по носа. Натискът върху главата ми се смали от пълна агония до умерено мъчение. — *Самира не ти е казала нищо. Срам я е, милата. Разбирам! За мен също беше трудно да се откажа от любимата си дъщеря. Порастват толкова бързо!*

Опитах се да му кажа:

— Махни се, нещастник! Разкарай се от главата ми и остави Самира на мира! — Но се чу само: — Гаааа...

— *Няма нужда да ми благодариш — отвърна Локи. — Никой от нас не иска Рагнарок да започне, нали? Но аз съм единственият, който може да ти помогне. Преговорите не бяха лесни, но аз мога да бъда много убедителен. Чукът в замяна на невестата. Предложението е еднократно. Ще ти кажа повече, когато осигуриш зестрата.*

— Сега! — извика Алекс и дръпна примката толкова силно, че драконът изви гръб, като раздели сегментите на бронята, пазеща стомаха му. Ти Джей се стрелна напред и заби тренировъчния ми меч в мекия корем под сърцето на Гримволф. Сетне Ти Джей се претърколи настрана, когато чудовището падна с цялата си тежест и се намушка само. Алекс скочи от врата на дракона, като не изпускаше станалата хлъзгава от кръвта гарота.

— *Алекс ли чух?* — изви белязаните си устни Локи. — *Не съм я канил на сватбата. Тя би съсипала всичко. Всъщност...* — очите на Локи блеснаха лукаво. — *Предай ѝ един малък хубав подарък от мен, става ли?*

Дробовете ми се свиха дори по-лошо, отколкото когато бях малък и страдах от астма. Тялото ми започна да се сгорещява, чувствах такава болка, като че ли органите ми се разпадаха на молекули, а кожата ми започваше да блести и да дими. Локи превръщаше мозъка

ми в огън и ме изпълваше със спомени, които не бяха мои. Векове на ярост и жажда за мъст.

Помъчих се да го избутам от главата си. Опитах да си поема въздух.

Алекс Фиеро застана над мен намръщена. Нейното лице и това на Локи се сляха в едно.

— Приятелят ти ще избухне — каза Алекс, все едно това бе нещо нормално, което се случва с хората.

— Как така ще *избухне*? — избърса потта от челото си Ти Джей.
— Какво имаш предвид?

— Локи изпраща силата си през него — каза Алекс. — Това е прекалено много за Магнус. Той ще избухне и ще унищожи по-голямата част от двора.

Скръцнах със зъби и успях да кажа само едно нещо:

— Бягайте.

— Няма да помогне — отвърна ми Алекс, — но не се бой. Имам решение на проблема.

Тя застана зад мен и спокойно уви металната жица около врата ми.

— *Чакай!* — успях да процедя.

— Това е единственият начин да го разкарам от главата ти — пъстрите очи на Алекс бяха неразгадаеми. Тя ми намигна... а може би това беше Локи, чието лице се подаваше призрачно иззад кожата на Алекс.

— *До скоро, Магнус!* — каза богът.

Алекс затегна гаротата и ме уби.

ДЕВЕТА ГЛАВА

НЕ СЕ КЪПИ В ДЖАКУЗИ С ОБЕЗГЛАВЕН БОГ

Много моля някой да ми обясни защо сънувам, когато съм мъртъв. Плавах сред мрака на несъществуването и си гледах работата, като се опитвах да преживея факта, че току-що са ме обезглавили. После попаднах в удивително правдоподобни кошмари. Това вече беше *наистина* дразнещо.

Намирах се на деветметрова яхта по средата на буря. Палубата се люлееше. Вълни се удряха в носа. Сивкав дъжд блъскаше по прозорците на кабината на щурвала.

На мястото на капитана седеше вуйчо Рандолф, стиснал с една ръка руля, докато с другата намесваше слушалките на радиостанцията си. От жълтия му дъждобран течеше вода. Гладко обръснатата му глава блестеше от солената вода. Контролните монитори пред него не показваха нищо.

— Помощ! — извика той в радиостанцията, все едно тя бе упорито куче, което отказваше да се подчини. — Някой да се обади! Проклети да сте!

На пейката зад него стояха сгушени жена и две деца. Никога не ги бях срещал приживе, но ги разпознах от снимките в кабинета на вуйчо Рандолф. Може би защото бях влизал в главата на Рандолф, успях да си спомня имената им от неговата памет — жена му Каролайн и дъщерите му Обри и Ема.

Каролайн седеше по средата. Тъмнокафявата ѝ коса бе залепнала за лицето. Прегръщаше дъщерите си през раменете.

— Всичко ще е наред — каза тя на момичетата и погледна с тихо обвинение към Рандолф: *Защо ни причини това?*

Обри, която бе най-малка, имаше къдравата руса коса на семейство Чейс. Тя беше свела глава, а на лицето ѝ бе изписана дълбока концентрация. В скута си държеше макет на яхтата и се

опитваше да опази играчката неподвижна въпреки високите четириметрови вълни, които люлееха щурвала, сякаш така можеше да помогне на баща си.

Но Ема не бе толкова спокойна. Тя изглеждаше на около десет, с тъмна коса като майка си и тъжни, уморени очи като баща си. Някак проумях, че тя най-много се бе вълнувала за пътуването. Настоявала беше да дойде за голямото приключение на татко. Търсенето на изчезналия викингски меч, което можеше да докаже теориите му. Татко щеше да стане герой! Рандолф не бе успял да ѝ откаже.

Но сега Ема трепереше от страх. Слабият мирис на урина ми подсказа, че пикочният ѝ мехур не бе издържал на стреса. С всяко разлюляване на лодката Ема започваше да пищи, стиснала медальон до гърдите си — рунически камък, който Рандолф ѝ бе подарил за последния рожден ден. Не можех да видя символа, но успях да разбера какъв е.

Отала: наследството. Рандолф смяташе Ема за своя наследница, следващия голям историк и археолог в семейството.

— Ще ви отведа у дома — гласът на Рандолф потрепери от отчаяние.

Толкова сигурен в плановите си, убеден, че времето ще е хубаво. Представял си беше, че ще направят лесно пътешествие от пристанището. Проучил беше всичко така внимателно. Знаеше, че Мечът на лятото трябва да е някъде на дъното на залива в Масачузетс. Представяше си как се гмурка за кратко. Старите богове от Асгард щяха да благословят усилията му. Щеше да върне меча на повърхността. Слънцето щеше да огрее острието му за пръв път от хиляда години. Семейството му щеше да стане свидетел на неговия триумф.

Но ето че сега бяха тук, пленници на дошлата от нищото буря, а яхтата им бе подхвърляна по вълните като играчката в скута на Обри.

Лодката се килна надясно и Ема изпищя.

Водна стена ме обгърна.

Озовах се в различен сън. Отсечената ми глава започна да подскача нагоре-надолу в пълната вана, която ухаеше на ягодов сапун и мухлясали хавлии. Вдясно от мен плуваше весело гумено пате с протрити очи. От лявата ми страна се носеше не толкова веселата глава

на бога Мимир. Водорасли и мъртви рибки се бяха оплели в брадата му. От очите, ушите и носа му капеше пяна за баня.

— Казвам ви — отекна гласът му в облицованата с плочки баня. — Трябва да вървите. Не само защото съм ви шеф. Така *иска* съдбата.

Не говореше на мен. До ваната, застанал върху една симпатична ниска порцеланова саксия, бе приятелят ми Хартстоун. Раменете му бяха увиснали, а изражението му беше обезверено. Носеше обичайните си черни кожени панталони и палто, колосана бяла риза и шал на точици, който изглеждаше така, все едно го бе откъснал от килимче за игра на Туистър. Русата му коса, оформена нагоре на иглички, бе с почти толкова блед цвят, колкото и лицето му.

Харт отвърна на езика на знаците толкова бързо и с толкова ярост, че разбрах само някои от думите.

Твърде опасно... смърт... защитим този идиот.

Той посочи към Блицен, който се бе облегнал на мивката със скръстени ръце. Джуджето бе както винаги спретнато, с лешников костюм, който пасваше на цвета на кожата му, с вратовръзка, черна като брадата му, и с шапка като на Франк Синатра, която някак завършваше цялостния му външен вид.

— Трябва да вървим — настоя Блиц. — Хлапето има *нужда* от нас!

Исках да им кажа колко са ми липсвали и колко много исках да ги видя, но и също, че не бива да рискуват живота си за мен. За нещастие, когато отворих уста, от нея излезе само една златна рибка, която отчаяно пое своя път към бягството.

Лицето ми отново потъна в мехурчетата, а когато излезе на повърхността, сънят пак се бе променил.

Все още бях с отсечена глава, но в момента плавах в огромен отворен буркан, пълен с туршия от кисели краставички. Бе трудно да гледам през зеленикавата течност и извитото стъкло, но изглежда, че бях върху тезгяха в някакъв бар. От стената блестяха неоновии реклами на напитки. Огромни и неясни сенки се бяха изгърбили на столовете си. Смехът и разговорите отекваха като мехурчета в сока на туршията.

Не прекарвах много време по барове и определено не ги гледах през мръсни буркани с туршия. Но нещо в това място ми се стори познато — начинът, по който бяха подредени масите, прозорците с

ромбоидни фигури на отсрещната стена, дори полицата с чаши за вино, надвиснали над мен като лампи.

Нова сянка мина пред мен — някой дори по-едър от останалите посетители, облечен в бяло.

— ИЗЛЕЗТЕ! — гласът ѝ бе предрезгавял и суров, сякаш прекарваше свободното си време в жабурене с бензин. — ИЗЛИЗАЙТЕ ВСИЧКИ! ТРЯБВА ДА ГОВОРЯ С БРАТ СИ!

Тълпата се разпръсна със сумтене. Барът притихна и единственият звук в стаята бе този от телевизора, който работеше някъде наоколо. Излъчваше спортно предаване, а коментаторът каза:

— Видя ли това, Бил! Главата му просто падна!

Приех този коментар лично.

В края на бара още някой се размърда. Фигура толкова тъмна и огромна, че я бях помислил само за сянка.

— Този бар е мой — гласът бе дълбок баритон, надменен и гъргорещ. Ако морж можеше да говори английски, щеше да звучи така. — Защо винаги гониш приятелите ми?

— *Приатели?* — изкрещя жената. — Те са твои *слуги*, Трим, а не приятели! Започни да се държиш като крал!

— Като крал се държа — отговори мъжът. — Ще унищожа Мидгард.

— Като го видя, ще повярвам. Да беше истински крал, досега да си използвал чука, вместо да го криеш и месеци наред да се чудиш какво да го правиш. Със сигурност нямаше да го замениш за онова безполезно...

— Това е съюз, Тринга! — изрева мъжът. Съмнявах се, че този тип Трим бе наистина морж, но си го представих как подскача от плавник на плавник с треперещи мустаци. — Нямах представа колко важно е това. *Трябват* ми съюзници, за да завладее света на хората. Оженя ли се веднъж за Самира ал-Абас...

БЪЛБУК.

Не исках, но веднага щом чух името на Самира, изкрещях в буркана си с туршия и накарах едно огромно мехурче да се появи върху повърхността на мазната зелена течност.

— Какво беше това? — настоя Трим.

Бялата фигура на Тринга надвисна над мен.

— Дойде от буркана с туршия — отговори тя, все едно изричаше заглавие на филм на ужасите.

— Убий го тогава! — извика Трим.

Тринга вдигна един стол от бара и размаза буркана с него, като ме залепи за стената и ме остави на пода в локва от краставици, оцет и натрошено стъкло.

Събудих се в собствения си креват, отворил уста за глътка въздух. Ръцете ми се стрелнаха към гърлото.

Слава на Фрей, главата ми отново бе закрепена за тялото. Ноздрите ми още пламтяха от аромата на краставичките и ягодовата баня с мехури.

Опитах да разбера коя част от станалото бе истинска и коя принадлежеше на съня. Драконът Гримволф. Алекс Фиеро и гаротата й. Локи, който бе обгорил вътрешността на главата ми и някак бе използвал вуйчо Рандолф, за да ме докопа. Предупреждението му за сватбата след пет дни.

Всичко това наистина се беше случило.

За съжаление, сънищата ми изглеждаха също толкова правдоподобни. Бях на борда на яхтата на Рандолф в деня, когато семейството му бе загинало. Спомените му вече бяха преплетени с моите. Мъката му натежа върху сърцето ми като стоманен блок. Загубата на Каролайн, Обри и Ема ми се стори толкова болезнена, колкото и тази на родната ми майка. Даже по-лоша. Рандолф никога не се бе примирил. До ден-дневен той страдаше постоянно.

Остатъкът от виденията: Хартстоун и Блицен идваха да ми помогнат. Трябваше да се радвам, но си спомних безумните знаци на Харт.

Твърде опасно... Смърт.

И сцената от буркана. Какво, в името на Хелхейм, бе това? Тези загадъчни брат и сестра, Трим и Тринга — бях готов да се обзаложа на петдесет червени жълтици и порция фалафели, че са великани. Онзи на име Трим беше намерил чука на Тор и смяташе да го размени за... преглътнах вкуса на кисели краставички — за Сам.

На теб се пада да придружиш невестата и зестрата — бе казал Локи. — *Съюз. Предложението е еднократно.*

Локи беше полудял. Искаше да му помогнем да си прибере чука на Тор, като омъжим Самаира? Защо Самаира не ми беше казала нищо за

това?

Срам я е, милата, бе казал Локи.

Спомних си нервността в гласа на Сам по време на разговора ни в кафенето, начина, по който пръстите ѝ трепереха около чашата с кафе. Нищо чудно, че искаше да си върнем чука. Нямаше просто да спасим света от нашествие, това се подразбираше. Сам искаше да предотврати сватбата.

Но защо ѝ бе да уважава такава нелепа сделка? Локи нямаше право да ѝ казва какво да върши. Тя бе сгодена за Амир и го обичаше. Щях да вдигна армия от айнхеряр, вълшебни елфи и добре облечени джуджета да изпепелят Йотунхейм, преди да им позволя да принудят приятелката ми да се омъжи за великан.

Но така или иначе, трябваше да говоря с нея скоро.

Станах с мъка от леглото. Коленете още ме боляха като тези на Рандолф, макар да знаех, че това е само в главата ми. Стигнах с куцукане до гардероба и съжалих, че нямам бастуна на вуйчо си.

Облякох се и си взех телефона от кухничката. На екрана пишеше 7:02. Закъснявах за нощния пир на Валхала.

Никога не ми бе отнемало толкова много време да възкръсна от битка. Обикновено се прераждах пръв. Спомних си как Алекс Фиеро спокойно отрязва главата ми с гаротата.

Проверих съобщенията си. Не бях получил нищо от Анабет. Не трябваше да се изненадвам, но не преставах да се надявам. Имах нужда от външния поглед на братовчедка ми, от съвета ѝ, от уверенията ѝ, че мога да се справя с всичко това.

Вратата ми зейна отворена и вътре влетяха три гарвана, които се завъртяха над главата ми, а после кацнаха върху най-ниското дърво в атриума. Загледаха ме по начина, по който само гарваните могат да го сторят. Все едно не съм достоен да бъда тяхна вечеря.

— Знам, че съм закъснял — рекох. — Но току-що се събудих.

ГРА!

ГРА!

ГРА!

Това вероятно означаваше:

РАЗМЪРДАЙ!

СЕ!

ТЪПАКО!

Самира щеше да е на пира. Може би щях да успея да поприказвам с нея.

Взех верижката си и я сложих на врата си. Медальонът с рунически камък бе приятно топъл върху гърдите ми, сякаш Джак се опитваше да ме успокои. А може би просто беше в добро настроение след приятна среща с красиво копие. Така или иначе бях щастлив, че отново е с мен.

Имах чувството, че следващите пет дни нямаше да боравя с тренировъчен меч.

Щях да имам нужда от Джак.

ДЕСЕТА ГЛАВА

НАЙ-СТРАННОТО ВИКИНГСКО ЛУАУ

И сякаш драконовият четвъртък не бе достатъчно лош, в залата за пиршества се провеждаше тематична вечер: хавайско луау^[1].

Богове!

Разбирам, че за мениджмънта на хотела бе важно да направят нещата интересни, особено за воители, които очакваха тук Края на света от Средните векове насам. Но хавайското луау ми се видя безвкусно. (Викингите, разбира се, бяха известни с това, че усвояват различни обичаи от чужди култури. А също и че разграбват и изпепеляват въпросните култури.) Освен това да видя хиляди айнеряри в хавайски ризи и цветчета бе като да ме ударят с неонсва граната между очите.

Залата за пиршества бе натъпкана като консерва. Стоици маси бяха подредени като седалки на стадион и гледаха към централния двор, където дърво с размера на орбитална станция бе разперило криле под огромен куполен покрив. Близо до корените му върху огъня се печеше обичайната ни вечеря — трупът на горския звяр Сехримнир, който тази вечер носеше прекрасен гердан от орхидеи. В устата му бе натъпкан ананас с големината на Уисконсин.

Валкириите летяха напред-назад в коридора, пълнеха стомни, сервираха храна и някак успяваха да избегнат подпалването на поличките си от листа на факлите, които блестяха по коридорите.

— Магнус! — извика ми Ти Джей и махна с ръка. Бе облегнал пушка до себе си. Счупената цев беше залепена със скок.

Нямахме номера на масите, защото това би убило забавлението от пердаха за най-добрите места. Тази вечер съседите ми бяха спечелили страхотно място на трето ниво, на няколко реда от масата на тановете.

— Ето го и нашия сънчо — ухили се Полуродения. По зъбите му видях части от печения Сехримнир. — *Аликарл*, приятелю!

— Алоха^[2] се казва, дебил такъв — сръчка го Малъри и завъртя очи към мен. — Аликарл е дебелак на нордически, нещо, което Полуродения знае отлично.

— Но бях близо — Полуродения тропна по бокала си, за да привлече вниманието на валкириите. — Моля за месо и медовина за приятеля ми!

Заех мястото между Малъри и Ти Джей. Скоро ми сервираха студена чаша медовина и чиния с топъл Сехримнир заедно с бисквити и сок. Въпреки лудешкия ден, който бях преживял, ми се отвори голям апетит. Винаги бях така след възкресение, затова се нахвърлих върху храната.

На масата на тановете бяха известните умрели хора. Разпознах Джим Боуи^[3], Криспъс Атъкс^[4] и Ърни Пайл^[5]. Всички те бяха загинали храбро в битка, какъвто беше и случаят с Хелги, управителя на хотела, както и с други древни викинги. Както обикновено централният трон на Один беше празен. Предполагаше се, че от време на време Сам получава заповеди от Бащата на боговете, но Один не се бе появявал лично от края на нашето пътуване през януари. Вероятно работеше върху следващата си книга — „Пет дни до вашия най-страхотен Рагнарок!“ — и придружаващата я онлайн презентация.

Вляво от тановете бяха почетните гости. Тази вечер там имаше само двама души. Алекс Фиеро и нейната валкирия покровителка Самира ал-Абас. Това означаваше, че във всичките Девет свята за последните двайсет и четири часа само Алекс бе загинала така героично, че да свърши във Валхала.

Това не бе толкова необичайно. Номерата всяка нощ варираха между нула и дванайсет. Въпреки това не можех да се отърва от чувството, че никой не бе загинал достатъчно смело днес, за да сподели масата с Алекс. Две стражи валкирии стояха зад нея, готови да ѝ попречат да избяга.

Тялото на Сам бе като вдървено. Бях твърде далеч, за да чуя какво си говорят с Алекс, но предполагах, че звучи така.

Сам: *Неудобно ми е.*

Алекс: *И на мен ми е неудобно.*

Сам (кимайки): *Наистина много неудобно.*

— Хубава битка стана днес — избута празната си чиния Ти Джей. — Не съм виждал този номер... — той прокара пръст по шията

си. — Много бързо и хладнокръвно.

Сподавих порива да докосна гърлото си.

— За пръв път ме обезглавяват.

— Не е готино, нали? — обади се Малъри. — Но какво стана с теб, че започна да димиш и да заплашваш, че ще избухнеш?

Вече познавах съседите си и им имах вяра като на семейство. Ще рече, като на *Анабет*, не като на *вуйчо Рандолф*. Казах им всичко: за Локи и противния му зелен костюм, за поканата за сватбата, за сънищата относно вуйчо ми, за Харт и Блиц, за великаните в бара.

— Трим? — Полуродения Гундерсон махна една бисквитка от брадата си. — Чувал съм това име от старите легенди. Той бил един от великите крале на земните великани. Няма как обаче да е същият. Онзи Трим е бил убит и погребан преди векове.

Сетих се за Отис, за когото се предполагаше, че може да се възстановява от мъглата на Гинунгагап.

— Великаните не възкръсват ли?

— Не съм чувал за такова нещо — изсумтя Полуродения. — Това може да е друг Трим. Името е често срещано. Но ако притежава чука на Тор...

— Вероятно не бива да разпространяваме информацията, че чукът липсва — казах аз.

— Не е лъжа — изръмжа Малъри. — Твърдиш, че онзи великан иска да се ожени за...

Пръстът ѝ посочи Самира.

— Сам *знае* ли за тази работа?

— Трябва да я питам — казах ѝ. — Така или иначе ни остават пет дни. Ако дотогава Трим не получи булката си...

— Ще обяви по телеграф на останалите великани, че е докопал чука на Тор — отвърна Ти Джей. — И ще нахлуят в Мидгард.

Реших да не споделям с Ти Джей, че вече никой не ползва телеграфи.

Полуродения вдигна ножа за пържоли и започна да чисти зъбите си.

— Не мога да разбера защо този Трим е чакал толкова. Чукът е у него вече месеци наред. Защо още не ни е нападнал?

Нямах отговор, но допусках, че е заради нещо, свързано с Локи. Както винаги той шепнеше в ушите на хората и манипулираше онова,

което става зад кулисите. Не знаех защо Локи иска тази странна замяна за сватбата, но бях убеден в едно: не желаете да докопа чука на Тор от добро сърце.

Загледах се в Алекс Фиеро. Спомних си какво бе казала, когато се изправи срещу Гримволф: *Той го е пратил подире ми. Той знае, че съм тук.*

— Мислим едно и също, нали? — сръчка ме Малъри. — Не може да е просто съвпадение, че Алекс Фиеро пристига по средата на всичко това. Смяташ ли, че Локи я е пратил?

Почувствах се така, сякаш златната рибка влиза обратно в гърлото ми.

— Как може Локи да уреди някой да стане айнхери?

— Ох, приятелю... — поклати глава Ти Джей. Комбинацията от хавайската риза на цветчета и сетрето на съюзническата армия го караше да изглежда като детектив от „Хавай 5“. — Как е могъл Локи да пусне древния линдуорм във Валхала? Как е могъл да помогне на Джонни Реб да спечели първата битка при Бул Рън^[6]?

— Какво е сторил?

— Това, което се опитвам да кажа, е, че Локи може много неща — отвърна Ти Джей. — *Никога* не го подценявай.

Това бе мъдър съвет. Ала загледан в Алекс Фиеро, не можех да повярвам, че тя е шпионка. Опасна, ужасяваща, да. Досадна, със сигурност.

Но да работи за баща си?

— Локи не би ли избрал някой, който се слива малко повече с околните? — попитах аз. — Освен това, когато бе в главата ми, той заповяда да не замесвам Алекс в сватбата. Каза, че тя ще провали всичко.

— Психологически трик — предположи Полуродения, докато продължаваше да чисти зъбите си с ножа.

— Ти пък какво знаеш за психологията, тъпак такъв?! — изсумтя Малъри.

— Но може и да е бил искрен... — подръпна рунтавите си вежди Полуродения. — Ала все пак Локи е коварен, не може да си сигурен.

Малъри го замери с един печен картоф.

— Казвам само, че трябва да държим Алекс Фиеро под око. След като уби линдуорм...

— С малко помощ от мен — добави Ти Джей.

— ... хвана гората. Остави ни с Ти Джей да се оправяме сами. Останалите дракони се спуснаха върху нас като от нищото...

— И ни убиха — каза Ти Джей. — Наистина беше малко странно...

— Фиеро е дете на Локи и *аргър* — изръмжа Полуродения. — Не можеш да имаш вяра на *аргър* в битка.

— Отношението ти е по-обидно дори от миризмата — плесна го по ръката Малъри.

— Обидна ми е обидата ти — възрази Полуродения. — *Аргрите* не са воители. Казвах само това!

— Добре де, какво е *аргър*? — попитах аз. — Когато го изрече за пръв път, реших, че е някакво чудовище. После — че може би е друга дума за пират, онзи, който просто казва „аргрррр“. Да не означава трансполов човек или нещо подобно?

— Буквално означава някой, който *не е мъжествен* — заяви Малъри. — Смъртна обида за един викинг обирджия като този.

Тя смушка Полуродения в гърдите.

— Ба! — изсумтя той. — Обида е само ако наречеш *аргър* някой, който не е *аргър*. Винаги е имало хора, които са *полово променливи*, Магнус. Сред викингите имаше и *аргри*. Те също имат своята роля. Някои от най-добрите жреци и магьосници са били... — той описа кръг с ножа. — Сега си се.

— Гаджето ми е неандерталец — намръщи се Малъри.

— Нищо подобно — отвърна Полуродения. — Аз съм просветен съвременен човек от 865-а година след Христа. Виж, ако говориш с айнхеряр от 700-ата година... те вече не са толкова толерантни.

Ти Джей отпи от медовината си, с поглед, взрян в далечината.

— По време на войната имавме скаут от племето ленапе. Наричаше се Майка Уилям.

— Ужасно име за боец — оплака се Полуродения. — Кой би се разтреперил от някого на име Майка Уилям?

— Признавам, че повечето от нас не знаехме какво да го правим — сви рамене Ти Джей. — Същността му се променяше ежедневно. Казваше, че в тялото му има две души: едната — на мъж, другата — на жена. Но като скаут си го биваше. Спаси ни от засада по време на похода в Джорджия.

Гледах как Алекс се храни, внимателно избирайки парчетата картофи и моркови от чинията си. Трудно ми беше да повярвам, че тези деликатни пръсти преди няколко часа са убили дракон и са ми взели главата. С гарота.

— Не е срамно, ако я харесваш, Магнус — приведе се към мен Полуродения.

Задавих се с парче от звяра.

— Какво? Не! Аз не...

— Не си я зяпал? — ухили се Полуродения. — Знаеш ли, жреците на Фрей също бяха *променливи*. По време на празника на жътвата носеха рокли и танцуваха *страхотно*.

— Занасяш ме — казах.

— Не — изсмя се Полуродения. — Веднъж в Упсала срещнах една мила...

Разказът му бе прекъснат от звука на боен рог в коридора.

Хелги се изправи от масата на тановете. От сутринта насам бе сменил самото на костюма си и бе подрязал брадата си, но сега носеше огромен боен шлем, вероятно за да скрие щетите, нанесени от Алекс Фиеро върху прическата му в стил умрял мишелов.

— Айнхеряр! — гръмна гласът му. — Тази нощ един паднал воин се присъедини към нас. Казват, че разказът за смъртта му е впечатляващ.

Той се намръщи на Самира ал-Абас, сякаш искаше да каже: *По-добре наистина да е така*.

— Изправи се, Алекс Фиеро! Очаровай ни със славните си подвизи!

---

[1] Традиционни празненства, типични за хавайската култура, на които се предлагат различни видове храна и напитки и са придружени от много танци и забавления. — Б.р. ↑

[2] Хавайски поздрав, нещо като „мир с теб“. — Б.пр. ↑

[3] Американски революционер. — Б.пр. ↑

[4] Първата жертва на т.нар. Бостънско клане от 1770 г. — Б.пр. ↑

[5] Известен американски военен кореспондент, загинал по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[6] Битка от 1861 г., по време на Гражданската война в САЩ, която т.нар. Конфедерация, подкрепяща робството, печели. Образът на

Джони Реб символизира националните идеи на Конфедерацията. —
Б.пр. [↑](#)

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАКВО ТРЯБВА ДА НАПРАВИШ, ЗА ДА ТИ РЪКОПЛЯСКАТ

Алекс не изглеждаше развълнувана от това, че предстои да ни очарова.

Тя се изправи стиснала жилетката си, след което огледа тълпата така, все едно предизвикваше всеки един от воините на дуел.

— Алекс, сине на Локи! — започна Хелги.

— *Дъщеря* — поправи го Алекс. — Докато не се заявя другояче, то значи съм *дъщеря*.

В края на масата на тановете Джим Боуи се задави с чашата си с медовина.

— Моля?

Ърни Пайл му прошепна нещо на ухо. Двамата се консултираха по някакъв въпрос. Пайл извади журналистическата си тетрадка и химикалка. Явно чертаеше на Боуи диаграма.

— Както желаш, дъще на Локи — потрепери лицето на Хелги.

— Не се чувствай задължен да споменаваш баща ми — добави Алекс. — Аз не го харесвам особено много.

Из стаята се разнесе нервен смях. Сама, която бе застанала до Алекс, стисна юмруци, като че ли раздвижваше схванатите си мускули. Съмнявах се да се сърди на Алекс, Сам също не харесваше Локи. Но ако по някаква причина тановете решаха, че Алекс не е достойна за Валхала, Сам щеше да бъде изритана от валкириите и запратена в Мидгард. Знаех това, понеже така стана, когато представи мен.

— Хубаво, човеко, който е дете на известен родител — гласът на Хелги бе сух като празната очна ябълка на Один. — Нека видим подвизите ти благодарение на „Валкирия Видео Рекърдс“!

Днешните викингс с тяхната модерна технология... Огромни холограмни екрани се появиха около Дървото на Лаерадр. Тръгна запис от камерата на Сама.

Сам бе експерт по тригонометрия, аритметика и авиация, следователно бихте допуснали, че знае как се използва камера, но уви. Винаги забравяше кога се включва и кога се изключва. Половината ѝ клипове излизаха обърнати настрани, понеже бе завъртяла камерата погрешно. Някой път записваше цели мисии, в които камерата не показваше нищо друго, освен ноздрите ѝ.

Тази вечер качеството на клипа ставаше, но Сам започна записа от твърде рано. Обозначението на часа показваше 7:03 сутринта. Видяхме хола на баба ѝ и дядо ѝ, подреден, но мъничък, с ниски маси за кафе и два велурени дивана. Над камината в рамка висеше фрагмент от арабска калиграфия — завъртулки от златисто мастило върху бял пергамент. Отдолу върху рамката на камината с гордост бяха наредени снимки на Сам като дете — с играчка самолет, като ученичка на футболно игрище, като гимназистка с огромен трофей.

Веднага щом Сам осъзна откъде започва видеото, тя сподави писъка си, но нямаше какво да стори, за да го спре.

Видеото разкри лявата страна на хола, където трима по-възрастни пиеха чай от скъпи позлатени чашки. Единия го познавах — това бе Абдел Фадлан, собственикът на „Фалафелите на Фадлан“. Нямаше как да сбъркам сребристите му грива и ушития по поръчка син бизнес костюм. Другите двама вероятно бяха бабата и дядото на Сам — Джид и Биби. Джид приличаше на Дядо Коледа или на Ърнест Хемингуей — широкоплещест, със снежнобяла брада и сбръчкано от усмивки лице, макар в този момент да се бе намръщил. Носеше сив костюм, който сигурно му беше ставал преди двайсет години и... десет килограма. Биби беше облечена с елегантна рокля с бродерии в червено и златисто и носеше забрадка в същия цвят. Заела бе стойката на принцеса, докато наливаше чай на госта им господин Фадлан.

От ъгъла на камерата предположих, че Самира седи на стол между двата дивана. На около три метра от нея Амир Фадлан крачеше напрегнато пред камината и прокарваше длани през лъскавата си черна коса. Както винаги изглеждаше красив в тесните си дънки, бяла риза и стилно сако, но обичайната усмивка я нямаше. Изражението му бе изкривено от болка, сякаш някой бе стъпнал сърцето му.

— Не разбирам, Сам — каза той. — Обичам те!

— Оо! — извика вкупом цялата тълпа в залата за пиршества.

— Млъкнете! — сопна им се Самира, което само ги накара да се разсмеят.

Можех да забележа, че ѝ костваше огромно усилие на волята да не се разплаче.

Видеото продължи напред. Наблюдавах как Сам се втурва, за да се срещне с мен в „Замислената чаша“, а после получава съобщение по телефона с възможен код 381.

Тя излетя от кафенето и ускори крачка през парка към „Даунтаун Кросинг“.

Стрелна се надолу и прехвърча над някаква задънена уличка между две затворени кина. Знаех с точност къде беше това — на ъгъла до приюта за бездомници. Наркозависимите имаха навика да се боцкат с хероин в тази уличка, което я превръщаше в идеално място да те пребият, оберат или убият.

В мига, в който Сам пристигна там, се оказа, че е страхотно място и да те нападнат свирепи светещи вълци.

Три големи звяра бяха приклецили посивял бездомник до стената. Единственото нещо, което го разделяше от сигурна смърт, бе количка с консервни кутии за рециклиране.

Вечерята натежа в стомаха ми. Вълците ми напомниха за смъртта на мама. Макар да не бяха с размера на коне, бях сигурен, че не са от обичайните представители на Мидгард. По козината им блестеше синя фосфоресцираща мъгла, която хвърляше светлини като от аквариум по тухлените стени. Лицата им бяха твърде изразителни, с човешки очи и разтеглени в усмивка устни. Това бяха деца на Фенрир. Пристъпвах напред-назад, ръмжаха и душеха въздуха, наслаждавайки се на миризмата на страх, която идваше от плячката им.

— Назад! — извика старецът и разклати количката си към животните. — Казах ви, не искам! Не вярвам!

Събраните айнхеряр в залата за пиршества промърмориха с неодобрение.

Слушал бях истории за съвременни герои — синове и дъщери на нордическите богове и богини, които отказват да приемат съдбата си. Те обръщаха гръб на странните Девет свята. Вместо да се борят с чудовищата при появата им, те бягаха и се криеха. Някои решаваха, че са луди, пиеха лекарства и ходеха по болници. Други ставаха

алкохолици или наркозависими и си отиваха на улицата. Този човек явно бе от втория тип.

В състояние бях да доловя как залата се изпълва със съжаление и отвращение. Старецът явно бе прекарал целия си живот, бягайки, но сега бе попаднал в капан. Вместо да дойде във Валхала като герой, щеше да умре като страхливец и да свърши в студения свят на Хел, най-лошата съдба, която някой айнхери можеше да си представи.

Тогава от началото на улицата долетя глас:

— Хей!

Алекс Фиеро бе пристигнала. Стоеше с разкрасени крака и с юмруци на кръста, точно като Супергърл. Само дето Супергърл нямаше нито зелена коса, нито розово-зелена жилетка.

Алекс явно бе минавала наблизо. Може би беше чула как старецът вика за помощ или как вълците ръмжат. Нямаше причина да се намесва. Вълците бяха толкова съсредоточени върху плячката си, че никога нямаше да я забележат.

Но въпреки това тя нападна зверовете, като се промени в движение и влезе в битката като немска овчарка.

Въпреки разликата в размерите им, Алекс успя да събори най-големия вълк и заби челюсти във врата му. Звярът започна да се гърчи и изръмжа, но Алекс отскочи, преди да я е ухапал. Докато раненият вълк се олюляваше, другите два я нападаха.

Бърза като водата, Алекс отново се превъплъти в човек и замахна с жицата си като с камшик. С едно движение обезглави единия от вълците.

— Оо! — одобрително извика публиката.

Преди обаче да удари отново, другият вълк я събори. Двамата се търкулнаха по уличката. Алекс пак се превърна в немска овчарка и се втурна да хапе и дере, но бе видимо в по-неравностойна категория.

— Превърни се в нещо по-голямо — чух се как мърморят.

Ала по някаква причина Алекс не го стори.

Винаги бях харесвал кучетата. Повече от мнозинството хора и *определено* повече от вълците. Трудно ми беше да гледам как вълкът разкъсва немската овчарка, като хапе муцуната и гърлото на Алекс и оплесква козината ѝ с кръв. Накрая Алекс успя да промени формата си — сви се до гуштер и избяга от нападателя си. На няколко метра отново

се преобрази в човек. Дрехите ѝ бяха станали на парцали, а лицето ѝ бе като от филм на ужасите, цялото изподрано и нахапано.

За нещастие, първият вълк се бе възстановил и нададе яростен вой — звукът отекна в уличката и околните сгради. Осъзнах, че това бе воят, който бях чул от другия край на града, докато се борех с убиеца на козли.

Двата останали вълка тръгнаха към Алекс. Сините им очи присветваха от омраза.

Алекс започна да рови из пуловера, вързан на кръста ѝ. Една от причините, поради която го носеше, се проясни — той прикриваше ловен нож на колана ѝ. Тя изтегли оръжието и го подхвърли на бездомника.

— Помогни ми! — извика тя. — Бий се!

Острието изтрака върху асфалта. Старецът отстъпи назад, като задържа количката за пазаруване между себе си и битката.

Вълците се стрелнаха към Алекс.

Тя най-после опита да се превърне в нещо по-голямо — не разбрах бизон или мечка, бе трудно да се каже, — но предполагам, че нямаше достатъчно сили. Рухна в човешка форма, докато вълците я давеха.

Бореше се смело, като уви гаротата си около шията на единия вълк и ритна другия. Намираще се обаче в по-слаба позиция, изгубила твърде много кръв. Успя да удуши по-големия вълк. Той падна върху нея и я смаза. Последният звяр я захапа за гърлото. Тя уви пръсти около шията му, но погледът ѝ се замъгли.

Старецът вдигна ножа, но твърде късно. Приблужи се до последния вълк и заби ножа в гърба му с писък на ужас.

Чудовището се строполи мъртво.

Старецът се отдалечи от сцената — три мъртви вълка, чиято козина блестеше в неоновото синьо; Алекс Фиеро, която поемаше последните си глътки въздух в локва от собствената си кръв, оформяща ореол около нея.

Старецът изпусна ножа и отстъпи назад с ридания.

Камерата приблужи, когато Самира ал-Абас се спусна към падналия воин. Сам се протегна. От разкъсаното тяло на Алекс Фиеро се надигна блестящ златист дух, който вече се мръщеше на неочакваното си призоваване.

Картината потъмня. Не показва спора на Алекс със Сам, нито удара в окото ѝ, нито хаоса, който причини, когато най-послед пристигна във Валхала. Може би батерията на камерата на Сам бе свършила. А може би Сам нарочно беше спряла видеото така, че Алекс да изглежда като героиня.

Залата за пиршества притихна, с изключение на припукването на факлите. Сетне избухна в аплодисменти.

Тановете се изправиха на крака. Джим Боуи избърса една сълза от окото си. Ърни Пайл си издуха носа. Дори Хелги, който допреди минути изглеждаше толкова ядосан, се разплака открито, докато ръкопляскаше на Алекс Фиеро.

Напълно смаяна от реакцията, Сама се огледа наоколо.

Алекс сякаш се бе превърнала в статуя. Очите ѝ останаха вторачени в тъмното място, където се бе появил видеоекранът, все едно можеше да отмени смъртта си с желязна воля.

Щом аплодисментите заглъхнаха, Хелги вдигна бокала си.

— Алекс Фиеро, ти се изправи срещу могъщи противници без мисъл за собствената си безопасност, при това заради един слаб човек. Предложи на същия човек оръжие и шанс да изкупи греховете си в битка, за да стигне до Валхала. Такава смелост и доблест у дете на Локи... е наистина смайваща.

Сам изглеждаше така, сякаш искаше да каже няколко думи на Хелги, но бе прекъсната от още аплодисменти.

— Не е лъжа — продължи Хелги, — че сме се научили да не съдим децата на Локи твърде строго. Наскоро Сама ал-Абас бе обвинена, че е недостойна за валкирия, но ние ѝ простихме. Сега отново имате доказателство за нашата мъдрост!

Последваха още аплодисменти. Тановете се потупваха по гърбовете, като че ли им се щеше да кажат: *О, да! Ние сме мъдри и широко кроени! Браво на нас! Заслужаваме десерт!*

— Не само това — добави Хелги, — но видяхме такъв героизъм, проявен от *аргър*.

Той се ухили на другите танове, за да сподели удивлението им.

— Дори не знам какво да кажа. Алекс Фиеро, ти се извисяваш далеч над това, което очакваме от хора като теб. За Алекс Фиеро! — вдигна тост Хелги. — За кървава погибел!

— ЗА КЪРВАВА ПОГИБЕЛ! — изрева тълпата.

Никой, изглежда, не забеляза колко силно Алекс бе стиснала юмруци, нито как се взираше към масата на тановете. Подозирах, че не одобрява някои от думите, с които той я бе назовал.

Хелги не я нарече нито *вала*, нито пророчица, не прочете съдбата ѝ в руните, както бе сторил при пристигането ми във Валхала. Явно се бе досетил, че тановете вече знаят колко силна ще бъде Фиеро, когато настъпи часът на смъртта ни по време на Рагнарок.

Айнхеряр се впуснаха в истинско празненство. Смееха се, бореха се, искаха още медовина. Валкириите жужаха с палмовите си полички и цветчета и пълнеха стомните с цялата бързина, на която бяха способни. Музикантите подеха мелодиите на някои нордически танци, които прозвучаха като акустичен дет метъл, изпълнен от диви котки.

Но две неща помрачиха настроението ми.

— Смяташ ли, че Алекс е истинска айнхери? — обърна се към мен Малъри Кийн. — Ако Локи е искал да постави свой агент във Валхала, не можеше да уреди по-добро представяне.

При мисълта за това се почувствах, сякаш отново се намирах в лодката на Рандолф, подмятан от четириметровите вълни. Искан да вярвам, че Алекс не е шпионин. Сам ми беше казала, че *не е възможно* да влезеш с измама във Валхала. Но откакто станах айнхери, ми сервираха *невъзможности* за закуска, обед и вечеря.

Второто нещо, което се случи: забелязах движение над мен. Погледнах към тавана, като очаквах да видя празнуващи валкирии или може би някое от животните, които живееха на Дървото на Лаерадр. Вместо това на трийсет метра над мен, почти изгубена в мъглата, една фигура в черно се бе излегнала на клона и бавно ръкопляскаше, докато наблюдаваше тържеството. На главата си носеше стоманен шлем със забрало, оформено като вълча физиономия.

Преди да смогна да кажа: „Хей, вижте, на дървото има убиец на козли!“, премигнах и той изчезна. Едно листо падна от мястото, където бе седял, и се приземи в чашата ми с медовина.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

САМИРА И МАГНУС СИ Г-О-В-О-Р-Я-Т, КАЦНАЛИ НА ЕДНО ДЪРВО

Когато тълпите започнаха да напускат залата, забелязах как Самира отлита.

— Хей! — извиках аз, но нямаше начин тя да ме чуе от всичките шумни айнхеряр.

Свалих медальона си и призовах Джак.

— Отлети подир Сам, става ли? Кажи й, че трябва да поговоря с нея.

— Мога да направя нещо повече — рече Джак. — Дръж се.

— Стига бе. Можеш да ме *носиш*?

— За малко — да.

— Защо не ми каза по-рано?

— Сигурен съм, че го споменах. Освен това го има в наръчника на потребителя.

— Джак, ти нямаш наръчник на потребителя.

— Ти само се дръж. Разбира се, щом веднъж ме върнеш във формата на медальон, ще усетиш...

— Все едно съм се носил сам във въздуха — предположих. — Ще припадна или нещо такова. Да вървим.

В летенето с Джак Еър нямаше нищо изящно. Не приличах нито на супергерой, нито на валкирия. По-скоро имах вид на човек, който виси от дръжката на меч, изстрелващ се нагоре. Задникът ми се стегна, а краката ми се разлюляха в паника. На дваия етаж изгубих маратонката си. Няколко пъти едва не плъснах долу. Но иначе, мда, беше страхотно преживяване.

Щом приближих Сам, извиках:

— Вляво от теб!

Тя се обърна и увисна във въздуха.

— Магнус, какво... о, здрасти, Джак.

— Какво става, лъвице? Може ли да кацнем някъде. Този момък тежи.

Приземихме се на най-близкия клон. Разказах на Сам за убиеца на козли, който дебнеше на Лаерадр, и тя отлетя да предупреди валкириите. След пет минути се върна навреме, за да прекъсне изпълнението на Джак, който пееше *Hands to Myself*^[1].

— Това е странно — каза Сам.

— Знам — отвърнах аз. — Джак не може да пее като Селена Гомес.

— Имам предвид убиеца — отговори Сам. — Изчезнал е. Вдигнах цялата управа на хотела на крак, но... — тя сви рамене. — Него го няма.

— Сега може ли да си довърша песента? — попита Джак.

— Не! — казахме в един глас със Сам.

Почти бях на път да наредя на Джак да се върне във формата си на медальон, но после си спомних, че ако го стореше, щях да припадна за дванайсет часа.

Сам се настани на клона до мен.

В далечината долу последните няколко души от тълпата, събрала се за вечеря, излизаха от залата. Приятелите ми от деветнайсетия етаж Ти Джей, Малъри и Полуродения обкръжиха Алекс Фиеро и я насочиха към стаята ѝ. Оттук ми беше трудно да преценя дали това бе почетна обиколка с приятели, или принудителен ескорт, гарантиращ, че тя няма да убие някого по пътя си.

— Знам, че се съмняваш в нея — Сам проследи погледа ми, — но тя заслужава да бъде тук, Магнус. Начинът, по който умря... толкова съм сигурна в героизма ѝ, колкото бях и в твоя.

Коментарът на Сам не успокои съмненията ми, тъй като никога не съм бил уверен в собствения си героизъм.

— Как е окото ти?

— Няма проблем — докосна тя синината. — Алекс просто се изплаши. Отне ми известно време да я разбера, но когато хванеш някого за ръката, за да го отведеш във Валхала, успяваш да надзърнеш в душата му.

— Това стана ли, когато взе мен?

— При теб нямаше много за гледане. Беше много тъмно.

— Точка за теб! — обади се Джак.

— Има ли руна, с която да ви накарам и двамата да замълчите?
— попитах.

— Така или иначе — продължи Сам — Алекс бе гневна и уплашена. Когато я оставих, разбрах защо. Тя е с променлив пол. Уплаши се, че ако се превърне в айнхери, ще трябва да замръзне в единия от двата пола за цяла вечност. Идеята не ѝ хареса.

— Ах — подех аз, което накратко означаваше: *Разбирам, че нищо не разбирам.*

Замръзнал бях в своя си пол, откакто се помнех. Никога не ме бе притеснявало. Запитах се обаче какво ли би означавало за Алекс. Единствената аналогия, която ми идваше наум, не беше много добра. Учителката ми във втори клас госпожица Менглер (или както я наричахме, госпожица Манглер^[2]) ме бе принудила да пиша с дясната ръка, макар да бях левичар. Всъщност бе залепила лявата ми ръка за чина. Мама избухна, когато разбра, но си спомних паниката от това, че съм вързан, принуден да пиша по неестествен начин, защото госпожица Менглер бе настояла: *Това е нормалният начин, Магнус. Спри да се оплакваш. Ще свикнеш.*

— Признавам, че нямам голям опит с... — въздъхна Сам.

— *Аргри?* — подскочи щастливо Джак. — Те са страхотни! Веднъж двамата с Фрей...

— Джак — казах аз.

— Добре, ще си седя и ще се държа като *неодушевен предмет* — потъмняха до мътнолилаво руните му.

Това успя да разсмее Сам. Тя бе пуснала коси, както често правеше във Валхала. Каза ми, че смята хотела за свой втори дом, а айнхеряр и валкириите — за част от семейството си, затова не изпитваше нужда да носи забрадка тук. Тъмните ѝ кичури падаха по раменете ѝ, а зеленият ѝ копринен шал висеше около врата ѝ, проблясвайки сякаш в опит да задейства вълшебното си прикритие. Това бе малко смущаващо, тъй като от време на време вратът и раменете на Сам изчезваха.

— Алекс Фиеро притеснява ли те? — попитах аз. — Заради това, че е трансполова? Ти нали си религиозна?

— Като религиозна много неща тук ме притесняват — повдигна вежда тя и махна около нас. — Доста мислих по въпроса, когато осъзнах, че татко е *Локи*. Все още не мога да приема, че нордическите

богове са богове. Според мен са просто могъщи създания. Някои от тях са като мои дразнещи роднини. Но не са нищо повече от творения на единствения бог Аллах, точно като мен и теб.

— Ти нали не си забравила, че съм атеист?

— Звучи като началото на виц, нали? — изсумтя тя. — *Атеист и мюсюлманка говорят за задгробния живот на езичниците.* Така или иначе, това, че Алекс е трансполова, ми е най-малкият проблем. Повече ме притеснява връзката ѝ с баща ни.

Сам прокара пръст по линията на живота върху дланта си.

— Алекс постоянно сменя формата си. Тя не осъзнава колко опасно е да разчиташ на силите, дадени ти от Локи. Не бива да му осигуряваш още повече власт над теб, отколкото вече има.

Намръщих се. Самира ми бе разправяла нещо подобно и преди. Как не обичала да се превъплъщава, понеже не искала да стане като татко си. Но продължавах да не го разбирам. Ако аз можех да се превъплъщавам, щях да ставам на бяла мечка през две минути и да плаша Сехримнир, както и хората, които се хранеха от него.

— За каква власт говориш?

Тя отказа да срещне погледа ми.

— Забрави. Не си долетял дотук, за да си говорим за Алекс Фиеро, нали така?

— Вярно е.

Описах ѝ станалото на бойното поле — линдуорма, начина, по който Локи бе нахлул в главата ми, облечен с противен костюм. И как ме бе поканил на сватба. После ѝ разказах за сънищата си и за това как сватбата очевидно бе на Сам, която трябваше да се омъжи за подобен на морж барман на име Трим, който сервираше най-вонящите туршии в цял Йотунхейм.

Самият Джак все още не знаеше историята докрай. Въпреки обещанието му да остане неодушевен, той стенеше и охкаше:

— Шегуваш се! — често се чуваше от него в подходящите моменти, а някой път и в неподходящите.

Щом приключих, Сам остана притихнала. Облърна ни леден повей, подобен на фреонов теч от хладилник.

Под нас чистачите приключваха работа. Гарваните вдигнаха чаши и чинии. Глутници вълци изядоха останалата храна и облизаха пода чист. Във Валхала много държаха на хигиената.

— Исках да ти кажа — поде накрая Сам, — но стана толкова бързо... буквално се стовари отгоре ми.

Тя избърса една сълза от бузата си. Никога не бях виждал Сам да плаче. Исках да я утеша, да я прегърна, да я хвана за ръката. Сам обаче не обичаше физическия контакт, дори да бях част от голямото й семейство във Валхала.

— Ето как Локи се меси в личния ти живот — предположих. — Дошъл е да се види с баба ти и дядо ти? Амир?

— Дава им *покани*.

Сам извади една от джоба си и ми я подаде — златен курсив върху зелена картичка, точно като тази, която Локи бе подпъхнал в джоба на вуйчо Рандолф.

Несравнимият Локи
и още няколко души
ви канят да отпразнувате с тях
сватбата на
Самира ал-Абас бин Локи
и
Трим, син на Трим, син на Трим
кога:
След пет дни
къде:
Ще се свържем с вас
защо:
Защото е по-добър вариант от Края на света
Очакваме подаръци
Ще има танци и дивашки езически
жертвоприношения

— *Дивашки езически жертвоприношения?* — вдигнах очи аз.

— Представи си как го приеха баба и дядо.

Взрях се отново в поканата. Онази част от нея, оповестяваща *Къде*, се замъгли, *пет* бавно избледня и се превърна в *четири*. Частта *Ще се свържем с вас* също бе холограмно изображение, така че да може евентуално да се промени в точен адрес.

— Не можеш ли да кажеш на баба си и дядо си, че това е майтап?

— Не и след като баща ми я е доставил лично.

— О!

Представих си как Локи седи в хола на семейство Ал-Абас и пие чай от хубавите им златни чашки. Представих си как лицето на Джид поруменява все повече и повече, а Биби се опитва да запази спокойствие, докато изпод забрадката ѝ се вдига пара.

— Локи им разказа всичко — каза Сам. — Как е срещнал мама, как съм станала валкирия, всичко. Каза им, че нямат право да уреждат сватба, защото той ми е баща и вече е договорил такава.

— От друга страна — потръпна в ръката ми Джак, — поканата е много хубава.

— Джак... — казах аз.

— Да, знам. *Неодушевен*.

— Моля те, кажи ми, че баба ти и дядо ти не са съгласни — казах аз. — Не могат да очакват да се омъжиш за великан.

— Те не знаят какво да мислят — върна ми поканата Сам и се загледа в нея така, сякаш искаше да я изпепели. — Подозираха за брака на мама. Както вече съм ти разправяла, семейството ми общува с нордическите богове от цели поколения. Боговете... имат *интерес* към клана ми.

— Добре дошла в клуба — промърморих аз.

— Джид и Биби обаче нямаха идея за това, докато Локи не се появи и не им изкара акъла. Това, което ги нарани най-много, бе фактът, че съм крила живота си на валкирия от тях.

Още една сълза се спусна в основата на носа ѝ.

— А Амир...

— Клипът, който видяхме от „Валкирия Видео Рекърдс“ — предположих. — Той и баща му са дошли тази сутрин и си се помъчила да им обясниш.

Тя кимна и сгъна края на поканата.

— Господин Фадлан не разбира какво точно става — единствено, че има някакво недоразумение. Но Амир... говорихме с него този следобед и... аз му казах истината. Цялата. Обещах му, че няма да се съглася на този абсурден брак с Трим. Не знам обаче дали Амир изобщо ме чува. Сигурно смята, че съм полудяла.

— Ще го измислим — обещах. — Няма начин да те оставим да се превърнеш в жена на великан.

— Ти не познаваш Локи като мен, Магнус. Той може да съсипе целия ми живот. Вече е започнал. Той има начини...

Тя замлъкна.

— Това, което искам да кажа, е, че си е наумил, че *той* е единственият, който може да води преговорите за чука на Тор. Не мога да проумея какво цели, но не е нещо хубаво. В състояние сме да го спрем само ако открием чука първи.

— Тогава ще направим точно това — казах аз. — Знаем, че е у онзи тип Трим. Нека отидем и го вземем. Или още по-добре, да кажем на Тор да си го вземе.

Джак зажува и засия върху коленете ми.

— Няма да е така лесно, *сеньор*. Дори ако успееш да намериш крепостта на Трим, той няма да е толкова тъп, че да държи чука на Тор там. Той е земен великан. Може да го е заровил навсякъде под земята.

— При могилната твар — каза Сам.

— В Провинстаун — казах аз. — Още ли мислиш, че това е най-добрият ни шанс? Въпреки убиеца на козли, който ни дебне, и предупреждението му, че това е капан?

Сам погледна през мен. Сякаш се взираше някъде в хоризонта, представяйки си облака с формата на ядрена гъба, който се издига от бомбата, пусната от Локи върху бъдещето й.

— Трябва да опитам, Магнус. Могилната твар. Още следващата сутрин.

Мразех тази идея, ала за нещастие, нямах по-добра.

— Хубаво. Свърза ли се с Харт и Блиц?

— Ще се видим в Кейп Код — тя се изправи и смачка сватбената покана. Преди да възразя, че може да ни потрябва, Сам я хвърли на гарваните и вълците. — Ще се срещнем след закуска. И се облечи топло. Утрото ще е хладно за полети.

---

[1] Песен на Селена Гомес. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи от *mangle* (англ.) — осакатявам, обезобразявам; прекарвам през преса. — Б.р. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ, ТОВА Е САМО ЕДНО ПРОРОЧЕСТВО ЗА СМЪРТТА МИ

И наистина, щом Джак отново стана на медальон, припаднах и спях дванайсет часа.

Събудих се на сутринта със схванати ръце и крака, все едно бях прекарал цялата нощ, пляскайки във въздуха с айнхери, висящ от глезена ми.

Алекс Фиеро я нямаше на закуска. Това беше подозрително, но Ти Джей ме увери, че ѝ е оставил бележка под вратата, в която ѝ е написал къде е салонът на деветнайсетия етаж.

— Сигурно още спи — каза Ти Джей. — Имаше запомнящ се първи ден.

— Освен ако не е онзи комар там — Полуродения посочи едно насекомо, което пълзеше върху солницата. — Ти ли си това, Фиеро?

Комарът не отговори.

Приятелите ми обещаха да останат нащрек и в готовност да направят каквото се налага, за да спрат Локи и сватбата на щерка му, до която оставаха пет (вече само четири) дни.

— Ще държим и Фиеро под око — обеща Малъри и се намръщи на комара.

Едва имах време да хапна един бейгъл, преди Сам да се пръкне и да ме отведе до конюшните над стаята за упражнения на 422-ри етаж.

Всеки път, когато Сам кажеше: *Ще летим*, не бях сигурен какво има предвид.

Валкириите умееха да летят сами. Те бяха достатъчно силни, за да носят поне един човек. Може би смяташе да ме пхне в голям чувал и да ме отведе до Кейп Код.

А може би под *летим* имаше предвид, че *ще се плъоснем отвисоко върху някоя скала и ще се убием*. Често прекарвахме времето си така.

Оказа се, че днес имаше предвид ездата на летящ кон. Не бях сигурен защо валкириите имат летящи коне. Може би защото изглеждаха яко. Освен това никой не би искал да влезе в битка, яздейки приличащия на гигантска пуйка линдуорм.

Сам оседла белия жребец, покатери се на гърба му и ме дръпна зад себе си. Сетне преминахме в галоп през портите на конюшната и се озовахме в небето над Бостън.

Права беше за студа. Той не ми пречеше много, но заради силния вятър забрадката на Сам ме биеше през устата. Като се вземеше под внимание фактът, че забрадките символизираха скромността и благочестието, се съмнявах, че Сам иска нейната да има вид, сякаш съм я дъвкал.

— Още колко път остава? — попитах.

Тя ме погледна през рамо. Синината под окото ѝ бе избледняла, но все още изглеждаше разсеяна и изморена. Запитах се дали изобщо е спала.

— Не много — отвърна тя. — Дръж се.

Бях летял достатъчно често със Сам, за да съм наясно, че говори сериозно. Стиснах коленете си около ребрата на коня и увих ръце около кръста ѝ. Докато падахме през облаците, може би извиках:

— Майнфритер!

Задникът ми беше като безтегловен върху седлото. За ваше сведение — не ми харесва да имам безтегловен задник. Запитах се дали Сам лети със самолета си така и ако да, колко от инструкторите ѝ са получили сърдечен удар.

Излязохме от облаците. Пред нас Кейп Код се простираше до хоризонта — нещо като скоба от зелено и златисто в синьото море. Точно под нас северният край на полуострова завиваше леко към пристанището на Провинстаун. Няколко яхти плаваха в залива, но бе твърде ранна пролет, за да има много посетители.

Сам се снижи на около сто и петдесет метра и така прелетяхме над крайбрежието. Преминахме над дюни и блата, след което последвахме извивката на улица „Комършъл“ с нейните къщички, облицовани в сиво дърво, и пищни жилищни сгради в неонові цветове. Повечето магазини бяха затворени, а по улиците нямаше почти никой.

— Само разузнаваме — каза ми Сам.

— За да сме сигурни, че някой великан не се крие в ателието за татуировки?

— Великан, морски трол, могилна твар, татко или...

— Схванах.

Накрая завихме наляво и се отправихме към сива каменна кула, която се издигаше върху един хълм в покрайнините на града. Гранитната постройка се извисяваше на около осемдесет метра височина, а върхът ѝ напомняше замък от детска приказка. Имах смътен спомен, че съм я виждал като дете, но мама я интересувахе повече шляенето по дюните и плажовете.

— Какво е това място? — попитах Сам.

— Нашата цел — тя се усмихна едва забележимо. — Когато я зърнах за пръв път, помислих, че е минаре на джамия. Прилича малко.

— Но не е?

— Не — разсмя се тя. — Това е паметник на пилигримите. Те пристигнали тук, преди да се преместят в Плимут. Разбира се, мюсюлмани е имало в Америка от доста дълго време. Една от приятелките ми в джамията е потомка на Юсуф бен Али, който е служил с Джордж Вашингтон по време на Американската революция.

Тя се спря.

— Извинявай, едва ли си искал урок по история. Така или иначе не сме дошли за кулата, а за това, което е под нея.

Опасявах се, че не говори за магазина за сувенири.

Прелетяхме около монумента и разгледахме поляната в основата му. Точно пред входа на кулата, върху подпорната стена, седяха двамата ми любими представители на неземните светове и люлееха крака, сякаш им е скучно.

— Блиц! — извиках. — Харт!

Харт беше глух, така че викането на името му не помогна особено. Блицен обаче го сръчка и ни посочи. И двамата скочиха от ръба и започнаха да ни махат въодушевено, щом конят ни кацна.

— Хлапе! — хукна към мен Блицен.

Можеше да бъде сбъркан с призрака на изследовател на джунглата. От периферията на тропическата му каска падаше бяла мрежичка, която го покриваше до раменете. Знаех, че тя е изработена специално за да блокира слънцето, което превръщаше джуджетата в камъни. Сложил си беше и кожени ръкавици, които да пазят ръцете му.

Иначе носеше същите дрехи като в съня ми — костюм в орехов цвят с черна папийонка, елегантни островърхи кожени обувки и яркооранжева кърпичка за цвят. Точно това, което ти трябва, за да проникнеш в гробницата на немъртвите.

Той ме прегърна и шапката му едва не падна. Парфюмът му ухаеше на розови листенца.

— Чукове и наковални, радвам се да те видя!

Хартстоун приближи след него, усмихна се леко и оформи длани в знака на глухонемите за *супер*. За Харт това бе еквивалентът на възторжено пицcene.

Облечен беше с обичайното си черно кожено яке и дънки, както и с шала на точки, омотан около врата му. Лицето му както винаги бе бледо, с тъжни очи и платиненоруса коса, оформена нагоре на иглички, но все пак бе наддал на килограми последните няколко седмици. Вече изглеждаше по-здрав, поне по човешките стандарти. Може би бяха яли много пици в скривалището на Мимир.

— Хей, момчета! — прегърнах аз Харт. — Същите сте си, каквито ви видях в банята.

От дистанцията на времето мога да преценя, че може би не трябваше да започвам с тази реплика.

Отстъпих назад и им обясних какво става — странните сънища, още по-странната реалност, присъствието на Локи в главата ми, на моята глава в буркана с туршия, на главата на Мимир във ваната... и прочее.

— Мда — рече Блицен. — Капо *обожава* да се показва във ваната. Изкара ми ангелите една нощ. Направо щях да изскоча от своята пижама ризница.

— Образ, от който не се нуждаех — отвърнах. — Трябва да поговорим и за нашите взаимоотношения. Вие двамата изчезнахте, без да обелите дума.

— Идеята беше *негова*, хлапе — той направи знак, за да помогне на Харт — докосна с кутре челото си, а после посочи Харт с два пръста. *Идея. Негова. Х*. Последното беше заради буквата, с която започваше името на Хартстоун.

Хартстоун от своя страна изпъшка подразнен и направи знак в отговор.

За да те спася, глупако. Кажу на Магнус. Оформи М, който бе знакът за моето име — юмрук с три пръста, увити над палеца.

— Както винаги елфът преиграва — въздъхна Блицен. — Изкара ми акъла и ме изведе от града. Но след това се успокоих. Това бе само едно пророчество за смъртта ми!

Сам свали раницата си от коня. Погали животното по муцуната и белият ни жребец отлетя към облаците.

— Блицен — обърна се тя, — знаеш, че няма такова нещо като *само едно пророчество за смъртта*, нали така?

— Добре съм — усмихна ни се самоуверено Блицен. С бялата си мрежичка изглеждаше като щастлив призрак. — Преди няколко седмици Хартстоун се върна от уроците си по руни с Один. Толкова се вълнуваше да погледне в бъдещето ми, но руните, които хвърли, не показаха нищо добро.

Нищо добро, тропна с крак Хартстоун. *Блицен. Клане. Не може да го спре. Преди О-С-Т-А-Р-А.*

— Мда — рече Блицен, — това прочете в руните. Но...

— Какво е Остара? — попитах.

— Първият ден от пролетта — отговори Сам. — Това е след четири дни.

— Същият ден, в който трябва да се състои сватбата.

— Идеята не беше моя — отвърна тя кисело, — повярвай ми.

— Значи се предполага, че Блицен ще умре преди това? — стомахът ми се качи в гърлото. — Клане, което не може да бъде спряно?

Хартстоун кимна с категоричност: *Не трябва да е тук.*

— Съгласен съм — намесих се аз. — Твърде опасно е.

— Хора — опита да се изсмее весело Блицен, — вижте, Хартстоун чете бъдещето от много скоро. Може да не е разчел правилно руните и вместо *клане* да е пишело *пане*. Пане, което не може да бъде спряно. Това ще е добра поличба!

Хартстоун протегна ръце, сякаш искаше да удуши джуджето. Това нямаше нужда от превод.

— Освен това — каза Блиц, — ако тук има гробница, значи е под земята. Трябва ви джудже.

Харт изписа няколко гневни знака, но Самира се намеси.

— Блиц е прав — каза тя и подчерта съобщението, като удари юмрука си с протегнати два пръста.

Бе овладяла езика на глухонемите, след като се запозна с Хартстоун. Сещате се, научи го в свободното си време между събирането на души, летенето със самолети и ученето.

— Това е прекалено важно — допълни тя. — Иначе не бих ви молила. Трябва да намерим чука на Тор преди началото на пролетта, иначе цели светове ще бъдат унищожени. А и ще се наложи да се омъжа за великан.

Друг начин — направи знак Харт. — Трябва да има. Дори не знаем дали чукут е там.

— Приятелче — Блиц хвана елфа за ръцете, което бе сладко, но и малко грубо, понеже за глухоням това бе като да ти запушат устата. — Знам, че се притесняваш, но всичко ще е наред.

Блиц се обърна към мен.

— При това... колкото и да обичам този елф, ще полудея в скривалището. Предпочитам да умра тук, докато помагам на приятелите си, отколкото да гледам телевизия, да ям изстинала пица и да чакам главата на Мимир да изплува във ваната. А и нямаш представа колко силно хърка Хартстоун.

Харт издърпа ръце. *Не правиш знаци, но чета по устните, забрави ли?*

— Харт — каза Сам, — моля те.

Сам и Харт толкова напрегнато се съревноваваха кой ще устои на погледа на другия, че усетих как във въздуха се образува лед. Никога не бях виждал двамата така надъхани един срещу друг и не желях да заставам по средата. Изкуших се да призова Джак и да го накарам да запее Бионсе просто за да имат общ враг.

Накрая Хартстоун направи знак_: Ако нещо му се случи..._

Отговорността е моя — прошепна Сам.

— И аз чета по устни — отвърна Блицен. — Отговорността си е моя.

Сетне потърка нетърпеливо ръце.

— Нека сега намерим входа към могилата, става ли? От месеци не съм призовавал зли сили от гроба!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЛАЧИ С КЪРВАВИ СЪЛЗИ. ИЛИ НЕ, ПО-ДОБРЕ НЕДЕЙ

Стана точно като в добрите стари времена. Вървахме напред към неизвестното, търсехме изчезнали магически оръжия и рискувахме да умрем мъчително. Липсваше ми приятното изкарване с приятелите!

Стигнали бяхме до половината от обиколката около основата на кулата, когато Блицен каза:

— Аха!

Коленичи и докосна с покритите си от ръкавицата пръсти една пукнатина в паважа. На мен ми изглеждаше еднаква с хилядите други пукнатини в камъка, но Блицен явно смяташе другояче.

— Виждаш ли за какво говоря, хлапе? — ухили ми се той. — *Никога* нямаше да намерите това без джудже. Щяхте да си обикаляте завинаги в търсене на входа към гробницата и...

— Пукнатината е входът?

— Един вид, *дръжката* на входа, но да. Ще ни трябва обаче магия, за да проникнем вътре. Харт, я ела да видиш за какво става дума.

Харт коленичи до него и кимна в знак на съгласие, след което изписа руна на пода с пръст. Незабавно една триметрова част от паважа изчезна и разкри шахта, която продължаваше право надолу. За съжаление, и четиримата бяхме *върху* плочата, когато тя се изпари.

Пропаднахме с писъци в мрака. Най-много вресях аз.

Добрата новина беше, че когато кацнах, не си счупих нито една кост, а лошата — че Хартстоун го направи. Долових едно *пук*, последвано от стона на Харт. Веднага разбрах какво е станало.

Сега, не искам да кажа, че елфите са крехки. В някои отношения Харт е най-коравият тип, когото познавам. Но понякога се случва да ми се доще да го завия и да поставя върху челото му лепенка „Чупливо“.

— Дръж се, човече — казах му.

Знаех, че това е безсмислено, тъй като той не можеше да ме види в тъмното. Намерих крака му и бързо установих къде е счупен. Харт изпъшка и се опита да издере кожата по ръцете ми.

— Какво става? — попита Блиц. — Чий лакът е това?

— Мой — отговори Сам. — Всички ли са добре?

— Харт си счупи глезена — казах аз. — Трябва да го излекувам. Вие двамата стойте на пост.

— Тъмно е като в рог! — оплака се Блиц.

— Ти си джудже — Сам свали брадвата от колана си, звук, който познавах твърде добре. — Мислех, че обичате подземията.

— Обичам ги! — отвърна Блиц. — Колкото по-добре осветени и украсени, толкова повече ги обичам.

Ако съдех по ехото от гласовете ни, бяхме в голяма каменна зала. Нямаше никаква светлина, затова допусках, че шахтата, през която се бяхме сгромолясали, вече се бе затворила над нас.

За радост, нищо не ни беше нападнало. Все още.

Намерих дланта на Харт и изписах няколко буквени знака по ръката му, за да не се паникьосва.

ЛЕКУВАМ. СПОКОЙНО.

После поставих и двете си ръце върху счупения му глезен и призовах силата на Фрей. В гърдите ми се надигна топлина и се спусна надолу по ръцете ми. Пръстите ми заблестяха с мека златиста светлина и прогониха мрака. Усетих как костите в глезена на Хартстоун нарастват. Подутината изчезна. Кръвообращението му отново стана нормално.

Той въздъхна тежко и направи знак: *Благодаря.*

— Няма проблем, човече — стиснах го аз за коляното.

— Магнус — обади се с предрезгавял глас Блиц, — може би ще искаш да поогледаш наоколо.

Един от страничните ефекти на силите ми бе, че временно светех. Нямам предвид от здраве. Реално си *светех*. Денем почти не се виждаше, но в тъмните подземия бях като човека светулка. Това, за жалост, ми позволи да огледам онова, което ме заобикаляше.

Бяхме в центъра на куполна зала, подобна на огромен кошер, издълбан в скалата. Таванът беше на около шест метра над нас. От шлюза, през който бяхме пропаднали, нямаше и следа. Навсякъде по стените имаше ниши с размерите на гардероби. В тях бяха поставени

мумифицирани мъже в прогнили дрехи. Покритите им със съсухрена плът пръсти стискаха дръжките на ръждясали мечове. Не зървах никакъв изход от залата.

— Това е просто страхотно — казах аз. — Сега ще се разбудят, нали? Тези десетимата...

— Дванайсет са — поправи ме Сам.

— Дванайсет юнаци с големи мечове — додадох аз.

Свих ръка около медальона си. Или Джак трепереше, или аз. Реших, че е Джак.

— Може да са просто ужасяващи трупове, които обаче да не стават на зомбита — каза Блиц. — Мисли позитивно.

Хартстоун щракна с пръсти, за да привлече вниманието ни, и посочи към саркофага, който стоеше изправен в центъра на стаята.

Не че не го бях забелязал. Трудно бе да пропуснеш огромната желязна кутия. Но се опитвах да не ѝ обръщам внимание с надеждата, че тя сама ще се махне. Предната ѝ част бе покрита с богато украсени викингски изображения — вълци, змии, рунически надписи, всички те обрамчващи централната фигура на брадясал мъж с огромен меч.

Нямах идея какво търси ковчег като този в Кейп Код. Бях и почти сигурен, че пилигримите не са го донесли на борда на „Мейфлауър“.

Сам даде знак да останем неподвижни. Левитира над пода и приближи саркофага с вдигната брадва.

— Отзад също има надписи — съобщи тя. — Този саркофаг е доста стар. Не виждам знак да е отварян наскоро, но Трим може и да е скрил чука вътре.

— Имам идея — каза Блицен. — Хайде да не проверяваме.

— Това ли ти е експертното мнение? — погледнах го аз.

— Виж сега, хлапе, тази гробница вони на древни мистични сили. Построена е преди хиляда години, много преди изследователите на викингите да стигнат Северна Америка.

— Как разбра?

— От знаците по скалата — отвърна Блиц. — Мога да позная кога е прокопана една зала, толкова лесно, колкото и да отгатна възрастта на риза по това колко износен е платът.

На мен и това не ми прозвуча особено лесно, ала все пак аз не съм бакалавър по джуджешка мода.

— Значи това е викингска гробница, построена преди пристигането на викингите — подех аз. — И... как е възможно това?

Преместена е, направи знак Харт.

— И как може да преместиш гробница?

Блицен свали каската си. Мрежичката остави зализан кичур в иначе съвършената му прическа.

— Хлапе, нещата се местят постоянно из Деветте свята. Забрави ли, че сме свързани чрез Световното дърво? Клоните се люлеят, други израстват, корените потъват по-дълбоко. Мястото се е преместило оттам, където е било построено първоначално. Вероятно... сецаш се. С черна магия.

— Не харесвам черната магия — седна до нас Сам.

Харт посочи към пода пред саркофага. Не го бях забелязал преди, но в основата на ковчега имаше избледнял кръг от руни, издълбани в камъка.

К-Е-Н-И-Н-Г, изписаха пръстите на Харт.

— Какво е това? — попитах.

Самира приближи надписа.

— *Кенинг* е викингски прякор.

— В смисъл като... хей, Кенинг, как си, какво става?

— Не — отвърна Сам, която изглеждаше направо уморена от глупостите ми. — Това е начин да наречеш някого с описание, а не по име. Например, вместо да кажа Блицен, да го назова Сръчния шивач... или Господаря на руните за Хартстоун.

Харт кимна. *Може да ме наричате Господаря на руните.*

Сам присви очи към пода.

— Магнус, би ли посветил малко по-наблизо, моля?

— Да не съм ти фенерче? — отвърнах, но все пак се приближих до ковчега.

— Пише „Кървава река“ — обяви Сам. — Отново и отново, и отново.

— Четеш старонордически? — попитах аз.

— Старонордическият е лесен език. Ако искаш нещо трудно, опитай се да научиш арабски.

— Кървавата река — бейгълът, който бях изял на закуска, натежа в стомаха ми. — Това не ви ли напомня за *клането, което не може да бъде спряно*? Тази работа не ми харесва.

Дори без мрежичката си Блиц изглеждаше леко посивял.

— Това... вероятно е някакво съвпадение. Но все пак бих искал да напомня, че от тази зала няма изход. Джуджешките ми сетива подсказват, че сме заобиколени от здрави стени. Попаднахме в капан и резето щракна. Единственият начин да излезем, е, ако го възпламеним.

— Започвам да не харесвам джуджешките ти сетива — рекох.

— И аз не си ги харесвам, хлапе.

Ти сам поиска да дойдеш тук — Хартстоун погледна към Блицен. — Сега какво правим? Разбиваме кръга на Кенинг? Отваряме ковчега?

Сам намести забрадката си.

— Ако в гробницата има могилна твар, тя ще е скрита в този саркофаг. Той е и най-сигурното място, където можеш да укриеш вълшебно оръжие, като божествен чук например.

— Имам нужда от второ мнение — свалих аз медальона си.

— Здравейте, приятели! — появи се Джак в цял ръст и скочи в ръката ми. — Охо, гробница, обвита с черна магия? Страхотно!

— Братле, долавяш ли някъде чука на Тор?

— Не мога да съм сигурен — завибрира Джак. — Но в кутията има *нещо* могъщо. Оръжие? Вълшебно оръжие? Не може ли да я отворим! Моля ви! Това е толкова вълнуващо!

Сподавих порива да го зашлевя през дръжката, което само щеше да ме нарани.

— Чувал ли си някога за земен великан, който работи с могилна твар? Например да използва гробницата ѝ за сейф?

— Това би било твърде странно — призна Джак. — Обикновено земните великани просто заравят нещата си... ами в земята! Дълбоко в земята!

— Защо тогава Отис ни е изпратил тук? — обърнах се аз към Сам. — Защо е решил, че това е добра идея?

Сам огледа залата, сякаш се опитваше да реши зад коя от дванайсетте мумии да се скрие.

— Виж сега, Отис може и да е грешал. Може би са ни пратили за зелен хайвер, но...

— Но вече сме тук! — весело каза Джак. — Хайде, момчета и момиче, ще ви защитя! Освен това не мога да търпя неотворени

подаръци! Поне ми позволете да разтърся ковчега, за да предположа какво има вътре?!

Хартстоун плесна длан. *Достатъчно*. Сетне извади малка кожена торбичка от вътрешния джоб на якето си. Това бе неговата колекция от рунически камъни. Издърпа един, който вече бях виждал.

— *Дагаз* — рекох аз. — Използваме руната, за да отваряме врати във Валхала. Сигурен ли си, че...

Изражението на Харт ме спря. Нямаше нужда да чета езика на знаците, за да разбере как се чувства. Той горчиво съжаляваше за създалата се ситуация. Не му харесваше да рискува живота на Блицен. Но така или иначе вече се бяхме озовали тук. Бяхме го довели, тъй като владееше магията. Той имаше желание да приключи с това.

— Магнус — каза Сам, — може би ще искаш да отстъпиш крачка назад.

Сторих го, като заставах пред Блицен, в случай че Кървавата река се излееше от ковчега право към най-близкото джудже.

Харт коленичи и докосна надписа с *дагаз*. Внезапно кенингът Кървава река се възпламени като кръг от барут. Харт отстъпи назад, а железният капак на саркофага се откъсна, профуча покрай мен и се заби в стената. Пред нас застана мумифициран крал със сребърна корона и броня, стиснал меч в ръцете си.

— Сега ще се събуди — промърморих.

И разбира се, трупът отвори очи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВСИЧКИ, КОИТО СА ЗА УБИЙСТВОТО НА МАГНУС, МОЛЯ, НЕКА ВДИГНАТ РЪКА

Обикновено с повечето зомбита нямаш очакването за сериозен разговор. Предположих, че Кралят Мумия ще изреве или най-много ще кресне: „МОЗЪЦИ!“, а после ще се заеме с това да ни убие.

Не бях готов за:

— Благодаря, смъртни! Вечно ще съм ви задължен!

Той излезе от ковчега, като леко се олюля, вероятно защото бронята върху мършавото му тяло тежеше повече от самия него. После радостно затанцува.

— След хиляда години в тази тъпа кутия, най-после съм свободен! ХА-ХА-ХА-ХА!

Зад гърба му вътрешните стени на стария ковчег бяха покрити със стотици знаци, с които бе отброявал годините. От чука на Тор нямаше и следа. Това означаваше, че зомбито е било затворено без достъп до телевизионни сериали.

— Гледайте този меч! — потрепери развълнуван Джак. — Истинска красавица е!

Не знаех: 1) как съумя да различи женския пол на оръжието; 2) нито как успя да прецени, че е *истинска красавица*. Не бях сигурен, че щях да се радвам да разбера.

Сам, Блиц и Харт се отдалечиха от зомбито. Върхът на Джак полетя към другия меч, но аз го принудих да слезе на пода. Не исках да обиди господин Зомби или оръжието му със своята прямота.

— Здравсти — казах на зомбито, — аз съм Магнус.

— Много хубаво светиш!

— Благодаря. Защо говориш на английски?

— На английски ли приказвам? — килна мъртвата си глава кралят.

От брадичката му висяха бели влакна, които можеше да са паяжина, а можеше и да са остатъците от брадата му. Очите му бяха зелени, светли и напълно човешки.

— Вероятно е някаква магия и общуваме на духовно ниво. Така или иначе, сърдечно благодаря, че ме освободи. Аз съм датският принц Гелир!

— Гелир? — надникна зад мен Блиц. — И те наричат Кървавата река?

Смехът на Гелир прозвуча като маракаси, пълни с мокър пясък.

— Не, приятелю джудже! Кървавата река е кенингът, който придобих от моето *острие*! Мечът Скофнунг!

Дрън-дрън.

Харт бе отстъпил назад към капака на ковчега, след което бе паднал върху него. Стоеше си там, заел позата на рак, ококорил очи от ужас.

— Ха! — каза Гелир. — Виждам, че елфът ти е чувал за моя меч!

— И аз съм я чувал — подаде се иззад лакътя ми Джак. — Тя е... Тя е много известна, *сеньор*.

— Чакайте малко — каза Сам. — Принц Гелир, някъде около вас да има чук? Подочухме, че може би разполагате с чук?

Зомбито се намръщи, което накара съсухреното му лице да се напука.

— Чук ли? Не. За какво ми е чук, когато съм Господар на меча?

Погледът на Сам помръкна. А може би аз светех по-слабо.

— Сигурен ли сте? — попитах. — Имам предвид, страхотно е, че сте Господар на меча. Но може би сте също и Майстор на чука.

Гелир остана загледан в Сам, а сетне се смръщи още повече.

— Чакай малко. Ти жена ли си?

— Ами... да, принц Гелир. Казвам се Самира ал-Абас.

— Кралицата на бравата — подсказах му аз.

— Ще те убия — изсъска Сам.

— Жена — подръпна паешките влакна по брадичката си Гелир. — Тях, жалко. Не мога да вадя меч в присъствието на жена.

— Това е много разочароващо — каза Джак. — Искях да видя Скофи.

Хартстоун се изправи на крака и направи знак: *Трябва да се махаме незабавно, преди зомбито да е извадило меча си.*

— Какво прави твоят елф? — попита Гелир. — Защо ръкомаха така особено?

— Това е езикът на глухонемите — обясних аз. — Не би искал да вадите меча си. Казва, че трябва да си ходим.

— Не може, първо трябва да ви благодаря! Освен това трябва и да ви убия!

Определено светех по-слабо. Щом Джак заговори, руните му огряха гробницата в заплашително червено.

— Хей, зомби?! Благодарността се изразява с картичка, а не с убийство.

— Ами аз съм благодарен — възрази Гелир, — но съм и *драугр*, главната твар на тази могила, а вие сте нахлули в нея. Та след като ви благодаря, ще трябва да разкъсам плътта ви и да погълна душите ви. Уви, мечът Скофнунг си има ограничения. Не мога да го вадя денем или в присъствието на жена.

— Това са глупави правила — каза Сам. — Искях да кажа, разумни правила. Значи, не можеш да ни убиеш?

— Не — призна Гелир, — но не се безпокойте. Те могат!

Той потропа с ножницата на меча си три пъти по пода. Никой не се изненада, когато останалите дванайсет мумии излязоха от нишите си по стената.

Драугр не уважаваха правилата на зомби жанра. Те не се олюляваха, не пъшкаха и не вървяха замаяни, както правят порядъчните зомбита. Вместо това изтеглиха мечовете си в съвършен синхрон и зачакаха заповедта на Гелир да ни избият.

— Лоша работа — каза Джак, както винаги майстор да забелязва очевидното. — Не съм убеден, че мога да убия толкова много, преди да ви докопат, приятели. А и не желая да изглеждам некадърен пред такава красавица, каквато е мечът на краля.

— Подреди си приоритетите, Джак — заповядах.

— За това става дума! Надявах се, че имаш план, който ще ме накара да изглеждам по-добре!

Сам ни осигури нов източник на светлина, след като в ръката ѝ се появи сияйно копие, стандартното оръжие за една валкирия. Свирепата му бяла светлина накара лицата на зомбитата да запушат.

Хартстоун вдигна торбичката с рунически камъни. Блицен свали модната си папийонка, обшита с ризница като всички дрехи от

пролетната му модна колекция. Уви я около юмрука си и се приготви да смачка мъртворешки фасони.

Но на мен съотношението на силите не ми допаднаше никак. Четирима срещу тринайсет. И пет, ако Джак можеше да се брои за отделна личност, което аз не правех, тъй като така щях да остана зависим изцяло от собствените си умения.

Запитах се дали не мога да призова Мира на Фрей. Благодарение на моя баща, бога пацифист, който не позволяваше битки в свещените си места, понякога можех да обезоръжа всички около себе си с магия. Това обаче беше по-скоро завършващ удар. Щях да изглеждам извънредно тъп, ако го сторех в подобно затворено пространство и зомбитата насочеха оръжията си и ни избиеха.

Преди да смогна да реша с какво да впечатля някакъв женски меч, минаващ за красавица, едно от зомбитата вдигна ръка.

— Имаме ли кворум?

Принц Гелир се спихна, като че някой от прешлените му се бе разпаднал.

— Арвид — каза той, — заключени сме в тази зала от векове! Разбира се, че имаме кворум! Всички сме в наличност, защото не можем да напуснем!

— В такъв случай преминаваме към начало на заседанието — каза друг от мъртвците.

— В името на Тор! — оплака се Гелир. — Тук сме, за да посечем тези смъртни, да изядем плътта им и да заробим душите им! Това би трябвало да е *очевидно*! Тогава ще имаме достатъчно сила, за да се измъкнем от тази гробница и да опустошим Кейп Код. Трябва ли ни наистина...

— Подкрепям предложението — обади се трето зомби.

— Хубаво! — Гелир се плесна по лишеното от плът чело. — Всички ли са еднородни?

Другите дванайсет мъртвци вдигнаха ръка.

— В такъв случай може да преминем към началото на клането. Тъъ... на заседанието!

Гелир се обърна към мен. Очите му блесяха от раздразнение.

— Моля да ни извините, но тук гласуваме за всяко нещо, такава е традицията на Тинга.

— На какво?

— На Тинга — каза Гелир. — Съкратената форма на думата *тингвелир*, означаваща *народно събрание*. Нордически съвет.

— Ах... — Сам размърда първо ръката си с брадвата, а после тази с копие, все едно не бе сигурна коя трябва да използва... и дали решението няма да изисква ново движение. — Чувала съм за Тинга. Това е мястото, където древните викинги се събирали, за да разискват съдебните спорове и да взимат политически решения. Това е вдъхновило създаването на парламента.

— Да, така е — каза Гелир, — ала отказвам да поема отговорност за *английския* парламент. Когато пилигримите обаче дойдоха... — той посочи с брадичка към тавана. — По-това време гробницата ни бе изкарала няколко века на това място. Пилигримите се нанесоха и останаха над нас няколко седмици. Вероятно на подсъзнателно ниво са доловили присъствието ни. Опасявам се, че неволно сме вдъхновили Спогодбата Мейфлауър^[1], глупостите за човешки права, американска демокрация и прочее.

— Бих искал да отговарям за протокола — примоли се едно зомби.

— Дагфин, честно... — въздъхна Гелир. — ... хубаво. Ти си секретар.

— Обожавам да съм секретар — Дагфин прибра меч обратно в ножницата си, след което извади тетрадка и химикалка от колана си.

Защо у един труп на викинг имаше ученически принадлежности, нямах никаква представа.

— Почакайте малко — каза Сам, — ако си бил затворен в кутията, как си разбрал какво става навън?

— Телепатия — завъртя красивите си зелени очи Гелир. — Елементарно е. Но след като вдъхновихме пилигримите, моите дванайсет телохранители станаха свръхсамодоволни. Вършим всичко по парламентарните правила... или по тингаментарни. Но не се притеснявайте. Скоро ще ви убием. Сега правя предложение...

— Първо — прекъсна го едно зомби, — има ли да се довършва работа от едно време?

Гелир стисна юмрука си толкова силно, че се уплаших да не се разпадне в ръката му.

— Кнут, ние сме *драугр* от шести век. Всичката ни работа е от едно време!

— Нека прочетем последните точки от дневния ред на последната среща — каза Арвид. — Имаме ли дуплика?

Хартстоун вдигна два пръста и не го обвиних. Колкото повече време губеха в спомените за предишни кланета, толкова по-малко време имаше да започнат ново такова.

Дагфин прелисти тетрадката си, чиито страници станаха на прах под пръстите му.

— Загубил съм записите от последното заседание.

— Добре тогава! — рече Гелир. — Продължаваме!

— Чакай! — извика Блицен. — Има нужда от изслушване! Държа да чуя за вашето минало! Кой сте вие, защо сте погребани заедно? Аз съм джудже, за мен е важно да знам наследството на всичко и най-вече на убийците си. Настоявам да ни кажете всичко.

— Подкрепям предложението — заяви Самаира. — Всички ли са „за“?

Зомбитата вдигнаха ръка, включително Гелир — предполагам, по навик, — след което обаче той изглеждаше доста подразнен от самия себе си. Джак се стрелна във въздуха, за да се включи в единодушното гласуване. Гелир сви рамене, което накара броните и костите му да изпукат.

— Вие наистина правите клането много трудно, но добре, ще разкажем историята си. Господа, спокойно.

Останалите зомбита прибраха мечовете си, а други седнаха на пода. Трети се облегнаха на стената и кръстосаха ръце. Арвид и Кнут взеха кълбо прежда и игли за плетене от нишите си и се заеха да плетат ръкавици.

— Аз съм Гелир — започна принцът, — син на Торкел, принц сред датчаните. А това... — той потупа меча си — е Скофнунг, най-известният меч, държан някога от викинг!

— С изключение на мен — промърмори Джак, — но Скофнунг е толкова съблазнително име!

Не бях съгласен с него. Не ми хареса и изражението на ужас, изписано по лицето на Хартстоун.

— Харт, познаваш ли този меч?

Елфът въздъхна предпазливо, все едно въздухът можеше да изгори пръстите му.

Принадлежал е най-напред на крал Х-Р-О-Л-Ф. Изкован е от душите на дванайсет негови последователи, всичките берзеркери.

— Какво казва? — настоя Гелир. — Тези жестове са много дразнещи!

Започнах да превеждам, но Блицен ме прекъсна и се развика толкова силно, че Арвид и Кнут изтърваха плетките си.

— *Този меч?* — Блиц се взираше в Хартстоун. — Мечът... с камък... у вас?

На мен това ми прозвуча безсмислено, но Харт кимна.

Видя ли сега — направи знак той. — *Не трябваше да идваме тук.*

Сам се обърна, а светлината на копието ѝ накара праха по пода да запращи.

— Какво имаш предвид? Какъв камък? Какво общо има това с чука на Тор?

— Извинете — каза Гелир. — Смятам, че аз говорех. Ако сте дошли тук, за да търсите чука на Тор, се опасявам, че имам да ви казвам много лоши новини.

— Ще го преживеем — рекох на приятелите си. — Има козел, който искам да убия.

— Хм — продължи Гелир, — както казах, мечът Скофнунг бил създаден от крал на име Хролф. Неговите дванайсет берзеркери пожертвали живота си, така че да дадат сила на острието.

Гелир се намръщи на хората си, двама от които играеха карти в ъгъла.

— В онези времена един принц можеше да си позволи добри телохранители. Така или иначе, човек на име Ейд открадна меча от гроба на Хролф. Ейд го даде на баща ми Торкел, който... така да се каже, забрави да го върне. Татко загина в корабокрушение, но мечът се озова по бреговете на Исландия. Аз го намерих и го ползвах за много от славните си кланета. И ето ни сега! Когато загинах, мечът бе погребан с мен и дванайсетте берзеркери, за да ни защитава.

Дагфин прелисти една страница от тетрадката си и записа нещо.

— За... защита. Мога ли да добавя, че очаквахме да се озовем във Валхала? Че сме прокълнати да останем в тази гробница, понеже мечът ти е краден? И че мразим задгробния си живот?

— НЕ! — сопна се Гелир. — Колко пъти искаш да ти се извиня?

Арвид вдигна поглед от недоизплетените си ръкавици.

— Предлагам Гелир да ни се извини още един милион пъти. Подкрепяте ли предложението?

— Стига! — каза Гелир. — Вижте, имаме гости. Нека не си развяваме мръсното бельо пред тях, става ли? Освен това, щом веднъж убием тези смъртни и погълнем душите им, ще имаме силата да се измъкнем от тази гробница! Нямам търпение да проверя как изглежда Провинстаун.

Представих си как тринайсет викингски зомбита маршируват по улица „Комършъл“, нахлуват в кафенето „Навито кученце“ и с мечове принуждават да им сервират кафе.

— Но стига за това какво е било едно време! — каза Гелир. — Може ли да предложи да избием натрапниците!

— Подкрепям — разклати химикалката си Дагфин. — И без това ми свърши мастилото.

— Не! — каза Блицен. — Трябват ни повече разяснения! Не знам имената на останалите оръжия, нито на иглите за плетене! Разкажете ми за тях!

— Нямате думата — отвърна Гелир.

— Предлагам да ни покажете най-близкия изход — казах.

— И вие нямате думата! — тропна с крак Гелир. — Предлагам избиването за гласуване!

— Това е тингова история — погледна ме извинително Дагфин, — няма да разберете.

Щях да ги нападна веднага, докато все още бяха разсеяни, но това ми се стори недемократично.

— Всички ли подкрепят? — попита Гелир.

— Да! — извикаха мъртвите викинги в синхрон.

Изправиха се, хвърлиха картите и плетивата настрана, след което отново изтеглиха мечове.

---

[1] Спогодбата е договор за самоуправление, подписан на кораба „Мейфлауър“, с който пилигримите пристигат в Кейп Код. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХАРТСТОУН РАЗКРИВА ВЪТРЕШНИЯ СИ ВОЛ

Джак реши, че това е моментът да ме потренира.

Макар да бе способен да се бие сам, той вярваше, че трябва да се науча да го въртя със собствени сили. За да бъде достоен или някаква подобна глупост. Проблемът бе, че аз бях много слаб мечоносец. Освен това Джак винаги решаваше да потренираме в най-лошите възможни моменти.

— Напротив, сега е най-подходящият момент! — извика той и натежа безполезен в дланта ми.

— Хайде де! — отбих първото острие, устремило се към главата ми. — Нека после да тренираме, с манекени или нещо подобно?

— Отбий наляво! — извика Джак. — Другото ляво! Накарай ме да се гордея с теб, *сеньор*. Скофнунг само нас гледа! Победа!

Искуших се да унижа Джак пред любимата, но понеже бях извън Валхала и щях да умра за постоянно, сметнах, че това би било късогледо решение.

Зомбитата ни обкръжиха.

Малките пространства бяха единственото ни предимство. Всеки *драугр* бе въоръжен с двуръчен меч. За него ти трябваше метър и половина свободно пространство, за да го размахаш като хората. Дванайсет умрели берзеркери с двуръчни мечове, обкръжили скромна групичка бранители в малка стая? Нямаше значение дали имат кворум, пак бе трудно да ни убият, без да се посекаат сами.

Така нашата битка се превърна във въргал с бутане, ругатни и ужасен зомби дъх. Самира заби копие под челюстта на Арвид. Светлината на оръжието изпепели главата му както пламък тоалетна хартия.

Друго зомби замахна към гърдите на Блицен, ала неговото сако ризница изкриви острието. Блиц удари с папийонката си зомбито по

корема и за погнуса на всички, увитата му с нея ръка си остана там.

— Гадно! — Блицен дръпна ръка и повлече зомбито със себе си. То се олюля като непохватен танцов партньор и събори друг *драугър* от пътя си.

Но Хартстоун се окичи с наградата за най-голям напредък в масовите боеве. Той свали една руна:

И веднага бе обгърнат от златиста светлина. Стана по-висок. Мускулите му се издуха така, сякаш някой напompваше дрехите му. Очите му кървяха. Косата му се изправи от статично електричество. Сграбчи най-близкото зомби и го хвърли през стаята. След това взе друго и буквално го пречупи на две върху коляното си.

Както може да се досетите, останалите зомбита отстъпиха пред полуделия подут елф.

— Каква е тази руна? — запитах аз и без да искам, цапнах саркофага на Гелир с Джак, образувайки му нещо като шибидах.

Блиц изтръгна ръка от партньора си по танци, който се разпадна на парчета.

— Уруз — каза Блиц. — Руната на вола.

Добавих наум руната уруз към желанията си за коледен подарък.

Междувременно Самира сечеше неприятелите ни, като въртеше копие то си с една ръка, все едно то представляваше сияйна палка на смъртта. А ако някое зомби успееше да избегне огнената гибел, тя го посичаше с брадвата си.

— Парирай, Магнус! — продължаваше Джак с безполезните съвети. — Приведи се! Защита Омега!

Убеден бях, че няма такава защита. Няколкото пъти, когато успявах да улуча зомби, Джак го посичаше на парчета, но се съмнявах, че ударите ми са достатъчно впечатляващи, че да му спечелят среща с дамата меч.

Щом стана ясно, че телохранителите на Гелир са на привършване и вече няма кворум, той лично влезе в битката, като ме заудря с прибория си в ножница меч и се разкрещя:

— Лош смъртен! Лош!

Опитах да се защитя, ала Джак не искаше. Вероятно смяташе, че не е рицарско да се бие с жена, особено с такава, прибрана в ножница. Понякога бе ужасно старомоден.

Накрая Гелир остана последният *драугр*. Телохранителите му лежаха пръснати на пода в отблъскваща колекция от ръце, крака, оръжия и прежда.

Гелир отстъпи към саркофага, като стисна Скофнунг срещу гърдите си.

— Моля за временно прекратяване на заседанието. Предлагам да отложим битката, докато...

Хартстоун възрази на предложението на Гелир, завтече се към принца и му откъсна главата. Тялото на Гелир падна тъжно напред, а обезумелият елф го стъпка като палачинка, подритвайки останките му насам-натам. Накрая не остана нищо, освен меча Скофнунг.

Хартстоун зарита и *нея*.

— Спри го! — извика Джак.

Хванах ръката на Харт. Това бе най-смелото нещо, което бях правил през целия ден. Той се завъртя към мен, а очите му блестяха от гняв.

Той е мъртъв — направих знак аз. — *Вече може да спреш.*

Имаше голям риск да ме обезглавят отново.

После Хартстоун премигна. Кървясалите му очи се прочистиха. Мускулите му се спихнаха. Косата му слегна по скалпа. Той залитна, но двамата с Блицен го хванахме. Бяхме свикнали с факта, че Хартстоун припада, след като прави магия.

Сам заби копие в трупа на Дагфин и го остави изправено като гигантска близалка. Сетне отиде до гробницата и изруга.

— Много съжалявам, момчета. Рискувахме за едното нищо. Тук няма никакъв Мьолнир.

— Всичко е наред — каза Джак. — Спасихме меча Скофнунг от злия й господар! Тя ще е толкова благодарна! Трябва да я отведем с нас!

Блицен размаха оранжевата си кърпичка пред лицето на Харт в опит да го съживи.

— Лоша идея е да взимаме този меч.

— Но защо? — попитах аз. — И защо Харт изглеждаше толкова ужасен, когато чу името му? Спомена нещо за камък.

Блиц постави главата на Харт в скута си, все едно искаше да защити елфа от разговора ни.

— Хлапе, който и да ни е пратил тук... това беше капан. *Драугр* са най-малко опасното нещо в тази гробница. Някой искаше да освободим меча.

— Много сте прави — каза познат глас.

Сърцето ми пропусна един удар. Пред саркофага на Гелир стояха двамата мъже, които никак, ама никак не желях да видя в Деветте свята. Вуйчо Рандолф и Локи. Задната част на ковчега зад тях се бе превърнала в сияен портал, който водеше към кабинета на Рандолф.

— Добра работа свърши, Магнус — Локи изкриви белязаните си устни в усмивка. — Мечът е *идеалната* зестра!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВУЙЧО РАНДОЛФ ВЛИЗА В МОЯ ЗАБРАНИТЕЛЕН СПИСЪК

Сам реагира най-бързо. Сграбчи копието си и се спусна към баща си.

— О, скъпа, не — щракна с пръсти Локи.

Краката на Сам веднага се подгънаха. Тя падна на пода и остана неподвижна, притворила очи. Бляскавото ѝ копие се търкулна по камъните.

— Сам! — спуснах се аз към нея, ала вуйчо Рандолф ме пресрещна.

Фигурата му закри всичко. Хвана ме за раменете. От дъха му ме блъсна миризма на развалена риба и карамфили.

— Недей, Магнус — гласът му потрепери от паника. — Не влошавай нещата.

— Да ги влошавам? — избутах го аз.

Гневът ме завладя. Джак олекна в ръката ми, готов да нападне. Да видя Самира припаднала в краката на баща си (и, богове, молах се да е само припаднала) бе твърде много. Искях да зашлевя вуйчо си. Искях да получа руната уруз и да стъпча физиономията на Локи.

Дай шанс на Рандолф — прошепна гласът на Анабет в ума ми. — *Той е част от семейството.*

Поколебах се... колкото да забележа в какво състояние бе вуйчо Рандолф. Сивият му костюм бе протрит и посипан с пепел, сякаш се беше промъквал през комин. А по лицето му... носа, лявата му буза и вежда се разпростираше ужасен кратер от червено-кафяви белези, едва зараснала огнена следа под формата на ръка.

Почувствах се, като че джудже ме беше ударило с папийонка в корема. Спомних си как знакът на Локи се бе появил върху бузата на Рандолф на онази семейна снимка. Помислих за съня ми на бойното поле на Валхала и за агонията, която изгаряше собственото ми лице,

докато Локи разговаряше с мен, използвайки Рандолф като проводник. Локи бе *дамгосал* вуйчо ми.

Вперих поглед в бога на измамата. Той все още носеше противния зелен костюм от видението ми на бойното поле, а пъстрата вратовръзка се люлееше отпусната. Очите му блестяха, сякаш си мислеше: *Хайде, убий вуйчо си. Това ще е забавно.*

Реших да не доставям удоволствие на Локи.

— Ти ме подмами да дойда тук — изръмжах аз. — Защо, след като можеш да минеш през вълшебен портал, отворен в ковчег?

— Не, не можех! — каза Локи. — Докато ти не проправи пътя. След като го стори... двамата с Рандолф сте свързани, предполагам, че си забелязал.

Той потупа бузата си.

— Кръвта не е шега работа. Винаги мога да те намеря *през* него.

— Освен ако не те убия — казах. — Рандолф, разкарай се от пътя ми.

— Чу момчето, Рандолф — изсмя се Локи. — Махни се от пътя му.

Вуйчо изглеждаше така, все едно се мъчеше да преглътне прекалено голямо хапче.

— Моля те, Локи. Недей...

— Леле! — повдигна вежди Локи. — Звучиш, като че се опитваш да ми заповядваш! Но това не може да е истина, нали така? Би нарушило споразумението ни!

Думата „споразумение“ накара Рандолф да се разтрепери. Той се отмести, а мускулите по лицето му потръпваха около новия белег.

С крайчеца на окото си зърнах как Блицен помага на Хартстоун да се изправи на крака. Пожелах си наум да останат настрана и да не се месят. Не исках някой да застава между мен и Локи.

Сам продължаваше да лежи неподвижна.

Сърцето ми бясно затуптя в гърдите.

— Локи — пристъпих напред аз, — какво й направи?

— На Самира ли? — богът погледна към дъщеря си. — Добре е, просто си пожелах да не диша.

— Какво?

— Не за постоянно, Магнус — махна с ръка Локи. — Един вид... възпитавам децата си с твърда ръка. В днешно време родителите са

твърде либерални, не мислиш ли?

— Той ги контролира — изграчи Рандолф.

— Не забравяш ли как се справи ти като баща, Рандолф? — погледна го ядосано Локи. — О, да. Семейството ти *загина*. Единствената ти надежда да ги видиш отново съм аз.

Рандолф се сви като попарен.

Локи се обърна към мен. Догади ми се от усмивката му.

— Виждаш ли, Магнус, децата ми дължат силите си на мен. В замяна трябва да се подчиняват на волята ми, щом заповядам. Така е по-честно. Както казах и преди, кръвта не е шега работа. Семейството си е семейство. Чудесно е, че ме послуша и остави Алекс във Валхала. Иначе две от дечицата ми щяха да лежат в несвяст!

Той потърка ръце.

— А сега би ли искал да видиш още нещо? Самира никога не е обичала да се превъплъщава. Мога да я принудя да стане на котка заради теб. Или пък на кенгуру. Ще е много сладко кенгуру.

Щях да повърна. Най-последно разбрах защо Самира не желаше да се превъплъщава.

Всеки път, когато го правя — бе ми казала тя — *усещам как същността на баща ми се опитва да ме подчини.*

Нищо чудно, че Сам се страхуваше да не би Локи да я принуди да се омъжи за великана. Нищо чудно, че се боеше за Алекс Фиеро, която се превъплъщаваше, без много да му мисли.

Дали другите богове владееха децата си по същия начин. Можеше ли Фрей...

Не, не бих искал да разсъждавам върху това.

— Остави я на мира.

— Щом така желаеш — сви рамене Локи. — Просто исках да я изкарам от строя. Гелир несъмнено ти е казал, че мечът Скофнунг не може да бъде изваден в присъствието на жена. За радост, жените в кома не се броят! А сега, Рандолф, побързай, моля те. Настъпи мигът, в който трябва да изтеглиш меч.

— Може би ще е по-добре, ако... — облиза пръсти Рандолф.

Внезапно гласът му премина в писък. Той се преви, а белегът по бузата му задимя. Собственото ми лице пламна от жал.

— Спри! — извиках.

Вуйчо ми изпъшка. Сетне се изправи. Основата на носа му продължаваше да пуши.

— Ранди, Ранди. Изглеждаш *нелепо* — изсмя се Локи. — Не че не сме минавали през това и преди. Искаш ли да измъкна семейството ти от Хелхейм? Обичам да ми се заплаща *предварително*. Все пак съм те дамгосал, трябва да правиш каквото ти кажа. Не е чак толкова трудно.

Той посочи острието на Скофнунг.

— Донеси го, момче. И Магнус, ако опиташ да се намесиш, да знаеш, че мога да направя комата на Сам постоянна. Надявам се да не се стига дотам. Ще развали сватбата!

Исках да го посека през средата като Хел. (Говоря за дъщеря му Хел, която има две различни страни.) После отново да го залепя и пак да го съсека. Не можех да повярвам, че някога съм намирал Локи за харизматичен и сладкодумен. Бе нарекъл вуйчо ми „Ранди“. Това само по себе си заслужаваше смъртно наказание.

Ала не знаех до каква степен Локи владее Сам. Можеше ли наистина да я остави във вегетативно състояние само с мисъл? Донякъде се безпокоях и за Рандолф. Глупакът може и да бе сключил сделка със злото на Локи, но поне разбирах защо. Помнех жена му Катрин на онзи потъващ кораб, Обри с нейната малка лодка играчка, Ема, която пицеше, докато държеше руната за *наследство* — символа на мечтите, които никога нямаше да осъществи.

Вляво от мен Хартстоун и Блицен се приближиха. Хартстоун се бе възстановил достатъчно, за да върви сам. Блиц носеше двуръчен меч, който вероятно беше заграбил от някое паднало зомби. Вдигнах ръка в знак да стоят настрана.

Рандолф пое меча Скофнунг. Изтегли го бавно от ножницата. Мечът бе двуостър, острието — от сива, здрава стомана. В основата му руни блестяха във всеки оттенък на синьото — от ледения до най-тъмния нюанс.

— Леле! — потрепери Джак.

— Наистина — каза Локи. — Да можех да въртя меч, щях да избира Скофнунг, освен ако не мога да придобия върховния Меч на лятото.

— Може да е зъл — прошепна ми Джак, — но има добър вкус.

— За нещастие — продължи Локи, — в сегашното ми състояние, все едно не съм тук наистина.

— Първото нещо, което казва и с което съм съгласен — изсумтя Блицен, — този меч никога не бива да бъде ваден.

— Блицен, сине на Фрея — завъртя очи Локи, — толкова си бързлив, когато става дума за вълшебни оръжия! Не мога да въртя Скофнунг, не наистина, но семейство Чейс произлизат от едновременните крале на Севера! Те са идеалният избор.

Спомних си, че Рандолф ми бе казал нещо по въпроса — как семейство Чейс произлизло от древен шведски кралски род и дрън-дрън... Но съжалявам. И да можех да въртя мечове на злото, *нямаше* да си го пиша в биографията.

Прекалено опасно — направи вяли и едва забележими знаци Хартстоун. В очите му се четеше ужас. — Смърт. Пророчеството.

— Е, да, мечът е своенравен — каза Локи, — но това е хубаво качество за една жена! Не мога да го вадя на дневна светлина. Могат да го използват само хора с благородническо потекло.

Той сръчка Рандолф.

— Но дори този тип отговаря на изискванията. Освен това, щом веднъж мечът бъде изтеглен, не може да го приберем отново, докато не бъде напоен с кръв.

— Не е често — изжува жално Джак. — Това е прекалено привлекателно.

— Знам, приятелю! — съгласи се Локи. — Но най-особената черта на меча... Хартстоун, скъпи мой, аз ли да им кажа, или ти ще го сториш?

Хартстоун се олюля и хвана Блицен за рамото. Не бях сигурен дали имаше нужда от помощ, или просто искаше да се увери, че джуджето е до него.

Блицен вдигна своя двуръчен меч, който бе почти толкова голям, колкото и той самият.

— Локи, няма да ти позволя да направиш това на Харт. Няма да го допусна.

— Мило мое джудже, оценявам, че намери входа към гробницата. И разбира се, имах нужда Хартстоун да развали магията, затворила саркофага. И двамата изпълнихте ролите си великолепно, но

се боя, че трябва да поискам още нещо малко от вас. Нали желаете да видите Самира щастливо омъжена?

— За великан? — изсумтя Блицен. — Как пък не!

— Но е за благородна кауза! Да върнем... как беше името на чука? За тази цел ни трябва хубава зестра, а Трим поиска меча Скофнунг. Според мен замяната е много добра. Бедата е, че мечът не е цял без камъка. Двете неща вървят в комплект.

— Какво имаш предвид? — попитах. — Какъв камък?

— Камъкът Скофнунг! Точилото, направено, за да наостри меча!

С палци и показалци Локи описа кръг с размерите на чаена чинийка.

— Горедолу толкова голям, синичък, на сиви точици — той намигна на Хартстоун. — Познато ли ти звучи?

Хартстоун изглеждаше така, сякаш шалът му го задушаваше.

— Харт — попитах, — за какво говори той?

Моят приятел елф не отвърна.

Вуйчо Рандолф се олюля. Сега използваше и двете си ръце, за да удържи прокълнатия меч. Желязното острие потъмня. Ледени изпарения се завихриха около краищата му.

— Натезава — простена Рандолф — и става все по-студен.

— В такъв случай ще се наложи да побързаме — Локи погледна към припадналата Самира. — Рандолф, нека напоим този жаден меч.

— Забрави — вдигнах собствения си меч аз. — Рандолф, не искам да те нараня, но ще го направя.

— Но ти не разбираш, Магнус — изхлипа вуйчо ми. — Нямах идея какво е намислил.

— *Рандолф* — изсъска Локи, — ако искаш отново да видиш семейството си, удряй!

Рандолф залитна назад и замахна с прокълнатото острие. Пропусна целта си.

Наистина глупаво от моя страна. Даже непростимо.

Мислех само за Сам, която лежеше безпомощна в краката на Локи. Искях да я защитя. Забравих пророчествата. Забравих, че всичко, което Локи върши, дори погледите, хвърлени към собствената му дъщеря, са измама.

Пристъпих напред, за да блокирам удара на вуйчо, но той профуча покрай мен. И докато крещеше от ужас, заби Скофнунг в

стомаха на Блицен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТРЯБВА ДА НАУЧА МНОГО, МНОГО ПОВЕЧЕ РУГАТНИ НА ЕЗИКА НА ГЛУХОНЕМИТЕ

Изревах от гняв.

Замахнах с меч нагоре и Скофнунг отлетя от хватката на Рандолф заедно с — о, гнус, може би ще искате да прескочите това — две розови неща, които приличаха на пръсти.

Рандолф се олюля назад и притисна юмрук до гърдите си. Скофнунг падна и издрънча на пода.

— О! — ококори се Блицен. Мечът бе минал право през самото му ризница. Между пръстите му прокапа кръв.

Той се олюля. Хартстоун го подхвана и го отнесе настрана от Рандолф и Локи.

Аз се завъртях към Локи, за сетен път вдигнах острието на Джак и замахнах към наглото лице на бога. Силуетът му обаче само проблесна като холограма.

— Какъв пропуск! — поклати глава Локи. — Наистина, Магнус. И двамата знаем, че не можеш да ме нараниш, аз все пак дори не съм тук. Освен това битките не са ти силната страна. Ако искаш да излееш гнева си върху някого, върви и убий Рандолф, но ако може, по-бързичко. Имаме много да си говорим, а джуджето ти кърви като прасе.

Не можех да си поема въздух. Имах чувството, че някой налива сурова омраза в гърлото ми. Искях да посека собствения си вуйчо. Да разбия тази гробница камък по камък. Внезапно разбрах Рататоск, катерицата, която говореше единствено обиди и искаше да унищожи самото дърво, на което живееше.

Не бе лесно, но сподавих гнева си. Да спася Блиц бе по-важно, отколкото да си отмъстя.

— Джак — казах, — гледай тези майнфритери. Ако се опитат да наранят Сам или да отмъкнат меча Скофнунг, нарежи ги на салатата.

— Ясно — отговори Джак с по-дълбок глас от обичайното, вероятно за да впечатли Скофнунг. — Ще защитя тази красавица с живота си! А също и Сам.

Изтичах до Блицен.

— Това е онзи Магнус, когото познавам и обичам! — зарадва се Локи. — Винаги мисли за другите! Истински лечител!

Поставих ръце върху стомаха на Блицен, а после погледнах към Хартстоун.

— Имаш ли руни, които могат да помогнат?

Харт поклати глава. Неговият поглед също ми напомни за Рататоск. Виждах как отчаяно иска да стори нещо, каквото и да е, но вече бе използвал две руни тази сутрин. Ако употребеше друга, вероятно щеше да се убие.

Блицен се закашля и лицето му придоби цвета на маджун.

— Д-добре съм, момчета. Трябва ми само... минутка.

— Дръж се, Блиц — отново призовах силата на Фрей.

Ръцете ми се сгорещиха като намотките на електрическо одеяло. Изпратих топлина до всяка клетка от тялото на Блицен. Забавих кръвообращението му. Намалих болката му. Самата рана обаче отказваше да се изцери. Не спираше да се бори с мен, разкъсваше плът и капиляри по-бързо, отколкото аз можех да ги излекувам, поглъщаше Блицен със злокобен глад.

Спомних си пророчеството на Хартстоун.

Блицен. Клане. Не може да го спре.

Вината за това беше моя. Трябваше да го предвидя. Трябваше да помоля Блиц да остане в скривалището на Мимир и да яде пици. Трябваше да послушам гадния убиец на козли от Бек Бей.

— Всичко ще е наред — казах аз. — Остани с мен.

Но погледът на Блиц се замъгли.

— В джоба на сакото... имам игли. Ако това може да помогне...

Исках да се разкреця. Радвам се, че Джак не бе в ръцете ми, понеже щях да изпадна в ярост като Кайло Рен^[1].

Изправих се и погледнах към Локи и Рандолф. Изражението ми трябва да е било доста страшно. Рандолф се скри в една от нишите на

зомбитата, като остави кървава диря от ранената си ръка. Вероятно можех да го изцера от такава раничка, но нямах никакво желание.

— Какво искаш, Локи? — настоях аз. — Как да помогна на Блицен?

— Толкова се радвам, че попита! — разпери ръце богът. — За щастие, тези два въпроса имат един и същи отговор!

— Камъкът — изпъшка Блиц. — Той иска... камъка.

— Точно така! — съгласи се Локи. — Виждаш ли, Магнус, раните от меча Скофнунг никога не се изцеряват. Не спират да кървят... докато жертвата не умре. Единственият начин да затворите раната е с камъка Скофнунг. Ето защо двете са такъв ценен комплект.

Хартстоун започна да ругае на езика на глухонемите така ожесточено, че се получи красиво представление. Дори и човек да не знаеше езика на знаците, жестовете му предаваха яростта му по-добре от всички крясъци.

— Леле — каза Локи, — не са ме наричали с такива имена, откакто за последно летях с асите. Съжалявам, че се чувстваш така, мой елфически приятелю, ала ти единствен можеш да намериш камъка и знаеш, че той е едничкото спасение. Бързо тичай към дома!

— Към дома — мозъкът ми се движеше със скоростта на студен сироп. — Искаш да кажеш... в *Алфхейм*?

— Не принуждавай Харт да ходи там — изпъшка Блицен. — Не си струва, хлапе.

Загледах вуйчо Рандолф, който се настаняваше в нишата за зомбита като у дома си. С парцаливия си костюм, белязано лице и изцъклени от болка и кръвозагуба очи, Рандолф вече приличаше на немъртъв.

— Какво иска Локи? — попитах аз. — Какво общо има всичко това с чука на Тор?

Той ме погледна със същото отчаяно изражение, което бе изписано на лицето му в съня ми, когато се обърна към семейството си на носената от бури яхта и каза: *Ще ви отведа у дома.*

— Магнус... аз... толкова...

— Съжаляваш? — помогна му Локи. — Знаем, че съжаляваш много, Рандолф. Но Магнус, не виждаш ли връзката? Може би трябва да се изразя по-ясно. Понякога забравям колко тъпи сте смъртните. Чукът. Е. При. Великана.

Той илюстрира всяка своя дума с жест от езика на глухонемите, който правеше подчертано бавно.

— Великан-дава-чук-за-Самира. Ние-разменяме-дарове-на-сватба. Чук-за-С-К-О-Ф-Н-У-Н-Г.

— Спри с това! — изръмжах аз.

— Значи разбираш? — разклати ръцете си Локи. — Хубаво, защото пръстите ми се измориха. Досещате се, че не мога да дам половината зестра на зет си. Трим никога няма да се навие. Трябва ми както мечът, така и камъкът. Но за радост, нашият приятел Хартстоун знае точно къде може да намерим камъка!

— *Затова* ли нагласи всичко по този начин? Ах, ти... — посочих Блиц, който лежеше в локва от собствената си кръв, която ставаше все по-голяма.

— Наречи ме изобретателен — каза Локи. — Не бях убеден, че ще ми дадеш камъка само заради сватбата на Самира, но ще го сториш, за да спасиш най-добрия си приятел. Може ли да ти напомня, че всичко това е, за да си върнеш онзи чук, как му беше името... така или иначе това е ситуация, в която и двамата печелим. Освен, разбира се, ако джуджето не пукне. Все пак те са малки и жалки същества. Рандолф, хайде ела тук!

Вуйчо ми допълзя до Локи като куче, очакващо да го набият. Не изпитвах голяма обич към него в момента, но мразех отношението на Локи. Спомних си връзката, която имах с Рандолф насън... ужасната скръб, която го мотивираше.

— Рандолф — казах аз. — Не е нужно да ходиш с него.

Той ме погледна и тогава забелязах колко много съм се объркал. Когато бе промушил Блицен, нещо в него се беше пречупило. Бе потънал толкова навътре в тази адска сделка, бе се отказал от толкова много, за да върне мъртвите си жена и деца, че не можеше да си представи, че съществува и друг начин.

— Мечът, Рандолф — Локи посочи към Скофнунг. — Вземи меч!

— Само пробвай, компадре — запулсираха руните на Джак в сърдито лилаво, — и ще загубиш повече от два пръста!

Рандолф се поколеба, както обикновено правеха хората, когато ги заплашват говорещи светещи мечове.

Наглата самоувереност на Локи помръкна и очите му потъмняха. Белязаните му устни се извиха в гримаса. Видях колко отчаяно желае меча. Трябваше му за нещо много по-важно от зестра.

— Джак е прав — стъпих аз върху Скофнунг. — Това остава при нас.

Вените по врата на Локи се издуха, като че се канеха да експлодират. Страх ме беше да не убие Самаира и да не изрисува стените с абстрактни изображения на сплескани джудже, елф и айнхери.

Но отвърнах на погледа му. Не разбирах какъв е планът, но осъзнах, че му трябваме живи... поне засега.

Ала за една частица от секундата той възвърна спокойствието си.

— Хубаво, Магнус — измърка Локи, — дай ми меча и камъка в комплект, когато доведеш и невестата. След четири дни. Ще ти покажа къде. И се облечи като хората. Рандолф, хайде. Подай ръка, приятелю!

Вуйчо потръпна.

— Съжалявам — изсмя се Локи и размърда кутрето и безименния си пръст. — Май стана малко безвкусна шега.

След това хвана Рандолф за ръкава. Двамата мъже влязоха обратно в портала на ковчега, все едно бяха изсмукани от самолет във въздуха. Саркофагът избухна зад тях.

Сам се размърда. Изправи се така, сякаш се беше успала. Забрадката ѝ се спусна над дясното око като пиратска превръзка.

— Какво... какво става?

Но аз бях твърде вцепенен, за да обясня. Бях коленичил до Блицен и правех каквото мога, за да го задържа в стабилно състояние. Ръцете ми блестяха с толкова сила от Фрей, че можеха да предизвикат ядрен синтез, но това не помагаше. Приятелят ми си отиваше.

Очите на Харт се напълниха със сълзи. Той седна до Блиц. Шалът му на точки беше подгизнал от кръв. От време на време удряше със знака V по челото си. *Глупак. Глупак.*

Сянката на Сам падна върху нас.

— О, не. Не. Не е възможно. Какво се случи?

Хартстоун избухна в нова няма тирада: *Казах ти аз. Прекалено опасно. Вината е твоя.*

— Приятелю... — Блицен подръпна немощно ръцете на Хартстоун. — Вината не е на Сам... не е твоя. Идеята... бе моя.

Хартстоун поклати глава. *Тъпа валкирия. Аз също съм тъпак. Трябва да има начин да те изцерим.*

Погледна отчаяно към мен.

Намразих това, че съм лечител. Толкова ми се искаше да съм воин. Или превъплъщение като Алекс Фиеро. Или магьосник като Хартстоун. Дори берзеркер като Полуродения, който влиза в битка по бельо. Но животът на приятелите ми да зависи от мен, да гледам как светлината напуска очите на Блицен, да не мога да сторя нищо...

Това беше непоносимо.

— Локи не ни остави никакъв шанс — казах аз. — Трябва да намерим камъка Скофнунг.

Хартстоун изпъшка от раздразнение. *Ще го направя. За Блиц. Но няма време. Трябва ни поне ден. Той ще умре.*

Блицен опита да каже нещо, но не можа. Главата му клюмна настрана.

— Не! — изхлипа Сам. — Не може да умре! Къде е този камък!? Сама ще ида да го взема!

Огледах гробницата, надявайки се да ми хрумне нещо. Очите ми се спряха върху единствения източник на светлина. Копието на Самира, валящо се в прахта.

Светлина. *Слънчева светлина.*

Можех да опитам едно последно чудо — жалко и не особено впечатляващо. Но нямах друго.

— Трябва ни повече време — казах аз. — Ето защо ще си го спечелим.

Не бях сигурен дали Блицен е още буден, но го стиснах за рамото.

— Ще те върнем обратно, приятелче. Обещавам.

Изправих се. Вдигнах лице към куполния таван и си представих слънцето над нас. Призовах баща си, бога на топлината и плодородието, бога на живите същества, който пронизваше земята, за да достигне светлината.

Гробницата потрепери. Заваля прах. Точно над мен куполният таван се напука като яйчена черупка и накъсана слънчева светлина освети мрака и лицето на Блицен.

Докато наблюдавах, един от най-добрите ми приятели в Деветте свята се превърна в здрав камък.

---

[1] Внукът на Дарт Вейдър в седмия епизод на „Междузвездни войни“. Воин на тъмната страна, който лесно изпада в истерия и започва да сече оборудването на космическите кораби около себе си с пращящия си светлинен меч. — Б.пр. [↑](#)

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДА СЕ ИЗНЕРВЯМ ЛИ ОТ ТОВА, ЧЕ ПИЛОТЪТ СЕ МОЛИ?

Летището на Провинстаун бе най-депресарското място, където бях ходил. Ако трябва да бъда честен, това може би се дължеше на факта, че се намирах в компанията на вкаменено джудже, елф с разбито сърце, бясна валкирия и меч, който не спираше да дудне.

Сам се бе обадила на „Юбер“ да ни закарат до паметника на пилигримите. Запитах се дали „Юбер“ имат опция да откарват душите до Валхала. По пътя към летището, смачкан на задната седалка на форд фокус комби, не можех да спра да си припявам „Полетът на Валкириите“^[1].

Джак бе вързан за колана и ме заливаше с въпроси.

— Може ли да извадиш Скофнунг за минутка? Искam да й кажа „здрасти“.

— Не, Джак. Не може да я вадя в присъствието на жени. А ако го *направя*, тя ще трябва да убие някого.

— Да, но като се изключи това, иначе ще е невероятно — въздъхна той и руните му осветиха острието. — Толкова е хубава.

— Моля те, върни се във формата на медальон.

— Смяташ ли, че ме харесва? Нали не съм казал нещо тъпо? Бъди честен.

Сподавих няколко сърдити отговора. Вината, че се бяхме озовали в такова положение, не беше на Джак. Въпреки това почувствах облекчение, когато го убедих да се превърне в медальон. Казах му, че се налага да си почине, иначе ще е грозен, когато извадим Скофнунг по-късно.

Щом стигнахме летището, помогнах на Хартстоун да извади гранитното джудже от комбито, а Сам отиде към терминала.

На летището нямаше какво толкова да му се гледа. Имаше едно помещение за пристигащи и заминаващи, няколко пейки отпред и две

писти за малки самолети, намиращи се отвъд оградата за сигурност.

Сам не ми обясни защо се налага да идваме тук. Предполагам, че използваше пилотските си връзки, за да ни уреди чартърен полет до Бостън. Очевидно нямаше как да отнесе всички ни сама, а Хартстоун не бе във форма за повече руни.

Харт бе използвал последните си магически сили, за да призове едно опаковъчно фолио на балончета и скоч с помощта на руна, която приличаше на обикновен Х. Може би това бе древният викингски символ за амбалаж. А може и да бе руната на „Алфхейм Експрес“. Хартстоун беше толкова ядосан и нещастен, че не смеех да го попитам. Стоях си пред терминала в очакване Сам да се завърне, докато Харт внимателно опаковаше най-добрия си приятел.

В колата на „Юбер“ бяхме сключили примирие. Харт, Сам и аз се чувствахме като оголени жици, заредени с високо напрежение от ярост и вина. Бяхме готови да убием всеки, който ни докосне. Знаехме обаче, че с това няма да помогнем на Блицен. Не го бяхме обсъждали, но постигнахме негласно споразумение да не си викаме и да не се бием. Засега. Първо трябваше да изцерим джуджето.

Накрая Сам излезе от терминала. Явно бе минала през тоалетната, тъй като лицето и ръцете ѝ бяха все още влажни.

— „Чесна“ е на път — каза тя.

— Самолетът на инструктора ти?

— Трябваше да се моля — кимна тя, — но Бари е свестен. Разбира, че става дума за спешен случай.

— Той знае ли за...? — махнах с ръка. Намеквах за Деветте свята, вкаменените джуджета, немъртвите воители, злите богове и другите безумни неща в живота ни.

— Не — каза Сам. — И бих предпочела да остане така. Не мога да летя със самолет, ако инструкторът ми смята, че съм луда.

Тя погледна към опакования Блицен.

— Нали Блицен не се е влошил? Не е почнал... да се разпада?

— Да се разпада? — в гърлото ми заседна буца. — Моля те, кажи ми, че това няма да се случи.

— Надявам се, че не. Но понякога...

Сам притвори очи. Отне ѝ секунда, докато се успокои.

— Понякога... след няколко дни...

Сякаш имах нужда да се чувствам още по-виновен.

— Когато намерим камъка Скофнунг... нали има начин да разкаменим Блиц?

Това изглеждаше като въпрос, който трябваше да задам, преди да превърна приятеля си в парче гранит, но хей, тогава бях напрегнат.

— Аз... надявам се — отвърна Сам.

Това ме накара да се почувствам... толкова по-добре.

Хартстоун надзърна към нас и отправи сърдити, отсечени жестове към Сам. *Самолет? Ще оставиш Магнус. Мен. Няма да идваш.*

Сам имаше вид на попарена, но вдигна ръка към лицето си. Показалецът ѝ сочеше нагоре. *Разбрано.*

Хартстоун започна отново да опакова джуджето ни.

— Дай му време — казах на Сам. — Вината не е твоя.

— Ще ми се да вярвах в това — загледа се тя в паважа.

Исках да я попитам за контрола, който Локи имаше над нея. Да ѝ кажа колко ми е мъчно за това. Да ѝ обещаая, че ще открия начин да преборя баща ѝ. Но предположих, че беше прекалено рано да говоря за това. Срамът ѝ все още беше твърде силен.

— Какво имаше предвид Хартстоун, когато каза да ни пуснеш? — попитах аз.

— Ще ти обясня, като отлетим — Сам вдигна телефона си и провери колко е часът. — Време е за зур. Остават ни двайсет минути, докато самолетът кацне. Магнус, може ли да те заема?

Не знаех какво означава зур, но я последвах до малка тревиста площ в центъра на кръгово движение.

Самира започна да рови в раницата си. Извади сгъната синя дреха, наподобяваща огромен шал, и я просна на тревата. В първия момент си помислих, че ще правим пикник.

После осъзнах, че насочва килимчето на изток.

— Това молитвено килимче ли е?

— Ами да — каза тя. — Време е за обедната молитва. Може ли да ме пазиш?

— Аз... чакай малко. Какво?

Все едно ми връчи бебе със заръката да се грижа за него. През всичките седмици, които бях изкарал със Сам, никога не я бях виждал да се моли. Предположих, че не го прави много често. Така бих сторил и аз на нейно място. Колкото по-малко религия, толкова по-добре.

— Как можеш да се молиш в момент като този?

— Истинският въпрос е как може да не се моля — изсмя се с горчивина Сам. — Просто стой на пост, в случай че... ме нападнат тролове например.

— Защо не съм те виждал да го вършиш преди?

— Моля се всеки ден — сви рамене Сам. — Пет пъти, както се полага. Обикновено отивам на някое тихо място, макар че, ако пътувам или съм в опасност, понякога отлагам молитвата за по-нататък. Разрешено е.

— Както когато сме в Йотунхейм?

— Например — кимна тя, — но понеже в момента не сме в опасност, а ти си с мен и е време... имаш ли нещо против?

— Ъ... не. Няма проблем, разбира се. Давай.

Изпадал бях в доста сюрреалистични ситуации. Бях се напивал в джуджешки бар. Бях бягал от гигантска катерица през вселенското дърво. Бях се спускал по завеса в столовата на великан. Но да пазя Сама ал-Абас, докато тя се моли на летището... това беше нещо ново.

Сам свали обувките си. Застана неподвижна в центъра на килимчето си, опряла ръце до стомаха и притворила очи. Прошепна нещо под носа си, след което постави длани върху ушите си. Това бе същият жест, който използваша глухонемите, когато искаха някой да ги слуша *внимателно*. Сетне се зае да се моли тихо на арабски. Звучеше като поема или любовна песен. Сам се поклони, изправи се и коленичи с крака, прибрани под нея, след което опря чело в килима.

Не казвам, че я зяпах. Щеше да е нередно. Но не спирах да я гледам от... надявах се, прилично разстояние.

Трябва да призная, че до известна степен бях впечатлен и може би изпитвах някаква завист. След всичко, което ѝ се бе случило, след като бе контролирана и повалена в несвяст от злия си баща, Сам изглеждаше омиротворена поне за миг. Създаваше си свое малко островче на спокойствието.

Аз никога не се молах, тъй като не вярвах във Всевишния. Но ми се искаше да имам вярата на Сам в нещо.

Молитвата не трая дълго. Сам нави килима си и се изправи.

— Благодаря ти, Магнус.

Аз свих рамене. Все още се усещах като натрапник.

— По-добре ли се чувстваш сега?

— Това не е магия... — засмя се тя.

— Да, но... ние виждаме магия непрекъснато. Не е ли трудно да вярваш, че има нещо още по-могъщо от всичките нордически богове, с които си имаме работа? Особено ако... без да се засягаш... Големият шеф никога не се намесва?

Сам навии килимчето си в чантата.

— Не се намесва, не принуждава... на мен това ми звучи помилостиво и божествено, не смяташ ли?

— Права си — кимнах аз.

Не бях виждал Сам да плаче, но ъгълчетата на очите ѝ бяха порозовели. Чудех се дали плаче така, както се и моли — скрита, на някое тихо място, където няма да я забележим...

Тя погледна към небето.

— Освен това кой е казал, че Аллах не помага?

Тя посочи към блестящата бяла фигура на самолет, който приближаваше.

— Нека идем и се запознаем с Бари.

Изненада! Дойдоха не само самолетът и пилотът, но и гаджето на Сам.

Сам вече тичаше по асфалта, когато вратата на самолета се отвори. Първият човек, който слезе надолу по стълбите, бе Амир Фадлан. Кафявото му кожено яке бе наметнато над бялата му риза с надпис „Фалафелите на Фадлан“. Косата му бе пригладена назад, а с тъмните си очила със златни рамки приличаше на готин авиатор от някоя реклама.

Сам забави ход, когато го видя, но бе твърде късно, за да се крие. Тя погледна паникьосана към мен, след което отиде да срещне годеника си.

Пропуснах първата част от разговора им. Бях твърде зает да помагам на Хартстоун да натовари каменното джудже на самолета. Сам и Амир стояха на най-долното стъпало и си разменяха възмутени жестове, придружени от болезнени изражения.

Щом най-накрая ги приближих, Амир сновеше напред-назад, все едно се упражняваше да държи реч.

— Дори не бива да съм тук. Мислех, че си в опасност. Че става въпрос за нещо на живот и смърт. Аз... — той замръзна на място. —

Магнус?

Загледа ме така, сякаш бях паднал от небето. Това не беше честно, тъй като вече няколко часа не бях падал от небето.

— Здравсти — казах аз. — За всичко това си има причина. Сериозна причина. Виж, Самира не е направила нищо... *нищо*, което би сметнал за нередно. Съвсем нищичко.

Не ми помагаш, изгледа ме Самира.

Погледът на Амир се премести върху Хартстоун.

— И теб те помня. Преди няколко месеца дойде да ядеш. Уж от групата по математика на Сам... — той поклати невярващо глава. — Значи, ти си елфът, за когото говори Сам? А Магнус, ти... ти си мъртъв. Сам каза, че е отнесла душата си във Валхала. Що се отнася до джуджето... — той загледа увития във фолиото Блицен. — То е *статуя*?!

— Временно — казах. — И това не е по вина на Сам.

Амир се засмя по онзи шантав начин, който никога не би искал да чуеш; смехът, който подсказва, че разумът се напуква безвъзвратно и няма как да се възстанови.

— Дори не знам откъде да започна. Поне добре ли си, Сам? В... беда ли си?

Бузите на Самира почервеняха като сок от боровинки.

— Сложно е. Съжалявам, Амир. Не очаквах...

— Че ще е тук? — обади се нов глас. — Скъпа, той не можеше да приеме „не“ за отговор.

На прага на самолета бе застанал слаб тъмнокож мъж, облечен толкова добре, че Блицен щеше да заплаче от радост — кафеникавочервени тесни дънки, пастелнозелена риза, сако с жилетка отдолу и островърхи кожени ботуши. Бадж с името „Бари ал-Джабар“ висеше от врата му.

— Скъпи мои — каза Бари, — ако ще продължаваме с плана за летене, трябва да се качвате на борда. Трябва просто да презаредим и излитаме. Що се отнася до теб, Самира...

Той повдигна вежда. Имаше най-топлите златисти очи, които бях виждал.

— Прости ми, задето казах на Амир, но когато звънна, се изприших от ужас. Амир е много скъп мой приятел. Каквато и драма да се разиграва между вас, очаквам да я оправите. Веднага щом чу, че

сте в беда, той настоя да дойде с мен. Затова... — Бари опря ръка до устата си и прошепна: — Нека кажем, че съм вашият придружител! Хайде на борда!

Той се завъртя и изчезна в самолета. Хартстоун го последва, като издърпа Блицен по стъпалата зад него.

— Сам — вдигна ръце Амир, — наистина се опитвам да те разбера. Наистина.

Тя погледна надолу към колана си. Може би сега осъзнаваше, че още носи бойната си брадва.

— Знам.

— Ще направя всичко за теб — каза Амир. — Просто... не ме отрязвай, става ли? Колкото и безумно да ти звучат нещата, кажи ми истината.

— Качвай се на борда тогава — рече тя. — Трябва да направя инспекция на самолета.

Амир ме погледна отново, като че се опитваше да разбере къде се намират раните, които ме бяха убили, а после се изкатери по стълбите.

— Той е долетял чак дотук заради теб — обърнах се аз към Сам. — Грижа го е само за твоята безопасност.

— Знам.

— Това е хубаво, Сам.

— Не го заслужавам. Не бях честна с него. Просто не искам да опороча едничкото *нормално* нещо в живота си.

— Ненормалното нещо в живота ти стои пред теб.

— Съжалявам — увиснаха раменете й. — Наясно съм, че се опитваш да помогнеш. Радвам се, че си част от живота ми, Магнус.

— Това е чудесно — казах аз, — понеже тепърва ни предстоят още безумия.

— Като говорим за това, по-добре си намери седалка и си сложи колана.

— Защо? Бари лош пилот ли е?

— О, Бари е чудесен пилот, но ще пилотирам аз. Право към Алфхейм.

---

[1] От Рихард Вагнер. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В СЛУЧАЙ НА ОБСЕБВАНЕ ОТ ДЕМОН, МОЛЯ, ПОСЛЕДВАЙТЕ ЗНАЦИТЕ, ВОДЕЩИ КЪМ НАЙ-БЛИЗКИЯ ИЗХОД

Бари застана на пътеката, за да се обърне към нас, опрял лакти в седалките от двете си страни. Парфюмът му караше самолета да ухае като бостънския пазар за цветя.

— Скъпи мои, летели ли сте досега в Citation XLS?

— Не — казах, — щях да си спомня.

Пилотската кабина не беше голяма, но цялата бе в бяла кожа с позлатени кантове, нещо като беемве с врати в стил „крила на пеперуда“. Четири пътнически седалки гледаха една към друга и образуваха някакъв вид конферентна зала. Хартстоун и аз гледахме напред. Амир седеше срещу мен, а вкамененият Блицен — срещу Харт.

Сам бе на пилотското място, проверяваше показателите и преместваше разни ръчки. Мислех, че всички самолети имат врати, които разделят кокпита от местата на пътниците, но при Citation XLS не беше така. Виждах всичко през предното стъкло от моята седалка, ето защо се изкуших да помоля Амир да си разменим местата. Поглед към тоалетната щеше да е по-успокояващ.

— Е — каза Бари, — като ваш втори пилот по време на този полет, моята работа е да ви снабдя с кратка информация, засягаща безопасността. Главният изход е там. — Той почука с кокалчетата на ръката си към вратата на кабината, през която бяхме влезли. — При спешни случаи, ако Сам и аз не можем да я отворим... ТРЯБВАШЕ ДА МЕ ПОСЛУШАШ, МАГНУС ЧЕЙС!

Гласът на Бари се удебели и стана три пъти по-силен. Амир, който седеше вдясно от лакътя му, едва не скочи в скута ми.

— Бари! — Сам се завъртя бавно в кабината.

— ПРЕДУПРЕДИХ ТЕ — новият глас на Бари трепереше от изкривяването и ту притихваше, ту отново ставаше оглушителен. — ПАДНА В КАПАНА НА ЛОКИ.

— Какво му е? — попита Амир. — Това не е Бари.

— Не е — съгласих се аз. Гърлото ми бе пресъхнало като на зомби берзеркер. — Това е любимият ми асасин.

Хартстоун изглеждаше дори по-объркан от Амир. Той не можеше да чуе промяната в гласа на Бари, но определено усещаше, че разборът относно безопасността е излязъл извън контрол.

— СЕГА ВЕЧЕ НЯМАШ ИЗБОР — каза Бари, който не беше Бари. — ВЕДНЪЖ ЩОМ ИЗЦЕРИШ ПРИЯТЕЛЯ СИ, ЩЕ МЕ НАМЕРИШ В ЙОТУНХЕЙМ. ТАМ ЩЕ ТИ ДАМ ИНФОРМАЦИЯТА, КОЯТО ТИ Е НЕОБХОДИМА, ЗА ДА СРАЗИШ ПЛАНА НА ЛОКИ.

Взрях се в лицето на втория пилот. Златистите му очи изглеждаха замъглени, но иначе не виждах нищо различно в него.

— Ти си убиецът на козли — казах. — Човекът, който ме наблюдаваше от клона на дървото по време на пира.

— Убиец на козли? — не можеше да спре да мига Амир. — Клон на дърво?

— ПОТЪРСИ ХЕЙМДАЛ — проехтя удебеленият глас. — ТОЙ ЩЕ ТЕ УПЪТИ КЪМ МЕН. ДОВЕДИ И АЛЕКС ФИЕРО. СЕГА ТЯ Е ЕДНИЧКАТА ВИ НАДЕЖДА ЗА УСПЕХ. Това е всичко. Имате ли някакви въпроси?

Гласът на Бари отново бе станал нормален. Той се усмихна доволно, все едно не можеше да измисли по-добър начин да прекара деня си от този да лети напред-назад от Кейп Код, да помага на приятелите си и да приказва с гласовете на нинджи от други светове.

С Амир и Харт вкупом поклатихме глави.

— Никакви въпроси — казах аз. — Нито един.

После погледът ми срещна този на Сам. Тя сви рамене и килна глава, сякаш искаше да каже: *Да, чух. Вторият пилот бе обсебен*^[1] за малко. *Какво искаш да сторя?*

— Добре тогава — Бари потупа гранитната глава на Блицен. — Слушалките са в отделенията до вас, в случай че искате да ни заговорите в кокпита. Полетът до „Норуд Мемориал“ е съвсем кратък. Отпуснете се и се забавлявайте!

Какво забавление само!

Трябва да ви призная нещо. Не само че никога не бях летял в Citation XLS, но и никога не бях се качвал в самолет. Първият ми път вероятно не трябваше да бъде на осемместна „Чесна“, управлявана от моя връстничка, която взима уроци от няколко месеца.

Но вината не беше на Сам. Нямах с какво да го сравня, но излитането ми се видя гладко. Поне полетяхме, без никой да се гътне. Въпреки това ноктите ми оставиха трайни вдлъбнатини в облегалките. Всеки удар на турбуленцията ме караше да се клатя така силно, че ми домъчня за нашия стар приятел Стенли, осмокракия кон, спускащ се в пропасти. (Е, почти ми домъчня.)

Амир отказа да използва слушалки, вероятно защото мозъкът му вече бе претоварен от безумна нордическа информация. Седеше със скръстени ръце и гледаше тъжно през прозореца, сякаш се питаше дали някога отново ще се озове в истинския свят.

— Стигнахме височината за полет — изпраця гласът на Сам в слушалките. — Остават ни трийсет и две минути.

— Всичко наред ли е при вас? — попитах.

— Аха — връзката изпука. — Ето. Сега вече няма никой друг по линията. Приятелят ни изглежда добре в момента. Но няма от какво да се притеснявате. Управлението е в мои ръце.

— Кой? Аз да се притеснявам?

От това, което виждах, Бари се държеше нормално в момента. Подритваше леко седалката си и гледаше айпада си. Искаше ми се да вярвам, че държи под око важни данни за полета, но бях почти сигурен, че играе „Кенди Кръш“.

— Какво мислиш за съвета на убиеца? — попитах аз Сам.

Статичен шум. И после...

— Каза да го търсим в Йотунхейм. Това означава, че е великан. Не значи обаче, че непременно е зъл. Баща ми... — тя внезапно се поколеба... сигурно за да преглътне противния вкус от думата. — Той има много врагове. Който и да е убиецът на козли, владее могъща магия. И беше прав за Провинстаун. Трябваше да го послушаме. По-скоро аз трябваше да го послушам.

— Не прави така — казах аз. — Не се обвинявай.

— Какво? — опита да се съсредоточи върху мен Амир.

— Не говоря на теб, братле — почуках по микрофона. — Говоря на Сам.

Амир оформи с уста едно тихо „Ах“. Сетне продължи да се цупи към прозореца.

— Амир не е ли на тази линия? — попита Сам.

— Не.

— Момчета, след като ви пусна, ще отнеса Скофнунг до Валхала, за да го опазим. Не мога да отведа Амир в хотела, но... ще се опитам да му покажа на какво съм способна. Да му покажа живота си.

— Добра идея. Той е силен, Сам. Ще се справи.

Статичен шум за три секунди.

— Дано си прав. Ще кажа какво става и на компанията от деветнайсетия етаж.

— А какво ще правим с Алекс Фиеро?

Сам надзърна назад към мен. Странно ми беше да я гледам на няколко метра от мен, а да чувам гласа ѝ в ушите си.

— Лоша идея е да я взимаме с нас, Магнус. Видя какво стори Локи с мен. Представи си какво би извършил с нея.

Представях си. Но имах чувството, че убиецът на козли е прав. Имахме нужда от Алекс Фиеро. Тя не бе пристигнала във Валхала случайно. Норните или някои други богове на пророчеството бяха преплели съдбата ѝ с нашата.

— Не смятам, че трябва да я подценяваме — казах аз, като си спомних как се бе борила с онези вълци и как бе яхнала линдуорма. — Освен това ѝ имам доверие. Как може да не вярваш на някого, който те е обезглавил? Имаш ли идея как да намеря бога Хеймдал?

Статичният шум натежа, сякаш от гняв.

— Да, за съжаление — отговори Сам. — Подготви се. Почти стигнахме.

— До летището в Норууд? Мислех, че ще ходим в Алфхейм.

— *Ти* ще ходиш, аз не. Полетът до Норууд ни води над оптималната зона за спускане.

— За спускане! — искрено се надявах да не съм чул правилно.

— Виж сега, трябва да се съсредоточа върху управлението на самолета. Питай Хартстоун.

Слушалките ми замлъкнаха.

Хартстоун си играеше на размяна на вълчи погледи с Блицен. Гранитното лице на джуджето надничаше от мехурестата опаковка. Изражението му бе замръзнало в агония. Хартстоун не изглеждаше

много по-щастлив. Покрусата около него бе почти толкова видима, колкото окървавеният шал на точици.

Алфхейм — направих знак аз. — *Как се стига дотам?*

Със скок, отвърна ми Харт.

Стомахът ми се сви.

— Със скок? *От самолета?*

Харт се загледа отвъд мен, както правеше, когато се чудеше как да обясни нещо сложно с езика на знаците... обикновено нещо сложно, което няма да ми хареса.

Алфхейм е кралство на въздуха и светлината — направи знак той. — *Може да се влезе само...* — той описа с ръце свободно падане.

— Но това е самолет — казах аз. — Не можем да скочим. Ще погинем!

Няма да погинем — обеща Харт. — *Няма и да скочим точно. Само...*

Той показва знака *пуф*, който не ме облекчи. *Не можем да умрем, докато не спасим Блицен.*

За човек, който почти не издаваше звук, Хартстоун можеше да вика, стига да поиска. Даде ми заповеди: излез от самолета, скочи в Алфхейм, спаси Блицен. Само след това ми бе разрешено да умра.

— Магнус — размърда се Амир в седалката си. — Изглеждаш изнервен?

— Аха.

Изкуших се да измисля някакво просто обяснение, което не би напукало още повече щедрия смъртен разум на Амир. Но вече бяхме минали отвъд това. За добро или зло, Амир бе влязъл в живота на Сам. Трябваше да приеме нормалното и ненормалното. Винаги се бе държал добре с мен. Беше ме хранил, когато бях бездомен. Отнасяше се с мен като с човек, когато повечето хора се правеха, че съм невидим. Беше дошъл да ни спаси, без да иска подробности, и то просто защото Сам бе в беда. Не можех да го излъжа.

— Очевидно с Харт ще правим *пуф* — обясних му аз заповедите, които бях получил.

Амир изглеждаше толкова объркан, че ми идеше да го прегърна.

— До миналата седмица — каза ми той — най-голямата ми грижа беше къде да отворя нов магазин за фалафели. Сега дори не знам през кой свят минаваме.

Проверих дали микрофонът наистина е изключен.

— Амир, Сам е такава, каквато е била винаги. Смела и силна.

— Знам това.

— Освен това е влюбена до ушите в теб — казах аз. — Не е искала животът ѝ да е толкова странен. Най-много се боеше да не провали бъдещето си с теб. Повярвай ми.

Той поклати глава като кученце на входа на колибка.

— Опитвам се, Магнус. Но е много странно.

— Да — казах аз, — но горе главата. И по-странно ще става.

Включих микрофона.

— Сам?

— Чух целия този разговор — обяви тя.

— Ах! — очевидно не бях разбрал как работи управлението на слушалките. — Ъъъ...

— Ще те убия по-късно — каза тя, — но в момента е време да излизаш.

— Чакай малко. Бари няма ли да забележи, че просто сме изчезнали?

— Той е смъртен. Мозъкът му ще се нагласи. Все пак хората не изчезват по средата на полетите. Когато кацнем в Норууд, вероятно дори няма да си спомня, че сте били тук.

Щеше ми се да вярвам, че съм по-запомнящ се, но ми беше твърде нервно, за да мисля затова.

Хартстоун свали колана си до мен. Махна шала си и го върза около Блицен, като изработи саморъчен хамут.

— Късмет! — каза ми Сам. — Ще се видим в Мидгард, ако... сецаш се.

Ако оцелея — помислих си аз. Ако успеем да излекуваме Блицен. Ако късметът ни не ни подведе като последните два дни. Както през целия ни живот.

Самолетът изчезна между два удара на сърцето ми. Намерих се във въздуха. Слушалките ми бяха свързани с нищото.

А после паднах.

---

[1] Заглавието на главата наемква за феномен, който според някои духовници е симптом на обсебване от нечисти сили. Сюжетът на филма „Заклинателят“ се върти около подобна история. Съвременната

медицина предполага, че става дума за грешна диагноза на личностно разстройство, но духовници твърдят, че обсебването е нещо различно, и както в случая на Магнус Чейс — гласът на другата личност знае неща, които са неизвестни за истинския човек. — Б.пр. [↑](#)

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА БЕЗДЕЛНИЦИТЕ ЩЕ БЪДАТ ЗАСТРЕЛВАНИ, АРЕСТУВАНИ И ОТНОВО ЗАСТРЕЛВАНИ

Веднъж Блицен ми каза, че джуджетата никога не напускат дома си без парашут.

Сега вече схващах колко мъдър е техният народ. Двамата с Хартстоун пропаднахме в мразовития въздух. Аз размахвах ръце и пицях, а Харт се гмурна като лебед с гранитния Блицен на гръб и погледна към мен успокояващо, все едно искаше да каже: *Не се притеснявай, джуджето е опаковано.*

Отговорих единствено с още нечленоразделни писъци, понеже не знаех как да напиша на езика на глухонемите: АААААААА, ЛЕЛЕ, ААААА!

Минахме през един облак и всичко се промени. Падането ни се забави. Въздухът стана топъл и някак сладък. Слънчевата светлина се усили и ме заслепи.

Ударихме се в земята. Или нещо такова. Краката ми докоснаха прясно окосена трева и отскочих. Чувствах се, като че тежах десет килограма. Превъртах се като космонавт над ливадата, докато не намерих баланса си.

Присвих очи срещу ослепителната слънчева светлина и се опитах да разбера къде съм. Около нас с километри се простираха високи зелени дървета. В далечината се виждаше голяма къща. Всичко сякаш бе обгърнато в ореол. Накъдето и да се обърнех, имах чувството, че ми светят с прожектор в лицето.

Хартстоун ме хвана за ръката и пхна нещо в нея — чифт тъмни очила. Сложих си ги и пронизващата болка в очите ми намаля.

— Благодаря — промърморих. — Тук винаги ли е толкова светло?

Хартстоун се намръщи. Явно завалях думите и му беше трудно да разчете какво казвам. Повторих въпроса си на езика на знаците.

Винаги е светло — съгласи се Харт. — *Ще свикнеш.*

Той огледа околността за потенциална заплаха.

Бяхме кацнали в двора на голям имот. Ниски каменни стени опасваха цветни лехи и тънки върби, подредени в градина с размерите на игрище за голф. Растенията изглеждаха така, сякаш гравитацията ги дърпаше нагоре. Къщата бе имение в стила на Тюдорите, с витражни прозорци и конични кули.

Кой живее тук? — попитах аз със знаци Харт. — *Президентът на Алфхейм?*

Семейство Мейкпис — отвърна той, като „произнесе“ името им буква по буква.

Сигурно са важни клечки — направих знак аз.

Средна класа — сви рамене Харт. — *Обикновени елфи.*

Засмях се, а после осъзнах, че той не се шегува. След като това бе средната класа в Алфхейм, не исках да имам вземане-даване с горния един процент.

Трябва да вървим — направи знак Харт. — *Семейство Мейкпис не ме харесват.*

Той намести наново презрамките на Блицен, който вероятно тежеше колкото обикновена раница в Алфхейм.

Двамата тръгнахме по пътя.

Трябва да призная, че леката гравитация ме накара да се почувствам... *лек*. Подскачах наоколо и само с една стъпка изминавах метър и половина. Трябваше да се въздържах от по-силни скокове. Със силата си на *айнхери* можех да прескоча някой покрив на семейство от средната класа.

Доколкото ми правеше впечатление, Алфхейм представляваше редица подир редица от имоти като този на семейство Мейкпис. Всеки бе с размер от поне километър и имаше градина с цветни лехи и дървета. По калдъръмените пътища блестяха черни луксозни джипове. Въздухът ухаеше на прецъфтял хибискус и много, много пари.

Сам бе казала, че ще ни пусне на най-хубавото място по пътя към Норууд. Сега разбрах какво имаше предвид. Така както Нидавелир наподобяваше Сути, Алфхейм ми напомни за скъпите предградия на запад от Бостън — може би Уелсли, където имаше огромни къщи и

симпатични дворове, криволичещи пътища и живописни долчинки, както и сънливото усещане за абсолютна сигурност... стига човек да живее там.

Но от друга страна, слънчевата светлина бе така ярка, че подчертаваше всеки недостатък. Всяко паднало листо или повехнало цвете в градината се набиваше на очи. Дрехите ми изглеждаха по-мръсни. Виждах всяка пора по ръцете си и всички вени под кожата си.

Разбрах и какво е имал предвид Хартстоун, когато каза, че Алфхейм е изтъкан от въздух и светлина. Цялото място изглеждаше нереално, все едно е било създадено като захарен памук и може да се разпадне, ако го поръсиш с вода. Разходката по пружиниращата земя ме караше да се чувствам неловко и нервно. Супертъмните очила само донякъде облекчаваха главоболието ми.

След няколко сгради направих знак на Хартстоун: *Накъде отиваме?*

Към вкъщи — сви устни той.

Хванах го за ръката и го накарах да спре.

Към вкъщи — направих знак аз. — *Където си израснал?*

Харт се загледа в близката кокетна градинска стена. За разлика от мен, той не носеше слънчеви очила. На ярката дневна светлина очите му блестяха като кристални образувания.

Камъкът Скофнунг е вкъщи — направи знак той. — *При... татко.*

Знакът за *баща* беше отворена длан и палец, опрян в челото. Напомняше ми на знака *L* за загубеняк^[1]. Предвид това, което знаех за детството на Харт, ми се стори удачно.

Веднъж в Йотунхейм бях направил лековита магия на Харт. Съзрял бях болката, която носеше в себе си. Бяха се отнасяли зле с него от малък. Бяха го унижавали, най-вече задето е глух. После брат му бе загинал — не знаех детайлите — и родителите му бяха обвинили Харт. Не ми се вярваше да иска да се връща в подобен дом.

Спомних си колко силно бе възразил Блицен на идеята дори когато знаеше, че ще умре.

Не принуждавай Харт да ходи там. Не си струва, хлапе.

Но ето че бяхме тук.

Защо — направих знак аз. — *Защо камъкът Скофнунг е у твоя баща (загубеняк)?*

Вместо да ми отговори, Хартстоун само кимна към посоката, от която бяхме дошли. В света на елфите всичко беше толкова светло, че дори не бях забелязал проблясващите светлини, докато лъскавата черна кола не спря точно пред нас. На предната решетка на джипа мигаха светлини в червено и синьо. Двама елфи в бизнес костюми ни се намръщиха зад предното стъкло.

Полицейското управление на Алфхейм бе дошло да ни хвърли едно око.

— Можем ли да помогнем с нещо? — попита първият полицай.

Веднага разбрах, че съм в беда. По опита, който имах, съдех, че нито един полицай никога не иска да помогне, когато зададе този въпрос. Издайнически бе и начинът, по който ръката на другия полицай почиваше върху дръжката на пистолета му.

Полицай номер две излезе и обиколи джипа, крачейки към нас, за да ни помогне... смъртоносно.

И двамата полицаи бяха облечени като цивилни детективи — с тъмни костюми и копринени вратовръзки. Значките им висяха по коланите. Късо подстриганата им коса бе руса като тази на Хартстоун. Имаха еднакви воднисти очи и неестествено спокойни изражения на лицата.

Освен това не приличаха на приятеля ми. Бяха по-високи, по-слаби, по-различни от хората. Излъчваха студено презрение, все едно имаха лични климатици под яките.

Другото нещо, което ми се видя странно, бе, че говореха. Прекарал бях толкова много време с Хартстоун, който общуваше безмълвно, че да чуя как елф приказва — ами това бе шокиращо. Просто ми се струваше нередно.

И двамата полицаи загледаха Хартстоун. Не ми обърнаха внимание, сякаш за тях не съществувах.

— Попитам те нещо, приятелю — каза първото ченге. — Проблем ли има?

Хартстоун поклати глава и стори крачка назад, но аз го хванах за ръката. Да отстъпим, това щеше само да влоши нещата.

— Всичко е наред — казах аз.

Детективите ме загледаха така, като че ли бях кацнал от друг свят... което в интерес на истината бях направил.

Значката с името на първия полицаи гласеше Сънспот^[2]. Ала в него нямаше нищо слънчево. Добре де, и аз не изглеждах като голям преследвач.

Името на втория полицаи бе Уайлдфлауър^[3]. С такова цветно име трябваше да носи хавайска риза или поне вратовръзка на цветчета. Облеклото му обаче бе скучно като на партньора му.

Сънспот сбърчи нос, сякаш бе надушил могилна твар.

— Къде си учил елфически, тромчо? Акцентът ти е ужасен.

— *Тромчо?* — повторих.

Уайлдфлауър се ухили към партньора си.

— Искаш ли да се обзаложим, че елфическият не му е основен език? Според мен е нелегален хусветр.

Щеше ми се да му напомня, че в качеството си на човек говорех английски и това беше *основният* ми език. А също и единственият. Елфическият и английският просто си съвпадаха, както езикът на глухонемите, който владееше Харт, бе същият, който ползваха американците в такива ситуации.

Но се съмнявах, че полицаите ще ме послушат или че би им пукало. Те говореха по начин, който пък ми се струваше странен на мен. Старомодният, аристократичен американски акцент, който бях чувал по филмите от 30-те години.

— Само се разхождахме — казах аз.

— В много хубав квартал — рече Сънспот, — в който предполагам, че не живеете. Този път е собственост на семейство Мейкпис. Те подадоха оплакване, че някакви крадци са влезли в имота им. Ние приемаме тези оплаквания сериозно, *тромчо*.

Трябваше да сподавя гнева си. Като бездомник често бях сърбал попарата на полицията. За тъмнокожите ми приятели бе още по-зле. За двете години, които бях изкарал на улицата, се бях научил да бъда много внимателен с полицаите от „хубавите“ квартали.

И все пак не обичах да ме наричат „тромчо“. Каквото и да имаха предвид.

— Офицер — казах аз, — разхождаме се не повече от пет минути. Вървим към дома на моя приятел. Нищо не сме откраднали.

Внимателно — направи ми знак Хартстоун.

— Какво беше това? — намръщи се Сънспот. — Това е някакъв гангстерски символ! Говори на елфически!

— Той е глухоням — казах аз.

— Глухоням — лицето на Уайлдфлауър се изкриви от отвращение. — Що за елф...

— Полека, партньоре — преглътна Сънспот и размърда яката си, все едно личният му климатик бе спрял да работи. — Това да не е... трябва да е... сещаш се. Хлапето на господин Алдерман.

Изражението на Уайлдфлауър се промени от отвращение към ужас. Щеше да е забавно, като изключим това, че уплашените ченгета бяха далеч по-опасни от отвратените.

— Господин Хартстоун? — попита Уайлдфлауър. — Това вие ли сте?

Хартстоун кимна кисело.

— Добре — въздъхна Сънспот, — скачайте в колата.

— Ама как така? — попитах аз. — Ако ни арестувате, искам да знам обвиненията...

— Не те арестуваме, тромчо — изръмжа Сънспот. — Ще ви отведем при господин Алдерман.

— След това — добави Уайлдфлауър — не сте наш проблем.

Тонът му намекваше, че *след това* няма да създаваме проблеми на никого, тъй като щяхме да бъдем погребани под някоя прекрасна цветна леха. Последното нещо, което исках, бе да влизам в колата, но полицаите потупаха елфическите си пистолети и ни показаха колко много желаят да помогнат.

Качих се на задната седалка на джипа.

---

[1] От *loser* (англ.) — Б.пр. ↑

[2] *Sunspot* (англ.), буквално — Слънчево петно. — Б.пр. ↑

[3] *Wildflower* (англ.), буквално — Диво цвете. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

УБЕДЕН СЪМ, ЧЕ БАЩАТА НА ХАРТСТОУН Е ИЗВЪНЗЕМНО, КОЕТО ОТВЛИЧА КРАВИ

Това беше най-хубавата полицейска кола, в която се бях возил някога, а аз имах богат опит. Кожената тапицерия ухаеше на ванилия. Плексигласовата разделителна преграда бе чиста като сълза. Задната седалка предлагаше опция за масаж, така че успях да си почина след цял ден шляене. Очевидно в Алфхейм обслужваха само най-изисканите престъпници.

След километър и половина комфортен превоз се отклонихме от главния маршрут и спряхме пред две железни порти, украсени с тузарско А. От двете им страни имаше триметрови каменни стени, завършващи с декоративни шипове, които имаха функцията да обезкуражават нежеланите натрапници, живеещи по-надолу по улицата. От върха на портите към нас се завъртяха охранителни камери.

Вратите се отвориха. Щом навлязохме в семейното имение на Хартстоун, ченето ми увисна. А аз мислех, че *моето* семейно имение е кичозно.

Предният двор бе по-голям от „Бостън Комън“. Лебеди плуваха във водите на езеро, по чиито брегове бяха засадени върби. Минахме през два различни моста, криволичещ път, сетне през четири различни градини и втори брой порти, преди да стигнем до главното имение, което изглеждаше като постмодерна версия на Замъка на Спящата красавица в Дисниленд. Сиво-бели стени стърчаха нагоре под странни ъгли, тънки кули наподобяваха тръбите на орган, прозорците бяха огромни, а излъсканата входна масивна врата бе толкова внушителна, че вероятно се отваряше от оковани наоколо тролове.

Хартстоун въртеше торбичката с руни в ръцете си и от време на време поглеждаше назад към багажника на колата, където полицаите бяха оставили Блицен.

Те не казаха нищо, докато не спряха пред входната врата.

— Излизайте! — нареди Уайлдфлауър.

Веднага щом Хартстоун се освободи, той отиде до задната част на джипа и потропа по багажника.

— Добре де, добре — отвори капака Сънспот. — Не виждам обаче какво ти пука. Това трябва да е *най-грозното* градинско джудже, което съм зървал някога.

Хартстоун внимателно извади Блицен и го понесе на рамо.

— Мърдай, *тромчо* — избута ме към входа Уайлдфлауър.

— Хей! — почти посегнах към медальона, но се спрях.

Поне сега полицаите се отнасяха към Хартстоун като към важна особа, но явно нямаха проблеми да се заяждат с мен.

— Не знам какво означава *тромчо*! Но не съм нищо подобно!

— Да си се гледал скоро в огледалото? — изсумтя Уайлдфлауър.

Разбрах, че в сравнение с красивите, деликатни и стройни като върби елфи изглеждах квадратен и непохвален. *Тромав*. Подозирах обаче, че ме имаха и за бавноразвиващ се и се възползваха от възможността да ме обиждат на две нива. Защо пък не?

Изкуших се да отмъстя на полицаите, като извадя Джак и го накарам да изпее някои хитове от музикалната класация „Топ 40“. Но преди да успея да го сторя, Хартстоун ме хвана за ръката и ме поведе нагоре по стълбите. Полицаите изостанаха зад нас, все едно се бояха, че глухотата на Хартстоун е заразна.

Когато стигнахме до най-горното стъпало, голямата стоманена врата се отвори тихо и ни посрещна млада жена. Тя бе почти толкова ниска, колкото и Блицен, макар да бе руса и да имаше изящните черти на елф. По семплата ѝ ленена рокля и бяло боне прецених, че вероятно бе домашна прислужница.

— Харт! — светнаха очите ѝ развълнувано, но бързо сподави ентусиазма си, щом видя полицията с нас. — Искан да кажа, г-н Хартстоун.

Харт имаше такъв вид, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. Направи знак, който сля в едно думите за *здравей* и *извинявай*.

— Инге — покашля се офицер Уайлдфлауър. — Господарят ти у дома ли си е?

— О! — преглътна Инге. Погледна към Хартстоун, а после отново към ченгетата. — Да, сър, но...

— Върви и го извикай — сръза я Сънспот.

Инге се обърна и побягна навътре. Докато тичаше, забелязах нещо да виси от задната част на полата ѝ — нишка от кафяво-бяла козина, накъдрена накрая като пискюл. Тогава пискюлът помръдна и аз проумях, че *това* бе живо.

— Тя има кравешка опашка — изпуснах се аз.

— Тя е *хулдер* — изсмя се Сънспот. — Незаконно е да крие опашката си. Може да я обвиним, че се прави на истински елф.

Ченгето погледна неодобрително към Хартстоун, като даде ясно да се разбере, че и приятелят ми не е *истински елф*.

— Мисля, че момчето не е виждало *хулдер* преди, Сънспот — ухили се Уайлдфлауър. — Какво става, тромчо? Нямате ли си домашни духове във вонящия свят, от който си изпълзял?

Не отговорих, но си представих как Джак крещи римите на Селена Гомес право в ушите на полицаия. Мисълта ме успокои.

Тръгнах към фоайето, представляващо потопена в светлина колонада от бял камък и прозорци, разположени на тавана, която успя да ми докара пристъп на клаустрофобия. Запитах се как ли се чувства Инге от това, че трябва винаги да показва опашката си? Горда ли бе да демонстрира коя е, или беше наказание, постоянно напомняне за това, че е от по-нисша класа. Реших, че истински ужасното е сливането на двете неща — *покажи ни кой си, а сега се чувствай виновен заради това*. Като знака, с който Харт каза едновременно *здравей* и *извинявай*.

Усетих присъствието на господин Алдерман още преди да го видя. Въздухът захладна и донесе повеи на мента. Раменете на Хартстоун увиснаха така, сякаш усещаше гравитацията на Мидгард. Намести Блицен по средата на гърба си, като че ли се мъчеше да го скрие. Петната по шала на Харт някак започнаха да се разрояват.

После осъзнах, че той трепери.

По мраморния под отекна звук от нечий стъпки.

Господин Алдерман се появи иззад една от колоните и пое към нас.

И четиримата отстъпихме — Харт, аз, дори ченгетата. Господин Алдерман беше висок над два метра и толкова слаб, че изглеждаше като странните извънземни, катастрофирали със своята летяща чиния в Розуел^[1]. Очите му бяха твърде огромни, пръстите твърде нежни, а челюстта така остра, че се запитах дали лицето му не е съставено от съвършени равнобедрени триъгълници.

Облеклото му обаче бе по-добро от това на средностатистическото извънземно. Сивият му костюм пасваше идеално над зеленото поло, което правеше врата му да изглежда дори по-дълъг. Платиненорусата му коса бе оформена на иглички като тази на Харт. Виждах родствена прилика в носа и устата, но лицето на господин Алдерман беше далеч по-изразително. Изглеждаше суров, критичен и недоволен — като някой, който си е поръчал безобразно скъпо ядене, намерил го е за ужасно и обмисля точно какво ревю от една звезда да напише за ресторанта.

— Е — прониза той с поглед лицето на сина си, — върна се. Поне докара сина на Фрей със себе си.

Сънспот се задави в самодоволната си усмивка.

— Простете, сър, но кого е довел?

— Това момче — посочи ме господин Алдерман — е Магнус Чейс, синът на Фрей, нали така?

— Точно така — едва възприях подтика да добавя „сър“.

Засега този тип не си го беше заслужил. Не бях свикнал хората да се впечатляват от това, че баща ми е Фрей. Реакциите варираха от „Ох, съжалявам!“ през „Извинете, но кой е Фрей?“ до истеричен смях.

Няма да ви лъжа. Стана ми приятно колко бързо израженията на ченгетата се промениха от презрение до „По дяволите, току-що обидихме полубог!“. Не го разбирах, но ми харесваше.

— Ние... не знаехме — Уайлдфлауър махна едно петънце от ризата ми, като че това щеше да оправи всичко. — Ние... таковата...

— Благодаря, господа офицери — прекъсна ги господин Алдерман. — Аз поемам нещата отгук!

Сънспот отвори уста, сякаш искаше да се извини или да ми предложи 50% намаление от следващото ми наказание.

— Чухте какво каза господинът — рекох. — Свободни сте, офицери Сънспот и Уайлдфлауър. Не се безпокойте, няма да ви забравя.

Те ми се поклониха... наистина ми се *поклониха*. После бързо се оттеглиха към джипа си.

Господин Алдерман огледа Хартстоун, като че ли търсеше видими дефекти.

— Същият си — обяви кисело той, — но поне джуджето се е вкаменило. Това е известно подобрение.

Хартстоун стисна челюсти и изписа с насечени, гневни жестове. *Казва се Б-Л-И-Ц-Е-Н.*

— Моля — прекъсна го Алдерман, — спри с тези нелепи жестове. Влез! — той ме огледа с леден поглед. — Трябва да посрещнем нашия гост както подобава.

---

[1] Град в Ню Мексико, САЩ. Някои хора смятат, че през 1947 г. там катастрофира НЛО, на борда на което има извънземни. Описвани са традиционно като слабовати същества с огромни тъмни очи и малка уста. Официалната позиция на САЩ е, че не е имало такъв инцидент. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

И ДА, ДРУГАТА МУ КОЛА ОПРЕДЕЛЕНО Е НЛО

Въведоха ни в хола, който беше като катедрала. Светлината влизаше през огромните прозорци. Деветметровият таван блещукаше със своята сребриста мозайка от реещи се облаци. Полираният мраморен под бе ослепително бял. По стените имаше осветени ниши, в които бяха изложени различни камъни, минерали и фосили. Из цялата стая имаше и други талисмани, подредени върху бели поставки в стъклени витрини.

Хубаво място за музей, но не и за хол. Единствените места за сядане бяха две дълги дървени пейки от двете страни на метална маса за кафе. Над рамката на студената камина имаше огромен маслен портрет на младо момче, което се усмихваше. Не приличаше на Хартстоун и предположих, че това е покойният му брат Андирон. Бялата му риза и приветливото му лице му придаваха вид на ангел. Запитах се дали самият Хартстоун някога бе изглеждал така. Съмнявах се. Усмихнатото елфическо момче бе единственото хубаво нещо в стаята и бе *мъртво* — замръзнало във времето като другите предмети.

Изкуших се да седна на пода вместо на пейките, но после реших да го играя любезен. Рядко има ефект, но понякога пробвам.

Хартстоун постави Блицен внимателно върху пода. После седна до мен.

Господин Алдерман се настани вдървено на пейката срещу нас.

— Инге — нареди той, — донеси нещо за пиене.

Хулдерката се материализира в близкия коридор.

— Веднага, сър.

След това се отдалечи. Кравешката ѝ опашка се залюля в гънките на полата ѝ.

Господин Алдерман изглежда изпепеляващо Хартстоун. Може би това беше погледът, с който казваше: *Липсваше ми, синко!*

— Стаята ти е в същото състояние, в което я остави. Предполагам, че ще останеш?

Нуждаем се от помощта ти — поклати глава Хартстоун. — *После ще си тръгнем.*

— Използвай дъсчицата, синко — господин Алдерман посочи към масата до Харт, където имаше малка бяла дъска с маркер, висящ на връв. — Дъската го окуражава да мисли, преди да каже нещо — погледна ме старият елф. — Ако можеш да наречеш ръкомахането му така.

Хартстоун кръстоса ръце и изглежда кръвнишки баща си.

Реших да вляза в ролята на преводач, преди да се избият взаимно.

— Господин Алдерман, двамата с Харт имаме нужда от помощта ви. Нашият приятел Блицен...

— Е вкаменен — допълни господин Алдерман. — Виждам това. Но прясна течаща вода може да съживи вкаменено джудже. Не разбирам какъв е проблемът.

Дори и само заради тази информация неприятното пътуване до Алфхейм си струваше. Усетих как тежестта на едно гранитно джудже пада от плещите ми. Но уви, имяхме необходимост от нещо повече.

— Вижте — казах аз, — нарочно вкамених Блицен. Той беше ранен от меч. От острието на Скофнунг.

— Скофнунг! — потръпна устата на господин Алдерман.

— Да. Нещо смешно ли има?

— Дошли сте да търсите помощта ми — показва белите си, съвършени зъби той. — Искате камъка Скофнунг, за да изцерите джуджето.

— Аха. У вас ли е?

— О, да — господин Алдерман посочи един от близките подиуми.

В стъклена витрина се мъдреше каменен диск с размерите на чинийка за десерт. Сив, на сини точки, точно както го бе описал Локи.

— Събирам талисмани от всичките Девет свята — каза господин Алдерман. — Камъкът Скофнунг е една от новите ми придобивки. Специално подсилен така, че да удържи магическото острие на меча и

ако трябва, да го наточи. Разбира се, и да донесе незабавно изцерение, в случай че някой глупец се пореже.

— Това е страхотно — казах аз. — Как може да излекувате някого с него?

— Съвсем просто — засмя се Алдерман. — Докосвате раната с камъка и тя се затваря.

— Чудесно! Може ли да го заемем?

— Не.

Защо ли не бях изненадан? Хартстоун ме погледна така, сякаш искаше да каже: *Най-добрият баща в Деветте свята*.

Инге се върна с три сребърни бокала върху поднос. След като сервира на господин Алдерман, тя постави бокал пред мен, а сетне се усмихна на Хартстоун и му подаде неговия. Щом пръстите им се докоснаха, ушите на Инге станаха яркочервени. Тя се забърза обратно към... мястото, където трябваше да стои, скрита от погледа на Алдерман, но достатъчно близо, за да го обслужи, ако я повика.

Течността в чашата ми изглеждаше като разтопено злато. Не бях ял или пил нищо от закуска, затова се надявах на елфически сандвичи и газирана вода. Почудих се дали се предполага, че трябва да попитам как е създаден бокалът и какви славни дела е извършил, преди да отпия, както сторих в Нидавелир, света на джуджетата. Нещо ми подсказа да не го правя. Джуджетата се отнасяха с всеки предмет, който сътворяваха, като с уникат, заслужаващ собствено име. От това, което бях видял досега, елфите се обграждаха с безценни талисмани и не им пукаше за тях повече, отколкото за слугите им. Съмнявах се да дават имена на бокалите си.

Отпих. Без съмнение, това бе най-вкусното нещо, което бях опитвал. Сладко като мед, вкусно като шоколад, хладно като лед от глетчер... но вкусът му бе различен от всяко едно от тези неща. Изпълни стомаха ми далеч по-добре от хранене със супа, основно и десерт. Напълно утоли жаждата ми. Силата, която ме обзе, накара медовината във Валхала да изглежда като евтино менте на популярна енергийна напитка.

Внезапно холът се озари от калейдоскопична светлина. Загледах се навън, към добре поддържаната ливада, подрязания жив плет, причудливо оформените дървета и храсти в градината. Искях да сваля

тъмните си очила, да се втурна през прозореца и да тичам из Алфхейм, докато слънцето не изгори ретината на очите ми.

Осъзнах, че господин Алдерман ме наблюдава, очевидно в очакване да види как ми понася шантавата елфическа напитка. Премигнах няколко пъти, за да подредя мислите си.

— Сър — казах аз, понеже досега любезността ми бе помагала. — Защо не искате да ни помогнете? Камъкът е тук.

— Няма да ви помогна — рече Алдерман, — тъй като *нямат* полза от това.

Той отпи от напитката си и изпъна кутре, за да покаже бляскавия аметист на пръстена си.

— Моят... *син*... Хартстоун. Не заслужава никаква помощ от мен. Напусна ни преди години, без да продума и дума — спря за миг, после се изсмя. — Всъщност, разбира се, че без да продума. Но предполагам, че следиш мисълта ми.

Исках да натикам бокала си между свършените му зъби, но се въздържах.

— Значи, Хартстоун ви е напуснал. Това престъпление ли е?

— Би трябвало да е — намръщи се Алдерман. — С това той уби собствената си майка.

Хартстоун се задави и изтърва бокала. За миг единственият звук, който се чуваше, бе чашата, търкаляща се по мраморния под.

— Нима не знаеше? — попита господин Алдерман. — Естествено, че не си знаел. Защо би те интересувало? След като ни напусна, тя бе много разстроена. Нямах представа какво унижение ни причини с отсъствието си. Носеха се слухове, че се учиш на руническа магия, че си се сдушил с Мимир и неговите отрепки, че си се сприятелил с *джудже*. Един следобед майка ти пресичала улицата в селото на връщане от клуба, където ходеше. Много ѝ се били подигравали на обед. Безпокояла се, че репутацията ѝ е срината. Не гледала къде ходи. Когато един камион минал на червено...

Алдерман се загледа към мозайката на тавана. За миг почти си представих, че изпитва и други емоции, освен гняв. Стори ми се, че долавям тъга в очите му.

Ала после погледът му отново придоби неодобрителен оттенък.

— Все едно не стигаше, че причини смъртта и на брат си.

Хартстоун се пресегна към бокала си. Пръстите му бяха като направени от глина. Трябваша му три опита, за да изправи чашата върху масата. Капки златна течност останаха по ръката му.

— Харт — докоснах го аз по ръката и направих знак: *Тук съм*.

Не знаех какво друго да кажа. Искях да е наясно, че не е сам, че някой в стаята го е грижа за него. Замислих се за руническия камък, който ми бе показал преди месеци — *петро*, знака на празната чаша, любимия символ на Харт. Хартстоун бе *пресушен* през детството си. Избрал беше да изпълни живота си с руническа магия и ново семейство, което включваше и *мен* самия.

Исках да кресна на господин Алдерман, че Хартстоун е по-добър елф, отколкото родителите му някога са били. Но като син на Фрей бях научил едно нещо — невинаги можех да водя битките на приятелите си. Най-доброто, което можех да направя, е да бъда до тях, за да изцеря раните им.

А и ако виках на господин Алдерман, нямаше да помогна за онова, което търсехме. Можех, разбира се, да призова Джак, да разбия витрината и просто да взема камъка. Обзалагах се обаче, че господин Алдерман има добра охрана. Нямаше да помогна на Блицен, ако го изцерях навреме, за да го разстрелят елфическите спецчасти. А и не бях убеден, че камъкът ще сработи, ако не ни е даден доброволно от притежателя си. Вълшебните предмети имат странни правила, особено тези, казващи се Скофнунг.

— Господин Алдерман — опитах се да запазя гласа си равен, — какво искате?

— Моля? — повдигна платинена вежда той.

— Освен да причинявате страдания на сина си — добавих. — В това наистина ви бива. Но споменахте, че нямате полза да ни помогнете. Какво бихме *могли* да сторим, от което да имате полза?

— Ах — усмихна се злобно той. — Ето един млад човек, който разбира от бизнес. От теб, Магнус Чейс, не искам много. Нали знаеш, че ваните са нашите богове предци? Фрей е наш покровител и господар. Цял Алфхейм му бе дарен като подарък за поникването на млечните му зъби.

— Значи ви е сдъвкал и изплюл?

— Мисълта ми е — угасна усмивката на господин Алдерман, — че един син на Фрей би бил ценен приятел за нашето семейство. Бих

помолил само да поостанеш с нас, да посетиш едно малко тържество... с няколкостотин бизнес партньори. Покажи се, направи си няколко снимки с мен за пред вестниците. Такива работи.

Усетих как златната напитка ми нагарча. Да се снимам с Алдерман, това звучеше почти толкова болезнено, колкото да ме обезглавят с жица.

— Безпокоите се за вашата репутация — казах аз. — Срам ви е от собствения ви син, затова искате да ви излъскам имиджа.

Алдерман присви огромните си извънземни очи и така те придобиха почти нормални размери.

— Не бих употребил такъв груб термин като *излъскам*. Но вярвам, че се разбираме прекрасно.

— Разбирам ви, не ще и дума — погледнах към Хартстоун за напътствия, но той все още изглеждаше замаян и нещастен. — И така, господин Алдерман, правим една малка фотосесия и ни давате камъка?

— Е, не — отпи от бокала си Алдерман. — Ще искам нещо и от блудния си син. Той не си е свършил работата тук. Трябва да изкупи греховете си. Да плати своя *виргилд*.

— Какво е *виргилд*? — попитах аз, молейки се наум да не е нещо като върколак.

— Хартстоун знае за какво говоря — погледна към сина си Алдерман. — И косъм не бива да остане. Знаеш какво да направиш. Знаеш какво трябваше да сториш още преди години. Докато работиш върху това, приятелят ти ще бъде гост в нашия дом.

— Чакайте — казах аз. — За какво време става дума? Трябва да сме на важно събитие след около четири дни.

— Ами тогава... — отново оголи белите си зъби Алдерман — ... Хартстоун ще трябва да побърза. — Той се изправи и извика: — Инге!

Хулдерката притича до нас с парцал в ръка.

— Осигури на сина ми и на госта ни всичко, от което имат нужда — каза господин Алдерман. — Нека останат в старата стая на Хартстоун. И, Магнус Чейс? Не мисли, че може да се изправиш срещу мен. Моят дом е моята крепост. Ако се опиташ да откраднеш камъка, нещата няма да свършат добре за теб, нищо че си син на Фрей.

Той хвърли бокала на пода, сякаш не можеше да позволи на Хартстоун да се отличи с по-голямо разлято количество.

— Измий това — излая той на Инге, а после излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

О, ИСКАШЕ ДА ДИШАШ? ЩЕ ТИ СТРУВА ОЩЕ ТРИ ЖЪЛТИЦИ

Стаята на Хартстоун? По-скоро изолаторът на Хартстоун.

След като почистихме разлятото (настояхме да помогнем), Инге ни изведе по широко стълбище до втория етаж и надолу по коридор, окичен с богати драперии и още витрини за талисмани, докато накрая не стигнахме до проста метална врата. Тя я отвори с голям старомоден ключ, макар да изкриви лице в гримаса, когато го стори, все едно вратата бе нажежена.

— Извинете — каза ни тя, — ключалките на къщата са направени от желязо и са *неудобни* за феи като мен.

От болнавия вид на лицето ѝ ми се струваше, че иска да каже *мъчителни*. Предположих, че господин Алдерман не желаше Инге да отключва много врати. А може би просто не го интересуваше, че тя страда.

Отвътре стаята ми изглеждаше почти толкова голяма, колкото онази във Валхала, но докато там помещението бе направено така, че в него да има всичко, което искам, това място бе построено, за да няма в него нищо от онова, което Хартстоун иска. За разлика от другите места в къщата, които бях виждал, тук нямаше прозорци. Редици флуоресцентни лампи блестяха с груба светлина над нас и създаваха атмосфера на магазин за мебели втора употреба. На пода имаше матрак за двама, покрит с бели чаршафи. Нямаше завивка, нито възглавници.

Вляво от нас прагът водеше към това, което подозирах, че е баня. Вдясно имаше отворен шкаф, в който се мъдреше чифт дрехи — бял костюм, който бе горе-долу с размерите на Харт, но иначе копие на костюма, който Андирон носеше на портрета, окачен долу.

Върху белите дъски, закачени по стените, с грижливо изписани печатни букви бяха изброени списъци с онова, което трябваше да се

свърши.

Някои от списъците бяха в черно:

— изпери си бельото, два пъти седмично = +2 жълтици

— измий пода на двата етажа = +2 жълтици

— извърши достойно дело = +5 жълтици

Но други бяха в червено:

— всяко хранене = -3 жълтици

— всеки час свободно време = -3 жълтици

— унижителни провали = -10 жълтици

Преброих може би дузина подобни списъци, заедно със стотици мотивиращи послания като: никога не забравяй своята отговорност. стреми се да бъдеш достоен. нормалността е ключът към успеха.

Почувствах се като обкръжен от извисяващи се над мен възрастни, които ми размахват пръст, опитват се да ме посрамят и да ме накарат да се усетя все по-малък и по-малък. А бях тук само от една минута. Не можех да си представя какво е да *живеееш* на подобно място.

Дори списъкът с елфическите заповеди не бе най-странното нещо. Върху пода бе просната синята козина от огромно животно. Главата му я нямаше, но върху четирите лапи бяха оставени ноктите — извити бели куки, които щяха да са идеални за риболов на големи бели акули. По козината бяха нахвърляни златни монети — може би двеста или триста. Блещукаха като острови върху гъстата синя козина.

Хартстоун постави внимателно Блицен в средата на матрака. Огледа дъските. На лицето му бе изписана тревога, сякаш търсеше името си сред резултатите от изпит.

— Харт? — бях толкова шокиран от стаята, че не можех да оформя смислен въпрос като *Защо?* или *Може ли да избия зъбите на баща ти?*

Той направи един от първите знаци, на които ме бе научил по улиците, когато ме обучаваше как да избягвам полицията. Събра два пръста и ги прокара върху дланта на другата си ръка, все едно издаваше глоба. *Правила.*

Отне ми известно време, докато накарам ръцете си да изпишат отговора. *Родителите ти са написали тези неща за теб?*

Правила — повтори той. Лицето му не издаде почти нищо. Започнах да се питам дали някога по-рано в живота си Хартстоун не се

бе усмихвал и не бе плакал повече, дали не е бил по-склонен да разкрива емоция — някаква, каквато и да е. Може би се беше научил да е внимателен с изразенията си, за да се защити.

— Но защо с цени? — попитах аз. — Като меню е...

Загледах се в златните монети по килима от козина.

— Чакай... това са ти били джобните? Или... *заплатата*? Защо тогава ги хвърляш на килима.

Свела поглед, Инге остана притихнала на прага.

— Това е козината на звяра — въздъхна тя. — Съществото, което уби брат му.

— Андирон? — усетих вкус на ръжда в устата си.

Инге кимна и погледна зад себе си, може би уплашена, че господарят ѝ ще изникне отнякъде.

— Случи се, когато Андирон беше на седем, а Хартстоун на осем — докато говореше, правеше знаците тъй изкусно, като че се бе упражнявала с години. — Израели си в горите зад къщата. Там има стар кладенец...

Тя се поколеба и погледна към Хартстоун, за да потърси разрешение дали може да продължи.

Той потрепери.

Андирон обожаваше кладенеца — направи знак той. — Смяташе, че изпълнява желания. Но в него имаше зъл дух.

Хартстоун пресъздаде странна комбинация от знаци — три пръста на устата, VV за водата; след това посочи надолу — символът на кладенеца; а после V над окото — знак, че ще ходиш по малка нужда. (Често използвахме именно него по улиците.) Съвкупно изглеждаше, че дава име на злия дух. *Пикаещия в кладенеца.*

— Наистина ли каза... — намръщих се аз на Инге.

— Да — потвърди тя. — Това е името на духа. На стария език го наричахме *брунмиги*. Измъкна се от кладенеца и нападна Андирон в тази си... форма. Грамадно синьо създание, смесица между мечка и вълк.

Пак сини вълци. Мразех ги.

— И е убило Андирон — обобщих аз.

На флуоресцентната светлина лицето на Хартстоун изглеждаше вкаменено, като това на Блицен.

Играех си с едни камъчета — направи знак той. — С гръб към него. Не чух... не можех...

Замахна към празния въздух.

— Вината за станалото не е твоя, Харт — каза Инге.

Изглеждаше толкова млада с пронизителните си сини очи, леко пухкави розови бузи, руса коса, подаваща се от бонето. Ала говореше така, все едно беше видяла атаката от първа ръка.

— Ти там ли си била? — попитах аз.

— Не точно — изчерви се тя още повече. — Бях малко момиче, но майка ми работеше като слугиня при господин Алдерман. Помня как Хартстоун дойде вкъщи разплакан и правеше знаци за помощ. Той и господин Алдерман излязоха отново. А после... Алдерман се върна с тялото на господаря Андирон на ръце.

Кравешката й опашка потръпна и тя докосна рамката на вратата.

— Господин Алдерман уби *брунмиги*, но накара Хартстоун... сам да одере създаването. Не го пуснаха у дома, докато не свърши тази работа. Щом почистиха козината и я направиха на килим, я поставиха тук.

— Богове! — започнах да обикалям стаята.

Опитах да изтрия някои от думите върху бяла дъска, но те бяха изписани с перманентен маркер. Естествено.

— А монетите? — попитах аз. — Цялото това меню?

Гласът ми прозвуча по-остро, отколкото възнамерявах, и Инге потрепери.

— Виргилдът на Хартстоун — каза тя. — Кръвният дълг за смъртта на брат му.

Да покрия килима — Хартстоун направи механично знак, сякаш цитираше нещо, което бе чувал милион пъти. — *Да спечеля толкова златни монети, че нито косьм да не се вижда.*

Погледнах списъка с цените. Плюсозете и минусите в счетоводната книга на Хартстоун. Взрях се в монетите, пръснати по синята козина. Представих си как осемгодишният Хартстоун се опитва да спечели достатъчно пари, за да покрие дори най-малката част от този огромен килим.

Потръпнах, но не можах да сподавя гнева си.

— Харт, мислех, че родителите ти те бият или нещо такова, но това е много по-лошо.

— О, не, господине — започна да кърши ръце Инге. — Бият само слугите! Но сте прав. Наказанието на господин Хартстоун е много по-тежко.

Бият само слугите. Инге го изрече така, сякаш това бяха някои от неприятните битови несполуки, като изгорели сладки или запушени мивки.

— Ще срина това място — реших аз. — Ще хвърля баща ти...

Хартстоун кръстоса поглед с моя и гневът ми заседна в гърлото. Решението не беше мое. Това не ме засягаше пряко. И все пак...

— Харт, не можем да играем тази извратена игра — казах аз. — Иска да изпълниш виргилда си, преди да ни помогне? Това е невъзможно! Сам трябва да се омъжи за великан след четири дни? Не можем ли да вземем камъка? Да отпътуваме до друг свят, преди Алдерман да разбере какво става?

Харт поклати глава. *Камъкът трябва да се получи даром. Само тогава би проработил.*

— А има и пазачи — добави Инге. — Охраняващи духове, които... не бихте искали да срещнете.

Очаквах нещо подобно, но въпреки това не спрях да псувам, докато ушите на Инге не поруменяха.

— Ами руническата магия? — попитах аз. — Може ли да призовеш достатъчно злато, че да покриеш килима?

Не можеш да измамиш виргилда — направи знак Харт. — *Златото трябва да бъде заслужено или спечелено с огромно усилие.*

— Но това ще ни отнеме години!

— А може би не — промърмори Инге, все едно нареждаше на синия килим. — Има начин.

Какъв? — обърна се към нея Харт.

Инге стисна ръце напрегнато. Не бях сигурен дали си даваше сметка, че прави знака за сватба.

— Не исках да говоря, преди да ми е дошъл редът. Но съществува вариантът с Бдителния.

Харт вдигна ръце в универсалния знак на *Шегуваш ли се?*, а после изписа:

Бдителния е легенда.

— Не — каза Инге, — знам къде е.

Харт я загледа смаяно. *Дори да е така, не. Твърде е опасно. Всички, опитали се да го оберат, загиват.*

— Не всички — рече Инге. — Ще е опасно, но ти ще се справиш, Харт. Знам, че можеш.

— Задръжете малко — додадох. — Кой е Бдителния? За какво говорите?

— Има едно джудже — отвърна Инге, — единственото в Алфхейм, освен... — тя кимна към вкаменения ни приятел. — Бдителния притежава имане, достатъчно голямо да покрие този килим. Мога да ви кажа къде да го намерите, ако сте склонни да изложите живота си на значителен риск.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ХАРТСТОУН РАЗБИВА СЪРЦА. НЕ СЪМ ЛИ ПРАВ?

Не трябва да казвате: „Лека нощ! Ще го обсъдим утре!“, след като вече сте споменали нещо за *значителни* рискове.

Но Инге настоя да не тръгваме подир джуджето преди настъпването на заранта. Напомни ни, че имаме нужда от почивка. Донесе ни допълнителни дрехи, храна и напитки, както и две възглавници. После се отдалечи, може би да почиства разлети напитки, талисмани във витрини или пък да плати пет жълтици на господин Алдерман за честта да бъде негова слугиня.

На Харт не му се говореше за Бдителния убиец джудже, нито пък за златото му. Не искаше да го утешават за смъртта на майка му или с това, че баща му е все още жив. След кратка, но мрачна вечеря той направи знак *трябва да поспя* и се просна на матрака.

Аз реших да спя на килима от проклетия. Вярно е, че бе зловещ, но колко често имате шанса да се излегнете върху истински Пикаещ в кладенеца?

Хартстоун ми бе казал, че слънцето никога не залязва в Алфхейм. Просто се снижаваше до хоризонта и сетне отново се издигаше, както по време на белите нощи в полярния кръг. Почудих се дали няма да ми е трудно да заспя, когато е светло, но напразно се безпокоях — в стаята на Хартстоун нямаше прозорци и щом той угаси лампите, потънахме в пълен мрак.

Денят ми се бе оказал дълъг подир битката със зомбитата демократи и падането от самолет в богатите предградия на хм, Елитхейм. Козината на злото същество бе изненадващо топла и удобна. Преди да се усетя, потънах в сънища, които обаче не се оказаха сладки.

Сериозно, не знам има ли нордически бог на сънищата, но ако съществува, ще му намеря къщата и ще му строша кревата с бойна брадва.

Заляха ме отблъскващи видения, в които нямаше никакъв смисъл. Видях кораба на вуйчо Рандолф да се люшка от бурята и чух как дъщерите му пищят в каютата. Сам и Амир, които нямаха какво да търсят на борда, бяха от двете страни на палубата и се опитваха да стигнат един до друг, преди една вълна да ги събори в морето.

Сънят се промени. Заварих Алекс Фиеро в стаята ѝ във Валхала. Хвърляше керамични изделия по атриума. Локи стоеше в спалнята ѝ, като внимателно наместваше пепитената си папийонка, докато грънците минаваха през него и се удряха в стената.

— Това е съвсем проста молба, Алекс — каза той. — Алтернативата е неприятна. Нима смяташе, че няма какво да губиш само защото си починала? Бъркаш се.

— Махни се! — изпищя Алекс.

Локи се обърна, но вече не беше мъж. Богът се бе превърнал в млада жена с дълга червена коса и съблазнителен поглед. Изумруденозелена рокля подчертаваше фигурата ѝ.

— Спокойно, скъпа — измърка тя. — Не забравяй откъде се пръкна.

Думите отекнаха и целият образ се разпадна.

Намерих се в пещера с бълбукащи серни езера и дебели сталагмити. Богът Локи, облечен само с една препаска, лежеше окован за три каменни колони с разперени ръце и вързани крака. Глезените и китките му бяха прихванати с мазни тъмни въжета от втвърдени черва. По сталактита над главата му бе навита огромна зелена змия с разтворени челюсти, от които капеше кръв право в очите на бога. Но вместо да пищи, Локи се смееше, докато лицето му гореше.

— Скоро, Магнус! — извика той. — *Не забравяй сватбения подарък!*

Различна сцена — планина в Йотунхейм по средата на виелица. На върха ѝ се бе възправил бог Тор. Червената му брада и рунтава коса бяха поръсени с лед, а очите му блестяха. С дебелия си кожено палто и покритите със сняг дрехи приличаше на рижаво йети. По склона се катереха хиляда великани, които искаха да го убият — армия мускулести чудовища с брони от камък. Копията им бяха с размерите на секвой.

Тор вдигна чука в ръкавицата си. Главата на могъщия Мьолнир представляваше дебело желязно парче, оформено грубо, нещо като

приплескана циркова шатра, тъпа и в двата края и заострена по средата. По метала бяха изписани рунически символи. В хватката на бога дръжката на Мьолнир изглеждаше толкова комично, че почти ми стана смешно. Приличаше на дете, което вдига оръжие, оказало се твърде тежко за него. Армията от великани се смееше подигравателно.

Тогава Тор свали чука надолу. Планината в краката му избухна. Великаните хвъркнаха във вихрушка от сняг и камъни, която тежеше един милион тона. През редиците им плъзнаха светкавици, жадни енергийни пипала, които ги превърнаха в прах.

Хаосът изчезна. Тор загледа хилядите си мъртви врагове по склоновете. Сетне се обърна право към мен.

— Мислиш ли, че мога да направя това с жезъла, Магнус Чейс? — изрева той. — **ПОБЪРЗАЙ С ТОЗИ ЧУК!**

А после, понеже си беше Тор, надигна десния си крак и изпърдя една гръмотевица.

На следващата сутрин ме събуди Хартстоун.

Имах чувството, че съм вдигал Мьолнир от лежанка цяла нощ, но успях да се добера до душа, а след това да се облека с елфическа риза и дънки. Трябваше да навия ръкавите и маншетите около шестнайсет пъти, за да ми станат.

Не бях сигурен, че трябва да оставяме Блицен, но Хартстоун реши, че приятелят ни ще е в по-голяма безопасност тук, отколкото на мястото, където отивахме. Поставихме го на матрака, а после двамата излязохме от къщата. За щастие, без да се натъкваме на господин Алдерман.

Инге се съгласи да се видим в задната част на имението. Намерихме я да ни чака на мястото, където добре поддържаната ливада се срещаше с редица от криви дървета и храсталаци. Слънцето отново се издигаше, като оцветяваше небето в кървавооранжево. Дори с тъмните очила очите ме боляха зверски. Нелеп красив изгрев в нелеп елфически свят.

— Не ми остава много — затюхка се Инге. — Купих си десетминутна почивка от господаря.

Това отново ме разгневи. Запитах се колко ли струва да бия господин Алдерман десет минути с тъп предмет, но реших, че не ми се

ще да губя ценното време на Инге.

— Бърлогата на Андвари е по реката — посочи тя към дърветата.
— Последвайте течението надолу до водопада. Той живее в езерото на дъното.

— Андвари? — попитах аз.

— Така се казва — кимна притеснено тя. — На стария език означава Бдителния.

— И това джудже живее под водата?

— Във формата на риба — каза Инге.

— Разбира се.

Откъде знаеш това?, изписа със знаци Хартстоун към Инге.

— Е... господарю Хартстоун, *хулдерите* имат естествена магия. Не бива да я използваме, ала... усетих присъствието на джуджето последния път, когато се разхождах в гората. Господин Алдерман търпи дивото до собствеността си само защото... сецате се. *Хулдерите* имат нужда от гора наблизо, за да оцелеят. А и той може винаги... да наеме други помощници.

Тя каза „наеме“, ала аз чух „улови“.

Десетминутната сесия с тъп предмет ми звучеше като все по-добра и по-добра идея.

— Та това джудже — подех аз, — какво прави то в Алфхейм? Слънцето не го ли превръща в камък?

Кравешката опашка на Инге се размърда.

— Според слуховете, които съм чувала, Андвари е на повече от хиляда години и владее могъща магия. Слънцето почти не го засяга. Освен това той се крие в най-черните дълбини... Предполагам, е смятал Алфхейм за безопасно място. Златото му е било крадено и преди от джуджета, хора и дори богове. Но кой би потърсил едно джудже и съкровището му тук?

Благодаря ти, Инге — направи знак Харт.

— Вие само се пазете, господарю Харт — изчерви се хулдерката.
— Андвари е лукав. Съкровището му е защитено с всевъзможни заклинания. Съжалявам, задето мога да ви кажа само къде да го намерите, но не и как да го победите.

Хартстоун прегърна Инге. Уплаших се да не би бонето на бедното момиче да изскочи като коркова тапа.

— Аз... моля ви... късмет! — и тя избяга.

— Влюбена е в теб, откакто сте деца, нали? — обърнах се аз към Хартстоун.

Той ме посочи, после завъртя пръст срещу слепоочието си. *Ти си луд.*

— Както кажеш — отвърнах аз. — Само се радвам, че не я целуна. Щеше да припадне.

Хартстоун изсумтя раздразнен. *Хайде. Имаме да обираме джудже.*

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ПУСКАМЕ АТОМНА БОМБА ВЪРХУ РИБИТЕ

Минавал бях през дивите земи на Йотунхейм. Живял бях и по улиците на Бостън. Но някак необработената земя зад имението на Алдерман ми се видя още по-страшна.

Надзърнах назад и забелязах как кулите на къщата гледат към гората. Чувах трафика от пътя. Слънцето грееше над нас ослепително весело... както винаги. Ала под разкривените клони на дърветата сумракът отказваше да си тръгне. Камъни и коренища изглеждаха решени да ме спънат. Птици и катерици ме наблюдаваха злобно иззад листата^[1]. Като че това малко късче от природата се инатеше да остане два пъти по-диво, за да не го превърнат в градина за чай.

Ако някога се опиташ да играеш крокет тук — сякаш казваха дърветата, — ще те накараме да изядеш чуковете.

Такова поведение ми допадаше, но направи пътуването ни твърде напрегнато.

Хартстоун сякаш знаеше накъде отива. Мисълта за това как двамата с Андирон като деца са играли тук, сред тези дървета, ме изпълни с уважение към храбростта им. След като прекосихме около километър трънаци и други подобни, излязохме на малко сечище с купчина камъни в центъра.

— Какво е това? — попитах аз.

Изражението на Хартстоун беше болезнено изопнато, като че ли още стъпваше в тръните.

Кладенецът — направи знак той.

Меланхолията на това място сякаш се просмука в порите ми. Тук бе загинал брат му. Господин Алдерман явно бе запълнил кладенеца или бе принудил Хартстоун да го направи, след като бе одрал злото същество. Сигурно с това дело Харт беше спечелил две златни монети.

Свих юмрук над гърдите си — знакът, че *съжалявам*.

Харт ме погледна, все едно чувството ми е неуместно, и коленичи до купчината, след което взе някакъв малък камък от върха ѝ. Върху него с тъмночервено бе изписана руна:

Отала. Наследството. Същият символ, който Ема, малката дъщеря на Рандолф, бе стискала в съня ми. Като я зърнах на живо, ме заля вълна от морска болест. Лицето ми пламна от спомена за белега на Рандолф.

Спомних си какво ни бе казал Локи в гроба на могилната твар. *Кръвта не е шега работа. Винаги мога да те намеря.*

За миг се запитах дали Локи някак не бе оставил руната като съобщение към мен, ала Хартстоун не изглеждаше изненадан да я види.

Коленичих до него и изписах със знаци: *Какво търси това тук?*

Хартстоун посочи към себе си и остави внимателно камъка обратно върху купчината.

Означава дом — направи знак той. — *Или нещо, което е важно.*

— *Наследство?*

Той се замисли за миг, след което кимна. *Поставих го тук, когато напуснах преди много години. Не използвам тази руна. Тя принадлежи на него.*

Загледах се в купчината камъни. Дали осемгодишният Хартстоун не си бе играл с тях, когато чудовището бе нападнало брат му? Това място беше повече от гробница на Андирон. Част от Хартстоун също бе загинала тук.

Не бях магьосник, ала ми се стори нередно в един чифт руни да липсва даден символ. Как би могъл да овладееш определен език, особено този, на който говори вселената, без да имаш всички букви?

Исках да окуража Харт да вземе руната обратно. Бях сигурен, че Андирон би желал това. Сега Харт имаше ново семейство. Той бе велик магьосник. Чашата на живота му отново бе пълна.

Ала Хартстоун избегна погледа ми. Лесно е да не обръщаш внимание някому, когато си глух. Просто не го поглеждаш. Той се изправи и се отдалечи, като ми даде знак да го последвам.

След няколко минути се натъкнахме на реката. Не беше особено впечатляваща — просто един заблатен приток, като онзи, който се извиваше в парка „Фенуей“. Облаци комари кръжаха над тресавищната трева. Земята бе като топло тесто. Последвахме потока през

гъсталаците от къпини и блатните ями, стигащи до коленете ни. Стариат Андвари си бе намерил хубаво местенце, в което да си почива.

След сънищата от последната нощ нервите ми бяха изопнати. Не можех да спра да мисля за това как Локи бе окован в пещерата си. Нито за появата му в стаята на Алекс. *Това е съвсем проста молба.* Дали това се бе случило наистина? Какво искаше Локи?

Спомних си асасина, убиеца на козли, който обсебваше инструкторите по летене. Беше ми заръчал да отведе Алекс в Йотунхейм. Беше ми казал, че тя е единствената ни надежда да успеем.

Това не беше на хубаво.

Великанът Трим очакваше сватбата само след три дни. Щеше да поиска булката си заедно със зестра — Скофнунг, както меча, така и камъка. В замяна можеше и да ни върне чука на Тор, за да спасим Бостън от ордите нашественици, готвещи се да нахлуят от Йотунхейм.

Замислих се за онези хиляда великани, които бях видял насън да маршируват, за да се бият с Тор. Не изгарях от желание да се изправя срещу подобна сила, не и без да имам голям чук, който може да взривява планини и да прави армиите нашественици на пръжки.

Предположих, че в това, което вършим с Харт, има някакъв смисъл — обикаляме Алфхейм, мъчейки се да открием златото на някакво старо джудже, така че да получим камъка Скофнунг и да излекуваме Блиц. И все пак имах чувството, че Локи нарочно ни мотае, за да нямаме време да се замислим. Планът му не беше просто да ни върне чука на Тор. Кроежите му винаги бяха заплетени и криеха други подмолни намерения. Наел беше вуйчо Рандолф не току-така. Как ми се щеше да имам време да събера мислите си, без да скачам от един животозастрашаващ проблем на друг.

Мда, току-що описа целия си живот, Магнус — земен и задгробен.

Опитах да си кажа, че всичко ще е наред. Но за нещастие, стомахът не ми вярваше и имах киселини, стигащи от гърдите чак до зъбите.

Първият водопад, който намерихме, падаше нежно над една обрасла с мъхове скала. От двете му страни се простираха тучни ливади. Водата не бе достатъчно дълбока, че да се скрие в нея риба. Самите ливади бяха твърде равни, за да прикрият ефективни капани, като отровни копия, противопехотни мини, бодлива тел, която

задейства динамит, или побеснели гризачи, изстреляни от катапулт. Нямахме уважаващо себе си джудже, което да покрие имането си на подобно място. Ето защо продължихме напред.

Вторият водопад имаше по-голям потенциал. Теренът беше по-каменист, покрит с хлъзгав мъх и насечен от опасни цепнатини между скалите на двата бряга. Дърветата над водата хвърляха сенки отгоре ѝ, като осигуряваха идеалното място за скрити арбалети или гилотини. Самата река се спускаше надолу по естествени стъпала от скали, преди да се излее на три метра в езеро с диаметъра на батут. С всичката тази пяна и мехурчета наоколо не можех да видя под повърхността, но предвид тъмносинята вода, се очакваше да е доста дълбоко.

— Може да е някъде тук — казах аз на Харт. — Как да го направим?

Хартстоун посочи към медальона ми. *Бъди готов.*

— Добре — свалих руническия камък и призовах Джак.

— Здравейте, момчета! — каза той. — Леле! Ама ние сме били в Алфхейм! Донесохте ли ми слънчеви очила?

— Джак, ти нямаш очи — напомних му аз.

— Да, но изглеждам готино с тъмни очила! Накъде отиваме?

Разказах му какво бе станало, в най-общи линии, докато Хартстоун ровеше в торбата с руни и се мъчеше да реши каква магия да направи на джуджето риба.

— Андвари? — попита Джак. — Знам го. Може да откраднете златото му, но не го убивайте. Това ще ви донесе наистина лош късмет.

— Какво искаш да кажеш?

Мечовете нямат рамене, които да свиват, ала Джак се залюля леко, което бе най-близкият еквивалент.

— Не знам какво може да стане. Наясно съм само, че е в списъка с неща, които не правиш, ако ти е мил животът. Заедно с чупенето на огледала, минаването през път, който е пресечен от котка на Фрея, или целуването на Фриг под името. Да знаеш, че сторих тази грешка веднъж...

Изпитах ужасното чувство, че Джак се кани да ми разкаже историята. После обаче Хартстоун вдигна рунически камък над главата си и имах време да разпозная символа:

Туриаз, руната на Тор.

Хартстоун я заби в езерото.

БАМ!

Водните изпарения замъглиха тъмните ми очила. Въздухът се изпълни с пара и озон толкова бързо, че синусите ми се издуха като надуваеми възглавници.

Избърсах стъклата на очилата. Там, където се бе намирало езерцето, имаше огромна кална яма, която се спускаше десет метра надолу. На дъното ѝ се мяркаха дузина изненадани риби, които мятаха опашки и пляскаха с хриле.

— Леле! — казах аз. — Къде отиде водопадчето...?

Вдигнах поглед. Реката се извиваше над главите ни като втечнена дъга, като преминаваше над езерцето и падаше директно в коритото си отдолу.

— Харт, как успя да...

Той се обърна към мен и аз направих нервно крачка назад. Очите му блестяха от гняв. Изражението му бе по-страшно и по-несвойствено за него дори от онзи случай, когато бе събудил вола в себе си с уруз.

— Само питах, човек — разперих ръце аз. — Взриви около петдесет невинни риби.

Една от тях е джудже — направи знак той.

Харт скочи в дупката и ботушите му цопнаха в калта. Завъртя се наоколо, като измъкна краката си с шумно джвакане, и разгледа всяка от рибите. Реката над мен продължи да бушува с рев във въздуха, отразявайки слънчевата светлина.

— Джак — казах аз. — Какво прави руната *туризаз*?

— Това е руната на Тор, *сеньор*. Хей, *Тор, сеньор*, има рима!

— Това е чудесно. Но защо езерото се взриви? Защо Хартстоун се държи толкова странно?

— О! Защото *туризаз* е руна на разрушението, точно като Тор. Взривява разни неща. А и когато я призовеш... заприличваш малко на Тор.

Заприличваш на Тор. Само това ми трябваше. Вече не исках да скачам в тази дупка. Ако Хартстоун се разпърдеше като бога на гръмотевиците, въздухът долу щеше да стане отровен.

От друга страна, не можех да оставя тези риби на мисълта на гневния елф. Наистина бяха само риби, ала не ми се нравеше да умрат толкова много само за да разкрием едно маскирано джудже. Животът си беше живот и предполагах, че тези мои помисли идваха от кръвната

връзка с Фрей. Предполагах още, че Хартстоун ще се почувства зле, щом влиянието на *туризаз* намалее.

— Стой тук, Джак — казах аз. — На пост.

— Това би било по-лесно и много по-готино, ако съм с тъмни очила — оплака се Джак.

Не му обърнах внимание и скочих долу.

За щастие, Харт не се пробва да ме убие, когато се приземих до него. Огледах се наоколо, но не съзрях и следа от съкровище. Нямаше знак *X* по земята, нито тайни врати. Само ято зяпнали риби.

Как да намерим Андвари? — попитах аз със знак. — *На другите риби също им трябва вода, за да дишат.*

Ще чакаме — отвърна Харт. — *Джуджето също ще се задуши, ако не си смени формата.*

Този отговор не ми хареса. Коленичих и поставих ръце в калта, като изпратих силата на Фрей през слузта и тинята. Знам, че ви звучи странно, но прецених, че ако можех да лекувам с докосване и да разбирам какво не е наред в нечие тяло, вероятно така щях да съумея да разширя възприятията си още малко. Например както вие се взирате, за да видите по-надалеч, ами по същия начин и аз очаквах да усетя какви разнообразни форми на живот има около мен.

Малко или много това проработи. Умът ми докосна студеното паникьосано съзнание на пъстърва, намираща се на няколко сантиметра от мен. Забелязах змиорка, която се бе заровила в калта и мислеше да ухапе Хартстоун по крака. (Убедих я да не го прави.) Докоснах мъничките умове на малките рибки, чийто мисловен процес се състоеше в „Ам! Ам! Ам!“. После долових нещо различно — лаврак, чиито мисли протичаха прекалено бързо, все едно се чудеше как да избяга.

Сграбчих го с рефлексите си на *айнхери*.

— АХ! — извика лавракът.

— Андвари, предполагам. Радвам се да се запознаем.

— ПУСНЕТЕ МЕ! — зави рибата. — Съкровището ми не е в това езеро! Всъщност аз нямам съкровище! Забравете, че казах това!

— Харт, нека го изведем оттук и да оставим езерцето отново да се напълни — предложих аз.

Изведнъж погледът на Харт се проясни и той се олюля.

— Магнус? — викна Джак отгоре ми. — Може би ще е по-добре да побързам!

Руническата магия се изхажяваше. Водната арка започна да се разпада на капки. Стиснал пленения лаврак в една ръка, прегърнах Харт през кръста с другата и скочих с всичка сила.

Деца, не правете това у дома. Аз съм обучен айнхери, умрял от мъчителна смърт и отишъл във Валхала, за да прекарва по-голямата част от времето си потънал в спорове с меча си. Имам квалификацията да скачам от десетметрови кални ями. Вие, надявам се, я нямате.

Приземих се на речния бряг точно когато водопадът се стовари обратно върху езерцето, дарявайки всичките риби с мокро чудо и приказка, която да разказват на внуците си.

— Пусни ме, мръсноко! — опита да се измъкне лавракът.

— Имам контрапредложение — казах аз. — Андвари, запознай се с приятеля ми Джак, Меча на лятото. Той може да реже почти всичко, пее поп песни като изкуфял ангел и прави рибно филе побързо, отколкото би повярвал. Ще накарам Джак да стори всичко това едновременно, освен ако не върнеш нормалната си фигура бавно, така че да си поговорим.

След две мигвания на окото, вместо стиснала риба, ръката ми се оказа вкопчена в гърлото на най-старото и най-мазно джудже, което бях виждал някога. Беше толкова отвратително, че фактът, че не го пуснах, демонстрира смелостта ми и потвърди, че наистина е трябвало да ида във Валхала.

— Поздравления — изграчи джуджето. — Хвана ме. Сега ти предстои трагична погибел!

---

[1] Гората, описана от Риърдън, донякъде напомня Мраколес, или Непрогледната гора, от света на Дж. Р. Р. Толкин, на когото е посветена настоящата книга. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ПУСНИ МЕ ВЕДНАГА — ИЛИ ЩЕ СТАНЕШ БОГАТ

О, Трагична погибел!

Обикновено не ме заплашват с погибел. Повечето хора из Деветте свята не използват толкова сложни думи. Просто казват „ще те пречукам“ или оставят обкованите си с вериги крошета да приказват вместо тях.

Така бях впечатлен от речника на Андвари, че го стиснах още по-силно за гушата.

— Ах! — джуджето започна да се гърчи и мята.

Беше хлъзгаво, ала не и тежко. Твърде дребно дори за джудже. Носеше туника от рибешка кожа и бельо, което на практика представляваше пелени от мъх. Служ покриваше крайниците му. Късите му ръчички ме заудряха, но това бе като да ме бият с дунапрен. А лицето му... нали знаете как изглежда палецът ви, като е стоял твърде дълго време под мокра лепенка — набръчкан, безцветен и гнусен? Представете си го като лице, добавете бели мустаци и мътнозелени очи и... ето ви го Андвари.

— Къде е златото? — настоях аз. — Не ме карай да пускам музикалната програма на меча си!

— Глупци! — започна да се гърчи Андвари още по-силно. — Не ви трябва златото ми! Нима не знаете какво се случва с хората, като го отмъкнат?

— Забогатяват? — предположих аз.

— Не! Да! Но после умират! Или поне им се *иска* да умрат. Винаги страдат, и то заедно с всички около тях! — с тези думи той размърда мазните си пръстчета, сякаш за да покаже каква трагична гибел ме заплашва.

Хартстоун леко се олюляваше наляво, но успя да остане на крака.

Един човек открадна златото без последици — каза той, след което направи най-омразния ми знак — показалец и палец, събрани до главата, комбинация от знака за буквата *L* и знака на дявола. Това описваше нашия приятел Локи прекрасно.

— Локи веднъж ти задигна златото — преведох. — Не е умрял и не е страдал.

— Защото е Локи — отвърна ми Андвари. — Другите полудяха! Имаха ужасен живот! Оставиха следа от трупове подире си! Това ли искаш! Да си като Фафнир^[1]? Като Сигурд^[2]? Като победителите от лотарията?

— Като кого?

— Не се прави! Знаеш за какво говоря. Всеки път, когато изгубя пръстена си, той отскача нейде из Деветте свята. Някой глупак го намира, печели лотарията и взема милиони. Но накрая свършва разорен, разведен, болен, нещастен или мъртъв! Това ли искаш?

Магически пръстен — направи знак Харт. — *Това е тайната на богатството му. Той ни трябва.*

— Спомена пръстен — казах аз.

— Тъй ли? — замръзна Андвари. — Грешка на езика. Няма никакъв пръстен.

— Джак — рекох аз, — как ти изглежда този крак?

— Зле, *сеньор*. Като да има нужда от педикюр.

— Давай.

Джак полетя. Рядко се намират мечове, които могат да почистят речна кал, да махнат мазоли, да изрежат ноктите на краката и да оставят джуджешките нозе така чисти, и то без:

1) да убият въпросното джудже;

2) да отрежат треперещите крака на споменатото джудже.

3) да отрежат краката на айнхери, който държи споменатото джудже.

И през цялото време да пеят *Can't Feel My Face*^[3]. Но Джак бе наистина специален.

— Добре де, добре — изпищя Андвари. — Стига мъчения! Ще ви покажа къде е съкровището! Точно под онази скала!

Посочи паникьосан почти всичко, докато пръстът му не се спря на една скала до ръба на водопада.

Капани — изписа Хартстоун.

— Андвари — рекох аз, — какви *капани* ще задействам, ако бутна онази скала?

— Никакви!

— А ако използвам главата ти за лост?

— Добре де, добре! Има избухващи проклетия! Жици за катапулти!

— Както си знаех — рекох аз. — Как се обезвреждат? Всичките.

Джуджето присви очи замислено. Поне така се надявах, защото другият вариант бе да пълни мъхестите пелени.

— Готово е — въздъхна нещастно той. — Обезопасих всички капани.

Погледнах с безпокойство към Хартстоун. Елфът протегна ръце, като вероятно преглеждаше околностите за магии така, както аз чувствах присъствието на змиорки и малки рибки. (И хей, всички имаме различни таланти все пак!)

Безопасно е — кимна Харт.

Докато Андвари висеше от ръката ми, аз отидох до скалата и я изритах с крак. (Силата на айнхери също е полезен талант.)

Под скалата имаше платно, върху което... леле майчице! Обикновено не се впечатлявам от парите, не съм такъв човек. Но въпреки това започнах да слюноотделям, когато зърнах огромното количество злато — гривни, гerdани, монети, кинжали, пръстени, чаши, жетони за монополи. Не знаех каква е цената на грам злато в последно време, но прецених, че мога да спечеля я милиард, я трилион долара.

— Виж тези малки кинжали! — изписука Джак. — Очарователни са.

Очите на Хартстоун възвърнаха остротата си. Цялото това злато имаше същия ефект върху него, каквото и чаша кафе под носа му.

Прекалено лесно е — направи знак той. — *Трябва да е капан.*

— Андвари — рекох аз, — ако името ти означава Бдителния, защо е толкова лесно да те оберем?

— Защото не съм бдителен! — разрида се той. — Непрекъснато ме обират! Мисля, че името ми е подигравателно. Майка ми беше жестока жена.

— Значи, това злато го крадат отново и отново, но ти все пак си го връщаш. Заради пръстена, който спомена.

— Какъв пръстен? Тук има много пръстени! Взимай ги всичките!

— Не, говоря за супервълшебния. Къде е той?

— Нейде из купчината. Провери де!

Андвари бързо свали един пръстен от ръката си и го пхна в пелените си. Ръцете му бяха толкова мръсни, че никога нямаше да го забележа, ако не бе опитал да го скрие.

— Току-що го прибра в гащите си — казах аз.

— Не е вярно!

— Джак, мисля, че джуджето има нужда от епилация.

— Не! — заплака Андвари. — Добре де, вълшебният пръстен е в гащите ми. Но ви моля да не го взимате. Винаги е мъчна работа да си го прибера обратно, а и ви казах, че е прокълнат. Не искате да свършите като онзи победител от лотарията, нали?

— Какво смяташ? — обърнах се аз към Харт.

— Кажете му, господин Елф! — рече Андвари. — Вие очевидно сте учен елф. Познавате руните. Сигурно знаете историята на Фафнир, нали? Разкажете на приятеля си, че този пръстен ще ви донесе само беди.

Харт се загледа в далечината, сякаш четеше *менюто*, изписано на някоя небесна дъска.

–10 жълтици, ако внесеш прокълнат пръстен в къщата.

+ 10 милиарда жълтици, ако откраднеш 10 милиарда жълтици.

Пръстенът е прокълнат — направи знак той. — *Но в него е ключът към съкровището. Без пръстена съкровището никога няма да е достатъчно. Никога няма да стигне.*

Погледнах към купчината злато с размера на джакузи.

— Знам ли, човек. Изглежда ми достатъчно, за да покрие виргилдовия килим.

Няма да е — поклати глава Харт. — *Пръстенът е опасен. Но трябва да го вземем за всеки случай. Ако не ни е необходим, може да го върнем.*

— Съжалявам, Андвари — казах аз и завъртях лицето на джуджето към моето.

— Това е като заглавие на песен! — засмя се Джак.

— Какво рече елфът? — настоя Андвари. — Не чета езика на глухонемите!

И размаха мръсните си кунки, като, без да иска, изписа *магаре, келнер и палачинка*.

Губех търпение с дъртия мазник, но си направих труда да му преведа съобщението на Харт. Мътнозелените очи на Андвари потъмняха и той оголи зъбите си, които изглеждаха немити от времената, когато зомбита бяха вдъхновили Спогодбата Мейфлауър.

— В такъв случай си глупак, господин Елф — изръмжа той. — Пръстенът рано или късно ще се върне при мен, както прави винаги. Междувременно ще донесе смърт и страдания на онзи, който го носи. И не си мисли, че си решил проблемите си. Това не е последният път, когато се налага да се върнеш у дома. Само отложи далеч по-опасна среща.

Промяната в гласа на Андвари ме притесни дори повече от преобразяването му от лаврак в джудже. Вече не виеше и не плачеше. Говореше с хладна увереност, като палач, обясняващ как работи бесилото.

Но Хартстоун не изглеждаше притеснен. Имаше същото изражение, което се бе изписало на лицето му, когато бяхме при купчината камъни на гроба на брат му. Все едно наново изживяваше трагедията, която се бе случила отдавна и която не можеше да се промени...

Пръстенът — направи знак той.

Жестът бе така очевиден, че дори Андвари го схвана.

— Хубаво — изгледа ме джуджето, — ала и ти няма да избегнеш проклятието, човеко. Скоро ще узнаеш какво следва, когато откраднеш нечия зестра!

— Какво имаш предвид? — косъмчетата по ръцете ми щръкнаха.

— Нищо — ухили се злобно той, — съвсем нищичко.

Андвари се разлюля и пръстенът падна от дупката на пелената до крака му.

— Ето ви го вълшебния пръстен — обяви той. — В комплект с проклятието!

— Няма начин... — рекох — ... да вдигна това.

— Няма проблем — Джак се гмурна и измъкна като с шпатула пръстена от калта, загребвайки с плоската част на острието си.

Андвари загледа алчно как мечът ми си играе на нещо като пинг-понг, подхвърляйки пръстена от единия край на острието си до другия.

— Обичайната сделка? — попита джуджето. — Оставяте ме жив и ми взимате всичко?

— Звучи чудесно — казах аз. — Ами златото от ямата? Как да го пренесем?

— Амадьори! — изсумтя Андвари. — Платното от ямата е голяма вълшебна торба. Дръпнете шнура — и готово! Винаги съм пазил торбата си готова, за да се измъкна в редките случаи, когато не успяват да ме обера.

Хартстоун коленичи до ямата. И наистина, от дупка в подгъва на плата се подаваше шнурче. Харт го дръпна и торбата се затвори, свивайки се до размерите на раница. Харт я вдигна, за да я видя — милиарди долари в злато, и то събрани в удобен за нас размер.

— А сега изпълнете вашата част от сделката! — настоя Андвари. Пуснах го.

— Хм — потърка врата си старото джудже, — насладете се на погибелта си, *аматьори*. Надявам се да пукнете в мъката на две спечелени лотарии!

С това злостно проклятие той скочи във въздуха и изчезна.

— Хей, *сеньор*! — викна Джак. — Горее главата!

— Не смей...

Той ми подхвърли пръстена и аз го хванах.

— Гнусно!

Предвид това, че беше вълшебен пръстен, очаквах да ми се случи нещо като от „Властелинът на пръстените“ — да чуя тежък шепот, да видя сива мъгла, да се появи колона от танцуващи Назгули^[4]. Но не се разигра нищо подобно. Пръстенът си остана на място и продължаваше да бъде златен, макар и такъв, изпаднал от хилядолетните пелени на старо джудже.

Пъхнах го в джоба на панталона си, а после огледах кръга от слуз, останал по дланта ми.

— Никога повече няма да усетя ръката си чиста.

Хартстоун нарами новата си раница като Дядо Коледа Милиардера, а после се загледа към слънцето, което вече преваляше. Не бях осъзнал колко време сме изгубили в задния двор на господин Алдерман.

Трябва да вървим — направи знак Харт. — *Татко ще ни очаква.*

[1] Джудже от мита за Нибелунгите, което вследствие на алчността си се превръща в дракон. — Б.пр. ↑

[2] Легендарен герой от скандинавския епос, който изпитва върху себе си проклятието на съкровищата на Андвари. — Б.пр. ↑

[3] Песен на канадския певец The Weeknd. — Б.пр. ↑

[4] Пръстенът от романа на Дж. Р. Р. Толкин е изкован от Саурон, Мрачния владетел от Мордор, и иска да се върне при господаря си, поради което измъчва носителя си. По всяка вероятност Толкин се е вдъхновил от мита за Андвари. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

АКО ПОРЪЧАТЕ ВЕДНАГА, ЩЕ ПОЛУЧИТЕ ПРОКЪЛНАТ ПРЪСТЕН КАТО ПОДАРЪК

Таткото наистина ни очакваше. Обикаляше хола и отпиваше златен сок от сребърния си бокал, докато Инге стоеше наблизко и от своя страна го чакаше да разлее пивото.

Щом влязохме, господин Алдерман се обърна към нас. На лицето му бе изписана хладна ярост.

— Къде бяхте?

А после триъгълната му челюст увисна.

Предполагам, че не допускаше да ни види плувнали в пот, покрити с трева и клонки, със слузести обуца, които оставяха следи като от плужеци по белия му мраморен под. Изражението на Алдерман бе една от най-големите награди, които бях получавал, почти същото ниво като възнасянето във Валхала след смъртта ми.

Хартстоун плъосна платнената торба на пода и тя тихо издрънча. После направи знак: *отплата* — като вдигна длан и махна с пръст към баща си, все едно му подхвърляше монета. Харт го стори така, че да изглежда като обида. Това ми хареса.

Господин Алдерман забрави, че не разпознава езика на знаците.

— Отплата? — попита той. — Но как...

— Качи се горе и ще ти покажем — погледнах към Инге, която стоеше зад Алдерман. На лицето ѝ бавно разцъфваше широка усмивка. — Имаме да покриваме демонското чердже.

Звукът от златни жетони за монополи по килим от козина... няма по-сладък звук, гарантирам ви. Хартстоун наклони торбата и обиколи килима, като го заля с поток от богатства. Лицето на господин Алдерман пребледня. Инге заподскача на прага и заръкопляска развълнувана, без да отчита факта, че не е заплатила на господаря си за тази привилегия.

Когато и последното късче злато падна, Хартстоун отстъпи назад и хвърли празната торба.

Виргилдът е платен — направи знак той.

Господин Алдерман изглеждаше смаян. Ала не каза: *Добра работа, синко! Нито: Не е истина колко по-богат станах! Или: Елфическата банка ли ограбихте?*

Приведе се и разгледа купчината монета по монета, кинжал по кинжал.

— Има миниатюрни кученца и локомотиви — отбеляза той. — Защо?

— Мисля, че предишният собственик е обичал настолни игри — покашлях се аз. — От чисто злато.

— Хммм — продължи инспекцията си Алдерман, проверявайки дали целият килим е покрит. Изражението му ставаше все по-кисело. — Напускали ли сте дома ми, за да придобиете всичко това? Понеже не помня да съм давал разрешение...

— Мене — отвърнах, — вие притежавате дивите земи в задния двор, нали?

— Да! — отвърна Инге. Господарят ѝ я стрелна кръвнишки и тя бързо добави: — Господин Алдерман е много важна личност!

— Вижте, сър — рекох. — Ясно е, че Хартстоун е успял. Килимът е покрит. Признайте го.

— Преценката е моя! — излая той. — Става дума за отговорности, нещо, което вие, младите, съвсем не разбирате!

— Вие искахте Хартстоун да се провали, нали?

— *Очаквах да се провали* — намръщи се Алдерман, — има разлика. Момчето си е заслужило наказанието. Не съм убеден, че има потенциала да ми се отплати.

Почти изкрещях, че Хартстоун му се е отплащал през целия си живот. Исах да изсипя съкровището на Андвари в гърлото на Алдерман и да видя дали това ще го убеди в *потенциала* на сина му.

Хартстоун докосна ръката ми с пръсти. *Спокойно* — направи знак той. — *Подготви пръстена.*

Помъчих се да успокоя дишането си. Не разбирах как Харт издържа обидите на баща си. Наистина бе имал възможност да тренира, но старият елф беше непоносим. Бях радостен, че Джак е

медальон, иначе щях да го накарам да запее на господин Алдерман балканска чалга.

Пръстенът на Андвари в джоба на дънките ми беше така лек, че почти не го усетих. Трябваше да сподавя подтика да го проверявам на всеки няколко секунди. Осъзнах, че той е една от причините да се дразня толкова на господин Алдерман. Исках да каже, че дългът е платен. Не исках Хартстоун да е прав за това, че ще се наложи да му дадем и пръстена.

Щеше ми се да го задържа. Не, чакайте малко. Не е така. Исках да го върна на Андвари, така че да не се разправам с проклятието. Мислите ми по този въпрос започваха да се оплитат, сякаш главата ми се пълнеше с тиня.

— Аха! — извика триумфално господин Алдерман и посочи към върха на килима, там, където бе тилът на животното и където козината беше най-плътна.

Едно-единствено синьо косъмче се подаваше от съкровището като упорит плевел.

— Хайде, де! — казах аз. — Това ще се оправи съвсем лесно.

Разместих съкровището така, че косъмът да бъде покрит. Но веднага щом го сторих, друго косъмче изскочи от мястото, откъдето бях взел златото. Сякаш някой от глупавите сини косми ме следваше, за да провали опитите ми.

— Няма проблем — настоях. — Нека пробвам с меча си. Или ако имате ножици...

— Дългът не е платен — не се предаваше господин Алдерман. — Освен ако не покриете това косъмче с още злато веднага, иначе ще ви таксувам, задето сте ме разочаровали и сте ми изгубили времето. С половината от това съкровище например.

Хартстоун се обърна към мен. На лицето му не бе изписана изненада, а само мрачно примирение. *Пръстенът.*

Заля ме вълна от убийствена ярост. Не исках да се отказвам от пръстена. После обаче зърнах белите дъски из стаята, всички правила в менюто, всички очаквания, на които господин Алдерман смяташе, че синът му не може да отговори. Проклятието на пръстена на Андвари беше много силно. То ми шептеше да го запазя и да стана много богат. Но поривът да освободя Хартстоун от баща му, да го събера отново с Блицен и да излезем от тази покварена къща... беше по-силен.

Извадих последното скрито съкровище.

Глад озари извънземните очи на господин Алдерман.

— Отлично. Поставете го върху купчината.

Татко — направи знак Хартстоун. — *Предупреждавам те, пръстенът е прокълнат.*

— Няма да слушам глупавите ти жестове!

— Знаете ли какво ви казва? — вдигнах аз пръстена. — Това нещо покварява всеки, който го докосне. Ще съсипе и вас. Богове, притежавам го от няколко минути и то вече пренарежда мислите ми. Вземете златото, което е на килима. Изчистете дълга. Простете и ще върна пръстена на предишния му собственик!

— Да простя? — изсмя се с горчивина господин Алдерман. — Какво мога да купя с тази прошка? Ще си върна ли Андирон?

Лично аз бих фраснал стареца във физиономията, но Хартстоун пристъпи към баща си. Изглеждаше искрено притеснен. *Проклятието на Ф-А-Ф-Н-И-Р* — направи знак той. — *Недей.*

Андвари бе споменал това име. Звучеше ми смътно познато, но не можех да си го спомня. Може би този Фафнир беше спечелил от лотарията?

Хартстоун подчерта знака *моля* — опря длан в гърдите си, описа кръг. Направи ми впечатление, че *моля* е по-спокойна и по-малко гневна версия на *извинявай*.

Двамата елфи се втрениха един в друг над купчината злато. Почти долових как Алфхейм се разлюлява върху клоните на Световното дърво. Въпреки всичко, което Алдерман му бе сторил, Хартстоун все още искаше да помогне на баща си... Правеше последен опит да го измъкне от дупка, по-дълбока от тази на Андвари.

— Не — отсече господин Алдерман. — Плати виргилда или оставате мои длъжници. И двамата.

Хартстоун сведе глава победен и ми даде знак да предам пръстена.

— Първо камъка Скофнунг — казах. — Нека видя дали ще спазите вашата част от уговорката.

— Инге — изсумтя Алдерман. — Донеси камъка Скофнунг от витрината му. Кодът за сигурност е *Грета*.

Хартстоун потрепери. Предположих, че Грета се е казвала майка му.

Хулдерката се отдалечи.

След няколко напрегнати мига с Хартстоун и Алдерман застанахме около килима и се втренихме един в друг. Никой не предложи да играем на „Монополи“. Никой не извика „ура“, нито скочи в купчината злато (както се изкушавах).

Накрая Инге се върна стиснала синьо-сивото точило в ръка. предложи го на Алдерман с реверанс.

Той го взе и го подаде на сина си.

— Давам ти това доброволно, Хартстоун. Прави с него каквото искаш. Нека силите му ти се покорят. — След това се взря в мен. — Пръстенът, ако обичаш.

Нямаше какво повече да отлагам, но беше трудно. Поех си дълбоко въздух, коленичих и поставих пръстена на Андвари върху съкровището, като покрих и последното парче козина.

— Сделката е сключена — рекох.

— Нима? — погледът на Алдерман остана съсредоточен върху съкровищата. — Да, само дето забрави едно нещо. Обеща ми медийно представяне, Магнус Чейс. Организирай съм тържество за довечера. Инге!

Хулдерката подскочи.

— Да, сър! Всичко върви по план! Всички четиристотин гости със специални покани!

— Четиристотин! — попитах аз. — Кога смогнахте да организирате всичко това? Откъде разбрахте, че ще успеем?

— Ха! — лудешкият блясък в погледа на господин Алдерман не успокои нервите ми. — Нямах представа дали ще успеете, и не ме интересуваше! Смятах да организирам тържества всяка нощ, в която спиш у нас, Магнус, за предпочитане завинаги. Но след като платихте виргилда толкова бързо, ще трябва да направим тази вечер незабравима. А за това как точно се случи — та аз съм Алдерман от Дома Алдерман! Никой не би дръзнал да не отвърне на поканата ми!

Инге кимна трескаво зад гърба му и прокара пръст през гърлото си.

— А сега... — господин Алдерман сграбчи прокълнатия пръстен от купчината, постави го на пръста си и го вдигна, за да му се наслади така, сякаш наскоро се бе сгодил. — Да, това ще отива на официалното ми облекло. Хартстоун, очаквах с госта ти... Къде отиваш, Хартстоун!?

Явно на Харт му бе омръзнало от баща му. С камъка Скофнунг той изправи Блицен и го откара до банята.

След миг чух как душът тече.

— Трябва да ида да им помогна — казах.

— Какво? — сопна се Алдерман. — Ами да, добре. Какъв хубав пръстен! Инге, погрижи се младите негодьяи да са облечени както трябва за тържеството, и изпрати слуги да ми помогнат със златото. Трябва ми да претегля и преброя всяко късче от съкровището. И да го полирам! Ще изглежда великолепно полирано... и като съм почнал...

Не исках да оставям Инге сама с господин Луд-съм-по-Пръстена, но ми се догади, като гледах как Алдерман флиртува със съкровището си. Изтичах да се присъединя към приятелите си в банята.

Кое е единственото по-смуцаващо нещо от това да намериш отсечената глава на бог в банята си? Ами да се натъкнеш на кървящо гранитно джудже под душа.

Хартстоун подпря Блицен под душа. Веднага щом течащата вода падна по главата на Блиц, формата му се размекна. Студеното му сиво лице потъмня до тъмнокафява плът. Кръв прокапа от ранения му стомах и се завъртя във водната струя към канала. Коленете му се подгънаха. Стрелнах се към душа, за да го задържа.

Хартстоун взе камъка Скофнунг и го опря в отворената рана. Блиц простена. Кръвта веднага спря да тече.

— Отивам си! — изграчи Блиц. — Не ме мисли, луд елф такъв... само... — той изплю вода. — Защо вали?

Хартстоун го прегърна силно, като притисна лицето му до гърдите си.

— Не мога да дишам — оплака се Блиц.

Харт, разбира се, не можеше да го чуе и не се интересуваше. Той залюля джуджето в ръцете си.

— Добре, приятелче — потупа го нежно Блиц. — Всичко е наред.

Той погледна към мен и като че тихо ми зададе няколко хиляди въпроса с очите си, като те включваха: *Защо тримата се къпем заедно под душа? Защо не съм умрял? Защо миришеш на тиня? Какво му е на елфа ми?*

Веднъж щом се увери, че джуджето е разкамънено, Харт спря водата. Блицен беше твърде немощен, за да мръдне, затова го

оставихме в седнала поза под душа.

Инге дотича в банята с купчина кърпи и нови дрехи. От спалнята на Харт се долавяше звукът от разпръснати монети, сякаш дузина ротативки плащаха едновременно. От време на време лудешки смях го нарушаваше.

— Може би ще искате да останете известно време тук — предупреди ни Инге и погледна нервно зад себе си. — Там е малко безумно...

После излезе и затвори вратата зад гърба си.

Направихме каквото можем, за да се изчистим. Използвах допълнителен колан, за да увия камъка Скофнунг около кръста си, като пуснах ризата си върху него, за да не бъде много очевидно, ако господин Алдерман дръзнеше да си го вземе обратно.

Раната на Блицен се беше затворила хубаво и остави само малък бял белег. Той обаче се оплака от щетите по костюма си — срязаното от меч по самото му, кървавите петна.

— Няма достатъчно лимонов сок, за да ги изпера — рече той. — Щом като платът стане на гранит и отново се омекоти, загубата на цвета е за постоянно.

Не си направих труда да му напомня, че поне е жив. Знаех, че е в шок и се справя със стреса, като мисли за нещата, които разбира и може да поправи, като гардероба си например.

Седнахме заедно на пода в банята. Блицен използва шевния си комплект, за да зашие няколко кърпи за допълнителна защита срещу слънцето на Алфхейм, докато с Хартстоун му разправяхме какво е станало.

— Направили сте всичко това за мен? — поклати невярващо глава Блицен. — Глупави, страхотни идиоти. Можеше да загинете! И Харт, ти отново си се изправил срещу баща си. Никога не бих те помолил да сториш нещо подобно. Закле се, че повече няма да се върнеш тук, и имаше страхотна причина.

Заклех се още да те защитавам — направи знак Харт. — Моя бе вината, че те намушкаха. Моя и на Самира.

— Стига глупости — каза Блиц. — Нито е твоя, нито пък нейна. Не можеш да измамиш пророчеството. Писано ми е било да ме ранят така, но ти си го оправил, така че вече можем да спрем да се тюхкаме.

Освен това, ако искаш да обвиниш някого, нека бъде онзи глупак Рандолф.

Той погледна към мен.

— Не се обиждай, хлапе, но изпитвам силното желание да удуша вуйчо ти.

— Може ли и аз да помагам? — попитах аз.

Но въпреки шегата си не съумявах да забравя ужасения писък на Рандолф, когато намушка Блицен, и начина, по който бе последвал Локи като бито куче. Колкото и да мразех вуйчо си, не можех да не го съжалявам. Сега, след като се бях запознал с господин Алдерман, започнах да осъзнавам, че колкото и лошо да е семейството ти, винаги може да бъде и по-лошо.

Харт довърши разказа си със знаци, като обясни как сме обрали Андвари и са ни заплашили с няколко джакпота от лотарията.

— Не сте били на себе си, за да се изправите срещу онова джудже — каза Блицен. — Той е добре известен в Нидавелир, дори помел и по-алчен от Ейтри-младши!

— Може ли да не го споменаваме? — помолих аз.

Още имах кошмари относно старото джудже, което призова Блиц на ковашка битка миналия януари. Никога повече не исках да виждам проходилка с ракети.

— Казваш, че сега пръстенът е у баща ти? — намръщи се Блицен на Харт.

Опитах да го предупредя — кимна Хартстоун.

— Да, но... това чудо може да изврати ума на притежателя си по невъобразим начин. След станалото с Хрейдмар, Фафнир, Регин и всички победители от лотарията... нека кажем, че има безкраен списък с хора, които искат да видят пръстена унищожен.

— Кои са те? — попитах. — Имам предвид хората, които спомена?

Блицен вдигна творението си от кърпи — нещо, приличащо на хавлиена бурка с тъмни очила.

— Дълга и тъжна история, хлапе, пълна с много смърт. Важното е да убедим господин Алдерман да се откаже от пръстена, преди да стане твърде късно. Нали ще останем за тържеството тази нощ? Това ще ни даде известна възможност. Може да е в добро настроение и да го убедим в правотата си.

Татко — изсумтя Хартстоун. — *Едва ли.*

— Аха — казах аз. — А и какво ще се случи, ако не го убедим?

— Ще бягаме — отвърна Блиц. — Надявайки се Алдерман да не...

— Господин Хартстоун? — извика Инге от съседната стая.

Усетих паника в гласа ѝ.

Излязохме от банята и заварихме стаята на Харт напълно разграбена. Матрака го нямаше. Дъските бяха изтръгнати, оставяйки снежнобели очертания върху по-малко белите стени. Купчината със съкровища и синята козина бяха изчезнали, все едно никога не бе имало виргилд, който е трябвало да бъде плащан.

Инге стоеше на прага, а бонето висеше накриво на главата ѝ. Беше се изчервила и тревожно скубеше туфи от края на опашката си.

— Господарю Харт... гостите пристигнаха. Тържеството започна. Баща ви иска да дойдете, но...

Какво не е наред? — попита Хартстоун.

Инге се опита да отговори, но от устата ѝ не излезе нито звук. Тя сви безпомощно рамене, сякаш не можеше да опише какви ужасии е видяла на сбирката на господин Алдерман.

— По-добре вижте сам!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

НЬОК, НЬОК

Алдерман знаеше как да организира купон. А също и как да хвърля предмети по гостите.

От върха на стълбището погледнахме към хола, пълен с изискани елфи в елегантни бели, златисти и сребристи костюми. Бледите им очи, руса коса и скъпи бижута блестяха на вечерната светлина, процеждаща се през прозорците. Дузини слуги хулдери сновяха през тълпата и предлагаха напитки и предястия. А във всички ниши и витрини, където някога имаше талисмани и минерали, сега бяха поставени купчини от съкровището на Андвари. Цялата стая приличаше на бижутериен магазин, през който е минал тайфун.

Над рамката на камината, точно под портрета на Андирон, бе окачен златен флаг с червени букви: добре дошъл, магнус чейс, сине на фрей! с подкрепата на дом алдерман. И отдолу, с по-малки букви: Хартстоун бе върнат.

Не завърнал се. *Върнат*. Все едно елфическите тайни служби са го оковали и върнали насила у дома.

Самият Алдерман подтичваше сред тълпата, подхвърляше златни монети на гостите си, тикаше им бижутата под носа и мърмореше:

— Можете ли да повярвате какво съкровище намерих? Не е ли невероятно? Искате ли златно влакче? А кинжал?

С белия си костюм, обезумял поглед и бляскава усмивка приличаше на сатаничен управител на хотел. Гостите му се смееха нервно, когато ги целеше със съкровища, а щом се отдалечеше от тях, си мърмореха един на друг, може би задавайки си въпроса колко скоро могат да напуснат тържеството, без да го обидят. Алдерман минаваше през стаята, раздаваше златни дрънкулки, а тълпата се местеше от пътя му, подобно на котка, избягваща прахосмукачка.

— О, боже! — промърмори Инге зад нас. — Става по-зле.

Пръстенът му влияе — направи знак Хартстоун.

Кимнах, макар че се питах колко здрав бе разумът на Алдерман и преди това. Десетилетия наред бе живял в горчивина, обвинявайки Хартстоун за смъртта на Андирон. Сега внезапно Хартстоун се бе освободил от този дълг, а пръстенът на Андвари беше запълнил зейналата празнота с ново безумие.

— Това не е на хубаво — Блицен стисна стълбището с покритите си в ръкавици пръсти.

Още носеше бурката от хавлии, за да се защити от светлината на Алфхейм. Обяснил ни беше, че обичайното пчеларско було и слънцезащитните кремове може да не са достатъчни, тъй като още бе отслабен от камъка. Въпреки това облеклото му беше смущаващо. Изглеждаше като миниатюрна версия на братовчеда То от семейство Адамс.

— Аха! — забеляза ни господин Алдерман от стълбите и се ухили още по-широко. — Ето го сина ми заедно с неговите спътници. Джуджето... това трябва да е нещото под кърпите. И Магнус Чейс, синът на Фрей!

Тълпата се завъртя и ни погледна, като започна да ахка и да охка. Никога не съм обичал да бъда център на вниманието. Мразех го в училище, мразех го и във Валхала. Мразех го още повече сега, когато снобарските елфи ме зяпаха така, сякаш бях възхитителен шоколадов фонтан, готов за употреба.

— Да, да! — изсмя се някак извратено господин Алдерман. — Цялото това съкровище, което виждате, приятели! Не може да се сравнява с Магнус Чейс! Синът ми най-после свърши нещо като хората! Доведе ми син на Фрей като част от отплатата за виргилда си! Сега това момче ще бъде мой гост завинаги! Ще направим снимки зад бара!

— Задръжте топката — казах аз. — Сделката не беше такава, Алдерман. Няма да останем след тържеството.

Татко, свали пръстена — направи знак Хартстоун. — *Той е много опасен.*

Тълпата се размърда, като че не знаеше какво да стори след тази информация. Усмивката на Алдерман помръкна и очите му се присвиха.

— Синът ми иска да сваля новия си пръстен... — той вдигна ръка и размърда пръста си, като остави златото да улови светлината. —

Но защо би желал това? И защо Магнус Чейс би заплашил, че ще напусне... освен ако тези отрепки не смятат да откраднат съкровището ми?

— Те току-що ти донесоха съкровището, глупави елфе — изсумтя Блицен. — Защо им е да го крадат отново?

— Значи, признаваш! — плесна с ръце Алдерман.

Вратите на хола се затръшнаха. По протежение на стаята от пода изникнаха дузина водни колони, които добиха хуманоидни форми, нещо като фигури на животни, направени от балони, пълни с вода... само дето не бяха точно балони.

— Това са *ньоки* охранители! — извика Блицен.

— Какво? — попитах аз.

— Известни още като *никси* — додаде той. — Водни духове. Лоша работа.

Хартстоун хвана Инге за ръката и направи знак: *Имаш ли още роднини в гората?*

— Д-да — заекна тя.

Върви — каза ѝ той. — *Освобождавам те от службата при баща ми. Не се връщай. И извикай полиция.*

Инге изглеждаше замаяна и обидена, но после надзърна към водните духове, които обграждаха тълпата наоколо.

— Обичам те — щипна тя Хартстоун по бузата.

Сетне изчезна в дим, ухаещ на свежо пране.

— Пропускам ли нещо? — повдигна вежда Блицен.

Хартстоун го стрелна ядосано, но нямаше време да се обяснява.

— Алдерман, какво означава това? — попита един стар елф в хола.

— Какво означава ли, господин кмете? — ухили се Алдерман с усмивка, която не принадлежеше на някого, опазил разсъдъка си. — Знам защо дойдохте тук! Искате да откраднете съкровището ми, но ви хванах в крачка! Ньоки, залове тези крадци! Нека никой не напусне това място жив!

И да ви посъветвам нещо във връзка с етикецията: ако се чудите кога е подходящият момент да си тръгнете от дадено тържество, то *Нека никой не напусне това място жив* е удачен момент.

Елфите запищяха и се втурнаха към изходите, но стъклените врати се затръшнаха. Никсите от охраната се стрелнаха към тълпата,

като сменяха формата си от човекоподобна до животинска или се превръщаха във водна стена. Обгръщаха елфите и ги оставяха на пода като зашеметени, но пък изискани мокри купчини. В това време Алдерман се смееше лудешки и танцуваше из стаята, прибирайки златните си дрънкулки от падналите гости.

— Трябва да се махаме оттук *веднага* — рече Блицен.

— Но и да помогнем на елфите — отвърнах аз.

Наистина, с изключение на Хартстоун, не бях харесал нито един елф досега. Дори рибките в езерцето на Андвари ми бяха по-симпатични. Не можех обаче да понеса идеята да оставя четиристотин души на милостта на господин Алдерман и неговите течни биячи. Извадих медальона си и призовах Джак.

— Здравейте, момчета! — извика Джак. — Какво става? Ньоки? Шегувате се. Тези нямат нищо, което да мога да посека.

— Направи каквото можеш! — креснах на свой ред аз.

Твърде късно — направи знак Хартстоун, — *цигулки!*

Не бях сигурен, че съм разчел правилно знака, но после погледнах надолу. Половината никси се бяха наредили в стаята, добили хуманоидни форми, и вадеха здрави цигулки и лъкове от... нейде от втеченните си тела. Това ми се стори като лошо скривалище за струнни инструменти, но никсите вдигнаха дървените цигулки до воднистите си брадички.

— Пазете ушите! — предупреди Блиц.

Притиснах с длани главата си тъкмо когато ньоките засвириха. Това помогна, но само малко. Песента беше толкова тъжна и неблагозвучна, че коленете ми се подгънаха. Сълзи изпълниха очите ми. Из цялата стая елфите се разридаха и се строполиха възник на земята. Всички, освен господин Алдерман, който сякаш беше недосегаем за песента. Не спираше да се хили и да подскача наоколо, като от време на време риташе височайшите си гости в лицето.

Изад булото си от хавлия Блицен извика задавено:

— Накарайте ги да спрат, иначе ще умрем с разбити сърца след броени минути!

Не смятах, че преувеличава. Но за щастие, Хартстоун не беше засегнат. Той щракна с пръсти, за да привлече вниманието ни, и посочи Джак. *Меч. Реже цигулки.*

— Чу го — казах аз на Джак.

— Не, не съм — оплака се Джак.

— Унищожи цигулките!

— О, с удоволствие.

Джак полетя.

Междувременно Хартстоун бе извадил рунически камък. Подхвърли го от върха на стълбите и той избухна, като образува огромна фигура във формата на *N* над главите на елфите.

Небето навън потъмня. Дъжд започна да брули прозорците и заглуши звука на цигулките.

Последвайте ме — заповяда Хартстоун.

Той се спусна надолу по стълбите, а бурята се усили. Едра градушка заудря прозорците и напука стъклата, като накара цялата къща да потрепери. Опрях ръка на кръста си, за да съм сигурен, че камъкът Скофнунг е още там, а после се затичах подир Харт.

Джак летеше от нъок на нъок, чупеше цигулките им и унищожаваше мечтите и надеждите на някои талантиливи водни музиканти. Водните създания го нападаха, но не изглеждаха способни да го наранят, отколкото той тях. Джак задържа вниманието им достатъчно дълго, за да стигнем до края на стъпалата.

Хартстоун се спря и вдигна ръце. Чу се чудовищен тътен и всеки прозорец и стъклена врата в къщата се натрошиха. Градушката нахлу вътре, като завихри едновременно елфи, хулдери и никси.

— Бягайте! — извиках аз на тълпата. — Бързо!

— Глупаци! — изкрещя Алдерман. — Вие сте мои! Не може да ми се изплъзнете!

Направихме каквото можем, за да изведем всички на двора. Да бъдеш навън в такова време бе като да те целят с бейзболни топки, но беше за предпочитане пред това да умреш, обкръжен от никсите цигулари. Съжалих, че не съм постъпил разумно като Блицен, увивайки се в хавлиени кърпи.

Елфите се пръснаха във всички посоки и избягаха. Никсите тръгнаха подире ни, но градушката ги направи тромави, като се забиваше в тях и образуваше ледена пяна, докато не заприличаха на кишави топки.

Бяхме минали половината път през ливадата, водеща към дивата пустош, когато долових сирените. С крайчеца на окото си видях

светлините на полицейските коли и линейките да влизат по главния път.

Тъмните облаци над нас се разпръснаха. Градушката отслабна. Хванах Хартстоун, когато той се олюля. Тъкмо бях помислил, че ще стигнем до гората, когато един глас зад нас извика:

— Спрете!

На около петдесет метра от нас старите ни приятели Уайлдфлауър и Сънспот бяха извадили пушките си и се готвеха да ни застрелят за кражба, влизане с взлом и бягство без разрешение.

— Джак! — извиках аз.

Мечът ми се стрелна към полицаите и срязва коланите им. Панталоните им паднаха до глезените, а аз установих, че елфите никога не бива да носят къси панталони. Имат бледи кокалести крака, които нито са елегантни, нито изящни.

Докато се мъчеха да възвърнат достойнството си, ние се скрихме в гората. Силата на Хартстоун почти бе на привършване и той се облегна на мен, докато бягахме. Аз обаче имах опит да го нося.

Джак долетя до мен.

— Това беше забавно — заяви той. — Но се страхувам, че само ги забавих. Предусещам обаче удобно място да направя процеп.

— Какъв процеп? — попитах аз.

— Между световете! — отвърна Блицен. — Не знам за теб, но според мен всеки друг от осемте ще е за предпочитане в момента!

Олюлявайки се, излязохме на сечището, където се бе намирал старият кладенец.

Хартстоун поклати немощно глава. Направи знак с една ръка и посочи в различни посоки. *Само не тук.*

— Какво е това място? — обърна се Блицен към мен.

— Тук братът на Харт... сещаш се.

— О! — Блицен сякаш се сви под хавлиите си.

— Това е най-доброто място, момчета — настоя Джак. — Има тъничък разлом между световете на върха на камъните. Мога да...

Зад нас проехтя изстрел. Всички потръпнаха, освен Хартстоун. Нещо, което звучеше като раздразнено насекомо, профуча покрай ухото ми.

— Давай, Джак! — извиках аз.

Той отлетя до купчината. Острието му разсече въздуха и отвори процеп, водещ към пълен мрак.

— Обичам мрака — каза Блицен. — Хайде!

Двамата замъкнахме Хартстоун към старата бърлога на Пикаещия в кладенеца и скочихме в пространството между световете.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

НЕЙДЕ ОТВЪД ДЪГАТА СТАВА НЕЩО СТРАННО

Търкулнахме се надолу по стъпалата, за да се приземим в бетона. Тримата останахме на купчина, стенещи и замаяни. Бяхме се появили в аварийно стълбище, с голи тухлени стени, индустриални зелени перила, пожарогасители и светещи знаци „Изход“. Точно над нас върху най-близката метална врата бе изписано „6-и етаж“.

Потупах трескаво кръста си, но камъкът Скофнунг си седеше невредим там. Джак се бе върнал във формата си на медальон и почиваше удобно на верижката, докато цялата енергия, която бе изхабил по време на битката с никсите, не изцеди душата ми. Усетих костите си като оловни. Погледът ми се замъгли. Кой да знае, че рязането на цигулки и полицейски панталони отнема толкова усилия?

Хартстоун не беше в много по-добра форма. Той се опита да се изправи, опирайки се на перилата, но краката му сякаш не работеха. Щях да го помисля за пиян, но знаех, че не съм го виждал да пие нещо по-силно от диетична кола в Нидавелир.

Блицен свали бурката от кърпи.

— В Мидгард сме — обяви той, — бих познал тази миризма навсякъде.

На мен стълбището ми миришеше само на влажни елф, джудже и Магнус, но реших да се доверя на Блицен.

Харт се олюля, а по ризата му изби червено петно.

— Братле! — изтича до него Блиц. — Какво стана?

— Спокойно, Харт — накарах го да седне и разгледах раната. — Застрелян е. Бдителните елфически полицаи са му оставили подарък за спомен.

Блиц свали шапката на Франк Синатра и я проби с юмрук.

— Не може ли да изкараме по едно денонощие, без някой от нас да бъде ранен смъртоносно!

— Споко — казах, — само е одраскало ребрата му. Дръж го здраво.

Не е опасно. Ще те изцера — направих знак към Харт.

Опрях ръка в раната му. Топлината проникна в тялото на Хартстоун, който си пое рязко въздух, а след това започна да диша по-леко. Раната върху кожата му се затвори.

Чак когато свалих ръката си, осъзнах колко притеснен съм бил. Цялото ми тяло трепереше. Не бях опитвал да лекувам никого, откакто намушкаха Блиц. Предполагам, че ме беше страх, че няма да проработи.

— Виждаш ли? — постарях се да се усмихна уверено, макар сигурно да изглеждах така, сякаш съм прекарал инфаркт. — Всичко е наред.

Благодаря — направи знак Харт.

— Но още си по-слаб, отколкото ми харесва — добавих аз. — Ще си починем тук за минутка. Довечера трябва да се нахраниш добре, да приемаш много течности и да се напиш.

— Чу какво каза д-р Чейс — намръщи се Блиц на елфа. — И повече няма да тичаш по куршумите, ясно ли е?

Устата на Харт се изкриви в усмивка. *Не те чувам, глух съм.*

— Добър знак е, че се шегува.

Поседяхме тримата, наслаждавайки се на мига, в който не сме ранени, преследвани или ужасени.

Е, аз бях още доста ужасен, но един от трима не е лошо.

Потресът от последните трийсет часа в Алфхейм започна да се просмуква в мен. Искаше ми се да вярвам, че съм напуснал това безумно място завинаги, че повече няма да попадам на полицаи, които ги сърби спусъкът, на скъпи имоти и пронизваща очите слънчева светлина. Че няма да се срещам с господин Алдерман. Не можех обаче да забравя какво ни беше казал Андвари: че скоро ще науча каква е цената на откраднатите дарове, както и че на Хартстоун му било писано да се върне отново у дома.

Само отложи далеч по-опасна среща.

Руническият камък *отала* все още стоеше на върха на купчината камъни, където бе умрял Андирон. Имах чувството, че някой ден Хартстоун ще трябва да си върне липсващата буква от космическата азбука, все едно дали го искаше, или не.

Загледах се към Харт, докато той тупаше ризата си в опит да махне кръвта от нея. Щом накрая срещна погледа ми, изписах: *Съжалявам за баща ти.*

Той наполовина кимна, наполовина сви рамене.

— Проклятието на Фафнир — казах аз. — Може ли да попитам...?

— Вероятно трябва да изчакаме първо да си върне силите — покашля се Блицен.

Всичко е наред — направи знак Харт. Той се облегна срещу стената и се намести така, че да може да използва и двете си ръце, за да изписва знаци. — *Фафнир е бил джудже. Пръстенът на Андвари го накара да полудее. Убил баща си и взел златото му, след което пазел скровището му в една пещера. Накрая се превърнал в дракон.*

— Пръстенът може да прави това? — преглътнах аз.

— Пръстенът изважда наяве най-лошото у хората — подръпна брадата си Блицен. — Може би господин Алдерман не е чак толкова зъл. Може би ще остане просто... да кажем неприятен елф и ще спечели от тотото.

Спомних си как бащата на Харт се смееше като луд, докато риташе гостите си и танцуваше, когато никсите му нападناха тълпата. Каквото и да носеше Алдерман в себе си, съмнявах се да е мило котенце.

Надзърнах към върха на стълбите, където имаше надпис, гласящ „Достъп до покрива“.

— Трябва да намерим Сам — рекох. — Налага се да говорим с бога Хеймдал и да получим напътствия за някакво място в Йотунхейм...

— Хлапе — потрепери окото на Блицен, — мисля, че Харт има нужда от малко повече почивка, преди да се видим със Самира и да тръгнем на битка с великаните. И на мен почивката не би ми навредила.

— Ясно.

Почувствах се зле, задето съм извадил списъка със задачи. Ала имах много хора да виждам и опасни светове да посещавам. До три дни трябваше да съм открил чука на Тор. Досега бяхме намерили красив женски меч и син камък, едва не изгубихме живота си и подлудихме бащата на Хартстоун. И това — само на път.

— Искате ли да се отбиете във Валхала за през нощта? — попитах.

— Тановете не обичат смъртни да ходят на гости на великите покойници — изсумтя Блицен. — Ти върви. Аз ще отведа Харт до Нидавелир и ще го оставя да си почива там. Креватът солариум е готов.

— Но как ще стигнеш дотам?

— Както съм ти казвал и преди — сви рамене Блиц, — под Мидгард има много входиове към света на джуджетата. Вероятно един е в мазето на тази сграда. Ако ли не, просто ще намерим най-близкия канал.

Да — направи знак Харт. — Обожаваме каналите.

— Не почвай със сарказма — рече Блиц. — Хлапе, какво ще кажеш да се видим утре сутрин на старото ни място за срещи?

Не можех да не се усмихна при спомена за добрите стари времена, когато седях с Харт и Блиц, чудех се откъде ще намерим храна и дали на следващия ден няма да ни ограбят. Добрите стари времена бяха ужасни, но и много по-простички от ужасните нови времена.

— Нека да е на старото място за срещи — прегърнах и двамата.

Не желяех нито Харт, нито Блиц да си тръгват, но никой от двамата нямаше сили за повече опасности и не бях сигурен какво ще намеря на покрива. Разхлабих камъка Скофнунг от колана си и го подадох на Блиц.

— Дръж се за това и се пази.

— Ще се пазим — обеща Блиц. — И, хлапе? Благодаря.

Олюляха се надолу по стълбите, кръстосвайки ръце и подпирайки се един друг да не паднат.

— Спри да ме настъпваш — изсумтя Блиц, — да не си надебелял? Стъпвай първо с левия крак, глупави елфе. Ето.

Покатерих се до върха на стълбите. Почудих се къде ли в Мидгард се бях озовал.

Неприятният факт, свързан с пътуването през световете, е, че винаги се появяваш, където трябва, все едно дали *искаш* да си там, или не.

Четирима души, които вече познавах, стояха на покрива, без да имам представа защо. Сам и Амир спореха тихо в основата на огромен

осветен билборд. И то не кой да е билборд, осъзнах аз. Над нас се извисяваше прочутият знак на „Китго“, осемнайсетметров LED екран, който осветяваше покрива в бяло, оранжево и синьо.

В края на покрива бяха Полуродения Гундерсон и Алекс Фиеро. И двамата изглеждаха много отегчени.

Сам и Амир бяха твърде заети да спорят, за да ме забележат, но Полуродения кимна за поздрав. Нямах вид на особено изненадан.

— Какво става? — отидох аз до познатите си айнхеряр.

Алекс изрита парче чакъл по покрива.

— Всичко е просто супер. Самира искаше да доведе Амир, за да види знака на „Китго“. Нещо, свързано с дъгите... Трябваше й мъж роднина за придружител.

— И ти... — премигнах аз.

— Аз съм нейният роднина от мъжки пол — поклони ми се пресилено Алекс.

След миг на главозамайване от променената реалност осъзнах, че в момента Алекс Фиеро бе мъж. Нямах представа откъде знам, освен че *той* ми го беше казал. Облеклото му не бе специфично за даден пол. Носеше обичайните си розови маратонки, тесни зелени дънки и розова риза с дълги ръкави. Косата му, освен всичко друго, бе станала малко по-дълга, зелена, с израснали черни корени, праметната на една страна във формата на вълна.

— Местоименията, с които можеш да ме наричаш, са *той* и *него* — потвърди Алекс. — А сега, стига си зяпал.

— Не зя... — улових се да го правя и установих, че спорът би бил безсмислен. — Полуродени, а ти какво правиш тук?

Берзеркерът се ухили. Беше си облякъл тениска на „Бруинс“^[1] и носеше дънки, може би за да се слее с останалите смъртни, макар бойната брадва на гърба му да го издаваше.

— Аз придружавам придружителя, но скоро не съм си сменял пола, благодаря, че попита.

Алекс го перна, нещо, с което Малъри Кийн щеше да се гордее.

— Ох — оплака се Полуродения, — удряш силно за *аргър*.

— Какво съм ти казвал за този термин? — рече Алекс. — Аз решавам кое е мъжествено или женствено за мен. Не ме карай да те убивам отново.

— Уби ме веднъж — завъртя очи Полуродения — и дори не беше в честна битка. На обед ти го върнах.

— Все тая.

Загледах се и в двамата. Хрумна ми, че последния ден са станали приятели... ама от онзи тип приятели, които се обиждат и убиват взаимно. Типично за деветнайсетия етаж.

Алекс прокара гаротата през дупките на колана си.

— Та, Магнус, успя ли да изцериш джуджето си?

— Ами да. Ти си чул за това?

— Сам ни информира — той оформи примка с жицата и някак си успя да не си отреже пръстите.

Запитах се дали е добър знак, че Сама е споделила информацията с Алекс. Може би вече си имаха доверие. А може би Сам толкова отчаяно желаше да спре Локи, че вече не й пукаше. Искях да попитам Алекс за съня му с Локи, когато бе поискал съвсем проста услуга в апартамента му, а Алекс го бе целил с грънци. Реших, че може би сега не е моментът, особено с гаротата на Фиеро толкова близо до гърлото ми.

— Трябва да идеш при тях — Алекс посочи с брадичка към Сам и Амир. — Чакат те.

Щастливата двойка все още спореше — Сам правеше умолителни жестове с вдигнати длани, а Амир скубеше косата си, като че искаше да си изтръгне мозъка.

— Как могат да знаят, че ще съм тук — намръщих се аз на Полуродения. — Дори аз не знаех.

— Заради гарваните на Один — рече Полуродения, сякаш това бе напълно логично обяснение, — но давай, иди и ги прекъсни. И без това не стигат доникъде, а и на мен ми е скучно.

Дефиницията на Полуродения за скучно бе „в момента не убивам никого, нито гледам как убиват някого“. Следователно не изгарях от желание да го забавлявам. Въпреки това се приближих до Сам и Амир.

За радост, Сама не ме удари с брадвата си. Дори изглеждаше облекчена да ме види.

— Здравей, Магнус — знакът на „Китго“ я осветяваше и караше забрадката ѝ да изглежда като с цвят на дървесна кора. — Блицен добре ли е?

— По-добре е.

Разказах ѝ какво се бе случило, макар да ми се струваше разсеяна. Погледът ѝ се връщаше към Амир, който все още се опитваше да издърпа мозъка си.

— Та — обобщих нещата аз, — какво сте намислили?

— Сещаш се — изсмя се Амир. — Обичайното.

Горкият... звучеше така, все едно беше гадал на цяла торба с руни. Погледнах към ръцете му, за да съм сигурен, че не носи друг прокълнат пръстен.

Сам преплете пръсти пред устата си. Надявах се да не възнамерява да пилотира самолети днес, тъй като изглеждаше много изтощена.

— Магнус... Амир и аз говорим, откакто ти напусна. Доведох го тук с надеждата да му покажа доказателство.

— Доказателство за какво? — попитах аз.

— За боговете, разбира се! — разпери ръце Амир. — За Деветте свята! За това, че нашият живот е лъжа!

— Нашият живот не е лъжа, Амир — потрепна гласът на Сам. — Просто е по-сложен, отколкото си мислиш.

Той поклати глава. Косата му стърчеше като гребена на настръхнал петел.

— Сам, да ръководиш верига ресторанти е сложно. Да накараш татко, моите баба и дядо, както и твоите баба и дядо да се почувстват горди, е трудно. Да чакам две години да се ожения за теб, когато това е всичко, което искам — да, трудно е. Но това? Валкирии? Богове? Айнхер... дори не мога да произнеса думата!

Самира може би се бе изчервила. Не можех да преценя заради светлината.

— И аз искам да се омъжа за теб — гласът ѝ бе тих, но пълен с увереност. — И се опитвам да ти го покажа.

По средата на този разговор се почувствах неловко, като елф по бански. Освен това се почувствах и гузен, тъй като аз накарах Сам да бъде откровена с Амир. Бях ѝ казал, че той е достатъчно силен, за да понесе истината. Не исках да ми докажат, че греша.

Инстинктите ме караха да отстъпя и да ги оставя сами, но имах усещането, че Сам и Амир са толкова искрени един с друг само защото имат трима придружители. Никога няма да разбере днешните сгодени тийнейджъри.

— Сам — казах аз, — ако просто искаш да извадиш доказателство за нашия безумен свят, вдигни бляскавото копие. Прелети около покрива. Можеш да свършиш милион неща...

— Нито едно от които не е предвидено да бъде виждано от смъртни — каза с горчивина тя. — Това е парадокс, Магнус. Не бива да разкривам силите си пред смъртен, а ако пробвам да го направя нарочно, силите ми не идват. Казвам: „Виж, мога да летя“ — и внезапно не мога.

— В това няма никакъв смисъл — отвърнах.

— Благодаря ти — съгласи се Амир.

— Опитай ти, Магнус — тропна с крак Самира. — Покажи на Амир, че си айнхери. Скочи до върха на знака „Китго“.

Погледнах нагоре. Осемнайсет метра. Трудно, но постижимо. Ала само когато го помислих, мускулите ми омекнаха. Силите ме напуснаха. Подозирах, че ако опитам, ще се издигна едва на няколко сантиметра и ще се изложа, което несъмнено щеше да бъде изключително забавно за Полуродения и Алекс.

— Разбирам какво имаш предвид — осъзнах аз и се обърнах към Амир. — Добре, а изчезването ми с Хартстоун от самолета. Нали го видя?

— Мисля, че да — Амир изглеждаше изключително объркан. — Сам не спира да ми го повтаря, но споменът става все по-неясен. Нали бяхте на полета?

— Умът му се опитва да компенсира случилото се — въздъхна Сам. — Този на Амир е по-гъвкав от този на Бари, който ви забрави веднага щом кацнахме. И все пак...

Срещнах погледа на Сам и разбрах защо е толкова притеснена. Обяснявайки живота си на Амир, тя не просто бе честна. Тя се опитваше да промени начина, по който работеше мозъкът на гаджето ѝ. Ако успееше, можеше да промени перспективата му. Щеше да види Деветте свята като нас. Ако не успееше... в най-добрия случай Амир щеше да го забрави. Умът му щеше да мине покрай станалото, все едно никога не е било. В най-лошия случай преживяването щеше да му остави трайни белези. Можеше и никога да не се възстанови. Ала и в двата случая щеше ли да може да погледне на Самира със същите очи? Може би винаги щеше да има съмнението, че нещо не е съвсем наред.

— Добре — казах аз, — защо го доведе тук тогава?

— Защото — започна Сам, сякаш вече го бе обяснявала двайсет пъти, — най-лесното свръхестествено нещо за виждане от смъртни е мостът Биврьост. Така и така трябва да намерим Хеймдал, нали? Мислех, че ако успея да накарам Амир да види Биврьост, може да разширя перспективата му.

— Биврьост — казах аз. — Мостът дъга към Асгард.

— Да.

Погледнах към знака на „Китго“, най-големия осветен билборд в Нова Англия, който рекламираше бензин над площад „Кенмор“ вече повече от век.

— Искаш да ми кажеш...

— Това е най-светлата неподвижна точка в Бостън — каза Сам. — Мостът на дъгата *невинаги* е тук, но през по-голямата част от времето...

— Хора — прекъсна ни Амир, — нищо не трябва да ми доказвате. Просто ще... го приема на честна дума — той се изсмя нервно. — Обичам те, Сам. И ти вярвам. Може да получи нервна криза, но няма проблем. Никакъв! Хайде да идем някъде другаде!

Разбихах защо Амир иска да се махне. Бях виждал някои безумни неща — говорещи мечове, плетящи зомбита, най-богатия лаврак на света. Но дори на мен ми беше трудно да повярвам, че знакът на „Китго“ е вход към Асгард.

— Слушай сега, човек — хванах го за раменете аз.

Предположих, че най-голямото ми предимство е физическият контакт. На Самира бе забранено да го пипа, докато не се оженят, но няма нищо по-убедително от това някой приятел да те разтърси.

— Трябва да пробваш, става ли? Знам, че си мюсюлманин и не вярваш в това, че има много богове.

— Те не са богове — намеси се Сам, — а само могъщи създания.

— Все тая — отвърнах аз. — Пич, аз съм атеист. В *нищо* не вярвам. Но това чудо... то е истинско. Шантаво, но истинско.

— Не знам, Магнус — прехапа устни Амир. — Много неприятно ми става от цялата история.

— Знам, човек — виждах, че се опитва да ме чуе, но се чувствах така, все едно виках срещу него, докато той носи слушалки. — И на мен не ми е приятно. Някои от нещата, които научих...

Спрях се. Реших, че сега не е моментът, в който да му съобща за братовчедка си Анабет и гръцките богове. Не ми се щеше Амир да получи аневризъм.

— Съсредоточи се върху мен — наредих аз. — Погледни ме в очите. Можеш ли да направиш това?

По лицето му потече струйка пот. С усилието на някого, вдигнал сто килограма, той смогна да срещне погледа ми.

— Добре, сега ме чуй — казах аз. — Повтаряй след мен: ще погледнем нагоре заедно.

— Ще погледнем нагоре заедно.

— Ще видим Моста на дъгата — казах.

— Ще видим — гласът му потрепери — Моста на дъгата.

— Мозъците ни няма да избухнат.

— Няма да избухнат.

— Едно, две, три!

Погледнахме нагоре.

И... беше *там*.

Перспективата на света се промени. Гледахме към знака на „Китго“ под ъгъл от четирийсет и пет градуса вместо перпендикулярно. От върха на знака към небето се издигаха пламтящи светове.

— Амир — казах аз, — виждаш ли това?

— Не вярвам на очите си — промърмори той с тон, който даваше да се разбере, че го е зърнал.

— Слава на Аллах! — каза Сам и се усмихна по-широко, отколкото бях забелязвал да го прави досега. — Всевишният и всемилостив...

Тогава от небесата проехтя писклив глас, който не прозвуча никак божествено.

— ХАЙДЕ, ЮНАЦИ! КАЧВАЙТЕ СЕ!

---

[1] Професионален отбор по хоккей на лед от Бостън. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ХЕЙМДАЛ СИ ПРАВИ СЕЛФИ БУКВАЛНО С ВСИЧКИ

Амир едва не подскочи като айнхери. Щеше да се издигне на осемнайсет метра, ако не го държах.

— Какво беше това? — попита той.

— Чу ли го? — засия Самира. — Това е страхотно! Иначе — нищо, просто Хеймдал ни кани горе.

— Горе? — отдалечи се Амир от знака на „Китго“. — И кое му е страхотното?

Полуродения и Алекс се приближиха бавно към нас.

— Ти да видиш — Алекс не звучеше особено впечатлен от космическия мост, издигащ се в небето. — Това безопасно ли е?

— Вероятно — килна глава Полуродения, — щом Хеймдал ги е поканил. Иначе ще станат на пепел веднага щом стъпят на дъгата.

— Какво? — извика Амир.

— Няма да станем на пепел — Самира изглежда кръвнишки Полуродения. — Всичко ще е наред.

— Навит съм — обяви Алекс. — Двамата луди-млади имате нужда от придружители, за да не свършите нещо безотговорно.

— *Безотговорно!* — покачи се гласът на Амир с още една октава. — Като това да се катерим по небето върху горяща дъга?

— Всичко е наред, човек — рекох аз, макар да осъзнавах, че моето определение за това какво е *наред*, е станало много гъвкаво през последните няколко месеца.

— Вие се забавлявайте — кръстоса ръце Полуродения. — Аз оставам тук.

— Защо? — попита Алекс. — Да не те хвана шубето?

Берзеркерът се изсмя.

— Имал съм честта да срещна Хеймдал и преди. Но един път ми стига.

Това не ми хареса.

— Защо? Какво му има?

— Ще узнаете — ухили се Полуродения. — Ще се видим във Валхала. Забавлявайте се в *междупространството*!

— Амир, нямам търпение да ти го покажа — ухили се Сам. — Идвай!

Тя мина през знака на „Китго“ и се изпари в прилив на многоцветна светлина.

— Сам! — изкрещя Амир.

— Това е супер — рече Алекс, скокна и също изчезна.

— Добре са — стиснах аз рамото на Амир. — Дръж се, братле. Сега трябва да ти се отплатя за фалафелите, с които ме гощаваше, докато бях бездомен. Ще мога да ти покажа Деветте свята!

Амир си пое дълбоко въздух. Не припадна, което доказва силата му. Нито се сви на топка. Дори не заплака. И трите са нормални, естествени реакции, когато разбереш, че на небето има пискливи създания, които биха те поканили на дъгата си.

— Магнус? — каза той.

— Да?

— Напомни ми повече никога да не те черпя с фалафели.

И двамата стъпихме в оранжевото сияние.

Няма какво толкова да ни гледате. Четирима тийнейджъри, скитащи се по ядрена дъга.

Обкръжи ни ярка светлина, ослепителна и изгаряща. Вместо да стъпваме върху хлъзгава или твърда повърхност, чувството беше, че газим в пшеница до коленете, но тя е направена от могъща радиоактивна светлина.

Някак бях изгубил тъмните си очила в Алфхейм. Съмнявах се обаче, че щяха да ми помогнат. Светлината беше ярка, но по различен начин. Цветовете караха очите ми да пулсират като сърца близнаци. Горещината сякаш се завъртя на милиметър от кожата ми. Под краката ни мостът глухо бучеше, сякаш пускаха звука от експлозия на запис. Предположих, че Полуродения Гундерсон е прав — без благословията на Хеймдал щяхме да се изпарим в мига, в който стъпехме на Бивърост.

Зад нас Бостън се превърна в смътно петно. Небето причерня и се изпълни със звезди. Напомни ми на времената, когато с мама

нощувахме на открито. От спомена в гърлото ми се образува буца. Припомних си уханието на лагерния огън и печените сладки. С мама си разказвахме истории, измисляхме нови съзвездия, като Блясък и Коала, и се смеехме, докато ни заболяха стомасите.

Вървахме твърде дълго, ето защо се запитах дали в другия край на дъгата има нещо. Забравете за златото и леприконите, забравете и за Асгард. Може би това бе някаква шега. Хеймдал можеше да накара Биврьост да изчезне и да ни остави в нищото. ПРАВ СИ, щеше да каже пискливият му гласец. НИЕ НЕ СЪЩЕСТВУВАМЕ.

Постепенно мракът стана сив. От хоризонта се издигна друг град — с блестящи стени, златни порти, а зад тях — куполи и кули. Дворците на боговете. Зървал бях Асгард само веднъж, и то отвън, през прозорец от Валхала. Отдалеч бе още по-впечатляващ. Представих си как нападам моста с армия великани нашественици, и бях сигурен, че ще изгубя надежда, когато видя огромната крепост.

А на моста пред нас, разкрачил крака, стоеше снажен воин с грамаден меч.

Бях си представял бога учтив, но хладен, като холивудска звезда. Затова истинският Хеймдал ме разочарова. Той носеше раздута платнена туника и вълнени панталони. Целият бе в бежово и затова отразяваше цветовете на Биврьост. Разбрах, че това е камуфлаж, идеалният начин да се слееш с дъгата. Косата му беше светлоруса и къдрава като руното на овен. Ухиленото му лице бе потъмняло от тен, което вероятно беше резултат от това, че киснеше на радиоактивния си мост от хиляди години. Надявах се да не възнамерява да си има дечица.

В общи линии изглеждаше като смотльото, до когото не искаш да седиш в училищния автобус, но като се изключат две неща — оголеният меч, който бе почти толкова висок, колкото него, и огромният извит овнешки рог, който носеше през лявото си рамо. Рогът и мечът изглеждаха внушителни, макар да бяха толкова големи, че се удрияха един в друг. Имах чувството, че ако Хеймдал те убие, ще е само защото е станал непохватен и се е подхлъзнал.

Щом приближихме, той развълнувано ни махна, като накара меча и рога да се цапардосат един в друг — *трак, прас, трак, прас*.

— Какво става, юнаци?

Четиримата спряхме, а Сам се поклони.

— Господарю Хеймдал.

Алекс я погледна, все едно искаше да попита: *господарю?*

Амир ощипа носа си до мен.

— Не вярвам на очите си.

Хеймдал повдигна рунтави вежди. Ирисите му бяха като от чист алабастр.

— И какво виждат те? — той се взря през нас към бездната. — Имаш предвид юнака в Синсинати с пушката? Не, той е добре, просто отива до стрелбището. Или огнения великан в Муспелхейм. Той наистина идва насам, но... чакай! Спъна се! Невероятно. Трябваше да заснема това.

Помъчих се да последвам погледа на Хеймдал, но не зърнах нищо друго, освен празно пространство и звезди.

— Какво...

— Имам зорко око — обясни богът. — Виждам всичко в Деветте свята. И слуха ми си го бива. Чувах ви как спорите на покрива, чак оттук. Затова реших да ви пусна дъгата.

— Вие сте ни чули как спорим? — преглътна Самира.

— Целия разговор — усмихна се Хеймдал. — Двамата сте много сладки. Всъщност бих искал да си направя селфи с вас, преди да започнем да говорим по работа.

— Тъъ... — каза Амир.

— Страхотно! — Хеймдал намести меча и рога си.

— Имате ли нужда от помощ? — попитах аз.

— Не, не, оправих се.

Алекс Фиеро се промъкна до мен.

— А и така не би било забавно.

— Мога да те чуя, Алекс — предупреди богът. — Чувам как царевицата расте на осемстотин километра оттук. Чувам как ледените великани се оригват в замъците на Йотунхейм. И *определено* мога да чуя теб. Но не бой се, правя си селфита по всяко време. Хайде сега да видим.

Той започна да човърка по огромния овнешки рог, като че търсеше бутон. Междувременно мечът му стоеше под притеснителен ъгъл в извивката на ръката му, а дългото почти два метра острие сочеше към нас. Запитах се какво ли би помислил Джак за този меч.

Дали и той беше момиче, или пък професионален нападател по американски футбол. А може би и двете?!

— Аха! — Хеймдал явно намери правилния бутон. Рогът му се сви до размерите на най-огромния смартфон, който бях виждал. Екранът му беше с обема на голяма пица, а кутията беше от лъскавия овнешки рог.

— Рогът ти е телефон? — попита Амир.

— Мисля, че технически погледнато, е фаблет — каза Хеймдал. — Но да, това е Гялар, рогът и фаблетът на гибелта! Веднъж надуя ли това бебче, боговете ще узнаят, че в Асгард става нещо лошо, и ще дойдат тичешком дотук. Надуя ли го *два* пъти, значи е време за Рагнарок, бейби!

Изглеждаше много доволен от идеята, че можеше да даде сигнал за началото на финалната битка, която щеше да унищожи всичките Девет свята.

— Но през повечето време правя снимки, пиша съобщения. Такива работи.

— Това въобще не е страшно — заяви Алекс.

— Бъркаш се! — засмя се Хеймдал. — Веднъж набрах по грешка апокалипсиса. Голям срам! Трябваше да пиша SMS-и на всички от указателя ми, че тревогата е *фалшива*. Много богове все пак дотърчаха. Направих GIF как тичат по Биврьост и разбират, че битка няма да има. Израженията им бяха безценни.

Амир премигна няколко пъти — може би защото Хеймдал плюеше, докато говори.

— Вие контролирате Деня на Страшния съд. Вие наистина сте...

— Ас? — каза Хеймдал. — Да, един от синовете на Один! Но между нас казано, Амир, мисля, че Самира е права.

Той се приведе така, че хората по царевичните ниви на петстотин километра оттук да не могат да го чуят.

— За да съм честен, и аз не разсъждавам за нас като за *богове*. Ако трябва да бъда съвсем откровен, като видиш Тор, напълно отрязал се от пиене на пода, или как Один по хавлия креци на Фриг, понеже е използвала пастата му за зъби... трудно е да зърна нещо божествено в семейството си. Както майките ми обичаха да казват...

— *Майките*? В множествено число? — удиви се Амир.

— Да. Родиха ме девет майки.

— Но как?

— Не питай. Това е голяма мъка за Деня на майката. Девет различни обаждания. Девет отделни букета. Когато бях малък и се опитвах да направя девет закуски за леглото... човек! Разбираш за какво ти приказвам.

Той застана между Сам и Амир, които бяха смаяни да съзрат ухиленото лице на бога помежду си. Хеймдал вдигна фаблета, но ръката му не беше достатъчно дълга.

— Сигурен ли сте, че не искате... — покашлях се аз.

— Не, не! Никой не може да държи могъщия Гялар, освен мен! Но всичко е наред! Само секунда, юнаци!

Хеймдал отстъпи назад и зачовърка отново по телефона и меча си, като пробва да ги съедини в едно цяло. След няколко странни маневри (и вероятни погрешни обаждания за апокалипсиса) той вдигна триумфално меча. Фаблетът сега бе закачен за върха му.

— Та-даам! Най-великото ми изобретение!

— Вие сте измислили селфи стика? — попита Алекс. — Чудех се чия е идеята.

— Това е селфи меч! — Хеймдал пак навря лице между Сам и Амир. — Кажете дъга!

Гялар проблесна. Последва още моткане, докато Хеймдал свали телефона си от върха на меча и разгледа картинката.

— Съвършено!

Сетне гордо ни показва снимката, все едно не сме били на същото място преди три секунди.

— Някой казвал ли ви е, че сте луд? — попита Алекс.

— Не, но са ми казвали, че съм забавен! — отвърна Хеймдал. — Хайде сега да проверим другите снимки!

Събра и четирима ни около фаблета и започна да разглежда снимките, макар аз да бях доста разсеян от това, че Хеймдал мирише на мокра овца.

Показа ни величествена снимка на Тадж Махал с лицето на Хеймдал, грейнало на преден план. После — столовата на Валхала, неясна и осветена, с огромния му нос на фокус. След това как президентът на Щатите изнася реч, а Хеймдал се плези зад него.

Картинки от всичките Девет свята. Всичките с Хеймдал на тях.

— Това е то постоянството — казах аз.

— На тази снимка не ми харесва с каква риза съм се облякъл — показва ни снимка как елфическата полиция бие хулдер с палки. Хеймдал се бе ухилил отпред със синя риза на ивици. — Но тук някъде имам чудесна снимка на Асгард, където правя гневна физиономия и се преструвам, че ще изям замъка на Один!

— Хеймдал — прекъсна го Самира, — това е наистина интересно, но се надявахме да ни помогнеш.

— Хммм? Искаш снимка с петима ни! Може би с Асгард за фон? Дадено!

— Всъщност — каза Сам — търсим чука на Тор.

Алабастровият поглед на Хеймдал помръкна.

— Не отново. *Казах* на Тор, че не мога да го видя. Звъни ми всеки ден, праща ми SMS-и, както и нежелани снимки на козите си. „Гледай по-внимателно! По-внимателно!“ Но ви казвам, няма го *никъде*! Проверете сами!

Той превъртя още няколко снимки.

— Никакъв чук. Никъде. Ето ме мен с Бионсе, но от чука няма и следа. Хмм, вероятно трябва да направя тази като профилна снимка.

— Знаеш ли какво? — протегна се Алекс. — Само ще си легна тук и няма да убивам никой, който ме дразни, става ли?

Той се излегна по гръб върху Биврьост, протегна ръце и мързеливо помахаше към светлината, като образува ъгли по дъгата.

— Аха — отвърнах аз. — Хеймдал, знам, че е досадно, но може ли да погледнеш отново заради нас. Мислим, че Мьолнир е скрит под земята, така че...

— Това обяснява всичко! Мога да виждам през здрав камък най-много на километър-два. Ако е на по-дълбоко...

— На по-дълбоко е — намеси се Самира. — Но знаем кой го е взел. Великан на име Трим.

— Трим! — Хеймдал изглеждаше обиден, сякаш това беше някой, с когото никога не би си направил селфи. — Това отвратително, грозно...

— Той иска да се ожени за Сам — оплака се Амир.

— Но няма — отвърна Сам.

— Вижте сега — опря се Хеймдал на мечата си. — Ето какъв е проблемът. Мога да ви кажа къде е Трим, ала той не е толкова тъп, че да държи чука в крепостта си.

— Знаем.

Предположих, че бяхме към края на капацитета на Хеймдал за възприемане на повече информация, но му разказахме за пъкления сватбен план на Локи, за меча и камъка Скофнунг, за крайния срок, който настъпваше след още три дни, за убиеца на козли, който можеше да е на наша страна, но може и да не беше, както и това, че тъкмо той ни бе накарал да намерим Хеймдал и да попитаме за нови посоки. От време на време споменавах думата „селфи“, за да задържа интереса на бога.

— Хммм — каза Хеймдал, — в такъв случай с удоволствие ще претърся Деветте свята, за да намеря този убиец на козли. Нека само отново наглася меча за селфита.

— А защо просто не погледнете през телефона? — предложи Амир.

Хеймдал се взря в смъртния ни приятел. Амир бе изрекъл това, което всички си мислехме. Това беше смело като за първо излизане в нордическия космос, но се опасявах, че Хеймдал може да използва меча си не за друго селфи.

За щастие, той само потупа Амир по рамото.

— Не се безпокой, Амир. Знам, че си объркан за Деветте свята и за какво ли още не. Но се боя, че в думите ти няма никакъв смисъл.

— Моля ви, Хеймдал — каза Сам, — знам, че ви звучи странно, но ако погледнете направо към Деветте свята, може и да придобиете свежа перспектива.

Богът не изглеждаше особено убеден.

— Може би има друг начин да намеря вашия убиец на козли. Може би ако надуя Гялар и извикам боговете тук. Бихме могли да ги питаме дали не са видели...

— Не! — извикахме едновременно.

Алекс малко закъсня, тъй като все още лежеше и си играеше със светлината. Вероятно той можеше да добави няколко по-цветисти израза към нашето „не“.

— Хм — намръщи се Хеймдал. — Това е необичайно. Но не искам някакъв грозен великан да раздели сладка двойка като вас.

Хеймдал размаха пръст между мен и Сам.

— Те са двойката — поправих го и посочих Амир.

Алекс изсумтя от дъгата.

— Разбира се — каза Хеймдал. — Съжалявам. Всички вие изглеждате различни, когато не ви снимам. Може би сте прави за новата перспектива. Нека видим какво може да се намери из Деветте свята.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ГОДЗИЛА МИ ИЗПРАЩА ВАЖНО СЪОБЩЕНИЕ

Хеймдал остана загледан в далечината и веднага отстъпи назад.

— Девет свети мои майки!

— Какво има? — изправи се Алекс Фиеро, внезапно заинтересуван.

— Хмм — бузите на Хеймдал придобиваха същия овчи цвят като косата му. — Великани. Много. Те... изглежда, че маршируват по границите на Мидгард!

Запитах се какви ли други заплахи е пропуснал Хеймдал, докато се е снимал с президента. С този тип и с губещия чука си Тор не бе изненада, че сигурността на Асгард зависи от неподготвени хора с минимално обучение като... ами... като нас.

— Знаем за великаните, господарю Хеймдал — опита се да запази гласа си спокоен Сам. — Те подозират, че чукът на Тор липсва. Ако не смогнем да си го върнем скоро...

— Да — облиза устни Хеймдал, — предположих, че ще кажеш нещо такова. — Той опря шепа в ухото си и се заслуша. — Говорят за... сватба. Сватбата на Трим. Един от генералите на великаните... сумти, защото трябва да изчакаят края й, преди да могат да нападнат. Трим очевидно им е обещал добри новини след церемонията, нещо, което да улесни нашествието.

— Съюз с Локи — предположих аз, макар нещо да не ми се връзваше. Трябваше да има и повече.

— Освен това... — продължи Хеймдал — Трим е казал, че... да, силите му няма да се присъединят към нашествието преди края на сватбата. Предупредил е останалите армии, че ще е грубо да започнат войната без него. Не допускам, че великаните ги е страх от Трим, но от това, което чувам, изпитват ужас от сестра му.

Спомних си за съня ми и за грубия глас на великанката, която бе свалила буркана с мен от тезгяха.

— Хеймдал — попитах аз, — можеш ли да видиш Трим? Какво прави той?

Богът се втренчи още по-навътре в бездната.

— Да, виждам го, макар и да е малко далеч в полезрението ми, под километър и половина скала е. Седи в отвратителната си крепост. Защо му е да живее в пещера, украсена като бар, нямам представа. Толкова е грозен! Съжалявам жената, която ще се омъжи за него.

— Страхотно — промърмори Сам. — И какво прави?

— Пие — отвърна Хеймдал. — Сега се оригва. Сега пак пие. Сестра му Тринга... о, гласът ѝ е като гребло, стържещо по лед! Тя го хока, задето е толкова тъп. Нещо за това, че сватбата е глупава идея и трябва да убият булката веднага щом пристигне!

Хеймдал се спря. Вероятно си спомни, че Самаира е нещастното момиче, за което говори.

— Аз... такавата... съжалявам. Но както си и мислех, от чука няма и следа. Това не е изненадващо. Земните великани, те могат да заравят неща...

— Нека отгатна — рекох. — Под земята.

— Точно така! — Хеймдал изглеждаше впечатлен от познанията ми за земните великани. — Могат да намират тези предмети, като ги призоват в ръката си. Предполагам, че Трим ще изчака края на сватбата. Веднъж щом си вземе булката и зестрата, ще призове чука... ако реши да спази своята част от уговорката, разбира се.

Амир изглеждаше по-зле, отколкото се чувствах аз на борда на „Чесна“.

— Сам, не можеш да сториш това! Прекалено опасно е!

— Няма — сви юмруци тя, — господарю Хеймдал, вие сте пазител на свещеното брачно ложе, нали? Старите легенди разказват, че сте пътували сред хората и сте съветвали двойките, благославяйки децата им, като с това сте създали различните прослойки в обществото на викингите!

— Така ли съм правел? — Хеймдал погледна към телефона си, сякаш възнамеряваше да провери дали тази информация е вярна. — Искам да кажа, да, така правех, разбира се!

— Чуйте тогава свещената ми клетва — каза Сам. — Кълна се в Биврьост и всичките Девет свята, че никога няма да се омъжа за никой друг, освен за този мъж, Амир Фадлан.

(За щастие, посочи в правилната посока и не ме забърка. Иначе щеше да стане много неловко.)

— Няма дори да се *преструвам*, че ще се омъжвам за оня великан Трим. Това просто няма да стане!

— Ъъ — замръзна Алекс Фиеро и се нацупи. — Сам?

Предположих, че Алекс мисли същото, което и аз — че ако Локи може да контролира действията на Сам, може и да не успее да опази клетвата си. Сам изгледа предупредително Алекс и той изненадващо млъкна.

— Дадох клетва — обяви Сам. — И ще я спазя. Ще се омъжа за Амир Фадлан така, както ме учат Коранът и Пророкът Мохамед. Иншаллах!

Запитах се дали мостът Биврьост може да се разпадне под тежката мюсюлманска клетва, която Сам даде, но нищо не изглеждаше по-различно, освен Амир, който зяпаше така, сякаш са го ударили с фаблет между очите.

— Иншаллах — заекна той.

— Това е толкова мило — подсмръкна Хеймдал. Сълза, бяла като мъзга, падна по бузата му. — Дано се справите, лудаци. Наистина ви стискам палци. Бих искал...

Той килна глава, заслушан в мърморенето на вселената.

— Не, не съм канен на сватбата ти с Трим. Проклятие!

Сам погледна към мен, все едно искаше да ме попита: *Въобразих ли си последните две минути?*

— Господарю Хеймдал, имате предвид брака, на който се заклех, че няма да присъствам?

— Да — потвърди той. — Сигурен съм, че ще е хубаво, но бъдещата ти зълва Тринга не спира да дудне, че няма да допускат нито аси, нито вани. Явно имат първокласна охрана срещу богове.

— Не искат Тор да се появи — предположи Алекс. — И да си върне чука.

— В това има смисъл — Хеймдал остана загледан в хоризонта, — но тази подземна крепост... сега виждам как работи. Има само един вход, а тунелът след него не спира да се мести. Всеки ден е на

различно място. Понякога се показва зад водопад или пък в пещера на Мидгард, или под коренищата на някое дърво. Дори ако Тор се опита да планира атака, няма да знае откъде да започне. Не виждам как може да организирате засада, в която да си върнете чука.

Той се намръщи.

— Трим и Тринга продължават да обсъждат списъка с гости. Поканени са само роднини, великани и... кой е Рандолф?

Почувствах се така, сякаш някой бе пуснал термостата на Биврьост. Усетих сърбеж по лицето си, все едно по бузата ми се появяваше белег във формата на длан.

— Вуйчо ми — отвърнах. — Виждате ли го?

— Не и в Йотунхейм — поклати глава Хеймдал, — но Трим и Тринга много се дразнят, че е поканен. Трим казва, че е по настояване на Локи. Тринга го цели с бутилки — той направи гримаса. — Съжалявам, трябваше да отклоня поглед. Без камерата всичко изглежда като на 3D!

— Магнус — погледна ме загрижено Амир. — Имаш вуйчо, който е замесен във всичко това!

Не ми се щеше да навлизам в подробности. Сцената от могилата на зомбитата не спираше да се повтаря в ума ми — как Рандолф плаче, докато забива меча Скофнунг в корема на Блицен.

За щастие, Алекс смени темата.

— Хей, господарю на селфитата — попита той, — ами убиецът на козли? Той ни трябва сега.

— А, да — Хеймдал вдигна острието на меча над очите си като визьор и едва не ме обезглави. — Каза, че е в черно, с метален шлем и забрало като озъбен вълк?

— Същият — отвърнах.

— Не го виждам, ала има нещо странно. Казах, че без камера... не съм сигурен как да ви опиша това — той вдигна фаблета си и направи снимка. — Това на какво ви прилича?

Трудно ми беше да преценя мащаба, тъй като снимката бе направена в *междупространствието*, но на върха на скала имаше огромен склад. По покрива бяха наредени лъскави неоновы надписи, които привличаха окото почти като знака на „Китго“ — утгард лейнс.

Зад това се издигаше още по-непотопяем и страховит надуваем Годзила^[1], какъвто може да се види по рекламите за разпродажба на

стари автомобили. В предните си лапи Годзила държеше картонен надпис, на който пишеше:

к'во стаа, магнус?

ела да се видим!

имама инфо за тебе. доведи и аверчетата!

само тук може да разберете как да биете трим и да играете на боулинг!

големият шеф те чака!

Изругах на нордически и се изкуших да изхвърля Фаблета на гибелта от моста Биврьост.

— Големият шеф — казах. — Трябваше да се сетя.

— Това не е на добре — промърмори Сам. — Той ти каза, че някой ден ще ти потрябва помощта му. Но ако *той* е единствената ни надежда, яко сме загазили.

— Защо? — попита Амир. — Кой е този Голям шеф, който си общува с надуваеми годзили?

— Знам го кой е! — рече ведро Хеймдал. — Най-опасният и най-могъщ магъосник на великаните! Истинското му име е Утгард-Локи!

---

[1] Годзила е могъщо създание от японска поредица филми. Прилича на огромен тиранозавър. Наричан е „Кралят на чудовищата“. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ПОЧИВКА ЗА ФАЛАФЕЛ? ДА, БЛАГОДАРЯ!

Още един професионален съвет от викинг — ако Хеймдал предложи да ви остави някъде, откажете!

Идеята на Хеймдал беше да ни върне на Мидгард, като накара Биврьост да се разпадне под краката ни и да ни спусне в безкрая.

Веднага щом спряхме да пищим (а може би съм пищял само аз, моля, не ме съдете), се намерихме на ъгъла на улиците „Чарлз“ и „Бойлстън“, пред статуята на Едгар Алън По. По това време сърцето ми определено биеше издайнически. Пулсът ми беше толкова забързан, че щяхте да го чуете и зад тухлена стена.^[1]

Всички бяхме изтощени, но също така гладни и изпълнени с адреналин от дъгата. Най-важното обаче беше, че се намирахме едва на блок разстояние от столовата на „Транспортейшън Билдинг“, където семейство Фадлан имаха ресторант.

— Знаеш ли — размърда пръсти Амир, за да провери дали всичките са на мястото си, — мога да ви направя вечеря.

— Няма нужда, човек — казах аз, което бе благородно, като се имаше предвид фактът колко обичах семейната им рецепта за фалафели. (Знам, че ме бе помолил да му напомням да не ми дава повече фалафели, но реших да интерпретирам това му желание като временен пристъп.)

— Не — поклати глава Амир, — искам да ви почерпя.

Разбирах какво се опитваше да каже. Светът му се бе разпаднал. Имаше нужда да направи нещо познато, за да успокои нервите си. Щом копнееше за спокойствието на мазната пържена леблебия, кой бях аз, че да споря?

„Транспортейшън Билдинг“ бе затворена за тази вечер, но Амир имаше ключове. Пусна ни вътре, отвори „Фалафелите на Фадлан“ и подготви кухнята, за да ни направи късна вечеря/ранна закуска на мечтите.

В същото време с Алекс и Сам седяхме на маса в потъмнялата столова и слушахме как дрънченето на съдове отеква в обширното пространство като писъците на металически птици.

Сам изглеждаше замаяна. Събори една солница и изписа букви в белите зрънца. Не можах да различа дали са нордически, или арабски.

Алекс изрита розовите си маратонки към съседния стол и размърда палци. Пъстрите му очи огледаха стаята.

— Та този великан магьосник...

— Утгард-Локи — казах аз.

Много хора в нордическия космос ме бяха предупреждавали, че имената имат сила. Не трябваше да ги произнасяш, освен в случай на крайна необходимост. Но аз обичах да ги нося и използвам като евтина конфекция. Така намалявах силата им.

— Не ми е любимият великан — огледах пода, за да съм сигурен, че наблизо няма говорещи гълъби. — Преди няколко месеца той се показва право пред мен и ме принуди да му дам фалафелите си. След това се превърна в орел и ме пренесе през покривите на Бостън.

— И сега иска да отидеш при игрището му за боулинг — потропа с пръсти Амир върху масата.

— Знаеш ли кое е шантавото? Това е най-малко безумното нещо, случило ми се през последната седмица.

— Защо му викат Локи? — изсумтя Алекс и погледна към Сам.
— Да не ни е някакъв роднина?

— Името му означава Локи от Външните земи — поклати глава Сам. — Няма връзка с... татко.

От следобеда на Алдермановата катастрофа насам думата „татко“ не бе предизвиквала такива негативни чувства в разговор. Когато погледнах Алекс и Сам, не можех да си представя по-различни хора. Но и двамата носеха едно и също изражение — горчиво примирение, че имат един и същи баща, бога на измамата.

— От друга страна — казах аз, — Утгард-Локи не ми се видя голям фен на другия Локи. Трудно ми е да си представя как двамата работят заедно.

— И двамата са великани — напомни ми Алекс.

— Великаните се карат помежду си точно като хората — каза Сам, — а и ако съдя по наученото от Хеймдал, няма да е лесно да си върнем чука от Трим. Трябва ни всичката информация, която можем да

намерим. Утгард-Локи е коварен. Може би точно той ни трябва, за да развалим плановете на баща ни.

— Борим един Локи с друг — казах аз.

Алекс прокара ръка през яркозелената си коса.

— Не ми пука колко хитър и умен е твойт приятел великан. Накрая ще трябва да идем на сватбата и да вземем чука. Това означава, че ще се наложи лично да се изправим срещу Локи.

— Ние ли? — попитах аз.

— Очевидно е, че идвам с вас — отвърна Алекс.

Спомних си съня ми за Локи, който се бе явил в стаята на Алекс.

Това е съвсем проста молба...

Две деца на Локи на сватбата, всяко от които можеше да бъде контролирано от прищевките му... това не влизаше в определението ми за щастлива среща.

Самира изписа нещо в солта.

— Алекс, не мога да те моля да идваш.

— Ти не ме молиш, аз ти казвам — отвърна Алекс. — Ти ме отведе в задгробния живот. Това е шансът ми да направя така, че това да си струва. Знаеш какво трябва да сторим.

— Все още не мисля, че идеята е добра — поклати глава Сам.

— Наистина ли сме роднини? — вдигна ръце във въздуха Алекс. — Къде е приключенският ти дух? Разбира се, че идеята не е добра, но това е единственият начин.

— Каква идея? — попитах. — Какъв начин?

Очевидно бях пропуснал някакъв разговор между тях, но никой от двамата не изглеждаше нетърпелив да запълни празнините в съзнанието ми.

Точно тогава Амир се появи с храната. Донесе чиния с топъл агнешки кебап, долма, фалафели, кибе и други райски наслади. Така си спомних за приоритетите си.

— Ти си могъщ човек, сър — казах аз.

Той почти се усмихна и понечи да седне до Сам, но Алекс щракна с пръсти.

— Не става, любовнико. Придружителят казва „не“.

Амир изглеждаше покрусен и се настани между Алекс и мен.

Събрахме се, за да му направим място. (Всъщност главно аз се сбутах.)

Амир отхапа от края на триъгълната си питка.

— Звучи невъзможно, но храната има същия вкус. Картофките стават при същата температура. Ключовете ми отварят същите ключалки. Но въпреки това цялата вселена се е променила.

— Не всичко се е променило — обеща Сам.

Изречението на Амир беше замечтано, все едно си спомняше нещо от детството, което никога нямаше да се върне.

— Оценявам това, което каза, Сам — рече той, — и разбирам какво искаше да намекнеш за нордическите божества. Те не са истински богове. Всеки, който може да си прави толкова селфита с меч и овчи рог... — той поклати глава. — Аллах може да има деветдесет и девет имена, но Хеймдал не е сред тях.

— Този тип ми харесва — ухили се Алекс.

Амир премигна, очевидно несигурен дали трябва да приеме това като комплимент.

— Какво сега? Какво по-шантаво може да има от пътуване през Бивърост?

— Довечера трябва да обясня на Джид и Биби защо закъснях толкова — усмихна се едва-едва Сам.

— Ще им покажеш ли Деветте свята както на мен? — попита Амир.

— Не може — отвърна Алекс, — твърде възрастни са. Умовете им не са толкова гъвкави.

— Хей — казах аз, — няма нужда да бъдеш груб.

— Просто съм прям — отхапа парче агнешко Алекс. — Колкото си по-възрастен, толкова по-трудно е да приемеш факта, че светът около теб не е онова, за което си го мислил. Цяло чудо е, че Амир успя да види през мъглата и измамата, без да полудее.

Той остана загледан в мен миг по-дълго от необходимото.

— Да — промърмори Амир. — Какъв късмет, че не полудях.

— Алекс е прав — додаде Сам. — Когато говорих с баба и дядо тази сутрин, разговорът, който бяха водили с Локи, вече избледняваше от спомените им. Знаеха, че трябва да са ми ядосани. Помнеха как сме спорили с теб... Но детайлите...

Тя направи знак *нуф* с върха на пръстите си.

— Татко е същият — потърка брадичка Амир. — Само попита дали двамата с теб сме се разбрали. Подозирам... може ли да им кажем

нещо за това къде сме били тази нощ? Някакво обикновено извинение. Ще го приемат по-добре от *истината*.

— Да не ти хрумна нещо мръсно, любовнико?! — сръчка го Алекс. — Аз все още съм придружител.

— Не! Искях да кажа... аз никога...

— Спокойно, бе — каза Алекс. — Закачам се.

— Ах! — Амир не изглеждаше спокоен. — А след тази нощ? После какво?

— После отиваме в Йотунхейм — каза Сам. — Имаме великан, когото да разпитаме.

— Ще пътувате до друг свят? — Амир поклати смаяно глава. — Знаеш ли, когато уредих тези уроци по летене с Бари, помислих, че разширявам хоризонта ти — той се изсмя безрадостно. — Колко глупаво от моя страна.

— Амир, най-прекрасният подарък...

— Всичко е наред, не се оплаквам. Просто... — въздъхна той. — Какво мога да сторя, за да ти помогна?

Сам постави ръката си върху масата, а пръстите ѝ бяха протегнати към Амир, като че се опитваше да хване неговите във въздуха.

— Просто ми имай доверие. Вярвай в това, което обещах.

— Вярвам — рече той, — но трябва да има още нещо. Сега, когато видях всичко...

Той размаха пластмасова виличка към тавана.

— Искам да те подкрепя.

— Подкрепяш ме — каза Сам. — Зърна ме като валкирия и не избяга с писъци. Сам не *знаеш* колко ми помогна с това. Моля те, просто се пази, докато се върнем. Бъди моята котва.

— С удоволствие. Макар да...

Той се ухили толкова широко, че заприлича на Хеймдал.

— Всъщност не съм те *виждал* като валкирия. Мислиш ли, че...

Сам се изправи на крака.

— Алекс, Магнус, ще се видим на сутринта.

— Статуята в парка — казах аз. — Среца там.

Тя кимна.

— Амир, след два дни всичко това ще е приключило, обещавам.

Тя се издигна във въздуха и изчезна в златист отблясък.

Пластмасовата виличка падна от ръката на Амир.

— Вярно е — каза той, — не мога да повярвам.

— Стана късно — ухили се Алекс. — Но, Амир, приятелю, има още нещо, с което можеш да ни помогнеш.

— Разбира се, каквото поискате.

— Може ли пликче за останалите фалафели?

---

[1] Игра на автора със заглавието на разказа „Издайническото сърце“ на Едгар Алън По. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ПОСЕЩАВАМЕ ЛЮБИМИЯ МИ МАВЗОЛЕЙ

На следващата сутрин се събудих в собственото си легло във Валхала. Не бях освежен и определено не бях готов да тръгвам. Натъпках една раница с припаси за къмпинг и каквото беше останало от фалафелите. По коридора се срещнах с Ти Джей, който ми подаде меча Скофнунг и обеща да остане на пост, в случай че ми трябват подкрепления или съдействие за атаката срещу вражеските укрепления. После се срещнах в коридора с Алекс Фиеро и се отправихме към Мидгард.

Алекс се съгласи да направи една спирка с мен, преди да се видим с останалите. Не че *исках*, но се чувствах длъжен да нахлуя в имението на Рандолф в Бек Бей и да проверя какво прави моят вуйчо — предател и убиец.

Нали затова са роднините?!

Не бях сигурен какво щях да сторя, ако го откриех. Може би щях да намеря начин да го освободя от хватката на Локи. Може би щях да го шибна с торба кибе, макар че така щях да похабя хубавото кибе.

За щастие на Рандолф и на остатъците ми от вечеря, той не беше вкъщи. Както бе обичайно, разбих задната врата — Рандолф не си беше взел по-добри ключалки, — а после с Алекс се разходихме из имението и откраднахме запасите му от шоколад (понеже тези са жизненоважните), като се подигравахме на натруфените му завеси и джунджурии. Накрая се озовахме в кабинета на стареца.

Нищо тук не се бе променило от последното ми посещение. По бюрото бяха поставени карти. Големият викингски надгробен камък седеше в ъгъла, а фигурата на вълк продължаваше да ми се зъби. Средновековни оръжия и дрънкулки опасваха лавиците редом до книги с кожена подвързия и снимки на Рандолф от разкопки в Скандинавия.

Медальонът Джак зажува напрегнато по врата ми. Досега никога не го бях носил в къщата на Рандолф. Предположих, че мястото не му допада. А може би просто бе развълнуван, защото бях и с меча Скофнунг на гръб.

— Днес момиче ли си? — обърнах се аз към Алекс.

Въпросът изхвъркна от устата ми, преди да успея да се запитам дали е странен, груб, или ще доведе до обезглавяването ми.

Алекс ми се усмихна — надявам се снизходително, а не животозастрашаващо.

— Защо питаш?

— Заради меча Скофнунг. Не може да бъде ваден в присъствието на жени. Повече ми харесва, когато не може да се вади.

— Ясно. Задръж малко.

Лицето на Алекс се присви в мъчително съсредоточаване.

— Ето! Вече съм момиче.

Изражението ми в този миг явно бе безценно.

— Шегувам се — прихна в смях Алекс. — Да, днес съм момиче. *Тя и нея...*

— Но не можеш ли...

— Да сменя пола си с усилие на волята? Не, Магнус. Не става така.

Тя прокара пръсти по бюрото на Рандолф. Витражният прозорец хвърли многоцветна светлина по лицето ѝ.

— Та мога ли да попитам...? — размахвах ръце напосоки. Нямах думи.

— Как точно става ли? — изсмя се тя. — Добре, но не смятай, че съм представителна извадка за всеки полово променлив човек, когото може да срещнеш, става ли? Не съм посланик, нито учител или активист. Просто съм си... — тя ме изимитира как развявам ръце. — Просто съм си аз. Опитвам се да бъда себе си.

Това ми прозвуча честно и със сигурност беше по-приятно, отколкото да ме бие, души с гарота или дере като гепард.

— Но ти си превръщенец — казах аз. — Не може ли... просто да си това, което искаш?

Тъмното ѝ око потрепери, сякаш бях засегнал болно място.

— Точно в това е подигравката — тя взе един нож за отваряне на писма и го обърна към пъстрата светлина от прозореца. — Мога да

изглеждам като каквото и когото искам. Но физическият пол? Не. Не мога да го променям самоволно. Той наистина е променлив, в смисъл че не съм в състояние да го контролирам. През по-голямата част от времето съм момиче, ала понякога имам *мъжки* дни. Моля те, не ме питай как знам какво съм всеки ден.

Това всъщност беше следващият ми въпрос.

— Защо тогава не се наричаш *те* и *тяхно*? Няма ли да е по-малко объркващо, отколкото да сменяш постоянно местоименията?

— За кого да е толкова объркващо? За теб?

Устата ми явно бе зяпнала, понеже Алекс завъртя очи към мен, все едно й се щеше да отвърне: *За тебе, тъпако*. Надявах се Хеймдал да не записва разговора ни с цел споделяне в интернет.

— Виж, някои хора предпочитат *те* — каза Алекс. — Те са в средния спектър, не се ограничават в двата пола, такива неща. Ако искат да използват *те*, това трябва да използваш и ти. Но аз не желая да употребявам едни и същи местоимения през цялото време, тъй като това *не* съм аз. Променям се много, в това е смисълът. Когато съм *тя*, съм *тя*. Когато съм *той*, съм *той*. Не съм *те*. Ясно?

— Ако кажа *не*, ще ме нападнеш ли?

— Не.

— Тогава — не, не е ясно.

— Няма нужда да го разбираш — сви рамене тя. — Просто показвай известно уважение.

— За момичето с острата жица. Няма проблем.

Явно отговорът й хареса, защото в усмивката й нямаше нищо объркващо. Кабинетът се стопли с пет градуса.

— Така или иначе — покашлях се аз — търсим нещо, което може да ни подсказва какво да правим с вуйчо.

Започнах да проверявам лавиците, като че имах представа какво върша. Не намерих тайни съобщения, нито лостове, които отварят скрити стаи. А в „Скуби-Ду“^[1] всичко изглежда толкова лесно...

Алекс прерови бюрата на Рандолф.

— Значи, ти си живял в този огромен мавзолей?

— Не, за щастие. С мама имахме апартамент на „Алстън“... преди да почине. После се озовах на улицата.

— Но семейството ти е имало пари.

— Рандолф имаше пари — взех стара негова снимка с Каролайн, Обри и Ема. Беше твърде болезнено да я гледам и я завъртях обратно. — Сега ще попиташ защо не съм отишъл да живея с него, вместо да остана бездомен?

— Не, в името на боговете — изсумтя Алекс. — Никога не бих попитала такова нещо.

Гласът ѝ се изпълни с горчивина, все едно противните роднини бяха нещо, което ѝ е добре познато.

— Идваш от... подобно място? — додадох аз.

Алекс затвори чекмеджето на бюрото.

— Семейството ми притежаваше много неща, но нищо истински ценно. Нямаха син, нито пък наследник например. Или каквито и да е било чувства.

Помъчих се да си представя как Алекс живее в такова имение или участва в скъпо тържество като това на господин Алдерман в Алфхейм.

— Вашите знаеха ли, че си дете на Локи?

— Локи се погрижи да узнаят. Смъртните ми родители обвиниха него за това, че съм трансполова. Казаха, че той ме е покварил, че ми е пуснал муха в главата и тъй нататък.

— А родителите ти... удобно са забравили Локи, както бабата и дядото на Сам?

— Де да беше така. Локи се погрижи да го запомнят. Отвори им очите завинаги, може и така да се каже. Както ти направи с Амир, но за разлика от теб, баща ми не го стори от добро чувство.

— Нищо не съм правил на Амир.

Алекс дойде до мен и кръстоса ръце. Носеше фланелка в зелено и розово над сините си дънки. Туристическите ѝ обувки бяха скучни и практични, като изключим връзките в розов металик.

Пъстрите ѝ очи, изглежда, издърпаха мислите ми в две посоки едновременно.

— Наистина ли вярваш, че не си направил нищо? — попита тя. — Когато хвана Амир за раменете? Когато ръцете ти засияха?

— Ръцете ми са засияли? — нямах спомен да съм призовавал силите на Фрей. Не ми бе хрумвало, че трябва да лекувам Амир.

— Спаси го, Магнус — каза Алекс. — Дори аз видях това. Щеше да полудее от напрежението. Ти му даде силата да разтегне ума си, без

да губи почва под краката си. Единствената причина да се съхрани психически, това си *ти*.

Почувствах се като на моста Бивърост, изгарящ в ярки цветове. Не знаех как да приема одобрителния поглед на Алекс или идеята, че съм изцерил ума на Амир, без дори да разбера.

Тя ме удари в гърдите точно толкова силно, колкото да ме заболи.

— Хайде да приключваме. Задушavam се на това място.

— Какво? Да, добре.

И на мен ми беше трудно да дишам, но не беше заради къщата. Одобрителният начин, по който Алекс говореше за мен... накара нещо да изщрака. Проумях на кого ми напомняше — безкрайната енергия, дребничката фигура, фланелката, ризата и дънките, това, че не й пукаше какво мислят останалите за нея, дори смехът ѝ — в редките случаи, когато се смееше.

По странен начин ми напомняше за *мама*.

Реших да не дълбая в това. Иначе щях да започна да анализирам психиката си по-сериозно от козела Отис.

Огледах лавиците за последно. Погледът ми се спря на единствената рамкирана снимка, на която Рандолф отсъстваше. Замръзнал водопад в пустошта. Огромни висулки се спускаха по стръмна скала. Можеше да е красива картина откъде ли не, но ми изглеждаше познато. Цветовете бяха по-ярки, отколкото на други снимки, сякаш бе заснета по-скоро. Вдигнах я. По лавицата, където бе поставена, нямаше прах. Но имаше още нещо — зелена покана за сватба.

— Знам това място — огледа снимката Алекс.

— Водопадът Брайдъл Вейл — казах аз. — В Ню Хемпшър. Ходил съм на планина там.

— И аз така.

При други обстоятелства бихме си разменили ценни съвети за планинското катерене. Това бе още една странна прилика между нея и мама и може би това беше причината Алекс да има открит атриум в центъра на хотелския си апартамент... точно като мен.

В момента обаче разумът ми работеше в друга посока. Спомних си какво бе казал Хеймдал за крепостта на Трим, как входът ѝ винаги се променя, така че е невъзможно да предвидиш къде ще бъде в деня на сватбата.

Понякога се показва зад водопад — бе казал той.

Огледах поканата за сватбата, която беше абсолютно същото копие на тази, която Сам бе изхвърлила. Колонката *кога* вече гласеше: след два дни. Или иначе казано — вдругиден. Колонката *къде* все още гласеше: ще се свържем с вас.

Снимката на водопада Брайдъл Вейл можеше да е случайна. Възможно беше и името на местността^[2] да е съвпадение. А може и Рандолф да не беше под пълния контрол на Локи. Може пък да ми бе оставил улика, достойна за „Скуби-Ду“.

— Това е поканата за сватбата на Сам — каза Алекс. — Смяташ ли, че снимката над нея има нещо общо?

— Може и да няма — казах аз. — Ала може и да е вход за някой, който има нещо против този брак.

---

[1] Анимационен сериал, в който героите разгадават на пръв поглед свръхестествени явления. — Б.пр. ↑

[2] От англ. букв. „Булчински воал“. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ИМАМЕ МАЛЪК ПРОБЛЕМ

Мястото на срещата — статуята на Джордж Вашингтон в градската градина. Хартстоун, Блицен и Самира вече бяха там заедно с още един стар приятел, който беше и осмокрак кон.

— Стенли! — извиках аз.

Жребецът изцвили и отърка муцуна в мен, след което кимна към статуята на Джордж Вашингтон, сякаш за да каже: *Конят на този тип има само четири крака! Слаба работа!*

Първия път, когато се запознах със Стенли, заедно се изкачихме по една скала в Йотунхейм, на път към крепостта на великан. Радвах се да видя коня отново, но се опасявах, че ще трябва да участвам в продължение на филма „Нагоре по скалите 2: Възходът на Големия шеф“.

Погалих муцуната на Стенли и съжалих, че нямам да му дам морковче. Имах само шоколад и кибе, а не вярвах което и да е от двете неща да е подходящо за осмокрак кон.

— Ти ли го призова? — попитах Хартстоун. — Как така още си в съзнание?

Първия път, когато Харт използва *ехваз*, руната за превоз, той припадна, започна да се кикоти и да приказва за перални, което продължи около половин час.

Харт сви рамене, макар да усетих лека гордост в изражението му. Днес изглеждаше по-добре след цял ден в солариума. Черните му дънки и яке бяха изпрани и носеше познатия пъстър шал около врата си.

Вече е по-лесно — направи знак той. — *Мога да го върша два или три последователни пъти, преди да припадна.*

— Леле!

— Какво каза? — попита Алекс.

Преведох.

— Само два или три? — каза Алекс. — Не искам да обиждам никого, но това не звучи като *много*.

— Но е — рекох аз. — Да използваш една руна, това е като най-тежката тренировка, която си виждала някога. Представи си едночасов спринт.

— Аз не съм по спринтовете.

— Магнус — покашля се Блицен, — кой е приятелят ти?

— Съжалявам. Това е Алекс Фиеро. Блицен, Хартстоун, Алекс е нашата най-нова айнхери.

Блицен носеше пчеларското си було, поради което беше трудно да различа изражението му под мрежичката. Но бях почти сигурен, че не се усмихва от задоволство.

— Ти си другото дете на Локи — каза той.

— Да — отвърна Алекс. — И обещавам да не те убивам.

За Алекс това бе голямо обещание, но Харт и Блиц не знаеха какво да мислят за нея.

Самира се усмихна леко.

— Какво? — попитах аз.

— Нищо — тя носеше училищната си униформа, което намирах за доста оптимистично, нещо като: *ще отскоча до Йотунхейм и ще се върна за третия час*.

— Вие двамата къде бяхте? Не дойдохте от Валхала.

Обясних им за екскурзията ни до Рандолф, снимката и сватбената покана, които сега бяха в раницата ми.

— Смяташ, че този водопад води до крепостта на Трим? — намръщи се Сам.

— Може би — рекох. — Или поне ще го прави след два дни. Ако знаем това предварително, можем да използваме информацията.

Как? — направи знак Харт.

— Все още не съм сигурен.

— Предполагам, че е възможно — изсумтя Блицен. — Земните великани могат да манипулират твърдата скала по-добре и от джуджетата. Определено могат да местят входовете си. Освен това... — той поклати отвратно глава. — Крепостите им са почти непревземаеми. Тунели, експлозивни, взривове божествена енергия. Нищо не действа. Повярвай, ДАИ опитаха.

— ДАИ? — попитах аз.

Изглежда ме така, сякаш бях кръгъл глупак.

— Джуджешките армейски инженери? Какво друго може да значи? Така или иначе, със земните великани трябва да използваш главния вход. Но дори ако вуйчо ти е знаел къде ще е сватбата, защо му е да споделя информацията? Това е човекът, който ме намушка в стомаха.

Нямаше нужда да ми напомня. Виждах тази сцена всеки път, щом затворех очи. Нямах и добър отговор, който да му дам, но тогава се намеси Алекс.

— Не трябва ли да тръгваме?

Сам кимна.

— Права си! Стенли ще остане призован само няколко минути. Предпочита да носи не повече от трима пътници, затова прецених, че ще полетя и ще пренеса Хартстоун. Магнус, какво ще кажеш ти, Алекс и Блиц да яхнете конския ни приятел?

Блицен се размърда неспокойно в тъмносиния си костюм. Може би разсъждаваше върху въпроса колко няма да си пасват дрехите им с Алекс, когато седнат един до друг на коня.

Всичко е наред — направи знак Хартстоун. — Пази се!

— Хм. Добре — погледна ме Блиц, — но сядам отпред.

Стенли изцвили и тропна с копито. Не знам дали му харесваше идеята да го язди джудже — моден експерт.

Подадох на Сам меча Скофнунг. Блицен й връчи камъка Скофнунг. Решихме, че след като те са зестрата за сватбата й, тя има правото да ги носи. Нямаше да може да изтегли меча заради заклинанията, но поне можеше да пръсне нечия глава с камъка, ако се наложеше.

Стенли ни позволи да го яхнем — първо Блицен, по средата Алекс и накрая аз. Както обичах да казвам, това беше мястото, от което падаш и умираш в случай на рязко изкачване.

Страхувах се, че ако се хвана за Алекс, тя може да ми отреже главата или да се превърне в гигантски гущер и да ме ухапе. Тя обаче сграбчи китките ми и ги постави около кръста си.

— Нито съм крехка, нито съм заразна.

— Нищо не съм казвал...

— Млъкни.

— Млъквам.

Тя миришеше на глина като грънците в апартамента ѝ. Освен това имаше мъничка татуировка, която досега не бях виждал на врата ѝ — преплетените змии на Локи. Щом осъзнах към какво гледам, стомахът ми се качи в гърлото, сякаш вече падах надолу, ала няха много време да осъзная какво означава присъствието на татуировката.

— Ще се видим в Йотунхейм — каза Сам, хвана Хартстоун за ръката и двамата изчезнаха във взрив от златна светлина.

Стенли обаче не можеше да бъде засенчен. Той се втурна в галоп по улица „Арлингтън“, прескочи оградата на парка и се стрелна право към хотел „Тадж“. Малко преди да се блъсне в стената, Стенли полетя. Мраморната фасада на хотела се разпадна на мъгла и Стенли се превъртя три пъти през нея, а ние някак успяхме да не паднем. Копитата му отново докоснаха земята и вече препускахме през гориста клисура, а от двете ни страни се издигаха планини.

Над нас се извисяваха покрити със сняг борове. Сиви металически облаци бяха надвиснали в небесата, а дъхът ми започна да излиза на пара.

Едва имах време да помисля „Хей, вече сме в Йотунхейм“, преди Блицен да извика:

— Залегни!

Следващата милисекунда демонстрира колко по-бързо мислех, отколкото реагирах, тъй като първо осъзнах, че е трудно да залегнеш, когато си последният от трима души, яхнали кон, а чак после забелязах огромния дървен клон на пътя ни. Схванах, че Стенли ще препусне под него в безотказен галоп. В случай че на клона имаше забрана за преминаване, Стенли не я прочете и...

ПРАС!

Озовах се паднал по гръб в снега. Боровите клони над мен се разлюляха като в анимационен филм. Заболяха ме зъбите.

Успях да стана. Погледът ми се проясни и заварих Алекс на няколко метра от мен. Беше се присвила и пъшкаше сред купчина борови иглички. Блицен обикаляше наоколо в търсене на тропическата си каска.

За радост, светлината в Йотунхейм не беше достатъчно силна, че да вцепенява джуджета... иначе вече щеше да е станал на камък.

Що се отнася до нашия безстрашен жребец Стенли, него го нямаше. Доколкото виждах, следите от копита продължаваха под клона

на дървото към гората. Може би беше стигнал ограничението на времето си за призоваване и бе изчезнал. А може и да беше толкова щастлив от факта, че препуска, че да осъзнае липсата ни след около трийсет километра.

Блицен вдигна тропическата си каска от снега.

— Тъп кон! Това беше грубо!

Помогнах на Алекс да се изправи. По челото ѝ имаше крива драскотина, подобна на деформирана червена уста.

— Кървиш — рекох аз, — мога да изцера това.

— Добре съм си, д-р Хаус — плесна ръката ми тя, — но благодаря за диагнозата.

Тя се обърна, залитайки, и огледа гората.

— Къде сме?

— И по-важното — попита Блиц. — Къде са останалите?

Сам и Хартстоун не се виждаха никакви. Можех само да се надявам, че Сам избягва препятствията по-добре от Стенли.

Намръщих се към клона на дървото, в който се бяхме цапардосали. Запитах се дали мога да накарам Джак да го отреже, преди следващата група нещастници да мине оттук. Но в него имаше нещо странно. Вместо обикновена кора, бе изтъкан от кръстосани сиви нишки. Не изтъняваше към върха, а се извиваше към земята, където се беше забил в снега. Значи, не беше клон... а по-скоро огромен кабел. Останалата част от кабела криволичеше по дърветата и се издигаше към облаците, където изчезваше.

— Какво е това нещо? — попитах аз. — Не е дърво.

Вляво от нас тъмната, заплашителна фигура, която бях сметнал за планина, се размърда и изтреця. Осъзнах, че това със сигурност не е планина, и едва не се подмокрих. До нас седеше най-големият великан, когото бях виждал.

— Не, наистина! — гръмна гласът му. — Това е връзката на обувката ми!

Как можеше да не забележа толкова висок великан? Е, ако не знаете какво точно гледате, той просто беше прекалено огромен, за да добиете ясна идея какво представлява нещото пред вас. Туристическите му обувки бяха като възвишения, свитите му колене — като планински върхове. Сивата му риза за боулинг се сливаше с небето, а рунтавата му бяла брада приличаше на снежнобели облаци.

Дори когато великанът седеше, очите му бяха толкова високо, че можеше да минат за луни или поне дирижабли.

— Здравейте, мъничета! — гласът му беше така дълбок, че можеше да разтопи някоя по-мека повърхност като очните ми ябълки например. — Трябва да внимавате накъде ходите!

Той дръпна десния си ботуш. Клонът връзка, който изтегли, се плъзна сред боровете, изкорени храстите, потроши клоните и прогони ужасените горски животни. Един елен изскочи от нищото и едва не стъпка Блицен.

Великанът надвисна над нас и препречи сивата светлина. Върза връзките на обувката си, като си тананикаше, докато се трудеше и прехвърляше единия масивен кабел над другия. Връзките заплуюсяха и опустошиха огромна част от гората.

Щом великанът завърши възела си, земетресението около нас спря.

— Кой си ти? — попита Алекс. — И защо не ползваш лепенки за обувки?

Не знам откъде намери куража да заговори. Може би раната в главата ѝ оказваше влияние. Аз лично се опитвах да реша дали Джак има силите да убие толкова голям великан. Дори да успееш да влезе в носа му, се съмнявах, че би предизвикал нещо различно от кихавица. А ние не желяехме това.

Великанът се изправи и се разсмя. Почудих се дали ушите му пукат, когато стигне толкова високо в стратосферата.

— Хо-хо! Зеленокосото комарче е смело! Казвам се Малчо!

Сега като го каза, зърнах нашивката с името му върху ризата му за боулинг, нещо като далечните букви на знака за Холивуд.

— Малчо — подех аз.

Не мисля, че можеше да ме чуе повече, отколкото аз можех да чуя споровете на мравките, но той кимна и се ухили.

— Да, мъничето ми. Другите великани ми се подиграват, тъй като в двореца на Утгард-Локи съм много дребен.

— Това трябва да е илюзия — промърмори Блицен, докато чистеше клонки от синьото си яке. — Не може да е толкова голям.

— Но това не е илюзия — докосна окървавеното си чело Алекс. — Връзката ми се стори съвсем реална.

Великанът се протегна.

— Добре сторихте, че ме пробудихте от дрямката! Предполагам, че трябва да тръгвам.

— Чакай! — извиках аз. — Каза, че си от двореца на Утгард-Локи?

— Хмм? Ами да. Утгард Лейнс. Да не отивате натам?

— Да! — викнах аз. — Трябва да видим краля!

Надявах се Малчо да се наведе и да ни пренесе. Това изглеждаше като правилното нещо, което можеш да свършиш за пътници, които са се сблъскали с връзката на обувката ти.

Малчо се изсмя.

— Не знам как ще ви приемат в Утгард Лейнс. Ние сме много заети с турнира по боулинг утре. А щом се оплитате във връзките ни за обувки, като нищо може да бъдете смачкани по грешка.

— Ще се справим! — каза Алекс, като отново прояви повече увереност, която аз бих събрал. — Къде е дворецът?

— Хей там — Малчо махна наляво и образува ново въздушно течение. — На две минути път.

Опитах се да си го преведа от великански. Предположих, че замъкът е на десет милиарда километра от нас.

— Не може ли да ни пренесеш? — опитах да не звуча съвсем жалко.

— Хайде сега — рече Малчо, — не ви дължа нищо, нали така? Трябва да стигнете прага на крепостта, за да поискате привилегията на гости. А после ще се наложи да се погрижим за вас.

— Почна се — промърмори Блицен.

Спомних си правилата за гости от последното ми посещение в Йотунхейм. Ако успееш да влезеш в къщата и кажеш, че си гост, се предполагаше, че домакинят няма право да те убие. Разбира се, предния път, когато пробвахме това, се наложи да избием цяло семейство великани, след като се опитаха да ни смачкат като буболечки. Всичко обаче протече невероятно любезно.

— Освен това — продължи Малчо, — ако не може да стигнете до Утгард Лейнс сами, наистина не бива да ходите там! Повечето великани не са добродушни като мен. Трябва да внимавате, мъничета. По-големите ми събратя може да решат, че сте нашественици, термити или нещо подобно! Наистина бих останал настрана.

Получих ужасно видение за това как Сам и Хартстоун летят в улеите на боулинг пистата и биват смачкани от най-голямата мухобойка на света.

— Трябва да стигнем там! — извиках аз. — Имаме среща с двама приятели!

— Хммм — протегна ръка Малчо и разкри татуировка на Елвис Пресли с размерите на планината Ръшмор. Великанът почеса брадата си и един бял косъм се спусна надолу като хеликоптер „Апачи“ и се разби наблизко, вдигайки облак сняг с размерите на ядрена гъба. — Вижете тогава как ще го направим. Ще ми донесете торбата за боулинг. Така всички ще разберат, че сме приятели. Направете ми тази малка услуга и ще гарантирам за вас пред Утгард-Локи. Опитайте се да не изоставате! Трябва да сте в замъка до утре сутринта, тогава започва турнирът!

Той скочи на крака и се обърна да бяга. Имах възможност да зърна рошавата му сива опашка и да прочета огромните жълти думи, изписани на гърба на ризата му: пуешки боулинг. Запитах се дали това е името на отбора му или може би на фирмата му. Представих си пуйки с размера на катедрали и проумях, че завинаги ще ги сънувам в кошмарите си.

След това само с две крачки Малчо се скри отвъд хоризонта.

— В какво се забъркахме? — погледнах аз към приятелите си.

— Добрата новина — каза Блицен — е, че намерих торбата. Лошата новина... намерих торбата.

Той посочи към близката планина: отвесна тъмна скала, която се извисяваше на десетки метри към широкото плато на върха.

Но това, разбира се, не беше планина.

А кожена торбичка за боулинг.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

РЕШАВАМЕ ПРОБЛЕМИТЕ СИ ПО РАДИКАЛЕН НАЧИН

В този момент повечето хора биха се предали и изгубили всякаква надежда. И като казвам *повечето хора*, имам предвид себе си.

Седях в снега и гледах високите скали на планината Торба за боулинг. Надписът пуешки боулинг на малчо бе изписан върху кафявата кожа с черни букви, които бяха така избледнели, че приличаха на обикновени гънки от износване.

— Невъзможно — казах аз.

Челото на Алекс беше спряло да кърви, но кожата около него беше позеленяла като косата й. Това не бе добър знак.

— Не искам да се съгласявам с Маги, но да, така е. Невъзможно е.

— Моля те, не ме наричай Маги — казах аз. — Дори Бобов е по-добре от това.

Алекс ме изгледа, сякаш отбелязваше наум тази информация за по-късно ползване.

— Искаш ли да се обзаложим, че в тази торба има топка за боулинг? Вероятно тежи колкото самолетоносач.

— Има ли значение? — попитах аз. — Дори да беше празна, торбата е твърде голяма, за да я преместим.

Само Блицен не изглеждаше победен. Той започна да снове напред-назад около торбата, прокара пръсти по кожата й, мърморейки си нещо, докато пресмяташе наум.

— Това трябва да е илюзия — каза той. — Не може да има толкова голяма торба за боулинг, нито толкова голям великан.

— Ами затова му викат великан — отбелязах аз. — Може би ако Хартстоун беше тук, щеше да успее да направи руническа магия, но...

— Хлапе, помогни ми — каза Блиц. — Опитвам се да реша проблема. Това е моден аксесоар. Торба. Чанта. По моята специалност.

Исках да възразя, че торбите за боулинг са толкова отдалечени от модата, колкото Бостън от Китай. Не виждах как едно джудже, колкото и талантиво да беше, можеше да реши този грандиозен проблем с малка промяна в стила. Но не ми се щеше да изглеждам негативно настроен.

— Какво мислиш? — попитах аз.

— Не можем да разсеем оптическата илюзия — промърмори Блиц. — Трябва да работим с това, което имаме.

Долепи ухо до кожата, като че я слушаше. След това се ухили.

— Тъ, Блиц? — казах аз. — Изнервяш ме, когато се усмихваш по такъв начин.

— Торбата не е завършена. Няма си име.

— Име — повтори Алекс. — Нещо като *Здравей, торба, аз се казвам Алекс, а ти?*

— Точно — кимна Блицен. — Джуджетата винаги дават имена на творенията си. Нищо не е готово, докато не е получило името си.

— Да, Блиц — отвърнах аз. — Но това е *торбата на великан*, а не на джудже.

— Но би могла да е. Не виждаш ли? Мога да я завърша.

Двамата с Алекс се втренихме в него.

— Чуйте — въздъхна той. — Докато си почивах с Хартстоун в убежището, ми стана скучно. Започнах да си мисля за нови проекти. Един от тях... знаеш личната руна на Хартстоун, нали? *Петро?*

— Празната чаша — казах аз. — Да, помня.

— Кое? — попита Алекс.

Нарисувах руната в прахта.

— Означава чаша, която трябва да бъде напълнена — казах аз. — Или човек, който е станал кух отвътре и чака някой да изпълни живота му със смисъл.

— Това е депресарско — намръщи се Алекс.

— Идеята е... — каза Блиц — ... мислех да направя чанта *петро*. Чанта, която никога не може да се напълни. Тя винаги ще се усеща празна и лека. Но по-важното е, че може да бъде в какъвто размер си пожелаеш.

Погледнах към планината Торба за боулинг. Склоновете ѝ бяха толкова високи, че птиците я избягваха ужасени. А може би се наслаждаваха на това колко умело бе създадена.

— Блиц — казах аз, — харесвам оптимизма ти. Но бих искал да ти напомня, че тази торба е кажи-речи с размерите на Нантукет^[1].

— Да, ситуацията не е идеална и се надявах първо да направя прототип. Но ако смогна да довърша торбичката за боулинг, като ѝ дам име и поставя стилна бродерия върху кожата, а също и заповедна дума, може и да успее да канализирам магията.

Той потупа джобовите си, търсейки комплекта за шиене.

— Хмм, трябва ми по-добри инструменти.

— Да — каза Алекс. — Тази кожа сигурно е дебела метър и половина.

— Ха — каза Блицен, — но ние имаме най-добрата игла за шиене в света!

— Джак — предположих аз.

Очите на Блиц светнаха. Не го бях виждал толкова развълнуван, откакто създаде сакото ризница.

— Ще ми трябва и някои вълшебни съставки — додаде той. — И вие трябва да ми помогнете. Нужно е да изработя тъкан от специални влакна, нещо здраво и вълшебно. Например коса от син на Фрей.

Почувствах се така, сякаш ме бе фраснал през лицето с връзка за обувка.

— Какво каза?

— Този план ми харесва — изсмя се Алекс. — И без това му е необходима подстрижка. Прическата му е като от 1993-а.

— Я чакай малко! — възразих аз.

— Освен това — Блиц огледа Алекс — торбата трябва да смени размера си. Това означава, че се налага да боядисам нишките с кръвта на превръщенец.

— Колко кръв ти трябва? — помръкна усмивката на Алекс.

— Съвсем малко.

Тя се поколеба, като че се чудеше дали не е моментът да извади гаротата си, за да може той да използва кръвта на джудже и айньери.

Накрая въздъхна и нави ръкава на фланелката си.

— Хубаво, джудже. Нека направим вълшебна торба за боулинг.

---

[1] Остров в Кейп Код. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ПЕЧЕМ СЛАДКИ НА ОГЪНЯ

Нищо не може да се сравнява с лагеруването в мрачната йотунхеймска гора, докато приятелят ти шиє руни върху гигантска торба за боулинг.

— Цял ден? — оплака се Алекс, когато Блиц изчисли колко време му остава до края. Наистина бе малко сърдита, след като я удариха с гигантска връзка за обувки, порязаха с нож и изцедиха кръвта ѝ в термос. — Работим за време, джудже!

— Знам — отвърна спокойно Блиц, все едно говореше на малки деца в Нидавелир. — Знам също, че сме напълно открити насред територията на великаните, и също, че Сам и Харт ги няма, което ме убива. Но най-добрият начин да ги намерим и да получим необходимата информация е, като стигнем двореца на Утгард-Локи. Най-подходящият вариант да го сторим, без да умрем, е, като омагьосаме торбата. Така че, освен ако нямате наум по-бързо средство, да, ще ми отнеме цял ден. Може да се наложи да работя и през нощта.

Алекс се намръщи, но да спориш с логиката на Блицен бе също толкова безполезно, колкото да спориш с модния му вкус.

— Какво тогава се очаква да направим?

— Донеси ми храна и вода — каза Блиц. — Стой на пост, особено нощем, за да не ме изядат троловете. Стискайте палци Сам и Харт междувременно да се покажат. И, Магнус, дай ми меча си.

Призовах Джак, който с радост помогна.

— Шиене? — блесна острието му от вълнение. — Това ми напомня на исландската шивашка надпревара от 886 година след Христа! Фрей и аз унищожихме конкуренцията! Много врагове се прибраха, хлипайки, тъй като ги посрамахме като шивачи и тъкачи.

Реших да не питам. Колкото по-малко знаех за победите на баща си по шиене, толкова по-добре.

Докато Джак и Блиц обсъждаха стратегията, с Алекс стъкмахме бивака. Тя бе донесла и припаси, така че за нула време направихме

хубав лагер с две палатки и опасно с камъни огнище.

— Сигурно често си бивакувала — отбелязах аз.

Тя сви рамене и нагласи подпалките за огъня.

— Харесва ми да съм на открито. Обичахме да ходим на планина с едни хлапета от грънчарското ателие на село Бруклайн. Така се измъквахме от останалите.

Тя вложи много емоция в думата *измъквахме*.

— Грънчарско ателие? — попитах аз.

Алекс се намръщи, все едно се мъчеше да долови сарказъм. Може би често ѝ задаваха тъпи въпроси като: *Правиш грънци?! Колко сладко! И аз обичах да играя с пластилин като малък!*

— Ателието беше единственото сигурно място за мен — каза тя. — Пускаха ме там, когато вкъщи нещата се скапеха.

Извади кутия кибрит от торбата си. Пръстите ѝ сякаш се замотаха, докато измъкваше клечките. Драскотината на челото ѝ бе станала по-тъмнозелена, но тя още не ми даваше да я излекувам.

— Хубавото на глината — продължи тя — е, че мога да я направя в каквато форма искам. Решавам кое е най-добро за всяко парче. Просто... слушам какво казва глината. И знам, че това звучи глупаво.

— Разправяш го на човек с говорещ меч.

— Знам, но... — изсумтя тя.

Кибритът падна от ръката ѝ. Тя внезапно седна. Лицето ѝ бе пребледняло.

— Леле! — притичах до нея. — Трябва да ми позволиш да изцера тази рана на главата ти. Само боговете знаят какви бактерии е имало върху връзката на Малчо. Това, че даде кръв за арт проекта на Блиц, също не помогна.

— Не искам — запъна се тя. — Имам аптечка в чантичката. Просто...

— Аптечката въобще няма да помогне. Какво искаше да кажеш?

— Нищо — Алекс докосна челото си и направи гримаса.

— Каза, че не искаш...

— Това! — сопна се тя. — Пъхаш си носа в моите работи! Самира сподели с мен, че когато лекуваш другите хора, като онзи елф, Хартстоун, влизаш в главата им и виждаш разни неща! Не желая това!

Извърнах поглед. Ръцете ми се вцепениха. Пирамидата от съчки на Алекс се разпадна в огнището. Кибритът бе пръснат като руни, но

ако те казваха нещо, аз *не* можех да го разчета.

Помислих си за нещо, което Полуродения Гундерсон ми бе обяснил относно вълчите глутници. Всеки вълк изпитва собствените си граници сред останалите. Непрекъснато проверяват къде стоят в йерархията. Къде могат да спят, колко могат да изядат от прясно убитата плячка. Продължават, докато водачът на глутницата не щракне със зъби, за да им припомни мястото им. Не бях осъзнал, че я притискам, но току-що вълчицата ми бе *щракнала* със зъби.

— Не мога да контролирам това, което става, докато лекувам — изненадах се, че гласът ми все още работи. — Трябваше да изхабя много сила за Харт. Той бе почти мъртъв. Не мисля, че мога да разчета много за теб, като лекувам драскотината. Ще опитам да не се бутам. Но ако не те излекувам...

Тя се загледа в превръзката, където Блицен бе взел кръв от ръката ѝ.

— Хубаво, добре. Но само челото. Не пипай нищо в главата ми.

Докоснах челото ѝ. Гореше от треска. Призовах силата на Фрей и Алекс изпъшка. Раната ѝ веднага се затвори. Кожата ѝ се охлади. Цветът ѝ отново стана нормален.

Ръцете ми почти не блестяха. Ала нещо поради това, че сме в дивото, сред майката природа, караше раната ѝ да се изцерява по-бързо.

— Нищо не научих — казах ѝ. — Ти си оставаш *загадка*, увита във въпросителна, увита в кърпа.

Тя издиша. Беше нещо средно между смях и въздишка.

— Благодаря ти, Магнус. А сега може би е време да запалим този огън?

Не ме нарече Маги, нито пък Бобов. Реших да приема това като предложение за мир.

След като разпалихме огъня, опитахме да отгатнем кой е най-добрият начин да притоплим фалафелите на Фадлан. Научихме и полезен урок — не можеш да направиш целувки от агнешко месо и баници. Затова ядохме основно от шоколада на вуйчо Рандолф.

На Блиц му отне по-голямата част от сутринта, за да изпреде вълшебната нишка на сгъваемото си вретено за път. (И да, разбира се, че носеше такова в чантата си с най-необходимото. Защо пък не?) В

същото време Джак летеше нагоре-надолу по торбата за боулинг и изпълняваше това, което Блицен искаше от него да ушие.

С Алекс останахме на пост, но почти нищо не се случи. Сам и Хартстоун не се появиха. Великаните не затъмниха слънцето и не унищожиха гората с връзките си. Най-опасното нещо, което забелязахме, бе една червена катерица върху клон над огъня. Вероятно не представляваше заплаха, но след срещата с Рататоск повече не ми се рискуваше. Държах я под око, докато не скочи на друго дърво.

Следобедът се оказа по-въълнуващ. След като Блиц се наобядва, с Джак се захванаха с реалното шиене. Някак — *може би с магия?* — Блиц извлече цяла купчина блещукаща червена прежда от косата ми, кръвта на Алекс Фиеро и нишки от собственото си сако. Той върза единия край за дръжката на Джак, който се шмугна през торбата, като се гмуркаше в кожата подобно на делфин. Подир него остана сияйна дيريا от бодове. Като го гледах, си спомних как вързахме вълка Фенрир... спомен, към който не исках да се връщам.

Блицен започна да дава указания.

— Наляво, Джак! Пусни конеца! Хайде, сега отново! Пробий заешка дупка от тази страна!

— Заешка дупка? — Алекс отхапа от шоколада си.

— Нямам идея — признах аз.

Може би вдъхновена от шивашката демонстрация, Алекс извади гаротата от пръстените на колана си. Прокара металната жица по подметките на ботушите си и изчегърта ледената кал.

— Защо това оръжие? — попитах аз. — Или ще ми кажеш отново да млъкна?

— Всичко е наред — усмихна се криво Алекс. — В началото ми служеше да режа глината.

— Рязала си глината? Режеш купчина глина с жица?

— Сам ли се сети?

— Ха-ха. Предполагам, че повечето приспособления за грънчарство нямат бойни приложения.

— Не. Ма... — тя се поколеба. — Локи ме посети веднъж в ателието. Опита се да ме впечатли, да ми покаже колко много може да направи за мен. Научи ме на заклинание, с което мога да си създам вълшебното оръжие. Не исках да го карам да мисли, че ми е помогнал. Затова опитах заклинанието върху най-безобидното нещо, за което се

сетих. Дори не предполагах, че жица с шпилки може да стане на оръжие...

— И все пак...

Алекс посочи към най-близката скала — груб гранитен къс с размерите на пиано. Изплющя с гаротата, като държеше единия ѝ край като камшик. Жицата се удължи, докато летеше. Далечният край се завъртя около скалата и се задържа там. Алекс го дръпна към себе си. Горната част на скалата се отчупи от долната със скърцане, което напомняше звука при отварянето на капака на порцеланов буркан за сладки.

Жицата се върна в ръката на Алекс.

— Много добре — казах аз, като се постарях очите ми да не напускат очните ябълки. — Но може ли да прави пържени картопки?

Алекс промърмори нещо от рода на това колко тъпи са момчетата. Бях сигурен, че няма предвид мен.

Следобедната светлина бързо избледня. Приведени над торбата за боулинг, Блиц и Джак не спираха да се трудят върху своя участник в Йотунхеймската надпревара по шиене. Сенките се удължиха. Температурите рязко спаднаха. Забелязах това, тъй като Блицен ме беше остригал и голият ми врат изстина. Бях щастлив, че наблизо няма огледала, които да ми покажат каква страхотия бе причинил Блиц на главата ми.

Алекс хвърли друг дървен клон в огъня.

— Може да питаш.

— Моля? — размърдах се аз.

— Искаше да ме питаш за Локи — продължи Алекс. — Защо съм оставила символа му върху грънците си и защо имам татуировка. Искаш да разбереш дали работя за него.

Тези въпроси наистина стояха в подсъзнанието ми, но не схващах откъде Алекс можеше да знае това. Почудих се дали лечителската ми дарба не ме е предала. Може би аз бях позволил на Алекс да надникне в главата ми.

— Предполагам, че ме притеснява — признах аз. — Държиш се така, сякаш не харесваш Локи...

— Не го харесвам.

— Защо тогава използваш символа му?

— Този модел, двете преплетени змии... — Алекс опря длани около врата си — ... обикновено ги наричат *урнски змии*. Кръстени са на някакво място в Норвегия. Невинаги са символ на Локи — тя размърда пръстите си. — Змиите символизират промяната и адаптивността. Способността да оцеляваш. Хората започнали да използват змиите като символ на Локи и самият Локи няма нищо против това. Но аз реших, че няма нужда Локи да си присвоява този хубав символ. На мен той ми харесва. Сега го правя *мой*. Локи не може да използва символа за промяна и не ме притежава. А какво мислят хората... да вървят в Хелхейм.

Видях как пламъците напукват още едно парче дърво. От огнището се издигнаха оранжеви искри. Спомних си съня си за стаята на Алекс и за това как Локи се бе превърнал в червенокоса жена. Спомних си колебанието в гласа на Алекс, когато заговори за Локи като за свой родител.

— Ти си като осмокракия кон — осъзнах аз.

— Стенли? — намръщи се Алекс.

— Не, първия осмокрак кон. Как се казваше? Слейпнир. Малъри Кийн ми разказа история как Локи се превърнал в красива кобила, за да съблазни жребеца на великан. И после забременял. Той... тя... родила Слейпнир.

Надзърнах към Алекс, като не пропуснах да забележа гаротата върху бедрото ѝ.

— Локи не е твой баща, нали? Той е твоята майка.

Алекс остана загледана в мен.

Сега ще ме шибне с жицата — помислих си аз. — *Сбогом, крайници! Сбогом, глава!*

— Новата прическа те е направила по-схватлив — усмихна се кисело тя.

— Значи съм прав — сподавих аз порива да погаля скъсените си кичури.

— Да — подръпна тя розовите си връзки. — Ще ми се да бях видяла изражението на баща ми, когато е разбрал. От това, което знам, Локи се е превърнал в такъв тип жена, каквато татко харесвал. Баща ми вече бил женен, но това не го спряло. Свикнал бил да получава каквото иска. Имал връзка с червенокосата мадама. След девет месеца Локи се показал на вратата му с малко бебе като подарък.

Опитах се да си представя как Локи в обичайния си вид на красавец, може би със зелен костюм, звъни на вратата на някаква скъпарска къща в предградията: *Здравей, аз съм онази мацка, с която флиртува. Ето го детенцето ни.*

— Как реагира смъртната ти майка? — попитах аз. — Имам предвид, жената на татко ти... мащехата ти.

— Шантаво е, нали? — Алекс подхвърли още една клонка в огъня. — Мащехата ми не беше доволна. Пораснах с двама родители, които ме мразеха и ме чувстваха като повод за срам. Да не забравяме и Локи, който се правеше на родител, като се появяваше от време на време.

— Човек — казах аз.

— Днес може и *жено* — поправи ме Алекс.

— Имах предвид — спрях, когато осъзнах, че се шегува. — Какво стана? Кога най-после напусна дома си?

— Преди около две години. А какво е станало? Много неща.

Този път разпознах предупреждението в гласа й. Не ми бе позволено да питам за подробности.

И все пак... Алекс беше станала бездомна горе-долу по времето, когато мама бе починала, тоест от същия момент, в който и аз се озовах на улицата.

Това съвпадение не ми допадна.

— Локи ли те накара да дойдеш с нас? — попитах аз, преди да се паникьосам.

— Какво искаш да кажеш? — срещна погледа ми тя.

Разказах й за съня си — как мята грънци по своя баща-майка и как Локи казва: *Това е съвсем проста молба.*

Вече бе напълно притъмняло. На светлината на огъня лицето на Алекс изглеждаше изменчиво. Опитах да си кажа, че това не е природата на Локи, която се разкрива. Това беше само промяна, адаптивност. Увитите змии на врата й бяха съвсем безобидни.

— Бъркаш се — каза Алекс. — Каза ми да *не* идвам.

Странен пулсиращ звук изпълни ушите ми. Досетих, че това са ударите на собственото ми сърце.

— Но защо Локи би ти казал това? И за какво говорихте със Самснощи? За някакъв план?

Тя уви гаротата в ръцете си.

— Може и да разбереш, Магнус. Но уловя ли те още веднъж, че ме шпионираш в съня ми...

— Хора! — извика Блицен от планината Торба за боулинг. — Елате да видите!

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НИКОГА, АМА НИКОГА НЯМА ДА ОТГАТНЕТЕ ПАРОЛАТА НА БЛИЦЕН

Джак започна гордо да кръжи около свършеното от него. Така, сякаш го бе направил с двете си ръце, а той дори нямаше ръце.

Отстрани на торбата бяха защити няколко нови реда блестящ рунически текст.

— Какво пише? — попита Алекс.

— Няколко технически руни — светнаха доволно очите на Блиц.
— Магическите условия за ползване, документът за съгласие на крайния потребител. Но на дъното пише „ПРАЗНАМИТОРБАТА, чанта, направена от Блицен, син на Фрея. С помощта на Джак“.

— Аз изписах това! — каза гордо Джак. — Това бе помощта ми!

— Браво, приятелю! — отвърнах аз. — И работи ли?

— Сега ще проверим! — потърка с нетърпение ръцете си Блицен. — Ще изрека тайната *заповедна* дума. После торбата или ще се свие така, че да я нося лесно, или... но не, сигурен съм, че ще се свие.

— Да се върнем на *или* — каза Алекс. — Какво друго може да стане?

— Е — сви рамене Блицен — има малък риск торбата да се разшири и да покрие по-голямата част от континента. Но не, сигурен съм, че съм се справил. Джак много внимателно уши руните точно където му казах да го стори.

— Че аз да ги зашивам ли трябваше? — присветна в жълто Джак.
— Майтап, спокойно! Заших ги.

Ала аз не се чувствах спокоен. От друга страна обаче, ако торбата се разширише до размерите на континент, нямаше да живея достатъчно дълго, че да ми пука.

— Добре — казах. — Каква е паролата?

— Недей! — извика Блицен.

Чантата за боулинг се разклати и цялата гора потрепери. Торбата се сви толкова бързо, че ми се догади от смяната в перспективата. Планината от кожа я нямаше. В краката на Блицен имаше нормална чанта за боулинг.

— ДА! — Блицен я вдигна и надникна вътре. — В нея има топка за боулинг, но иначе торбичката се усеща съвсем празна. Справихме се, Джак!

Двамата се опитаха да се плеснат по ръцете, но Джак имаше само острие.

— Чакайте малко — каза Алекс. — Наистина добра работа. Но сериозно ли паролата е *парола*?

— НЕДЕЙ! — Блиц хвърли торбата като граната в гората.

Тя веднага отново стана с размерите на планина и предизвика цунами от смачкани дървета и ужасени животни. Почти съжалих сърдитите катерици.

— Бързах! — изсумтя Блицен — мога да поставя нова па... заповедна дума по-късно, но за това ще ми трябват повече нишки и повече време. Засега може ли просто да избягвате да казвате... *онази* дума?

Сетне той назова думата и торбата се сви обратно до нормални размери.

— Браво, човек — казах аз. — Добро шиене, Джак.

— Благодаря, *сеньор*! И честита нова прическа! Вече не приличаш на онзи тип от *Nirvana*! Повече на Джони Ротън или на руса Джоан Джет!

— Откъде си чувал за тези хора? — разсмя се Алекс. — Ти Джей ми каза, че си прекарал хиляда години на дъното на реката.

— Така е, но се учих!

— Джоан Джет — продължи да се смее Алекс.

— Просто млъкнете и двамата — изсумтях аз. — Кой от вас е готов за игра на боулинг?

Оказа се, че никой не бе готов за игра на боулинг.

Блицен изпълзя в една палатка и падна от изтощение. После направих грешката да позволя на Джак да се върне във формата на медальон, и се сринах от изтощение. Чувствах се така, като че ли цял ден съм се катерил по планината.

Алекс обеща да остане на пост. Поне си мисля, че каза така. Ала можеше и да е заявила: *Ще поканя Локи в лагера да ви избие, докато спите! Ха-ха-ха-ха!* — и пак щях да припадна.

Не сънувах нищо, освен делфини, скачащи щастливо в море от кожа.

Събудих се, когато небето от черно преваляше в кафеникаво. Настоях Алекс да затвори очи за няколко часа. Когато вече и тримата станахме, за да закусим и да развалим бивака, небето представляваше дебела завеса, изтъкана от сивота.

Бяхме изгубили почти двайсет и четири часа. Сама и Хартстоун ги нямаше никакви. Опитах да си представя, че са добре в дома на Утгард-Локи, разказват си приказки и си прекарват приятно. Вместо това си представих как великани седят край огъня и обсъждат вкусните смъртни, с които са вечеряли предния ден.

Спри — казах аз на мозъка си.

Освен това сватбата е утре — отвърна мозъкът ми.

Излез от главата ми.

Но мозъкът ми отказа да излезе от главата ми. Много неучтиво от негова страна.

Минахме през клисурата, като се мъчехме да вървим в посоката, която бе задал Малчо. Бихте помислили, че можеше просто да последваме стъпките му, но бе трудно да ги различиш от естествените долини и каньони.

След около час забелязахме нашата крайна цел. Върху огромната скала в далечината се издигаше постройка, наподобяваща квадратен склад. Надуваемата Годзила липсваше (явно дневният наем за такова нещо бе много висок), но неоновият знак все още блестеше — утгард лейнс. Буквите мигаха една по една, после заедно, а след това с искри по ръба — само и само да не пропуснеш единствения неонов знак на най-високата скала на Йотунхейм.

Изкачихме криволичеща пътека, която бе съвършена за гигантски магарета, но не и за мънички смъртни. Студеният вятър ни блъскаше. Краката ме боляха. Слава богу, че Блицен бе направил магия на торбата. Да мъкнем голямата й версия по тази скала щеше да е не само невъзможно, но и мъчително.

Веднъж щом стигнахме върха, осъзнах колко огромна в действителност бе сградата на Утгард Лейнс. Вероятно можеше да

побере основната част от центъра на Бостън. Кафявите тапицирани двойни врати бяха обковани с медни гвоздеи. Всеки от тях бе с размерите на тристайна къща. По мръсните прозорци блестяха неоновии реклами на сокове „Йотун“, „Малка голяма бира“ и „Мегамедовина“. Вързани за колове от страни се подвизаваха животни с небивали размери — коне, овни, якове и да, магарета. Всяко от тях беше с размера на Килиманджаро.

— Не бой се — промърмори Блицен. — Това е като джуджешки бар. Само дето е по-голям.

— И как ще действаме оттук насетне? — попита Алекс. — Фронтална атака?

— Ха-ха! — отговорих. — Сам и Харт може да са вътре, затова ще играем по правилата. Промъкни се. Помоли за правата на гостенин. Опитай да преговаряш.

— И като не стане — каза Блицен, — ще импровизираме.

— Мразя тази идея — отвърна Алекс, защитницата на промените и адаптивността. После ми се намръщи. — Дължиш ми и едно питие, задето си ме сънувал.

Тя пое с маршова стъпка към входа.

— Да питам ли? — повдигна вежди Блицен.

— Не — отвърнах, — недей.

Да минем през входните врати, това бе нищо работа. Просто преминахме под тях, и то без дори да се навеждаме.

Вътре намерихме най-грамадната и претъпкана зала за боулинг, която някога бях виждал. Вляво от мен двайсет или трийсет великани с размерите на Статуята на свободата бяха седнали на бара върху столове, от които биха излезли чудесни многоетажни кооперации. Великаните бяха облечени в ризи за боулинг с неоновии цветове, които явно бяха откраднали от диско ерата. По кръстовете им висяха ножове, брадви и боздугани. Смееха се и се обиждаха, като се целеха с кани медовина, които можеха да напоят посеите в Калифорния за цяла година.

Струваше ми се малко раничко за медовина, но тези хора може би празнуваха от 1999 година насам. Поне оттогава бе песента, която ехтеше от колоните над нас.

Вдясно имаше грамадна аркада, на която великани играеха пинбол и „Много големият Пак Мен“. В задната част на стаята, на

разстояние като от Бостън до Ню Хемпшър, имаше още великани, събрали се по пистите за боулинг в групички от четирима и петима, с еднакви облекла и велурени обувки. На задната стена имаше надпис: утгардски шампионат по боулинг. добре дошли, участници в ушб!

Един от великаните хвърли топка. Чу се тътен като гръмотевица, когато тя се търкулна по пистата. Подът потрепери и ме разтърси така, като че бях навит на пружина.

Огледах помещението за Малчо и неговата сива риза „Пуешки боулинг“. Не можах да го забележа. Той трябваше да е лесно откриваем, но нашата стратегическа позиция на пода ни предлагаше други огромни препятствия по пътя.

После тълпата се размърда. От другия край на стаята право към мен гледаше великан, когото исках да видя дори по-малко от Малчо. Той седеше на висок кожен стол върху подиум и наблюдаваше пистите като рефер или церемониалмайстор. Ризата му за боулинг бе направена от орлови пера. Панталоните му бяха от кафяв полиестер. Обкованите му с желязо ботуши изглеждаха като произведени от рециклирани танкове. Върху ръката му се мъдреше златният пръстен на тан, обкован с хелиотропи^[1].

Лицето му беше скулесто и красиво по жесток начин. Черна като въглен коса падаше по раменете му. Очите му блещукаха със злорадство и задоволство. Определено можеше да влезе в класацията „Топ 10 на най-красивите убийци в Йотунхейм“. Беше само около двайсет и седем метра по-висок от последния път, когато го бях зървал, но го запознах.

— Големи шефе — рекох.

Не знам как чу пискливия ми глас в целия този хаос, но кимна в знак, че ме е забелязал.

— Магнус Чейс! — извика той. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Музиката замлъкна. Великаните от бара се обърнаха към нас. Големият шеф вдигна юмрук, все едно искаше да ми подаде микрофон. Стиснати между пръстите му като детски играчки бяха Самира и Хартстоун.

---

[1] Вид скъпоценен камък, зелен, на червени петна, напомнящи капки кръв. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ЕЛВИС СИ Е ЗАБРАВИЛ ЧАНТАТА ЗА БОУЛИНГ

— Искаме правата на гости! — извиках аз. — Утгард-Локи, пусни приятелите ни!

Помислих, че това е много смело от моя страна, предвид факта, че присъствахме на събрание на тежковъоръжени и зле облечени Статуи на свободата.

Великаните от събранието се изсмяха.

— Какво каза? — извика един от бара. — Говори по-високо!

— Казах...

Барманът наду песента 1999^[1] и ме заглуши. Великаните се изсмяха доволно.

— Каза ми, че песните на Тейлър Суифт са музика за джуджета — намръщих се аз на Блицен. — Това означава ли, че Принс е бил великан?

— Хм? — погледът на Блицен не изпускаше Хартстоун, който бе пленен и се мятеше в юмрука на Утгард-Локи. — Не, хлапе. Означава, че великаните разбират от хубава музика. Мислиш ли, че Джак може да освободи приятелите ни, като отреже пръстите на великана?

— Преди Утгард-Локи да ги е смачкал? Надали.

Алекс уви гаротата около ръката си, но не виждах какво може да постигне, освен да изчисти зъбите на великаните.

— Какъв е планът? — попита тя.

— Работя по въпроса.

Накрая Утгард-Локи даде знак на великаните да престанат, като прокара пръст през гърлото си. Това не бе любимият ми жест, но музиката спря веднага и великаните се успокоиха.

— Очаквахме те, Магнус Чейс — ухили се Утгард-Локи. — Що се отнася до приятелите ти, те не са пленници. Просто ги вдигнах, за да видят, че си пристигнал. Сигурен съм, че са очаровани!

Сам не изглеждаше очарована и изви рамене в опит да се освободи. Изражението на лицето ѝ подсказваше, че иска да убие всеки с риза за боулинг и може би още няколко души, които нямаха такива.

Що се отнася до Харт, знаех колко мрази да е с притиснати ръце. Не можеше да си общува, нито да прави магии. Студената ярост в очите му напомняше за баща му — господин Алдерман. Това не беше прилика, която ми бе приятно да забележа.

— Свали ги долу — казах аз. — Ако наистина не са пленници.

— Както пожелаеш! — Утгард-Локи приземи Сам и Харт върху масата, където те бяха толкова високи, колкото каната с медовина на великана. — Настанихме ги удобно, докато чакаха да дойдете. Малчо спомена, че ще му донесете торбата за боулинг не по-късно от тази сутрин. Започвах да се питам дали ще успеете!

Начинът, по който изрече думите, ме накара да се чувствам като при размяна на заложници. Усетих хлад в стомаха си и се почудих какво щеше да се случи със Сам и Харт, ако не се бяхме появили с торбичката. Бяхме ги оставили да чакат двайсет и четири часа и те вероятно се чудеха дали още сме живи.

— Торбичката е у нас, не бой се — рекох аз и сръчках Блицен.

— Точно така! — пристъпи напред Блиц и вдигна творението си. — Вижте Празнамиторбата, торба, която скоро ще стане най-прочута измежду всички чанти за боулинг! Довършена от Блицен, сина на Фрея! С помощта на Джак!

Старият ни приятел Малчо си проправи път през тълпата. Петна медовина бяха изпръскали сивата му риза, а прошарената му опашка, вързана на тила, се бе разплела. Наистина беше дребен в сравнение с другите великани в стаята, както ни беше и предупредил.

— Какво сте направили с торбичката ми? — извика той. — Да не сте я прали с обикновен прах за пране! Миниатюрна е!

— Като теб! — извика друг великан.

— Млъквай, Хюго! — извика Малчо.

— Не бой се — успокои го Блицен, а гласът му демонстрира как звучи боязънта. — Мога да върна чантата в нормалния ѝ размер. Но първо искам кралят ви да гарантира, че имаме правата на гости. Ние тримата и двамата ни приятели на масата.

— Е, Малчо — изсмя се Утгард-Локи, — изглежда, че са направили това, което си поискал. Върнали са ти торбичката.

Малчо махна безпомощно към много малката си торбичка.

— Ама...

— Малчо — каза кралят и тонът му се втвърди.

Малчо ни изгледа кръвнишки. Вече не изглеждаше толкова дружелюбен.

— Да — процеди той през зъби, — спазиха своята част от договорката. Давам за тях много малка гаранция.

— Значи сме готови! — грейна Утгард-Локи. — Вече официално сте гости на моето игрище за боулинг!

Той вдигна Сам и Харт и ги остави на пода. За щастие, мечът и камъкът Скофнунг си стояха на гърба на Сам.

Кралят махна с ръка към събраните великани.

— Приятели, ако забавляваме гостите си в сегашния ни размер, ще ни заболят очите, докато гледаме да не ги стъпчем. Ще трябва да им сервираме храна с пинсети и да им наливаме напитки с капкомер. А това не е забавно. Нека намалим размера малко, става ли?

Великаните промърмориха сърдито, но явно никой не искаше да противоречи на краля. Утгард-Локи щракна с пръсти и стаята се завъртя. Стомахът ми се качи в гърлото от дезориентация.

Игрището за боулинг престана да бъде колосално и стана просто... огромно. Великаните вече бяха със среден ръст от около два метра. Можех да ги гледам, без да извивам врат и да виждам подобните им на пещери ноздри.

Самира и Хартстоун изтичаха, за да се присъединят към нас.

Добре ли си? — Блиц направи знак към Харт.

Къде бяхте? — попита Харт.

Самира ми се усмихна по начина, който казваше: *Ще те убия по-късно.*

— Мислех, че сте загинали. Какво се е случило с косата ти?

— Дълга история — казах аз.

— Извинявайте, че закъсняхме — рече Алекс. Извинението й ме изненада повече от всичко друго днес. — Какво пропуснахме?

Сам я погледна така, все едно искаше да каже: *И да споделя, няма да повярваш...*

Не можех да си представя, че нейната история е по-невероятна от нашата, но преди да си сравним записките, Малчо се олюля към Блицен. Великанът сграбчи торбичката за боулинг, която в момента бе в точния за него размер.

Отвори я и въздъхна облекчено:

— Слава на боговете! Елвис!

Извади топката за боулинг и я разгледа за повреди. На повърхността ѝ бе нарисуван Елвис Пресли от 70-те с белия си костюм на кристали.

— Нараниха ли те, бебчето ми? — Малчо целуна топката и я притисна до гърдите си, след което се намръщи на Блицен. — Добре че не си наранил Елвис, малко джудже такова.

— Нямам никакъв интерес да нараня Елвис — Блицен издърпа вече празната торба от ръцете на Малчо, — но ще задържа Празнамиторбата като застраховка! Можеш да си я вземеш, когато си тръгнем оттук живи и здрави! А ако опиташ нещо, те предупреждавам, че торбата променя размерите си само със заповедна дума! Никога сам няма да се сетиш коя е!

— Какво? — изпищя Малчо. — Не е ли *Пресли*?

— Не.

— *Грейсланд*^[2]?

— Не.

— Приятели, приятели! — приближи се Утгард-Локи, разперил ръце. — Днес е денят на турнира! Имаме специални гости! Да не се караме! Нека пируваме и се състезаваме! Пуснете музиката! Питиета за всички!

Little Red Corvette^[3] отекна от тонколониите. Повечето великани се разпръснаха, като се върнаха към пръскането с медовина, боулинга или „Вече не толкова големият *Пак Мен*“. Някои от йотуните — особено тези със сиви ризи като Малчо — изглеждаха, все едно се опитват да ни убият, при все правата ни на гости, но аз бях спокоен, че имаме апокалиптичен вариант. Ако се стигнеше до най-лошото, можехме винаги да изкрещим *Парола!* и да унищожим сградата с лавина от джуджешки изработена кожа.

— Точно така — Утгард-Локи потупа Малчо по гърба. — Върви и пийни малко сок „Йотун“!

Малчо гушна Елвис и се отправи към бара, като ни гледаше кръвнишки през рамо.

— Утгард-Локи — казах аз, — трябва ни информация...

— Не сега, идиот такъв — запази усмивката си той, но в тона му усетих отчаяно ръмжене. — Изглеждай щастлив. Все едно си разказваме вицове.

— Какво?

— Този е много добър! — извика кралят на великаните. — Ха-ха-ха!

Приятелите ми се опитаха да се включат в театъра.

— Да, ха-ха — каза Сам. Блицен се изсмя по джуджешки, някак от сърце.

— Невероятно — обади се Алекс.

Х-А, Х-А, изписа със знаци Харт.

Утгард-Локи продължи да ми се усмихва, но погледът му ме пронизваше.

— Никой великан тук, освен мен не иска да ви помогне — процеди той под носа си. — Ако не се докажете като достойни, никога няма да напуснете това игрище за боулинг живи.

— Какво? — изсъска Блицен. — Обеща ни правата на гости! Ти си кралят!

— И използвах цялото си влияние и репутация, за да опитам да ви помогна! Иначе досега да сте мъртви!

— Да ни помогнеш? — попитах аз. — Като уби козела ни?

— И проникна във Валхала? — добави Сам. — И обсеби невинен инструктор по летене?

— Само за да попреча на вас, нескопосни смъртни, да паднете в капана на Локи. Кое то така или иначе смогнахте да направите. — Той извърна глава и извика към останалите: — Много се хвалиш, смъртни, но никога няма да успееш да победиш великаните. — Сетне отново снижи гласа си: — Не всички тук мислят, че трябва да спираме Локи. Ще ви кажа това, което ви е нужно, за да му попречите, но трябва да играете по правилата. Ако не се докажете като достойни и не спечелите уважението на последователите ми, ще ме свалят от власт и някой от тези тъпацы ще стане крал. После всички ще умрем.

Алекс огледа тълпата, като че се чудеше кой глупак да удуши с гаротата си най-напред.

— Вижте, Ваше пернато величество, можехте просто да ни пратите SMS с необходимата информация. Защо бе потребно да се криете зад надуваем Годзила?

Утгард-Локи сбърчи нос към нея.

— Не можех да ти пратя SMS по няколко причини, дете на Локи. Първата от които е, че татко ти има начини да разбира такива неща. Нима отричаш?

Лицето на Алекс пламна, но тя не отвърна нищо.

— Сега — продължи кралят — ще се присъедините към пира. Ще ви отведа до масата ви.

— И после? — попитах аз. — Как ще докажем, че сме достойни?

Очите на Утгард-Локи заблестяха по начин, който определено не ми хареса.

— Ще ни впечатлите с небивали подвизи, ще ни надвиете в състезание... или ще умрете, опитвайки се да го направите.

---

[1] Песен на Принс от 1982 г. — Б.пр. ↑

[2] Имението, превърнато в музей на Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

[3] Песен на Принс. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

МАЛКИЯ БИЛИ СИ ГО ПОЛУЧИ

Игрището за боулинг предлагаше закуска за шампиони — фъстъци, истинал хотдог и сух царевичен чипс, поръсен с оранжева слуз, която по нищо не напомняше на сирене. Медовината бе блудкава и с вкус на боза. Единственото хубаво беше размерът на порциите — като за великани. Не бях ял от предишния ден насам, ако не броим истиналите фалафели и шоколада. Някак си успях да преглътна закуските.

На всяка писта за боулинг имаше великани, събрани по отбори. Те се целеха с храна, разказваха вицове и се хвалеха как унищожават кеглите.

Заедно със Сам, Хартстоун, Блиц и Алекс седнахме на пластмасова дълга пейка, като избрахме най-ядивните части от храната и нервно оглеждахме тълпата.

Утгард-Локи бе настоял да заменим обичайните си обувки с такива за боулинг — всички те бяха големи и оцветени в оранжево и розово. Щом Блицен зърна това, помислих, че ще получи инфаркт. Алекс обаче ги хареса. Поне не носехме еднакви ризи.

Докато се хранехме, разказахме на Сам и Харт какво ни се бе случило в гората.

— Магнус — поклати отвратено глава Алекс, — на теб винаги ти се пада по-лесната част.

— По-лесната? — почти се задавих с един фъстък.

— Харт и аз цял ден се опитваме да останем живи. Едва не умряхме шест пъти.

Харт вдигна седем пръста.

— А, да — каза Сам, — забравих за тоалетната.

Блицен прибра крака под пейката, несъмнено за да не гледа отвратителните обувки.

— Великаните не ви ли дадоха правата на гости?

— Първото нещо, което поискахме — каза Сам, — но тези планински йотуни опитват да преиначат думите ти и да те убият с нежност.

— Като онези сестри, които засякохме януари — казах аз, — които попитаха дали да не вдигнат стола ни до височината на масата, и после пробвах да ни размажат в тавана.

— Вчера помолих за напитка — кимна Сам — и барманът ме пусна в пълна халба с бира. Едно, че съм мюсюлманка и не пия алкохол, второ, чашата бе толкова хлъзгава, че не можех да изляза. Ако Харт не бе напукал стъклото с руна...

Трябва да внимаваш за всичко, което казваш — направи знак Харт. — *Помолих за място, където да спя...* — той потръпна. — Едва не бях смазан от машина за връщане на топки.

Сам преведе на Алекс.

— Ох — направи гримаса Алекс, — ето защо изглеждате толкова зле. Без да се засягате.

— Но това не е най-лошото — допълни Сам. — Да се молиш, докато Хартстоун е на стража? Невъзможна задача! Освен това великаните не спираха да ни предизвикват на предварително уредени състезания.

Илюзии — направи знак Хартстоун, като описа кръг с дланите си, за да предаде едновременно две променящи се изображения. — *Нищо тук не е такова, каквото изглежда.*

— Да — кимна мрачно Блицен. — Като Малчо и неговата торба за боулинг. Утгард-Локи и народът му са печално известни със силите на илюзията, които владеят.

Огледах се наоколо и се запитах колко големи са всъщност великаните и как ли изглеждат без магия. Може би ужасните костюми за боулинг бяха миражи, създадени, за да ни дезориентират.

— Как тогава разбираш кое е илюзия и кое истина?

— И най-важното — Алекс вдигна един чипс с оранжева слуз. — Мога ли да се престоря, че това е *бурито*?

— Трябва да останем нащрек — предупреди ни Сам. — Миналата нощ, след като внимателно произнесохме молбата си, най-после ни дадох спални чували, но трябваше да докажем силата си, като ги разпънем. Торбите не помръднаха. Най-накрая Утгард-Локи

призна, че те са направени от титаниеви стружки. Великаните много се смяха на това.

— Кое му е смешното? — поклатих глава аз.

Кажи му за котката — направи знак Харт.

— Ох — съгласи се Сам, — забравих за котката. Като „услуга“ преди вечеря трябваше да вземем котката на Утгард-Локи и да я оставим навън.

Огледах се наоколо, но не забелязах никаква котка.

— Някъде тук е — увери ме Сам, — но нямаше как да я помръднем, тъй като всъщност беше африкански слон с тегло от шест тона. Дори не разбрахме, докато по-късно великаните не ни казаха. След като се мъчихме цели часове и изпуснахме вечерята. Те *обожават* да унижават гостите си, като ги карат да се чувстват немощни и мънички.

— Действа — промърмори Блиц.

Представих си как пробвам да вдигна слон, без да разбера, че е слон. Това обикновено бе от нещата, които се забелязват.

— Как можем да се борим с нещо подобно? — попитах аз. — Трябва да ги впечатлим в някакви изпитания? Съжалявам, но не мога да разпъвам титаниеви спални чували, нито да местя африкански слонове.

— Каквото и да си мислиш, че става, не забравяй, че е измама — приведе се над масата Сам. — Мисли извън шаблона. Направи нещо неочаквано. Наруши правилата.

— О! — каза Алекс. — Имаш предвид като всеки друг ден от живота ми.

— В такъв случай опитът ти ще ни бъде полезен — рече Сам. — А и това, което Утгард-Локи каза — че иска да ни помогне? Не вярвам нито дума...

— Хей, скъпи гости!

За грамаден тип с риза за боулинг от пера, кралят на великаните определено можеше да е доста тих. Утгард-Локи се приведе над перилата зад нашата маса и погледна към нас. В ръката си държеше кренвирш на клечка.

— Остава ни само минута. После игрите започват.

— Игрите — каза Сам. — Като онези, дето ги играем от *вчера*?

Очите на Утгард-Локи пасваха на ризата му от орлови пера. Имаше погледа на лешояд, който се кани да се спусне надолу и да сграбчи гризач — *а може би малък човек* — за вечеря.

— Трябва да ме разбереш, Самира. Моят народ се сърди, че ви поканих. Налага се да ги забавлявате. Направете това, докажете, че сте достойни, нека стане шоу. Не очаквайте милост от мен по време на състезанията. Великаните ще се опълчат срещу мен, ако покажа пристрастия.

— Значи, не си голям крал — отбелязах аз.

Утгард-Локи се изсмя, а за гледащите го извика:

— Само толкова ли можете да изядете, мънички смъртни! Ние имаме сукалчета, които могат да погълнат повече царевичен чипс! — Той посочи със скиптъра си кренвирш към мен и снижи гласа си: — Нищо не знаеш за водачеството, Магнус Чейс. Да си крал, това изисква точната комбинация от желязо и медовина, от щедрост и страх. Колкото и добър магьосник да съм, не мога да наложя волята си върху великаните. Те винаги ще са повече от мен. Трябва да печеля уважението им всеки ден. Сега и ти трябва да го сториш.

Алекс се отдръпна от краля.

— Щом е толкова опасно за теб, защо ни помагаш да си върнем Мьолнир?

— Чукът на Тор въобще не ме интересува! Асите винаги са разчитали твърде много на страха, който той вдъхва. Наистина е могъщо оръжие, но когато Рагнарок настъпи, Тор ще бъде един срещу мнозина. Боговете така или иначе ще умрат. Чукът е блъф, илюзия за *преголяма* сила. Повярвайте на майстора магьосник... — великанът се ухили. — Дори най-добрите илюзии имат своите граници. Но чукът не ме интересува. Искам да спра плана на Локи.

— Сватбата на Сам и Трим? — почеса брадата си Блиц. — Страх те е от този брак?

Утгард-Локи отново започна да играе театър и извика на публиката си:

— Ха! Това са най-хубавите кренвирши на Йотунхейм! Нищо не може да се сравнява с тях! — той отхапа яростно и изхвърли през рамо клечката, на която бе набучен кренвиршът. — Блицен, сине на Фрея, използвай ума си. Разбира се, че се боя от този брак. Грозният жабок

Трим и сестра му Тринга с радост биха вкарали Йотунхейм във война. Като зет на Локи и с чука на Тор, Трим ще стане тан на тановете.

— С чука на Тор? — присви очи Сам. — Искаш да кажеш, че дори ако се омъжа за него, което не възнамерявам да правя, Трим няма да върне Мьолнир?

— О, зестрите ще се разменят. Но може би не по начина, който си представяте.

Утгард-Локи се потегна и завъртя дръжката на меча Скофнунг, който още висеше от гърба на Сам.

— Хайде, хайде, приятели. Преди да ви дам решение, трябва да разберете проблема. Наистина ли не виждате целта на Локи?

— Кралю, какво става със състезанията? — изрева един от великаните в стаята. — Защо флиртувате с онези смъртни?

Още великани се изсмяха и започнаха да дюдюкат.

Утгард-Локи се изправи и се ухили на подчинените си, сякаш всичко това е част от плана.

— Да, разбира се! Дами и господа йотуни, нека забавлението започне! — После погледна към нас. — Почетни гости, с какви невероятни умения ще ни впечатлите?

Всички великани се обърнаха към нас. Очевидно нямаха търпение да научат какъв унизителен провал ще си изберем. Основните ми таланти бяха да бягам и да ям фалафели, но след тежката доза от хотдог и химически обработени чипсове се съмнявах, че мога да спечеля златен медал в която и да е от категориите.

— Не се срамувайте — разпери ръце Утгард-Локи. — Кой ще се пробва пръв? Искаме да видим какво умеят шампионите на смъртните владения. Можете ли да пиете повече от нас? Да ни надбягате? Да ни преборите?

Самира се изправи и аз отправих тиха благодарствена молитва към безстрашната валкирия. Дори като обикновен смъртен ученик мразех да ме изпитвах пръв. Учителката винаги обещаваше, че ще бъде по-благосклонна към първия, вдигнал ръка, но не, благодаря. Не си струваше нервите.

Сам си пое дълбоко въздух и огледа тълпата.

— Бива ме с брадвата — каза тя. — Кой ще ме предизвика на хвърляне на брадва?

Великаните пак задюдюкаха.

— Хайде, сега! — Утгард-Локи изглеждаше очарован. — Имаш много мъничка брадва, Самира ал-Абас, но съм сигурен, че я хвърляш умело. Хммм... обикновено бих избрал Бьорн Трошача на черепи като наш шампион, но бих искал да имаш някакъв шанс, затова препоръчвам да се изправиш срещу Малкия Били.

От групата великани в далечния край на игрището се надигна къдрокосо хлапе. Изглеждаше на около десет години, коремчето му бе натъпкано под риза на райета, а училищните му къси панталони се придържаха от жълти тиранти. Бе извънредно кривогледо и докато вървеше към нас, се буташе в масите и се спъваше в торбичките за боулинг, което развесели останалите великани.

— Били тепърва се учи да хвърля брадви — каза Утгард-Локи, — но ще ти бъде равностоен съперник.

— Хубаво — стисна зъби Самира. — Какви са мишените?

Утгард-Локи щракна с пръсти. В далечината на писти едно и три се отвориха пролуки, от които изникнаха дървени фигурки. Всяка от тях бе нарисувана така, че да прилича на Тор — с рошава червена коса и развята брада. Лицето му бе смръщено, като че в този момент пърдеше.

— Всеки има право на три опита! — обяви Утгард-Локи. — Самира, би ли искала да започнеш?

— О, не — каза тя. — Нека първо бъде детето.

Малкия Били отиде до линията за хвърляне. До него един великан свали някакъв кожен вързоп и го отвори, за да разкрие три томаховки, всяка от които почти толкова голяма, колкото и Били.

Били с мъка вдигна първата брадва и присви очи към далечната мишена.

Имах време да помисля: *Може би Сам ще се справи. Може би Утгард-Локи умишлено е по-мек с нея.*

Тогава Били атакува. Той хвърли брадвите една след друга така бързо, че почти не можах да видя движенията му. Когато приключи, една брадва бе забита в челото на Тор, друга — в гърдите му, и трета — на извънредно неудобно място.

Великаните забоботиха окуражително.

— Не е зле! — каза Утгард-Локи. — Нека сега видим дали Самира, гордостта на валкириите, може да надвие едно десетгодишно дете!

— Обречена е — промърмори до мен Алекс.

— Да се намесим ли? — попита Блиц. — Сам ни каза да мислим извън шаблона.

Спомних си съвета й — *направи нещо неочаквано*.

Стиснах пръсти около медальона си. Подвоумих се дали трябва да скоча от мястото си, да призова Джак и да разсея всички с изпълнение на песента *Love Never Felt So Good*. Хартстоун ме спаси от унижението, като вдигна пръсти: *Чакай*.

Сам огледа съперника си Малкия Били. След това се вторачи в бравите, които бе забил в мишената си. Тогава стигна до решение. Отиде до линията за стрелба и насочи бравата си.

Стаята притихна. Може би домакините ни си поемаха дълбоко въздух, за да се изсмеят, когато Сам се провали. С едно движение тя се завъртя и хвърли бравата си по Били. Великаните ахнаха.

Очите на Малкия Били се изкривиха дори повече, когато се загледа в бравата, излизаща от челото му. Той падна назад и се стовари на пода. Великаните извикаха разгневени. Някои се изправиха и извадиха оръжия.

— Стойте! — кресна Утгард-Локи, след което впи очи в Сам. — Обясни постъпката си, валкирийо. Защо да не те убием след това, което стори?

— Защото — каза Сам — това бе единственият начин да спечеля състезанието.

Звучеше изненадващо спокойно, предвид това, което бе направила, и броя великани, готови да я разкъсат. Тя посочи тялото на Малкия Били.

— Това не е великанче!

Обяви го с авторитета на детектив от телевизионен сериал, но съзрях струйката пот, която потече от края на забрадката й. Почти я чувах как си мисли: *Дано съм права, дано съм права*.

Тълпата великани се втрени в трупа на Малкия Били. Той продължаваше да изглежда като мъртво, зле облечено великанче. Знаех, че всеки миг тълпата ще нападне Самира и ще трябва да бягаме, за да спасим живота си.

Тогава тялото на великанчето започна бавно да се променя. Плътта му изсъхна, докато не заприлича на един от воините *драугр* на принц Гелир. Кожестите му устни се свиха над зъбите. Жълти ципи

покриха очите му. Ноктите му се издължиха като мръсни коси. Малкият зомби Били се изправи с мъка на крака и изтръгна брадвата от челото си.

После изсъска към Сам. Вълна от чист ужас заля стаята. Някои великани изтърваха напитките си. Други паднаха на колене и заплакаха. Вътрешностите ми се свиха на морски възел.

— Д-да — обяви Сам с притихнал глас. — Както виждате, това не е Малкия Били. Това е Страхът, който удря бързо и винаги улучва целта. Единственият начин да победиш Страха е да се изправиш срещу него. Това и направих. Затова печеля състезанието.

Страхът хвърли с отвращение брадвата на Сам, изсъска страховито за последно, разпадна се в облак дим и изчезна.

Въздишка на облекчение се разнесе из публиката. Няколко великани се отправиха бързо към тоалетната, вероятно за да повърнат или за да си сменят белъто.

— Откъде Сам знаеше, че това нещо е Страхът? — прошепнах аз на Блицен.

Очите на самия Блицен изглеждаха малко пожълтели.

— Предполагам, че е срещала Страха и преди. Чувал съм, че великаните се разбират добре с много от низшите богове — Гняв, Глад, Зараза. Предполага се, че Старостта се събирала с великаните на Утгард, но не съм допускал, че ще срещна Страха лице в лице...

Алекс потръпна. Хартстоун изглеждаше мрачен, но не и изненадан. Запитах се дали двамата със Сам не се бяха натъквали и на други низши божества по време на двайсет и четири часовото си изпитание.

Бях щастлив, че Сам се яви първа вместо мен. С моя късмет щях да се изправа срещу Щастieto и да ми се наложи да го удрям с меч, докато спре да се усмихва.

Утгард-Локи се обърна към Сам със слаб проблясък на възхита в погледа.

— Предполагам, че в такъв случай няма да те убиваме, Сама ал-Абас, понеже направи това, което е необходимо, за да спечелиш!

Раменете на Сам увиснаха от облекчение.

— Значи сме се доказали? Надпреварата е завършила?

— О, не още — разшириха се очите на краля. — Ами другите ни четирима гости? Трябва да проверим дали и те са умели като теб!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА КОГАТО СЕ СЪМНЯВАШ В НЕЩО, ПРЕВЪРНИ СЕ В КОНСКА МУХА

Започвах да мразя Утгардския шампионат по боулинг.

Следващият наред беше Хартстоун. Той махна към аркадата и с помощта на моя превод предизвика великаните да извадят най-добрия си геймър, и то на която игра поискат. Отборът на Йотунските анораци на Хюго номинира тип на име Кайл, който отиде до улея на скибол и записа свършените хиляда точки. Докато великаните викаха, Хартстоун се насочи към машината за пинбол на „Старски и Хъч“ и пусна златна монета в нея.

— Какво? — възрази Хюго. — Но това дори не е същата игра!

— Няма и нужда — заявих аз. — Харт каза: която игра си изберат участниците. Вашият човек избра скибол. Харт избра пинбол.

Великаните изсумтяха, но накрая се предадоха.

— Сега ще видиш какво ще стане — ухили ми се Блицен. — Харт е магьосник.

— Знам.

— Имах предвид на пинбол.

Хартстоун изстреля първата топка. Не го видях да ползва магия, но бързо разби резултата на Кайл. Това в интерес на истината не беше честно, тъй като точките в пинбол са далеч повече от хиляда. Дори след като мина петстотин милиона, Харт не спря да играе. Буташе машината и удряше ръчките с такава ярост, че се запитах дали мисли за баща си и всичките монети, които го бе накарал да колекционира за добрите си дела. На тази машина Харт бързо стана милионер, макар и само на игра.

— Достатъчно! — извика Утгард-Локи и издърпа кабела на устройството. — Доказа уменията си! Мисля, че всички можем да се съгласим, че глухият елф умее да играе пинбол. Кой е следващият?

Блицен предизвика великаните на състезание по грим. Обеща, че може да направи така, че всеки великан да изглежда по-красив и модерен. Великаните единодушно избраха йотун на име Грум, който очевидно бе спал под бара през последните четирийсет години, събирайки мръсотия и прахоляк. Сигурен бях, че това е низшият бог на лошата хигиена.

Но Блицен не трепна. Той извади приборите за шиене и се захвана за работа. Отне му няколко часа да ушие нови дрехи от различните артикули, които се продаваха в магазина за сувенири на игрището. После отведе Грум в банята за СПА процедури. Щом приключиха, веждите на Грум бяха почистени и оформени. Брадата и косата му бяха сресани по-гладко от тези на метросексуален хипстър. Носеше блестяща златиста риза за боулинг с надпис „Грум“ отпред, сребърни панталони и обувки за боулинг в същия цвят. Великанките започнаха да въздишат, а великаните се отдръпнаха от него засенчени. Грум се прибра обратно под бара и захърка.

— Лоши навици не мога да оправям! — каза Блиц. — Но го видяхте! Справих се с предизвикателството, нали?

Чу се мърморене, но никой не посмя да възрази. Дори магически подсилената грозота не можеше да се справи с джуджешката висша мода.

Утгард-Локи се приведе към мен и промърмори:

— Много добре го давате! Трябва да измисля последното предизвикателство наистина трудно, така че да има реален шанс да загинете. Това ще затвърди уважението на хората ми.

— Моля, какво?

Обнадежденият крал вдигна ръце към тълпата.

— Дами и йотуни! Наистина имаме интересни гости, но не бойте се! Ще получим своето отмъщение! Остават ни двама гости! Както диктува съдбата, това е съвършената бройка за двойно състезание по боулинг! И тъй като днес сме се събрали да играем боулинг, последните ни двама посетители ще се изправят срещу защитаващите титлата си шампиони от „Пуешкия боулинг на Малчо“!

Великаните завиха и затропаха. Малчо погледна към мен и прокара пръст през гърлото си — жест, който се бях уморил да наблюдавам.

— Победителите ще спечелят обичайната награда — обяви Утгард-Локи. — Както си му е редът, това е *главата* на победените!

Погледнах към Алекс Фиеро и осъзнах, че сме отбор.

— Знам, че ти го казвам в лош момент — рече Алекс, — но никога не съм играла боулинг.

Нашите опоненти от екипа на Малчо бяха братя с чудните имена Херг и Блерг. Трудно бе да ги различиш. Освен че бяха еднояйчни близнаци, носеха сиви ризи и бейзболни каски. Последното — вероятно за да не ги целим с брадви в лицето. Едничката разлика, която виждах, бяха топките им за боулинг. Тази на Херг бе украсена с лицето на Принс. Може би той избираше музиката в бара. Брат му Блерг имаше червена топка с lika на Кърт Кобейн. Блерг не спираше да гледа ту към мен, ту към топката, сякаш се опитваше да си ме представи с по-дълга коса.

— Добре, приятели! — обяви Утгард-Локи. — Ще играем средностатистическа игра с три хвърляния!

— Може ли да хвърля теб? — приведе се към мен Алекс.

— Шшт — казах й аз, докато се опитвах да си спомня правилата на боулинга.

Бяха минали години, откакто бях играл. В хотел „Валхала“ имаше писта, но понеже айнхеряр правеха всичко до смърт, не пожелах да се пробвам.

— Простичка надпревара! — продължи Утгард-Локи. — Постигналият най-висок резултат печели. Първо — отборът на Незначителните смъртни!

Никой не ни поздрави, когато с Алекс отидохме да получим топката.

— Какво мислиш? — прошепна Алекс.

— В най-общи линии — казах — трябва да търкулнеш топката по пистата и да събориш кеглите.

Тя ме изгледа кръвнишки. Бледото й око бе два пъти по-ярко и по-ядосано от тъмното.

— Това го знам. Ама нали трябва да нарушим правилата? Каква е уловката? Мислиш ли, че Херг и Блерг са низши богове?

Погледнах към Сам, Блиц и Харт, които бяха принудени да ни наблюдават от другата страна на перилата. Израженията им не ми казваха нищо ново — здраво бяхме загазили.

Стиснах пръсти около медальона и помислих: *Джак, можеш ли да ми помогнеш?*

Не — тихо изжува той, както често правеше като медальон.

Благодаря — помислих си. — *Голяма помощ от вълшебния меч.*

— Незначителни смъртни! — извика Утгард-Локи. — Проблем ли има? Отказвате ли се?

— Не! — отвърнах. — Всичко е наред.

И си поех дълбоко въздух.

— Добре, Алекс, имаме три опита. Три хвърляния на игра. Нека видим как ще тръгне първият. Може и да разберем нещо. Гледай ме как играя.

Не вярвах, че някога ще изрека нещо подобно. Боулингът не влизаше в списъка ми със суперсили. Въпреки това отидох до пистата с розовата си топка, направена като зарче. (Хей, не се сърдете, само тя пасваше на пръстите ми.) Опитах се да си спомня напътствията, които нашият учител господин Гент ни бе дал преди училищното тържество на игрището „Лъки Лейнс“.

Стигнах пистата, прицелих се и метнах топката с цялата си сила на айнхери. Тя се търкулна бавно и трмаво, след което спря на половината път надолу. Великаните избухнаха в смях.

Взех топката обратно и се върнах назад с лице, пламнало от срам.

— Благодаря, това беше прекрасен пример — изсумтя Алекс, когато минах покрай нея.

Върнах се на мястото си. Сам изглеждаше угрижена зад перилата. Хартстоун ми даде най-ценния си съвет — *опитай да се справиш по-добре*. Блицен се ухили и ми вдигна два палеца, което ме накара да се запитам дали знае правилата на боулинга.

Алекс се насочи към линията за хвърляне, завъртя се, повдигна топката между краката си и я търкулна надолу по пистата. Тъмносинята сфера отскочи веднъж, втори път и се търкулна малко по-далеч от моята, преди да падне в улея отстрани.

Още смехове се разнесоха сред йотуните, а няколко плеснаха триумфално с ръце. Златни монети размениха притежателите си.

— Време е за Отбора на пуешкия боулинг! — извика Утгард-Локи.

Диви аплодисменти се разнесоха, когато Херг стигна до съседната писта.

— Чакайте малко — казах аз, — не трябва ли да използват същата писта като нас?

Малчо си проправи път през тълпата, ококорил очи в престорена невинност.

— О, но кралят не каза нищо такова! Заяви само, че този с най-високия резултат печели! Давайте, момчета!

Херг хвърли главата на Принс. Тя се търкулна по средата с мълниеносна скорост и събори кеглите със звук като избухнала маримба.

Великаните завикаха и заудряха юмруци. Херг се обърна и се ухили иззад маската на каската си. Потупа Блерг по рамото и си размениха няколко думи.

— Трябва да разбере какво казват — рече Алекс. — Връщам се веднага.

— Но...

— ТРЯБВА ДА ОТИДА ДО ТОАЛЕТНА! — извика Алекс.

Някои от великаните се намръщиха от прекъсването, но по правило, когато някой започне да вика, че му се ходи до тоалетна, се налага да го пуснеш. Другите варианти са по-лоши.

Алекс изчезна в тоалетната за момичета великанки. В същото време Блерг отиде на линията за стрелба. Вдигна топката на Кърт Кобейн и я пусна по пистата. Лицето на Кобейн ту се появяваше, ту изчезваше пред погледа ми, сякаш за да каже *здравей, здравей, здравей*, след което удари кеглите и ги събори със звук като от рок концерт.

— Още един успешен удар! — извика Малчо.

Навсякъде се разнесоха аплодисменти и наздрависи — освен сред мен и приятелите ми.

Блерг и Херг се срещнаха на мястото, където се връщаха топките, като се подсмиваха и гледаха към мен. Докато тълпата празнуваше и правеше нови залагания, Алекс се върна от тоалетната.

— ВЪРНАХ СЕ ОТ ТОАЛЕТНАТА! — обяви тя.

Сетне изтича до мен и ме хвана за ръката.

— Чух Херг и Блерг да си говорят — прошепна ми тя.

— Как?

— Подслушах ги. Мога да го правя, когато се превърна в конска муха.

— О — надзърнах аз към Сам, която се бе намръщила силно. — Знам номера с конската муха.

— *Тяхната* писта е нормална боулинг писта — докладва ми Алекс, — но нашата... не знам. Чух Херг да казва: *Късмет с това да ударят Белите планини.*

— Белите планини — повторих аз. — В Ню Хемпшър?

— Може да си имат Бели планини и в Йотунхейм — сви рамене Алекс. — Така или иначе това не са кегли.

Присвих очи към края на пистата, но кеглите продължаваха да изглеждат като кегли, а не като планини. Но пък и Малкия Били не приличаше на Страх, докато внезапно не заприлича.

— Как е възможно... — поклатих глава аз.

— Нямам идея — каза Алекс, — но ако топките ни за боулинг се търкалят към планински връх в друг свят...

— Никога няма да стигнат до края на пистата и няма да успеем да съборим нито една кегла! Как да развалим проклятието?

— Хайде, Незначителни смъртни! — извика Малчо. — Стига сте се туткали!

Трудно ми бе да мисля с тълпа великани наоколо, които ме хокат.

— Аз... не съм сигурен — казах на Алекс. — Трябва ми повече време. Най-доброто нещо, което мога да измисля в момента, е да саботираме тяхната писта.

Това, признавам си, бе импулсивно. Но се засилих към фал линията и хвърлих розовия зар топка с всичка сила към пистата на Херг и Блерг. Топката се приземи така мощно там, че напука дървения под, отскочи към тълпата и повали един от зрителите, който изкудкудяка като стресната кокошка.

— Оо! — ревна публиката.

— Какво беше това? — вресна Малчо. — Счупи главата на Юстис!

Утгард-Локи се намръщи и се изправи от трона.

— Малчо е прав, смъртнико. Не може да се целиш в друга писта. Ако си избрал една, трябва да се придържаш към нея.

— Никой не е казвал нищо подобно — възразих аз.

— Е, аз го казвам! Продължаваш в собствената си писта!

Някакъв великан от публиката търкулна зара обратно към мен.

Погледнах към Алекс, но не знаех какъв съвет да ѝ дам. Как можеш да събориш далечна планинска верига?

Тя промърмори нещо под носа си и когато приближи, се превърна в огромна мечка гризли. Изправи се на задните си крака и стисна топката в предните. Достигна фал линията и се стовари на всичките си четири крака, замятайки топката със сто и трийсет килограмова ярост. Тя почти стигна до първата кегла, преди да спре.

Великаните въздъхнаха облекчено.

— Сега е наш ред! — потърка нетърпеливо ръце Малчо. — Давай, момчета!

— Но, шефе — каза Херг, — на нашата писта има голяма дупка.

— Сменете пистата — отвърна Малчо.

— О, не — рекох аз. — Кралят каза, че след като веднъж сте избрали писта, трябва да се придържате към нея.

Малчо изръмжа. Дори татуировката на Елвис върху ръката му изглеждаше ядосана.

— Хубаво! Херг, Блерг, направете каквото можете! Вече имате голям аванс!

Херг и Блерг не изглеждаха много доволни. Успяха да избегнат дупката в пистата, но топките им изпаднаха отстрани. Не добавиха никакви точки към резултата си.

— Всичко е наред! — увери ги Малчо и се ухили към Алекс и мен. — Изкуших се да ви стъпча в гората, но сега се радвам, че не го сторих. Освен ако не хвърлите перфектно, няма дори да *изравните* резултата им! Да ви видя, смъртни! Нямам търпение да ви отрежа главите!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ИЛИ ЗАПОЧНИ ДА СИЯЕШ. СЪЩО ВЪРШИ РАБОТА

Някои хора обичат енергийни напитки. А аз? Намирам, че заплахата от обезглавяване ме буди достатъчно.

Паникьосан, аз се обърнах към приятелите си и Хартстоун изписа: *Ф-Р-Е-Й*.

„Да, Харт — помислих си, — това е баща ми.“

Но представа нямах с какво тази информация ще ми помогне. Надали богът на лятото щеше да се появи в ярък ореол и да събори Белите планини заради мен. Той беше бог на откритите пространства. Никога нямаше да го намериш на игрище за боулинг...

В мозъка ми потече идея като кленов сироп. *Открити пространства*. Белите планини. Силата на Фрей. Сумарбрандер, мечът на Фрей, който можеше да отваря разломи между световите. И нещо, което Утгард-Локи беше казал по-рано: *Дори най-добрите илюзии имат своите граници*.

— Незначителни смъртни! — извика Утгард-Локи. — Предавате ли се?

— Не! — извиках аз. — Почакай само секунда!

— И ти ли ще ходиш до тоалетна?

— Не! Просто... трябва да се посъветвам със съотборницата си, преди да ни обезглавите.

— Това звучи честно — сви рамене Утгард-Локи. — Продължавайте.

— Кажете ми, че имаш идея — приведе се към мен Алекс.

— Каза, че си била до водопада Брайдъл Вейл. Че си лагерувала в Белите планини?

— Да, точно така.

— Има ли някакъв начин тези кегли да са самите Бели планини?

— Не — намръщи се тя, — не мога да повярвам, че някой би имал силата да телепортира цяла планинска верига в игрище за боулинг.

— Съгласен съм. Теорията ми е... че тези кегли са просто кегли. Великаните не могат да докарат цяла планина в игрище за боулинг, но могат да накарат топките ни да излетят от пистата. Има някакъв разлом между световите по средата на пистата. Той е скрит от някакви илюзии, но изпраща топките в Ню Хемпшър.

— Ако това е така — Алекс се загледа в края на пистата, — защо тогава топката ми се връща обратно?

— Не знам. Може би зареждат идентична топка, която да ти се върне, така че да не забележиш.

— Лъжливи майнфритери — скръцна със зъби Алекс. — Какво да направим по въпроса?

— Познаваш Белите планини така, както ги познавам и аз. Искам да погледнеш надолу по пистата и да се съсредоточиш върху планините. Ако и двамата го извършим по едно и също време, може да превърнем портала във видим и тогава може би ще успеем да го развалим.

— Искаш да кажеш, че трябва да сменим перспективата си? — попита Алекс. — Подобно на начина, по който изцери Амир?

— Предполагам... — щеше ми се да имам същата увереност в плана си. Начинът, по който Алекс го описа, ме правеше да звуча като ню ейдж гуру. — Виж, ще е по-добре, ако те хвана за ръката. Обещавам, че няма да... сещаш се, да *чувствам* неща от живота ти.

Видях как се колебае и претегля опциите наум.

— Значи, или губя главата си, или те пускам в нея — изсумтя тя. — Много гаден избор.

След това ме хвана за ръката.

— Да го започваме!

Загледах далечния край на пистата. Представих си разлом между мен и кеглите, прозорец, който гледа към Белите планини. Спомних си колко развълнуван бях, когато пътувах с мама през уикендите и тя забелязваше планините на хоризонта: *Виж, Магнус, приближаваме!*

Пресегнах се към силата на Фрей. През мен премина топлина. Ръката ми в дланта на Алекс започна да изпуска пара. И двамата бяхме

обкръжени от ярка златиста светлина — като слънцето по пладне, което прогонва мъглите и сенките.

С крайчеца на окото си зърнах как великаните гримасничат и крият лицата си.

— Спри! — извика Малчо. — Заслепяваш ни!

Останах съсредоточен върху кеглите. Светлината стана по-ярка. Случайни мисли на Алекс Фиеро профучаха през ума ми — фаталната ѝ битка с вълците, тъмнокос мъж с дрехи за тенис, надвиснал над нея, писъци, че трябва да се измъкне и да избяга, група тийнейджъри, които стояха около десетгодишната Алекс, ритаха я и я наричаха изрод, докато тя се бе свила на топка в опит да се защити, твърде паникьосана и ужасена, за да промени формата си.

Гняв изпълни гърдите ми. Не бях сигурен дали емоцията е моя, или на Алекс, но и на двама ни бе омръзнало от илюзии и преструвки.

— Ето — каза Алекс.

По средата на пистата се появи блестящ разлом, подобно на онези, които Джак отваряше между световите. От другата страна в далечината видях заснежения връх Вашингтон. После разломът изгоря. Златната светлина около нас избледня, като остави пред очите ни обикновена писта с кегли накрая, точно както бе изглеждала и преди.

Алекс отдръпна ръка и бързо избърса една сълза.

— Успяхме ли?

Не знаех какво да отвърна.

— Незначителни смъртни! — намеси се Утгард-Локи. — Какво беше това? Винаги ли се съветвате сред ослепителна светлина?

— Извинете! — извиках аз на тълпата. — Вече сме готови!

Поне така се *надявах*. Може би бяхме съумели да развалим илюзията и да затворим разлома. А може би Утгард-Локи само ни разрешаваше да *мислим*, че сме развалили магията. Може би ставаше дума за илюзия, скрита в илюзия. Реших, че няма смисъл да си товаря мозъка в последните няколко минути, които може би прекарваше върху врата ми.

Вдигнах топката за боулинг. Спрях се пред фал линията и завъртях глупавата розова топка, запращайки я право в средата.

Трябва да ви кажа, че звукът от падащи кегли беше най-хубавото нещо, което бях чул през целия ден. Съжалявам, Принс. За теб остава почетното второ място.

— Браво! — извика Блицен.

Самира и Хартстоун се прегърнаха. Това беше нещо, което обикновено не правеха.

— Стана ли? — ококори се Алекс. — Стана!

— Сега трябва да събориш твоите кегли и ги изравняваме — ухилих се аз. — Имаш ли променяща се форма, която би могла да...

— И още как — определено бе наследила зловещата си усмивка от мама Локи. — Всичко е под контрол.

Тя стана огромна, ръцете ѝ се превърнаха в грамадни животински крайници, кожата ѝ се набръчка и посивя, а носът ѝ се удължи в шестметров хобот.

Алекс се бе преобразила в африкански слон, макар един объркан великан от края на стаята да извика:

— Станала е на котка!

Алекс вдигна топката за боулинг с хобота си, отиде до линията за изпълнение на удара и метна топката, като се стовари с цялата си тежест върху пода и разтърси цялото игрище. Не само че топката ѝ събори кеглите, но силата на тежестта ѝ прекатури кеглите във всички дванайсет писти. Така Алекс стана, поне доколкото ми бе известно, първият слон в историята, спечелил 300 точки, или дванайсет удара, и то само с едно хвърляне.

Може би подскачах като петгодишно момиче, на което са подарили пони. (Нали се разбрахме да не ме съдите!) Сам, Харт и Блиц изтичаха и ни прегърнаха вкупом, докато тълпата великани ни гледаше кисело.

Херг и Блерг свалиха бейзболните си каски.

— Не можем да подобрим този резултат! — заяви Херг. — Направо ни взимайте главите!

— Смъртните лъжат — оплака се Малчо, — първо свиха торбата ми и обидиха Елвис! А сега наскърбиха Пуешкия отбор!

Великаните тръгнаха към нас.

— Спрете! — вдигна ръка Утгард-Локи. — Това все още е моето игрище за боулинг и тези състезатели спечелиха... не почтено, но категорично.

Той се обърна към нас.

— Наградата е ваша. Искате ли главите на Херг и Блерг?

С Алекс се спогледахме и наум се съгласихме, че отсечените глави няма да отиват на декорите в хотелските ни стаи.

— Утгард-Локи — казах аз, — искаме само информацията, която обеща.

Кралят се извърна към тълпата и разпери длани, сякаш питаше: *Какво мога да направя?*

— Приятели, трябва да признаете, че на тези смъртни не им липсва кураж. Колкото и да се мъчихме да ги унижим, вместо това те ни унижиха. А има ли нещо, което планинските великани уважават повече от умението да унизиш противника?

Другите великани с нежелание се съгласиха.

— Искам да им помогна! — обяви Утгард-Локи. — Вярвам, че доказаха класата си. Колко време ще ми дадете?

Не разбрах въпроса, но великаните започнаха да мърморят помежду си.

— Казвам пет минути — пристъпи напред Малчо. — Всички ли са съгласни?

— Да! — извика тълпата.

— Съвсем честно — поклони се Утгард-Локи. — Хайде, драги гости, елате да поговорим навън.

Докато ни извеждаше през бара към предните врати, аз попитах:

— Какво става след петте минути?

— Хмм? — ухили се Утгард-Локи. — Тогава хората ми са свободни да ви преследват и убият. Вие *наистина* ги унижихте... все пак.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

НЕ СПИРАШ ДА ИЗПОЛЗВАШ ДУМАТА „ПОМОЩ“. НО НЕ МИСЛЯ, ЧЕ ТЯ ОЗНАЧАВА ТОВА, КОЕТО СИ МИСЛИШ, ЧЕ ОЗНАЧАВА

Утгард-Локи ни изведе зад игрището за боулинг и ни поведе по ледена пътека към широка гора, докато аз го засипвах с въпроси от типа на:

Ще ни преследват? Убиват? Какво?

Той само ме тупаше по рамото и се подсмиваше, все едно се шегува.

— Добре се справихте! — каза той, докато крачеше. — Обикновено имам скучни гости като Тор. Казвам му: *изпий медовината, Тор*. И той не спира да опитва! Дори не му хрумва, че е свързана с морето и не може да я пресуши.

— Как свързваш кана за медовина с морето? — попита Сам. — Все тая, няма значение. Имаме по-важна работа.

— Пет минути? — попитах отново аз.

Великанът ме потупа по гърба, сякаш искаше да размести нещо — може би гърлото или сърцето ми.

— Ех, Магнус! Трябва да призная, че след първия ти опит се притесних! После вторият... грубата сила никога нямаше да свърши работа, но беше добър опит. Алекс, топката ти почти стигна „Тако Бел“ по 93-а магистрала южно от Манчестър.

— Благодаря — каза Алекс, — там се целех.

— Но после двамата развалихте илюзията! — грейна Утгард-Локи. — Това беше бърза мисъл. Впечатлих се и от уменията на елфа по пинбол, на джуджето — по мода, и от това, че Сам разби главата на Страхата с брадва. Много добра работа от страна на всички. За мен ще е чест да ви изколя по време на Рагнарок.

— Чувствата са взаимни — изсумтя Блицен, — но сега смятам, че ни дължиш малко информация.

— Да, разбира се — промени формата си Утгард-Локи.

Внезапно убиецът на козли застана пред нас с черните си кожи, изцапана със сажди ризница и железен шлем със спуснато забрало на озъбен вълк.

— Може ли да свалиш тази маска? — попитах аз. — Моля.

Утгард-Локи вдигна забралото. Лицето му отдолу изглеждаше същото като преди, но тъмните му очи блестяха заплашително.

— Кажете ми, приятели, разбрахте ли каква е истинската цел на Локи?

Хартстоун кръстоса едната си длан върху другата, стисна ръце в юмруци и после ги раздели, като че късаше чаршаф. *Унищожение.*

— Дори аз схванах този знак — изсмя се Утгард-Локи. — Да, магьоснико на пинбола, Локи иска да унищожи враговете си. Но това не е основната му грижа в момента. — Той се обърна към Сам и Алекс: — Вие двете сте му деца. Трябва да знаете.

Самира и Алекс се спогледаха притеснено и проведоха тих сестрински разговор. *Знаеше ли? Не, мислех, че ти знаех! Не знаех, мислех, че ти знаеш!*

— Той ви отведе до могилната твар — продължи Утгард-Локи — и въпреки усилията ми вие отидохте там. И?

— Чук нямаше — каза Блицен, — а само меч. Меч, който много мразя.

— Точно така — великанът изчака да сглобим пъзела.

Винаги мразех, когато учителите правят така. Искаше ми се да изкрещя: *Мразя пъзели!* Но въпреки това долових какви ги вършеше. Идеята се формираше в главата ми от доста време, но предполагам, подсъзнанието ми се опитваше да я сподави. Спомних си видението за това как Локи лежи в пещерата си вързан за скални колонии с втвърдените черва на собствените си убити деца. Спомних си змията, от чиято уста капеше отрова върху лицето му, и начина, по който Локи се бе заклел: *Скоро, Магнус!*

— Локи иска да се освободи — казах аз.

— Имаме победител! — отметна глава назад Утгард-Локи и се изсмя. — Естествено, Магнус Чейс. Локи иска да се освободи от хиляда години.

— Не, това е невъзможно — махна с ръка Самира, сякаш за да отпъди мисълта.

— И все пак — каза Утгард-Локи — на гърба ти е закачено едничкото оръжие, което е способно да го освободи. Мечът Скофнунг!

Собственият ми гердан започна да ме души. Медальонът се заби в ключицата ми, все едно се мъчеше да достигне Сам. Джак явно се бе събудил, чувайки името Скофнунг. Дръпнах го обратно — вероятно изглеждах така, сякаш имах муха в ризата.

— Целта не е чукът на Тор — осъзнах аз. — Локи иска меч.

— Кражбата на чука е добър катализатор на събитията — сви рамене Утгард-Локи. — Предполагам, че Локи е нашепнал идеята в ухото на Трим. Все пак дядото на Трим веднъж открадна чука на Тор, но нещата не свършиха добре за него. Трим и сестра му цял живот чакат сгодна възможност, за да си отмъстят на бога на гръмотевиците.

— Дядото на Трим? — спомних си думите върху поканата за сватбата. — *Трим, син на Трим, син на Трим.*

— Може да питате Тор за това, когато го видите — махна с ръка Утгард-Локи. — Убеден съм, че ще е скоро. Въпросът е, че Локи посъветва Трим да открадне оръжието и създаде възможност герои като вас да са принудени да го върнат... и в същото време да отнесете на Локи това, което му трябва.

— Чакай малко — сви ръце Алекс, като че ли се канеше да прави нещо на грънчарското колело. — Ще занесем меч на Трим. Как така?

— Зестрата! — на Сам внезапно й прилоша. — Колко съм глупава.

— Разбира се, като джудже не разбирам патриархалните ви традиции — намръщи се Блиц, — но зестрата не е ли нещо, което давате на младоженеца?

— Бях толкова заета да отричам, че тази сватба ще стане — поклати глава Сам, — че дори не помислих... за старонордическите сватбени обичаи.

— Които са и обичаи на йотуните — съгласи се Утгард-Локи.

Хартстоун подсмръкна, като че гонеше нещо неприятно от носа си, след което произнесе буква по буква: *м-у-н-д-ъ-р*?

— Да, *мундър* — каза Сам. — Старонордическият термин за зестра. Не отива при младоженеца. А при бащата на булката.

Спряхме по средата на гората. Зад нас Утгард Лейнс едва се виждаше. Неоновият му знак къпеше стволите на дърветата в червено и златисто.

— Искате да кажете — подех аз, — че мечът и камъкът на Скофнунг... Обикаляли сме да събираме дарове за Локи?

— Доста е смешно — подсмихна се кралят на великаните, — освен това, че Локи иска да се освободи, за да избие всички.

Сам се опря на най-близкото дърво.

— А чукут... това е подаръкът за заранта?

— Точно така — съгласи се великанът. — *Морген гифу*.

— Какво тофу? — килна глава Алекс.

Подарък от булката за младоженеца — направи знак Хартстоун. — *Дава се след сватбата...* — Пръстите му изневериха. — На сутринта след първата брачна нощ.

— Ще повърна — обяви Сам.

Преведох на Алекс думите на Харт.

— Значи, чукут отива при теб — Алекс посочи към Сам. — Чисто хипотетично, ако ти си булката, което няма да го бъде. Но само след първата брачна нощ и... знаеш ли, аз също ще повърна.

— Става и по-лошо! — каза великанът с нездраво удоволствие. — Сутрешният подарък принадлежи на булката, но го държи семейството на младоженеца. Така че дори да се омъжиш за Трим и да получиш чука на Тор обратно...

— Той остава в ръцете на Трим — допълних аз. — Великаните получават брачен съюз и чука на Тор.

— А Локи получава меча Скофнунг — преглътна тежко Сам. — Не, в това няма никакъв смисъл. Локи не може да присъства телом на сватбата. Най-много да изпрати привидение. Физическото му тяло си остава в пещерата, в която е затворен.

— Която е невъзможно да бъде намерена — каза Блицен. — И не може да бъде достигната.

— Като остров Лингви? — ухили се зловещо Утгард-Локи.

За нещастие, той беше прав. Така станах третият, на когото му се повръща. Затворът на вълка Фенрир уж бе строго пазена тайна сред боговете, но това не ни попречи да го посетим през януари.

— И мечът... — продължи Блицен — ... защо Скофнунг? Защо не Сумарбрандер или някое друго вълшебно оръжие?

— Не съм съвсем сигурен — призна Утгард-Локи. — Не съм и убеден как Локи възнамерява да отнесе меча до местонахождението или да го използва. Чувал съм обаче, че оковите на Локи *трудно* се трошат, тъй като представляват закалени със стомана черва — здрави, лепкави и киселинни. Ще притъпят всеки меч, дори най-острия. Може би ще успеете да отрежете една от оковите със Сумарбрандер, но след това острието ще стане безполезно.

Медальонът Джак изжужа нещастно.

Спокойно, приятелче — помислих си аз. — *Никой няма да те кара да сечеш закалени със стомана черва.*

— Същото е и със Скофнунг... — изруга Блицен. — Но разбира се! Мечът има вълшебна точило! Може да бъде острен колкото пъти се налага! Затова Локи има нужда както от меча, така и от камъка.

Кралят на великаните бавно изръкопляска.

— Ето че с малко помощ се сетихте. Браво!

Блиц и Харт се спогледаха, сякаш искаха да попитат: *А сега, като се сетихме, може ли да го забравим?*

— Трябва да намерим друг начин да си върнем чука — казах аз.

— На добър час — изсмя се великанът. — Погребан е на повече от десет километра под земята, където дори Тор не може да го стигне. Единственият начин да си го върнете, е да убедите Трим да го стори.

— Чух много лоши новини от теб, великане — кръстоса ръце Алекс. — Ала все още не съм чула нищо, което може да ми бъде полезно.

— Знанието винаги е полезно — каза Утгард-Локи, — но така като гледам, имате два варианта да победите Локи. Първият е да ви избия и да взема меча Скофнунг, като така той няма да попадне в ръцете на Локи.

— Първият вариант не ми харесва — протегна ръце към брадвата си Сам.

— Той е прост, ефективен и с малък шанс да се провали — сви рамене великанът. — Не ви връща чука, но както казах, на мен не ми пука за това. Голямата ми грижа е Локи да остане в плен. Ако се освободи и започне Рагнарок сега, първо, не съм готов, второ, имам среща с дами на игрището в петък. Денят на Страшния съд ще ми провали плановете.

— Ако искаше да ни убиеш — казах аз, — вече да си го направил.

— Да — ухили се Утгард-Локи. — Имах възможността да го свърша. Но, мънички приятелчета, има по-рискован вариант за по-голяма печалба. Чаках да видя дали ще сте способни да го осъществите. След представянето ви в изпитанията допускам, че сте.

— Всички тези изпитания — каза Сам. — Проверявал си дали си струва да ни запазиш живи?

Хартстоун направи няколко жеста, които предпочетох да не превеждам, макар Утгард-Локи да долови значението им.

— Хайде, пинбол — каза великанът, — не се ядосвай. Ако ви пусна и биете Локи в неговата игра, ще получа някои награди, както и удовлетворението от това, че нахалният бог на измамата е бил унижен с моя помощ. Както казах, ние, планинските великани, *обичаме* да унижаваме враговете си.

— И с това унижение ще спечелиш подкрепата на поданиците си — каза Сам.

Утгард-Локи се поклони смирено.

— А пък вие може да си върнете чука на Тор. Може и да не успеете. Все ми е тая. По мое мнение чукът е асгардска безсмислица, но не казвайте на Тор, че съм го споменал.

— Няма — рекох аз. — Въобще няма да му говоря за теб.

— Накарайте ме да се гордея с вас! — каза Утгард-Локи. — Намерете начин да промените правилата на играта, както направихте днес на пира. Все ще измислите нещо.

— Това ли е вторият вариант? — попита Алекс. — Да се оправим сами? Толкова ли можеш да помогнеш?

— Обиждаш ме — притисна ръце до гърдите си Утгард-Локи. — Много ви помогнах! А и петте ви минути изтекоха!

От гората се разнесе оглушителен тътен — звукът от вратите на бар, които се отварят с размах, — последван от рева на гневни великани.

— Хайде, побързайте, мъничета! — подкани ни Утгард-Локи. — Намерете Тор и му кажете какво сте научили! Ако хората ми ви открият... опасявам се, че те са по-големи *почитатели* на първия вариант!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ПОЧИТАТ НИ С РУНИ И КУПОНИ

Преследвали са ме валкирии, елфи с пистолети, джуджета с танкове. А сега, за мой късмет — и великани с гигантски топки за боулинг. Някой ден ще се радвам да напусна даден свят, без по петите ми да търчи гневна тълпа.

— Бягайте! — извика Блиц, все едно идеята не ни беше хрумнала.

Петимата хукнахме през гората, прескачахме паднали дървета и преплетени корени. Великаните зад нас се множаха с всяка стъпка. В един миг бяха четири метра, в следващия — шест. Имах чувството, че ме преследва приливна вълна. Сенките им ни изпревариха и осъзнах, че няма надежда.

Блицен ни спечели няколко секунди. Той изруга, хвърли чантата Празнамиторбата зад нас и извика:

— *Парола!*

Тълпата великани видя, че пътят ѝ е внезапно блокиран от планината Торба за боулинг, но бързо пораснаха достатъчно, че да я прескочат. Скоро щяхме да бъдем смачкани и дори Джак нямаше да може да ни помогне срещу такова множество.

Хартстоун изтича напред и отчаяно махаше: *Давайте!* Посочи към дърво с тънки клони и купчини червени боровинки, които тъкмо бяха узрели сред зелените листа. Земята под нас беше покрита с бели цветчета. Дървото определено се открояваше сред огромните борове на Йотунхейм, но не разбирах защо Харт държеше да умре точно на това място.

Тогава стволът на дървото се отвори като врата, от него излезе една дама и каза:

— Бързо, герои!

Имаше чертите на елф и дълга, красива, лъскава златисточервена коса. Оранжево-червеникавата ѝ рокля бе прихваната на рамото със зелено-сребърна брошка.

Първата ми мисъл бе, че това е капан. Опитът ми с Игдразил ме бе подучил да нямам вяра на разломи в дърветата. От друга страна, жената приличаше на онези дървесни духове, за които разправяше братовчедка ми Анабет, макар да нямах представа какво би търсила някоя от тях в Йотунхейм.

Сам не се поколеба и хукна подир Хартстоун, докато жената в златисточервено не протегна ръка и не извика:

— Побързайте, герои!

Това ми се стори ненужен съвет.

Небето над нас причерня като в полунощ. Вдигнах очи и видях петата на великан с размера на яхта да приближава, за да ни стъпче. Дамата в червено и златно издърпа Харт в дървото. Сам скочи след мен, следвана от Алекс. На Блиц му бе трудно заради по-ситните крачки, затова го сграбчих и скочих. Точно когато ботушът на великана стъпи на земята, светът изчезна в пълен мрак.

Премигнах. Изглежда, не бях мъртъв. Блицен се мъчеше да се измъкне изпод ръката ми, затова прецених, че и той не е мъртъв.

Внезапно бях заслепен. Блиц простена изненадан. Изправих го на крака и понечих да му поставя тропическата каска. Чак след като го покрих, успешно огледах какво има наоколо.

Стояхме в пищна стая, която съвсем определено не бе игрище за боулинг. Над нас имаше стъклена пирамида с девет стени, от която идваше светлината. Прозорци от пода до тавана обграждаха залата и предлагаха панорамен изглед над покривите на Асгард. В далечината зърнах главния купол на Валхала. Изкован от сто хиляди златни щита, той приличаше на черупката на най-тузарския броненосец в света.

Помещението, в което се намирахме, изглеждаше като атриум. Около него се извисяваха девет дървета, всяко от които напомняше на това, през което бяхме минали в Йотунхейм. В центъра, пред поставен нависоко подиум, весело пукаше огън, от който обаче не се издигаше пушек. На самия подиум имаше стол, изкусно изработен от бяло дърво.

Жената със златисточервена коса изкатери стъпалата и седна на трона. Подобно на косата ѝ, всичко в нея бе изящно, гладко и ярко. Движенията на роклята ѝ ми напомниха на поле с червени макове, полюшващи се от топлия летен бриз.

— Добре дошли, герои — каза богинята. (Ами да, по това време вече бях убеден, че е богиня.)

Хартстоун изтича напред и коленичи пред трона. Не го бях виждал изпълнен с такова страхопочитание от... всъщност никога, нито дори когато се изправи пред самия Один.

С-И-Ф, изписаха пръстите му.

— Да, скъпи ми Хартстоун — рече богинята. — Аз съм Сиф.

Блиц изтича до Харт и също коленичи. Аз не си падах по колениченето, но се поклоних на дамата и успях да не падна, докато го вършех. Алекс и Сам просто си стояха и изглеждаха леко недоволни.

— Господарке — каза с видима неприязън Сам, — защо сте ни довели в Асгард?

— Самира ал-Абас — сбърчи изящен нос Сиф, — валкирията. А това е Алекс Фиеро... новият айнхери.

Дори полицаите Сънспот и Уайлдфлауър щяха да одобрят този поглед, изпълнен с ненавист.

— Спасих живота ви. Мигар това не е причина, за да сте ми благодарни?

— Господарке — покашля се Блиц, — Сам имаше предвид...

— Мога сама да говоря за себе си — каза Сам. — Оценявам, че ни спасихте, но в много удобен момент. Да не сте ни наблюдавали?

Очите на богинята проблеснаха като монети под водата.

— Разбира се, че съм ви наблюдавала, Самира. Но ясно е, че нямаше как да ви измъкна, докато не научите нещо, с което да помогнете на съпруга ми.

— Съпругът ви — огледах се аз. — Тор?

Не можех да си представя как богът на гръмотевиците живее на толкова чисто и подредено място с непокътнати стъклени тавани и прозорци. Сиф изглеждаше така елегантна и изящна. Надали пърдеше или се оригваше пред публика.

— Да, Магнус Чейс — разпери ръце Сиф, — добре дошъл в дома ни Билскирнер, прословутия дворец Яркъ пукот.

Над нас райски хор запя: Ахxxx! След това внезапно замлъкна така, както бе и започнал.

Блицен помогна на Хартстоун да се изправи на крака. Не познавах божествения етикет, но предполагах, че след небесния хор бе разрешено да се изправиш.

— Най-голямото имение на Асгард — възхити се Блицен. — Слушал съм истории за това място! И името Билскирнер е великолепно!

Отново се разнесе райски хор. Ахххх!!!

— Ярък пукот — Алекс дори не изчака ангелите да завършат, преди да попита. — Да не живеете в съседство с Водопроводния пукот?

— Този не ми харесва — намръщи се Сиф, — мога да го пратя обратно в Йотунхейм.

— Наречи ме *този* отново — изръмжа Алекс. — Само опитай.

Поставих ръка пред нея като предпазна ограда, макар да съзнавах, че рискувам да ми я ампутират с грънчарската жица.

— Хм, Сиф, може би ще ни кажеш защо сме тук?

Очите на Сиф се спряха върху мен.

— Да, разбира се, сине на Фрей. Винаги съм харесвала баща ти. Много е красив.

Тя прокара ръка през косата си. Някак имах чувството, че под *красив* Сиф имаше предвид *кара мъжа ми да ревнува*.

— Както казах — продължи тя, — аз съм съпругата на Тор. Това е, което повечето хора знаят за мен, за съжаление. Но аз съм и богиня на земята. За мен не бе трудно да проследя движенията ви през Деветте свята всеки път, когато преминехте през гора или стъпехте на жива трева или мъх.

— Мъх? — попитах аз.

— Да, миличък. Дори има мъх, кръстен на косата на Сиф, на прекрасните ми златни къдри.

Изглеждаше самодоволна, макар да не схващах кое му е голямата работа да кръстят мъх на теб.

Харт посочи към дърветата на двора и изписа със знаци: *О-Ф-И-К-А*.

— Знаеш толкова много, Хартстоун! — светна Сиф. — Офиката наистина е свещеното ми дърво. Мога да минавам от едно в друго през Деветте свята. Точно така ви доведох в двореца си. Офиката е източник на толкова много блага. Знаете ли, че синът ми Улер направи първия си лък и първите си ски от офика? Толкова горда бях!

— Ами да — спомних си разговора, който водих с един козел в Йотунхейм (депресиращо е, че дори мога да използвам това

изречение). — Отис спомена нещо за Улер. Не знаех, че е син на Тор.

Сиф вдигна пръст до устните си.

— Всъщност Улер е син от първия ми брак и Тор е докачлив на тази тема.

Този факт, изглежда, я накара да се почувства доволна.

— Но като говорим за офики, ето един подарък за елфическия ни магьосник!

Тя извади кожена кесийка от ръкавите на елегантната си рокля.

Харт едва не падна и направи няколко жеста с ръце, които не означаваха нищо, но пресъздадоха идеята за *ЛЕЛЕ*! Блицен го хвана за ръката, за да не се строполи.

— Това торба с руни ли е, милейди?

— Правилно, добре облечени приятелю джудже — усмихна се Сиф. — Руните, изписани върху дърво, носят много различна сила от тези върху камък. Те са живи, гъвкави, магията им е по-мека, по-лесна за направляване. А офиката е най-хубавото дърво за руни.

Тя подкани Харт да отиде при нея. След това постави кожената торбичка в треперещите му ръце.

— Ще ти трябват в предстоящия сблъсък — каза му тя, — но внимавай, както и в другата ти колекция, едната руна липсва. Когато една буква я няма, целият език на магията е отслабен. Някой ден ще трябва да си върнеш изгубения символ, за да достигнеш истинските си възможности. Когато го сториш, ела отново при мен.

Спомних си руната за наследство, която Хартстоун бе оставил върху надгробната могила на брат си. Ако Сиф можеше да скача между дърветата и да общува телепатично с мъх, не разбирах защо не може да даде на Хартстоун нова *отала*. От друга страна, аз не бях учил руническа магия при Бащата на боговете.

Хартстоун сведе благодарно глава. Отстъпи от подиума и стисна новата си торбичка, сякаш тя беше бебе в пелени.

Сам се размърда и впи пръсти в брадвата. Погледна Сиф, като че богинята беше маскираният Малък Били.

— Много мило, лейди Сиф. Но щяхте да ни казвате защо сте ни довели тук...

— За да помогнете на съпруга ми! — каза Сиф. — Предполагам, че вече имате информацията, необходима да намерите и върнете чука.

Погледнах приятелите си, чудейки се дали има дипломатичен начин да кажеш: *нещо такова, ами да, ама не съвсем.*

Сиф въздъхна с леко презрение.

— Ясно. Първо искате да обсъдим наградата.

— Не — казах аз, — всъщност...

— Момент.

Сиф прокара пръсти през дългата си коса, като че работеше на тъкачен стан. Червено-жълти нишки паднаха в скута ѝ, а тя започна да ги преде в някаква форма, като триизмерен принтер, който пуска чисто злато.

— Тя да не е като Рапунцел? — обърнах се аз към Сам.

— Откъде мислиш, че идва тази приказка? — повдигна вежда тя.

След няколко мига, в които не забелязах промени в прическата на Сиф, богинята вдигна гордо малък златен трофей.

— Всеки от вас ще получи едно от тези!

На върха на трофея имаше мъничка златна реплика на чука Мьолнир. А в основата му най-отдолу бе изписано: награда за храброст на онези, върнали чука на тор. А с по-малки букви, които се напрегнах, за да прочета: носителят има право на едно безплатно предястие с покупката на предястие на подобна цена в ресторантите на асгард.

— Това е невероятно! — изквича Блицен. — Такава изработка! Как...

Тя се усмихна видимо доволна.

— Е, откакто истинската ми коса бе заменена с вълшебна от чисто злато, след *ужасния* трик, който Локи ми погоди... — усмивката ѝ замръзна, щом погледна към Алекс и Сам. — Едно от предимствата ѝ е, че мога да изработвам предмети от злато с косата си. Плащам на слугите у дома, включително на герои като вас, с трофеи като този. Тор е много сладък. Цени уменията ми толкова много, че ме нарича своята жена трофей.

— Не думай — премигнах аз.

— Знам! — Сиф се изчерви. — Така или иначе, когато свършите работа, всички ще получите трофей.

— И безплатно предястие в ресторант? — Блицен погледна с копнеж към мострата.

Страх ме беше да не се разплаче от щастие.

— Да, миличък — каза богинята. — А сега кажете как смятате да върнете чука.

— Ами всъщност... — покашля се Алекс.

— Не, не ми казвайте! — вдигна ръка тя, сякаш искаше да блокира лицето на Алекс. — Предпочитам да оставям подробностите на помощниците.

— На помощниците?! — повтори Алекс.

— Да. Първата ви задача ще е трудна. Каквито и новини да носите, трябва да ги съобщите на мъжа ми. Асансьорът е хей там. Ще го намерите в това, което той нарича *мъжка бърлога*. Но имайте едно наум, че е в ужасно настроение.

Сам потропа с пръсти по върха на брадвата си.

— Не вярвам, че може да му предадете съобщението вместо нас.

— Не, разбира се — изстина усмивката на Сиф. — А сега бягайте! И се опитайте да не гневите Тор твърде много. Нямам време да наемам друга група герои.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ОПАШКИТЕ НИКОГА НЕ СА ИЗГЛЕЖДАЛИ ТОЛКОВА СТРАШНИ

— Сиф е скапана — промърмори Алекс веднага щом вратите на асансьора се затвориха.

— Може би не е сега моментът да го казваш — предположих аз. — Докато сме в асансьора й.

— Ако легендите са верни — добави Блиц, — това имение има над шестстотин етажа. Не ми се пропада до шахтата.

— Все тая — изръмжа Алекс. — И какво е това име Ярък пукот?

Двесекунден напев от райско блаженство прозвуча от тонколониите. Аххх!

— Метафора — каза Блицен. — Както Кървавата река за онзи тип с меча Скофнунг. Ярък пукот...

Аххх!

— ... е поетически израз за светкавица, понеже Тор е бог на гръмотевиците.

— Хм — каза Алекс, — но в Ярък пукот няма нищо поетично!

Аххх!

Откакто бе получил новата си торба с руни, Хартстоун бе подръпнат от обичайното. Облегна се в ъгъла на асансьора и притегли връвта на торбичката си. Опитах да привлека вниманието му и да попитам дали е добре, но той не желаше да срещне погледа ми.

Що се отнася до Сам, тя не спираше да гали брадвата си, все едно очакваше скоро да я ползва.

— И ти не хареса Сиф — отбелязах аз.

— Защо ми е да я харесвам? — сви рамене Сам. — Тя е суетна богиня. Рядко съм съгласна с майтапите на баща си, но да отреже оригиналната златиста коса на Сиф, за това го разбирам напълно. Искал е да й каже нещо. На нея й пука най-вече за външния вид, и то повече, отколкото за всичко друго. Умението да тъче с безценната си

метална коса, идеята, че е трофей на мъжа си? Убеден съм, че татко е планирал и това. Такова е чувството му за хумор. Но Сиф и Тор са твърде тъпи, за да схванат.

Хартстоун очевидно разбра казаното, прибра торбичката си с руни в джоба и направи знаци: *Сиф е мъдра и добра. Богиня на плодородието. Ти...*

Той посочи към Сам, после направи два знака с ръце, сякаш късаше лист хартия — знака за *нечестен*.

— Хей, елфе — каза Алекс, — предполагам, че защитаваш Сиф, ето защо подкрепям Самира.

— Благодаря — каза Сам.

Хартстоун се намръщи и скръсти ръце. Това бе начинът на глухонемите да кажат *не искам да говоря с вас*.

— Щом смятате, че е добра идея да обиждате жената на Тор в собствения му дом, и то точно преди да го видим... — изсумтя Блиц.

Звън!

Вратата на асансьора се отвори.

— Ето това е мъжка бърлога — казах аз.

Излязохме от асансьора в нещо като гараж. Върху подежник бе паркирана колесницата на Тор. Колелата ѝ бяха свалени и нещо, което приличаше на счупена трансмисия, висеше под колесницата. На табло за инструменти, опряно в стената, имаше дузина гаечни ключове, триони, отвертки и гумени чукчета. За миг помислих да взема едно от тях и да извикам: *Намерих чука ти!*, но прецених, че няма да се приеме добре.

Отвъд гаражното пространство мазето наистина преминаваше в завършено мъжко обиталище. Сталактики висяха от тавана и изпълваха стаята със светлина като в Нидавелир. Черната половина от пещерата представляваше кино с два огромни екрана и редица малки плазмени монитори отдолу, така че Тор да може да гледа два филма, докато следи различни спортни предавания. Понеже, нали се сещате, иска да се поотпусне. Столовете в киното бяха съчетание от кожа и козина и имаха регулируема облегалка и масички за питиета, направени от еленови рога.

Вляво от нас имаше кухня с пет хладилника, фурна, три микровълнови печки, редица блендери, както и кланица, която *едва ли* бе любимото място на козлите. В края на къс коридор една

препарирана глава на овен сочеше пътя към тоалетните, а от двата рога висяха табелки:

валкирии
берзеркери

Дясната половина на пещерата бе пълна основно с аркадни игри — последното нещо, което исках да зърна след игрището „Утгард Лейнс“. За щастие, нямаше писта за боулинг. Съдейки по огромната маса, която заемаше почетно място по средата на пещерата, Тор си падаше повече по въздушен хокей.

Пещерата бе така огромна, че дори не забелязах Тор, докато той не се появи иззад машината на „Денс Денс Революшън“^[1]. Изглеждаше замислен, крачеше напред-назад и мърмореше, докато удряше два стика за въздушен хокей един в друг, все едно се готвеше да върне сърдечния ритъм на някого. Козлите му Отис и Марвин вървяха подире му, но не стъпваха сигурно на копитата си. Всеки път, когато Тор се обърнеше, той се блъсваше в тях и трябваше да ги избутва от пътя си.

— Чукове — ръмжеше той. — Тъпи чукове. Чукове.

Накрая ни забеляза.

— Аха!

Изтича до нас с кървясали очи. Лицето му бе червено като брадата му. Ризницата му бе съставена от парцалива тениска на Metallica и гащета, които разкриваха бледите му космати крака. Ноктите му отчаяно се нуждаеха от изрязване. По някаква причина чорлавата му червена коса бе вързана на опашки, но на Тор това му стоеше така, че да го прави ужасяващ, а не смешен. Все едно искаше да ни каже: *Може да имам прическата на шестгодишно момиченце, но пак ще ви избия!*

— Какви новини ми носите? — попита той.

— Хей, Тор — казах аз с гласец, мъжествен като опашчиците му.
— Тъ, Сумарбрандер има да ти казва нещо.

Свалих медальона и призовах Джак. Страхливо ли бе от моя страна да се крия зад вълшебен говорещ меч? Предпочитам да го

мисля като стратегически ход. Нямахме да мога да помогна на Тор, ако той разбиеше физиономията ми с хоккеен стик.

— Здравсти, Тор! — каза весело Джак. — Здравейте, козлета! О, въздушен хоккей! Много готино, Гръмотевичко!

Тор почеса брадата си с греблото. Името на сина му Модри бе татуирано в синьо на кокалчетата му. Истински се надявах да не зърна името отблизо.

— Здравсти, Сумарбрандер — изръмжа Тор. — Къде ми е чукът? Къде е Мьолнир?

— О! — Джак потъмня в оранжево. Не можеше да гледа кръвнишки, но определено ми показва острата си част. — Носим добри новини. Знаем у кого е чукът и сме наясно къде го държи.

— Отлично!

— Но има и някои лоши новини — отстъпи няколко сантиметра назад Джак.

— Имам чувството, че ще ни заколят — въздъхна Отис към брат си Марвин.

— Стига! — сопна се Марвин. — Не давай лоши идеи на шефа!

— Чукът е откраднат от великан на име Трим — продължи Джак. — Той го е заровил на повече от десет километра под земята.

— Това *не* е отлично! — Тор тресна двата стика за въздушен хоккей един в друг.

Стаята се изпълни с тътен като гръмотевица. Един плазмен телевизор падна. Микровълновите печки помръкнаха. Козлите се олюляха, все едно бяха на корабна палуба наред бурно море.

— Мразя Трим! — изрева богът. — Мразя земните великани!

— И ние ги мразим — съгласи се Джак. — Затова Магнус ще ти представи брилянтния си план как да върнем чука.

Джак отлетя зад мен и остана да кръжи там, като демонстрира огромна стратегическа мисъл. Отис и Марвин се отдалечиха от господаря си, скривайки се зад машината на „Денс Денс Революшън“. Поне Алекс, Сам, Блиц и Харт не се скриха, ала Алекс ме изглежда така, сякаш искаше да каже: *Той е твоят бог на гръмотевиците.*

Така на мен се падна честта да разкажа на Тор всичко — как бяхме измамени да отидем при могилната твар и да отмъкнем меч Скофнунг, как отидохме до Алфхейм за камъка Скофнунг, как изкатерихме Биврьост, за да си щракнем селфи с Хеймдал, както и как

играхме боулинг с Утгард-Локи, за да получим ценна информация. Обясних му какво иска Трим от сватбата с Локи.

От време на време се спирах, за да дам време на Тор да осмисли информацията, докато тича напред-назад, хвърля чукчета насам-натам и удря стената. Той бавно смилаше чутото. Когато приключих, Тор стигна до следния мъдър извод:

— Трябва да ги избием всичките!

Блищ вдигна ръка.

— Господин Тор, дори ако успеем да ви изведем при Трим, ако го убием, няма да постигнем нищо. Само той знае къде точно е чукут.

— Значи, ще го измъчваме, докато ни каже, и после ще го убием! И сам ще си върна чука!

— Този е много свестен тип — промърмори Алекс.

— Сър — рече Сам, — дори ако свършим всичко това, а мъченията, уви, не са нито особено ефективни, нито, как да ви кажа, етични... та дори ако Трим ни каже къде точно е чукут, как ще го извадите, когато е на повече от десет километра под земята?

— Ще разбия земята с чука си!

Зачакахме металните чаркове в главата на Тор да се завъртят.

— О — каза Тор, — разбрах какво имате предвид. Да го вземат мътните! Последвайте ме!

Той хукна из гаража, хвърли стиковите за хокей настрани и се зае да рови из нещата си.

— Тук трябва да има нещо, което пробива десет километра здрава скала.

Замисли се за бормашина, скоч, отварачка и железния жезъл, заради който едва не умряхме, докато го връщаме от крепостта на Гейрод. Хвърли всичките на пода.

— Нищо! — каза отвратено той. — Безполезни боклуци!

— *Може да използвате главата си* — предложи Хартстоун. — *Тя е доста дебела.*

— Не се опитвайте да ме утешите, господин елф — рече Тор. — Няма надежда, нали? Трябва да *имаш* чукове, за да си *върнеш* чука... А това? — той вдигна едно гумено чукуче и въздъхна. — Това няма да стигне. Всичко е свършено. Великаните скоро ще узнаят, че съм беззащитен. Ще нападнат Мидгард, ще унищожат телевизионната индустрия и никога повече няма да мога да гледам сериалите си!

— Може би има начин да върнем чука — думите излетяха от устата ми, преди да се замисля какво казвам.

— Нима имате толкова голяма бомба? — светнаха очите на Тор.

— Не, не! Но Трим трябва да се ожени за някого утре, нали така? Може да се престорим, че...

— Забрави! — изръмжа Тор. — Знам те аз какво предлагаш! Няма начин! Дядото на Трим ме унижи достатъчно, когато ми задигна чука! Няма да сторя това отново!

— Кое? — попитах аз.

— Да нося булчинска рокля! — рече Тор. — Да се правя на великанска булка! Фрея, която отказа да се омъжи за Трим! Колко егоистична жена! Бях унижен, обезчестен... и... какво се хилиш, бе?

Последният коментар бе насочен към Алекс, която бързо загледа сериозно.

— Нищо — каза тя. — Просто... трудно ми е да си ви представя в булчинска рокля.

Джак, който кръжеше над рамото ми, прошепна на ухо:

— Изглеждаше просто ФАНтастично.

— Идеята беше на Локи, разбира се — изръмжа Тор. — И стана. Внедрих се в сватбата, върнах си чука и избих великаните. Освен малчуганите. Трим Трети и Тринга. Но когато се върнах в Асгард, Локи разказа историята толкова много пъти, че станах за смях! Векове наред отказваха да ме приемат насериозно!

Тор се намръщи, сякаш мислеше за нещо. При него това бе болезнен процес.

— Знаете ли, целият план бе на Локи. Сигурен съм, че той е уредил кражбата и решението, за да ми се присмее!

— Но това е ужасно — каза Алекс. — Каква беше роклята ви?

— Бяла, с дантелени бродерии по шията и врата... и страхотни... — брадата на Тор се наелектризира. — **ТОВА НЯМА НИКАКВО ЗНАЧЕНИЕ!**

— Както и да е — намесих се. — Този Трим... Трети, или който се пада там, очаква пак да опитате същия номер. Този път е подготвил мерки за сигурност. Богове няма да могат да минат през входа незабелязани. Трябва ни различна булка.

— Какво облекчение — ухили се той на Самаира. — Благодаря, че се жертваш, момиче! Радвам се, че не си себична като Фрея! Длъжник

съм ти. Ще накарам Сиф да ти направи трофей. А може би предпочиташ милинка? Имам една във фризера.

— Не, господарю Тор — каза Сам. — Няма да се омъжа за великан заради вас.

— Ясно де — намигна й Тор. — Само ще се преструваш. После, когато извади чука...

— Няма дори да се преструвам — рече Сам.

— Аз обаче... — намеси се Алекс.

---

[1] Забавна игра, в която танцуващият се учи на ритъм, като стъпва на платформа там, където светва електронната лампа на дансинга. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ЕТО ЧЕ ИДВАТ БУЛКАТА И/ИЛИ УБИЕЦЪТ

Алекс знаеше как да привлече вниманието ни. Харт и Блиц я зяпнаха. Джак ахна и засия в яркожълто. Тор сбърчи вежди и изпусна искри от тях, все едно бяха електрически кабели. Дори козлите приближиха с тропот, за да огледат лудата по-внимателно.

— Какво? — настоя Алекс. — Със Сам го обсъдихме. Нали се закле пред Амир, че няма да се омъжва за онзи великан дори *наужким*? Но шарадата не ме смущава ни най-малко. Ще се преоблека, ще изрека клетвите, ще убия новия си съпруг и така. Със Сам сме сходни на височина. И двете сме чеда на Локи. Тя може да се маскира като моя придворна. Това е най-добрият вариант.

— За това ли си приказвахте с Алекс? — погледнах аз към Сам.

Самира се заигра с ключовете на колана си.

— Алекс смята, че може да устои на влиянието на Локи... нещо, което аз не успях да направя в Провинстаун.

За пръв път говореше за инцидента така свободно. Спомних си как Локи щраква с пръсти и Сам се просва, с въздух, изкаран от дробовете. Сам беше валкирия. Тя имаше по-силна воля и дисциплина от всеки друг, когото познавах. Ако тя не можеше да устои на влиянието на Локи...

— Сигурна ли си, Алекс? — опитах се да не допусна съмнението да прозвучи в гласа ми. — Пробвала ли си да устояваш на влиянието му преди?

— Какво трябва да означава това? — изопна се лицето на Алекс.

— Не — добавих бързо. — Само исках...

— По-важното е — намеси се Тор, — че дори не си истинско момиче, а *аргър*.

Въздухът замръзна като мига преди гръмотевична буря. Не бях сигурен кое ме плашеше повече — възможността Тор да нападне Алекс или Алекс да нападне Тор. Погледът ѝ ме накара да се запитам

дали не е по-добре да я оставим на границата на Йотунхейм да плаши великаните, вместо да си губим времето с Тор и глупавия му чук.

— Аз съм дете на Локи — каза тя с равен глас. — Това очаква Трим. Полово променлива съм, досущ като моя родител. И когато съм момиче, съм момиче. Определено дантелената рокля ще ми отива повече, отколкото на теб!

— Няма нужда да ми го натякваш — намръщи се Тор.

— Освен това — каза Алекс — няма да допусна Локи да ме контролира. Никога не съм го правила. Никога няма да го направя. А и не виждам някой друг да се предлага за мисията на булката самоубийца.

— *Булката самоубийца* — обади се Джак, — това е страхотно заглавие за филм.

Отис потропа с копито и въздъхна.

— Ако ви трябва доброволец, предполагам, че мога да се справя. Винаги съм обичал сватбите.

— Мълчи бе, глупак! — каза Марвин. — Ти си козел!

Тор вдигна железния си жезъл и се облегна замислен върху него, като потропа с пръсти по повърхността му и накара няколко различни предавания да се появят върху нея — футболен мач, ТВ шоп и „Островът на Гилиган“^[1].

— Е — каза накрая той, — все пак не вярвам, че *аргър* може да има успех с тази задача.

— Полово променлив човек — поправи го Алекс.

— Полово... каквото каза — отстъпи Тор, — но предполагам, че... при цялото ми уважение, но ти имаш да губиш най-малко от всички.

— Виждам защо Локи те обича толкова — оголи зъби Алекс.

— Извинете — намесих се, — имаме си други проблеми, които трябва да обсъдим, и нямаме много време. Трим очаква булката му да пристигне утре.

— Значи е решено — скръсти ръце Алекс. — Трябва да се омъжа за големия грозник.

И да му народиш дечица — добави със знаци Хартстоун.

— Изглежда, че ще се наложи да науча езика на знаците — присви очи Алекс. — Междувременно ще се преструвам, че си казал: *Браво, Алекс. Благодаря ти, че си толкова храбра героиня, Алекс.*

Нещо такова — отбеляза със знаци Харт.

Все още не ми харесваше идеята Алекс да се прави на булка, но допуснах, че е по-добре да задвижа събитията. Да държа групата съсредоточена, бе като да караш колесница със счупена трансмисия и без кози.

— Значи — казах аз, — трябва да приемем, че не можем да вкараме Тор на сватбеното тържество.

— А и той не може просто да проникне в леговището на великана — добави Блиц.

— Опитах, повярвайте — покашля се Тор, — но тъпите великани са се заровили в твърде здрава скала.

— А ти си експерт по тъпотата — предположи Алекс.

Погледнах я кръвнишки, за да я накарам да млъкне.

— Добре, трябва да използваме главния вход. Подозирам, че няма да ни кажат къде е до последната минута, за да избегнат засада или неканени гости, дошли само за да се наядат.

— Какво пише в поканата? — попита Сам.

Извадих я, за да им я покажа. Този път в колонката с датата пишеше: утре сутрин!!! А за местоположението на церемонията все още стоеше: ще се свържем с вас.

— Всичко е наред — казах аз. — Мисля, че знам къде ще се появи входът.

Обясних на Тор за снимката на водопада Брайдъл Вейл. Богът на гръмотевиците не изглеждаше очарован.

— Значи, или бъркаш и това е случайна снимка, или си прав и избираш да вярваш на своя чичо предател?

— Ами... да. Но ако това е входът...

— Мога да проверя — каза Тор. — Ще свикам отбор богове и ще последваме сватбеното тържество като командоси.

— Отбор богове командоси звучи отлично — съгласих се аз.

— Зависи кои са боговете — промърмори Блиц.

— Ще викнем и някои айнхеряр около нас — предложи Сам. — Добри воители, на които може да се има доверие.

Каза *доверие*, като че ли беше дума, която Тор може и да не бе чувал преди.

— Хмм — Тор усука около пръста си една от опашчиците си. — Предполагам, че това може и да подейства. И веднъж щом Трим

докопа чука...

— Ако го докопа — каза Алекс. — Той нали се ползва на сутринта след... ъъъ... първата брачна нощ.

На Тор му прилоша.

— Ама въпреки това *трябва* да го покаже на церемонията! Булката има право да го поиска! Символът на чука ми винаги се използва, за да благослови някоя сватба. Ако е у Трим, ще му се наложи да го употреби, стига да поискаш! А стори ли го, ще нахлуем и ще избием всички!

Освен нас — добави Хартстоун.

— Точно така, господин елф! Ще бъде славна кървава баня!

— Господарю Тор — каза Сам, — как ще разберете кога трябва да нападнете?

— Това е лесно — той се обърна и потупа Марвин и Отис по главите. — Ще карате колесницата ми, когато влезете в сватбената зала. Това е обичайната практика за благородници. Като се съсредоточа, мога да чуя и видя това, което чуват и виждат козлите ми.

— Да — каза Отис, — в такива моменти усещам щипане зад очите си.

— Тишина! — рече Марвин. — Никого не го интересува щипането в очите ти.

— Когато чукът се появи — ухили се злобно Тор, — ще нападнем едновременно — богове и айнхеряр. Ще избием великаните и всичко ще е наред. Вече се чувствам по-добре!

— Страхотно! — извика Джак. — Чукни пет!

Едва не отсече ръката на бога.

Самира вдигна ръка, сякаш за да каже: *Един момент, моля.*

— Има и още нещо. Локи иска меча Скофнунг, за да се освободи. Как да направим така, че да не го получи?

— Никога няма да стане това! — рече Тор. — Локи е скрит на съвсем различно място от боговете преди много векове. Окован е дори по-добре от вълка Фенрир.

То защото с вълка всичко беше шест — направи знаци Харт.

— Елфът говори мъдро — съгласи се Тор. — Няма от какво да се притеснявате. Локи не може да присъства телом на сватбата. Дори ако Трим докопа меча Скофнунг, няма да има време да намери Локи или да го освободи. Първо ще нахлуем и ще убием глупака.

Тор завъртя железния жезъл, за да демонстрира уменията си на нинджа. Едната му опашка се освободи в същото време и това само го накара да изглежда още по-застрашително.

Усетих хлад в стомаха си.

— Нещо в плана ме съмнява. Струва ми се, че пропускаме нещо важно.

— Чукът ми! — каза Тор. — Но скоро ще си го върна. Господин Елф и господин Джудже, защо не отидете до Валхала и не предупредите айнхеряр?

— Сър, бихме могли — намести каска Блиц, — ала технически погледнато, не ни е разрешено да ходим във Валхала, защото още сме живи.

— Мога да коригирам това!

— Не ни убивайте! — извика Блиц.

Тор започна да рови из работната си маса, докато не откри дървена дъсчица с ключе, прикрепено към единия ѝ край. Там бе изписано: пропуск на тор.

— Това ще ви вкара във Валхала — обеща той, — но трябва да ми го върнете. Сега ще оправя колесницата, за да може нашият *полов* аргър да я ползва утре. После ще събера моя отряд убийци и ще намеря това място, водопада Брайдъл Вейл.

— А останалите? — попитах колебливо аз.

— Ти ще ни гостуваш тази вечер с двете деца на Локи! — обяви Тор. — Вървете да видите Сиф горе, тя ще ви настани. На сутринта отиваме на славно сватбено клане!

— Толкова обичам сватбите — въздъхна Отис.

---

[1] Телевизионен сериал от 60-те години. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ГОТВЯ СЕ ЗА ШАНТАВА БИТКА

Бихте ли предположили, че през нощта преди голямото клане ще се въртя и няма да мигна. Вместо това спях дълбоко като скален великан.

Сиф даде на всеки от нас гостна из горните етажи на Ярък пукот. Аз се проснах върху моето легло от офиково дърво със златни завивки и не помръднах до следващата сутрин, когато чух будилника — малко Мьолнирче, което не спря да напява божествено *Ах! Ах!*, докато не го хванах и не го запратих към стената. Трябва да призная, че това бе приятен начин да се събудиш.

Мисля обаче, че Сам и Алекс не спяха така добре. Когато ги срещнах в атриума на Сиф, и двете ми се сториха недоспали. В скута на Алекс имаше остатъци от понички. Тя ги бе начупила на парченца, с които бе оформила сърдито лице. Пръстите ѝ бяха потънали в пудра захар.

Сам вдигна чаша кафе към устните си така, сякаш ѝ харесваше ароматът му, но не помнеше как да го пие. Мечът Скофнунг бе метнат на рамото ѝ.

— Къде? — попита тя, като впери очи в мен.

Първо не схванах въпроса. После осъзнах, че ме пита дали знам къде ще ходим днес. Започнах да ровя по джобовете си за сватбената покана. На мястото *Кога?* пишеше: днес! в 10 часа сутринта! не се ли вълнуваш? На мястото *Къде?* пишеше: идете до „тако бел“ по път i-93 на юг от манчестър и изчакайте следващите указания. не взимайте аси — или чукът ще го отнесе!

Показах това на Алекс и Сам.

— „Тако Бел“? — изръмжа Алекс. — Те са чудовища.

— Нещо не е наред — отпи от кафето си Сам. Чашата потрепери в ръцете ѝ. — Магнус, цяла нощ мислих за онова, което каза. Изпускаме нещо важно и нямам предвид чука.

— Може би — каза домакинята — пропускате, че трябва да се облечете подобаващо.

Сиф се бе появила от нищото пред нас, както имаха навик да правят богините. Носеше същата червеникавооранжева рокля, същата брошка в зелено и сребърно и същата измъчена усмивка, която казваше: *Струва ми се, че сте моята прислуга, но не ви помня имената.*

— Съпругът ми казва, че ще се обличаш като жена — огледа тя критично Алекс. — Предполагам, че ще е по-лесно, отколкото да натикам Тор в онази булчинска рокля, но пак ни остава много работа. Хайде!

Тя пое по един коридор към края на атриума и махна с пръст през рамо, за да даде знак на Алекс да я последва.

— Ако не се върна до час — рече Алекс, — значи съм удушила Сиф и крия тялото.

Изразението ѝ с нищо не намекваше, че се шегува. Тя тръгна подир Сиф с такава добра имитация на походката ѝ, че наистина заслужаваше *трофей*.

Сам се изправи и отиде до най-близкия прозорец с чашата кафе в ръка. Загледа се по покривите на Асгард. Очите ѝ бяха втренчени в покрития с щитове златен купол на Валхала.

— Алекс не е готова — каза тя.

Присъединих се към нея до прозореца. Кичур черна коса се подаваше от края на забрадката ѝ до лявото слепоочие. Потиснах подтика да го прибера обратно, тъй като държах на ръката си.

— Мислиш ли, че тя е права? — попитах аз. — Може ли... да устои на баща *ви*?

— Тя смята, че е права — отвърна Сам. — Следва някаква теория, че има контрол над силите си, който пречи на Локи да я обсеби. Бе готова да ме научи как да си ги поискам и аз. Но не допускам, че се е изправяла срещу баща ни в реална ситуация.

Замислих се за разговорите, които водех с Алекс в горите на Йотунхейм, колко уверено бе казала, че използва знака със змиите за себе си, че излиза от отровната сянка на родителя си. Беше хубава идея, ала аз бях виждал колко лесно Локи манипулира хората. Свидетел бях какво бе сторил на вуйчо Рандолф.

— Поне няма да сме сами — загледах се в далечината към Валхала.

За пръв път ми домъчня за това място. Надявах се Блиц и Харт да са се добрали дотам. Представих си ги с отбора от деветнайсетия етаж, как приготвят оръжията си и се обличат като сватбари за опасна мисия, в която ни спасяват задниците.

Що се отнася до Тор обаче, нямах му голямо доверие. Ако имахме късмет, той и останалите аси щяха да се навъртат около водопада Брайдъл Вейл с камуфлажни дрехи, ръчни катапулти, огнени копия или каквито там други оръжия използват боговете командоси в наши дни.

— Със или без помощ... — поклати глава Сам — Алекс не знае какво ми беше в гробницата на могилната твар. Няма реална представа на какво е способен Локи, колко лесно може да...

Тя щракна с пръсти.

Не бях сигурен какво трябва да отвърна. *Всичко е наред, не си била в състояние да промениш нещата* не звучеше особено окуражително.

Сам отпи от кафето си.

— Аз трябва да съм в булчинската рокля. Аз съм валкирия. Имам сили, с които Алекс не разполага, по-опитна съм в битките. Трябва...

— Даде дума на Амир. Имаш си лични граници, които не би преминала. Това е сила, а не слабост.

Тя огледа лицето ми. Може би се чудеше дали говоря сериозно.

— Невинаги го чувствам като сила.

— Що се отнася до случилото се в Провинстаун — додадох аз, — да знаеш какво може да направи Локи, да не си сигурна дали можеш да устоиш на силата му и въпреки това пак да отидеш да се бориш с него... Това е смелост, каквато нямат и във Валхала.

Тя остави чашката на прозореца.

— Благодаря ти, Магнус. Но ако днес трябва да избираш... ако Локи опита да използва Алекс и мен за заложници...

— Не, Сам.

— Каквото и да е намислил, Магнус, трябва да го спреш. Ако обезвреди нас, ти може да си единственият, който може да го стори. — Тя свали меча Скофнунг и ми го подаде. — Задръж го. Не го изпускай от поглед.

Дори на утринната светлина в Асгард, в топлия атриум на Сиф кожената ножница на меча беше студена като вратата на фризер. Камъкът Скофнунг бе вързан за дръжката. Когато поставих меча на рамо, той се заби в лопатката ми.

— Сам, няма да се стига до такъв избор. Няма да позволя на Локи да избие приятелите ми. Определено не възнамерявам да му давам меча, освен ако не иска да го изяде. Нямам нищо против да го направи.

Тъглчетата на устните на Сам се изкривиха.

— Радвам се, че си на моя страна, Магнус. Надявам се някой ден да си гост на *истинската* ми сватба.

Това бе най-хубавото нещо, което някой ми бе казвал в последно време. Макар и да не бе голяма изненада, предвид начина, по който бях прекарал изминалите няколко дни.

— Ще бъда — обещах. — И не само заради кетъринга от „Фалафелите на Фадлан“.

Тя ме перна по рамото, което приех като комплимент. Обикновено избягваше физическия контакт. Ала предполагам, че да поступва глупавите си приятели понякога все пак беше допустимо.

За известно време останахме загледани в изгрева над Асгард. Намирахме се много нависоко, но както и онзи път, когато бях видял Асгард от Валхала, и сега не забелязах никого по улиците. Запитах се за всички тъмни прозорци и притихнали дворове, за градините, оставени да обраснат в шубраци. Кой богове бяха живеели в тези имения? Къде ли бяха отишли всички те? Може би бяха уморени от немарливата охрана и се бяха преместили в затворена общност, където въпросната охрана не прекарваше цялото си време, като си прави небесни селфита.

Не бях сигурен колко дълго чакахме Алекс. Достатъчно, че да пия едно кафе и да изям сърдитото лице от понички. И да се почудя защо на Алекс ѝ отнема толкова време да скрие тялото на Сиф.

Най-накрая богинята и бъдещата булка се появиха по коридора. Устата ми пресъхна напълно. По скалпа си усетих да лази електричество, което проникна във всяка моя пора.

Бялата булчинска рокля на Алекс блестеше със златните си бродерии, от пискюлите на ръкавите ѝ до змиевидните извивки по подгъва ѝ, който ефирно докосваше краката ѝ. Огърлица от златни

арки се виеше в основата на шията ѝ като обърната дъга. В зелено-черните ѝ къдрици бе забодено бяло було, отметнато назад, за да разкрива лицето ѝ. Пъстрите ѝ очи бяха подчертани с изящна спирала, а устните ѝ бяха покрити с мек нюанс на червено червило.

— Сестричке — каза Сам, — изглеждаш уникално.

Зарадвах се, че тя го изрече. Езикът ми се бе навил като титаниев спален чувал.

— Магнус — начумери се Алекс, — спри да ме зяпаш, все едно мисля да те убивам.

— Но аз не...

— Защото, ако не го направиш, ще те убия наистина.

— Добре.

Трудно ми бе да отклоня поглед, но опитах. Самодоволен блясък светна в очите на Сиф.

— Съдейки по реакцията на мъжкия тестови обект, мисля, че съм си свършила работата. Освен едно нещо...

Тя свали дълга златна нишка от кръста си, която беше толкова тънка и деликатна, че почти не я виждах. В двата ѝ края имаше златна дръжка, оформена като буквата S. Гарота, осъзнах аз, като тази на Алекс, но златна. Сиф я уви около кръста на Алекс, като закопча двата S-а така, че да оформят змийската руна на Урните.

— Ето — каза Сиф, — това оръжие, изработено от косата ми, има качества на другата ти гарота, но отива на тоалета ти и не е подарък от Локи. Дано ти служи добре, Алекс Фиеро.

Алекс изглеждаше така, сякаш бе получила трофей, който предоставяше на носителя си почти всичко.

— Аз... не знам как да ти благодаря, Сиф.

— Какво ще кажеш? — наклони глава богинята. — И двете може да опитаме да не съдим толкова строго по първите впечатления?

— За това ли? Става.

— И ако имаш шанс — добави Сиф, — гледай да удушиш баща си с гаротата от вълшебната ми коса.

Алекс направи реверанс.

Богинята се обърна към Сам.

— А сега, мила, нека видим какво можем да направим за булката.

След като Сиф изпрати Сама по Коридора на вълшебния грим, се обърнах към Алекс, като давах всичко от себе си, за да не я зяпам.

— Аз, въ... — езикът ми отново стана на възел. — Какво каза на Сиф? Тя сякаш те харесва сега.

— Мога да бъда много чаровна — каза Алекс — и не се безпокой, скоро ще дойде и твоят ред.

— Да бъда чаровен?

— Това е невъзможно — сбърчи нос Алекс досущ като Сиф, — но поне можем да те поизчистим. Искам придружителят ми да изглежда много по-издокаран.

Не знаех дали мога да бъда издокаран. По-скоро щях да изглеждам нелепо.

Докато Самира се преобличаше, Сиф се върна и ме изведе до съблекалнята за мъже. Защо богинята имаше такава, нямах и представа, но допусках, че Тор не прекарва голяма част от времето си там. Нямаше нито шорти, нито ризки на „Металика“.

Сиф ме облече с костюм в бяло и златно. Вътрешната подплата бе направена от ризница като на Блицен. Джак кръжеше наблизко и жужеше от вълнение. Хареса най-много златната вратовръзка и ризата с накъдрени рамене.

— О, да! — възкликна той — сега ти трябва само правилният рунически камък, за да изглеждаш като неустоим мачо!

Никога не го бях виждал толкова нетърпелив да стане на безмълвен медальон. Руната на Фрей се появи точно под вратовръзката ми, сгушена в украсата на ризата като великденско яйце^[1]. С меча Скофнунг на гръб изглеждах, все едно съм готов да танцувам блус, докато коля близки роднини. За жалост, вероятно точно това щеше да ми се наложи да направя.

Веднага щом се върнах в атриума, Алекс започна да се превива от смях. Бе много унижително да ти се подиграва момиче в бална рокля, особено ако тя изглежда добре в нея.

— Богове — изсумтя тя — изглеждаш, все едно се готвиш за вегаска сватба през 1987-а.

— Ще те цитирам — рекох аз, — млъкни.

Тя приближи до мен и оправи вратовръзката ми. Очите й блещукаха весело. Ухаеше на дим от изгоряло дърво. Но защо?

— Мда, така е по-добре — отстъпи тя назад и отново изсумтя — сега трябва да видим и Сам... леле.

Последвах погледа ѝ.

Самира се бе появила от коридора. Носеше официална зелена рокля с черна бродерия, която бе същата като тази на Алекс — змиевидни извивки от ръкава надолу към подгъва. На мястото на обичайната забрадка носеше качулка от зелено кадифе, с шал от носа надолу, все едно е разбойничка. Само очите ѝ се виждаха, ала и те бяха потънали в сенките.

— Изглеждаш страхотно — поздравих я аз, — много ми хареса, че можех да играя с теб в *Assassin's Creed*^[2].

— Много смешно — каза Сам — виждам, че и ти си готов за събитието. Алекс, пробва ли вече булото?

С помощта на Сам Алекс спусна булото от бял тюл над лицето си. Изглеждаше някак призрачно в този воал, все едно всеки момент може да започне да левитира във въздуха. Виждаше се, че има лице, но чертите ѝ бяха напълно скрити. Ако не знаех, че е тя, спокойно можех да я сбъркам със Сам. Само ръцете я издаваха. Кожата на Алекс бе малко по-светла от тази на Сам, но тя поправи това, като си сложи дантелени ръкавици.

— Моите герои — застана Сиф до една от офиките си, — време е.

Стволът на дървото се отвори и разкри разлом от пурпурна светлина в цветовете като знака на „Тако Бел“.

— Къде е колесницата? — попита Алекс.

— Чака ви от другата страна — каза Сиф. — Вървете, приятели. Избийте много великани.

Приятели — бе рекла тя. Не помощници.

Може би наистина бяхме успели да впечатлим богинята. А може би тя смяташе, че малко доброта няма да ни навреди, така и така щяхме да умираме.

— Давай пръв, Магнус — обърна се Алекс към мен. — Ако има врагове, костюмът ще ги заслепи.

Сам се разсмя.

За да се отърва от унижението, минах през офиката и излязох в друг свят.

---

^[1] В Щатите има традиция великденските яйца да се крият за празника. — Б.пр. ↑

[2] Популярна поредица видеоигри. Наскоро в нея бяха включени и героини като опция за игра. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА НА БОРДА НА ТАКО ЕКСПРЕСА

Единственото опасно нещо на паркинга на „Тако Бел“ беше Марвин, който жестоко хокаше брат си Отис.

— Благодаря, задето ни насади на пачи яйца, идиот такъв! — викаше Марвин. — Знаеш ли колко трябва да ядосаш Тор, преди да ни изяде в този ни вид?

— О, виж! — посочи ни Отис с рога. — Това са нашите пасажери.

Произнесе думата *пасажери* така, все едно имаше предвид *екзекутори*. Предположих, че за Отис двете често бяха синоними.

И двата козела бяха вързани за колесницата, която бе паркирана в платното на ресторанта за купуване на храна от автомобила. На шиите им бяха окачени златни камбанки, които дрънчаха весело, когато Отис и Марвин клатеха глави. Самата колесница бе покрита с жълти и бели цветя, които, за жалост, не успяваха да замаскират остатъчната миризма от потен гръмотевичен бог.

— Хей, момчета — обърнах се аз към козлите. — Изглеждате в празнично настроение.

— Да — изръмжа Марвин. — Много *празнично*, няма що. Знаеш ли къде отиваме, човеко? Гади ми се от мириса на бурито.

Проверих поканата. Редът *Къде* вече гласеше: отидете на водопада брайдъл вейл. имате само пет минути.

Прочетох го два пъти, за да съм сигурен, че не си въобразявам. Бях предположил правилно. Вуйчо Рандолф се опитваше да ми помогне. Сега имавме шанса да *внесем* някои божествени навлеци на сватбеното празненство.

От друга страна, вече нямаше как да избегнем сватбата. Бях спечелил лотарията, а наградата бе еднопосочен билет към леговището на великан, пълно с туршии, бирени бутилки и смърт. Съмнявах се, че дори ще почете трофеите от Сиф.

Показах поканата на козлите и на момичетата.

— Значи си бил прав — възкликна Сам. — Може би Тор...

— Шшт — предупреди Алекс. — Оттук нататък мисля, че трябва да се държим, все едно Локи ни слуша и гледа.

Това бе друга весела мисъл. Козлите се озърнаха наоколо, като че Локи можеше да се крие наблизко, вероятно маскиран като огромно бурито^[1].

— Мда — каза Марвин малко по-високо от нужното. — Може би Тор... ще е тъжен, понеже няма как да стигне до водопада Брайдъл Вейл с отряда командоси само за пет минути, тъй като получихме информацията едва сега и сме в губеща позиция. Проклятие!

Шпионските му умения бяха почти толкова забележителни, колкото и тези на Отис. Запитах се дали и двамата имат еднакви палта, шапки и тъмни очила.

Отис зазвъня весело с камбанките си.

— По-добре да побързаме към смъртта си. Пет минути не е много време дори за колесницата на Тор. Скачайте на борда!

За Сам и Алекс бе невъзможно да скочат със сватбените дрехи. Аз трябваше да ги издърпам. Нито една от двете не хареса преживяването, ако съдех от ругатните изпод воалите им.

Козлите се втурнаха в галоп... или както там тичаха козите. Тръс? Припкане? В края на паркинга колесницата полетя. Разклатихме се, докато се издигахме от ресторанта като шейната на Тако Коледа, носейки вкусни бурито на всички добри момчета, момичета и великани.

Козлите набраха скорост. Профучахме покрай облаците с хиляда и петстотин километра в час. Студената мъгла навлажни косата ми и спаружи яката на ризата ми. Съжалих, че нямам було като Сам или Алекс. Или поне някакви предпазни очила. Запитах се дали мога да накарам Джак да действа като чистачка на кола.

После също толкова бързо се спуснахме надолу. Под нас се бяха ширнали Белите планини — сиви ридове, опасани с бели шапки по местата, където снегът бе оцелял в цепнатините по скалите.

Отис и Марвин се гмурнаха в една от долчинките и оставиха вътрешните ми органи нейде из облаците. Конят Стенли щеше да одобри. Но не и Сам. Тя стисна ръба на колесницата и промърмори:

— Внимавайте за скоростта на кацане, момчета.

— Не бъди навигатор — изсмя се Алекс.

Приземихме се в гориста клисура. Козлите затопуркаха напред. Снегът около колесницата се разпени като сладолед. На Отис и Марвин това не им пречеше. Те продължиха напред, като звъняха с камбанки и издишваха пара, теглейки ни все по-навътре сред сенките на планините.

Продължих да гледам клисурите над нас с надеждата да забележа аси и айнхеряр да се крият в храсталаците, готови да помогнат, ако нещо се обърка. Много щях да се зарадвам да зърна отблясъка от байонета на Ти Джей, оцветеното лице на Полуродения или да чуя галските псувни на Малъри.

Ала горите изглеждаха пусти.

Спомних си какво бе казал Утгард-Локи — че да ни убие и да ни вземе меча Скофнунг ще е много по-лесно, отколкото да ни пусне да изпълним сложните сватбени кроежи.

— Приятели — подех аз. — Как можем да знаем, че Трим не е привърженик на първия вариант?

— Няма да ни убие — каза Сам. — Освен ако не му се наложи. Той иска сватбения съюз с Локи, което означава, че има нужда от *мен*. Искам да кажа от *нея*, от Самаира. — И тя посочи към Алекс.

Марвин отметна рога, все едно се опитваше да свали камбанките.

— Страх ви е от засада? Недейте. Сватбените тържества предлагат гарантирана безопасност на участниците.

— Вярно е — каза Отис. — Макар че великаните винаги могат да ни убият след церемонията. Надявам се.

— Искаш да кажеш *предполагам* — поправи го Марвин. — Не *надявам се*.

— Хмм? А, да.

— А сега нека помълчим — измърмори Марвин. — Не искаме да предизвикаме лавина.

Възможността да предизвикаме лавина ми се струваше слабо вероятна. Нямаше толкова много сняг по планините. Но след всичко преживяно щеше да е глупаво, ако бъдем погребани под тон замръзнали отпадъци в шикозните си дрехи.

Накрая колесницата се изкачи по скала с височината на десететажна сграда. Ледени пластове покриваха повърхността ѝ като

захарна глазура. Водопадът под тях бавно се събуждаше за живот, като гъргореше, движеше се и пулсираше със светлина.

— Водопадът Брайдъл Вейл — каза Алекс. — Няколко пъти съм се катерила по леда тук.

— Но не и със сватбена рокля — предположих аз. (А може би се надявах. Отис ме беше объркал.)

— Какво ще правим сега? — запита се Сам.

— Минаха четири минути — рече Марвин. — Не сме закъснели.

— Ще е жалко, ако сме пропуснали портала — казах аз.

И мисля, че го изрекох с надежда.

Като по сигнал земята потрепери. Водопадът сякаш се разтегли, пробуждайки се от зимния си сън, събличайки се от ледената обвивка, която се напука и се свлече в потока под нас. Скалното лице се разцепи по средата и водата потече от двете страни, като разкри отвора на огромна пещера.

От мрака се появи великанка. Бе висока два метра и десет сантиметра — направо дребничка за расата си. Носеше рокля, ушита изцяло от бели кожи, което ме изпълни с жал към загиналите животни — вероятно бели мечки, дали живота си, за да я облекат. Снежнобялата коса на жената бе сплетена на плитки от двете страни на лицето ѝ и съжалих, че няма було, тъй като беше покъртително грозна. Изпъкналите ѝ очи бяха с размера на грейпфрути. Носът ѝ изглеждаше като да е чупен няколко пъти. Щом се ухили, зърнах, че устните и зъбите ѝ са почернели.

— Здраве желаем! — имаше същия дрезгав глас, който помнех от съня си.

Неволно потръпнах, уплашен, че ще събори буркана със зимнината, в който съм затворен.

— Аз съм Тринга — продължи тя, — принцеса на земните великани, сестра на Трим, син на Трим, син на Трим. Тук съм, за да посрещна новата си снаха.

Алекс се извърна към мен. Не можех да видя лицето ѝ, но пискливият стон в гърлото ѝ сигурно означаваше: *Прекратяваме мисията!*

Сам направи реверанс и заговори с по-висок глас от обичайното:

— Благодаря ти, Тринга! Лейди Самаира е много щастлива, че е тук. Аз съм нейната придворна...

— Предпазливка — предложих аз.

Сам се обърна към мен. Окоето над шала ѝ потрепери.

— Ами да. *Предпазливка*. А това е...

Преди да успее да ми отмъсти, като ме нарече Кларабел или Хорацио, аз отговорих:

— Магнус Чейс! Син на Фрей и носител на зестрата. Драго ми е да се запознаем.

Тринга облиза черните си устни. Сериозно, запитах се дали не смуче химикалката си в свободното си време.

— Мда — каза тя. — Ти си в списъка за гости, сине на Фрей. И носиш меча Скофнунг, нали? Добре, браво. Взимам го.

— Не и докато не си разменим подаръци на церемонията — рекох. — Нали искаме да спазим традицията?

Очите на Тринга светнаха заплашително и стръвно.

— Не ще и дума. Традицията. И като стана дума за нея...

Тя извади огромна каменна лопата от косматия си ръкав. В един ужасен миг помислих, че е традиция при великаните да шибват по веднъж гостите на сватбата.

— Нали няма проблем да направя проверка по сигурността?

Тринга размаха пръчка над козлите. Сетне огледа внимателно колесницата и заключи:

— Хубаво. Няма аси наоколо.

— Моят терапевт казва, че Марвин има божествен комплекс — намеси се Отис, — но това едва ли се брой.

— Млъкни или ще те унищожа — изсумтя Марвин.

Тринга се намръщи, докато гледаше колесницата ни.

— Това превозно средство ми изглежда познато. Дори мирише *познато*.

— Е, знаете как е — казах аз. — Господарите и господарките често се возят в колесници на сватбите си. Тази е взета под наем.

— Хммм — Тринга подръпна белите косми на брадата си, — предполагам, че е така — Тя надзърна отново към меча Скофнунг на гърба ми и очите ѝ проблеснаха алчно. — Насам, малки човеци! — махна тя към входа на пещерата.

Не беше честно да ни нарича *малки*. Тя бе само два метра висока, направо миньонче. Запъти се към пещерата и козлите ни я последваха, като издърпаха колесницата по средата на начупения водопад.

Тунелът бе изгладен и толкова тесен, че колелата ни едва минаха. Лед покриваше пода, който се изкривяваше под толкова опасен ъгъл, че се уплаших да не би Отис и Марвин да се хлъзнат и да ни отнесат към гибелта. Тринга обаче нямаше проблеми да пази равновесие.

Бяхме навлезли на около петнайсет метра в тунела, когато чух как входът на пещерата се затваря зад нас.

— Хей, Тринга — обадох се аз. — Не е ли нужно да оставим водопада отворен? Как ще излезем след церемонията?

— Не го мисли излизането — ухили се с мастилените си зъби великанката. — Пък и трябва да затворим входа и да ограничим придвижването из тунела. Не бихме искали някой да развали хубавия празник, нали така?

Пот се просмука в яката на костюма ми. Колко време бе останал отворен тунелът, след като минахме през него? Минута, две? Дали Тор и отборът му бяха успели да проникнат вътре. Бяха ли изобщо там? Не чух нищо подир нас, нито дори някое дискретно пръцкане, така че нямаше как да знам.

Очите ми щяха да изскочат от орбитите. Пръстите ми потръпваха. Исках да поговоря с Алекс и Сам, да измислим някакъв аварийен план, ако нещата се объркат. Но не можех да го сторя с великанката Тринга, крачеща пред нас.

Докато великанката вървеше, тя извади кестен от джоба си. Започна разсеяно да го подхвърля и хваща във въздуха. Това ми се стори странен късметлийски талисман за една великанка. Но не биваше да я критикувам.

Въздухът стана по-студен и плътен. Каменният таван сякаш ни притискаше. Чувствах, че се плъзгаме настрани, ала не бях сигурен дали колелата се хлъзгат по леда, или тунелът се мести по земята, или далакът ми иска да излезе от тялото ми.

— Колко навътре слиза тунелът? — отекна гласът ми в каменните стени.

— Страх ли те е от дълбокото, сине на Фрей? — изсмя се Тринга и завъртя кестена между пръстите си. — Не бой се. Малко остана. Разбира се, самият път продължава чак до Хелхейм. Така е с повечето подземни проходи.

Спря се да ми покаже подметките на обувката си, покрити с железни шипове.

— Великаните и козите най-добре умеят да вървят по такива пътеки. Мъничетата ще се хлъзнете и ще пропаднете по целия път до Стената на трупове. А не може да допуснем това.

Поне веднъж да се съглася с великанката.

Колесницата продължи напред. Уханието от цветя, сплетени във венци, стана по-свежо и по-сладко. Напомни ми на погребалния дом, където бяха оставили тялото ми на показ в ковчега. Надявах се да не ми се наложи да преживея второ погребение. Запитах се дали, ако това все пак се случеше, щяха да ме положат до самия мен...

Идеята на Тринга за *още малко* беше четири часа път. На козлите не им пречеше, но аз полудях от студ, скука и тревога. Колко съжалявах, че сутринта не пих кафе и не ядох понички в двореца на Сиф! Сега се чувствах гладен и в кофеинова абстиненция. От мен бяха останали само един празен стомах, изопнати нерви и пълен пикочен мехур. По пътя нямаше нито тоалетни, нито дори някое услужливо храстче. Момичетата сигурно също страдаха. Не спираха да пристъпват от крак на крак и да подскачат на пети.

Накрая стигнахме цепнатина в тунела. Главният път продължаваше надолу към ледовития мрак. Но надясно къса пътека завършваше с дъбови, обковани в желязо врати, чиито чукала бяха оформени като драконови глави.

На килимчето пред тях пишеше: благословена да е тази пещера.

— Стигнахме, мъничета — ухили се Тринга. — Надявам се, че сте развълнувани.

Тя отвори вратата и колесницата ни се озова... в бар „Наздраве“.

---

[1] Мексикански сандвич с тортила, подобен на арабския дюнер и гръцкия гирос. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ТРИМ!

Внезапно идеята да продължим по пътя за Хелхейм не ми се стори толкова лоша.

Нищо чудно, че бърлогата на Трим ми се бе видяла така позната, когато я зърнах през буркана с туршия в съня ми. Мястото бе почти точно копие на бара „Бул и Финч“, вдъхновил стария телевизионен сериал „Бар Наздраве“.

И понеже се намираше срещу Градската градина, бях влизал в кръчмата няколко пъти, докато бях бездомен — за да се стопля в някой студен зимен ден или да си изпрося хамбургер от посетителите. Мястото винаги беше пълно и шумно. Някак ми се стори съвсем адекватно да има великански еквивалент.

Щом влязохме, дузина великани в бара се обърнаха към нас и вдигнаха чашите с медовина.

— Самира! — извикаха те в един глас.

Още великани се събраха около масите и сепаретата, нагъвайки бургери, които прокарваха през гърлата си с медовина.

Повечето от покровителите бяха доста по-големи от Тринга. Те носеха най-различни облекла — смокинги, козина, ризници, в сравнение с които собствените ми дрехи изглеждаха съвсем скромни.

Огледах стаята, но не видях и следа нито от Локи, нито от вуйчо ми Рандолф. Не бях сигурен дали да се чувствам облекчен, или разтревожен. В далечния край на бара, на прост дървен трон под огромен плазмен телевизор, седеше самият крал на земните великани — Трим, синът на Трим, син на Трим.

— Най-послед! — извика той с моржовия си глас.

Кралят се надигна несигурно на крака. Толкова приличаше на Норм от телевизионния сериал, че се запитах дали не му плащат авторски права. Тялото му бе съвсем кръгло, напъхано в черни полиестерни панталони и червена риза с широка черна вратовръзка. Къдрава тъмна коса опасваше подобното му на месечина лице. За пръв

път виждах великан без брада и съжалих, че няма такава. Устата му бе влажна и розова. Брадичката му почти липсваше. Хищните му очи не изпускаха Алекс от поглед, все едно тя представляваше сочен чийзбургер.

— Моята кралица пристигна! — Трим потупа широкия си корем. — Може да започваме с празненствата.

— Братко, дори не си се преоблякъл! — развика се Тринга. — И защо мястото е толкова мръсно! Казах ти да почистиш, докато ме няма!

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Трим. — Та ние почистихме. Дори си сложихме вратовръзки!

— Връзки! — изрева тълпата великани.

— Безполезни тюфлеци! — Тринга вдигна най-близкия стол и го счупи в главата на случаен великан, който рухна като посечен. — Спрете тоя телевизор! Изчистете тезгяха! Обършете пода! Измийте си лицата!

— Извинете тези идиоти — обърна се тя към нас. — За нула време ще ги стегна.

— Всичко е наред — казах аз, докато танцувах лекичко, за да не се подмокрят. — Всъщност тоалетни имате ли?

— Надолу по коридора, вдясно — посочи Тринга. — Оставете колесницата. Няма да позволя на никого да ви изяде козлите.

Помогнах на Сам и Алекс да слязат от колесницата и си проправихме път през хаоса, като избягвахме парцали, метли и смрадливи великани, докато Тринга се придвижваше сред тълпата и крещеше на посетителите да се подготвят за празника днес, ако не искат да им откъсне главите.

Тоалетните се намираха в края на заведението, точно както в „Бар Наздраве“. За щастие, там имаше само един великан, който бе припаднал и хъркаше в ъгъла. Лицето му бе облегло върху чиния с царевичен чипс.

— Объркана съм — каза Алекс. — Защо сме в бар „Наздраве“?

— Много елементи от Бостън изтичат към другите светове — обясни Сам.

— Затова Нидавелир прилича на Сути — казах аз. — А Алфхейм — на Уелсли.

— Но нима трябва да се омъжа в бар „Наздраве“? — потръпна Алекс.

— Вървете сега до тоалетната — рекох аз. — После ще говорим.

— Става — отвърнаха едновременно момичетата.

Като момче, което нямаше нужда да се бори с рокля, завърших пръв. След няколко минути момичетата се появиха отново. От подгъва на булчинската рокля, която носеше Алекс, се влачеше тоалетна хартия. Съмнявах се някой от великаните да забележи или да се възмути, но Сам я махна от нея.

— Мислиш ли, че приятелите ни са успели да влязат вътре? — попитах аз.

— Надявам се — каза Алекс. — Толкова съм нервна и... ОХ!

Последното прозвуча като задавена мечка. Проверих в ъгъла, за да съм сигурен, че спящият великан не ни подслушва. Той само промърмори насън и завъртя глава във възглавницата от царевичен чипс.

— Всичко е наред — Сам потупа Алекс по рамото, след което се извърна към мен. — Алекс се превърна в горилка в банята. Но мисля, че ще се оправи.

— Какво е сторил?

— Случва се — каза Сам, — когато един превръщенец се изнерви и разконцентрира...

— По-добре съм — оригна се Алекс. — Мисля, че отново съм човек. Момент...

Тя завибрира в роклята си, сякаш се опитваше да се отърве от камъче.

— Да. *Всичко* е наред.

Не знаех дали е сериозна, или не. Не бях сигурен и дали искам да знам.

— Алекс, ако случайно промениш формата си, докато си сред великаните...

— Няма — обеща тя.

— Само мълчи — каза й Сам. — Трябва да си срамежлива и притеснена булка. Аз ще говоря. Следвай водачеството ми. Ще забатачим нещата, доколкото е възможно, с надеждата То... приятелите ни да имат достатъчно време да заемат позиция.

— Но къде е Локи? — попитах аз. — И къде е вуйчо?

— Не знам — посърна Сам, — но трябва да си държим очите на четири. Веднъж видим ли чу...

— Ето ви и вас! — Тринга изникна в коридора. — Готови сме, чакаме ви!

— Разбира се! — каза Сам. — Просто си приказвахме колко обичаме шунка. Дано има шунка на пира.

Намигнах ѝ, сякаш да ѝ кажа: *Това беше толкова хитро, колкото шапката и палтото на Отис.*

Тринга ни върна в бара. Ако съдех по миризмата, някой бе излял огромно количество почистващ препарат с аромат на лимон. Повечето счупени чаши и остатъци от храна бяха заметени от пода. Телевизорът бе изключен и великаните стояха до далечната стена в редица — сресани, с изпънати вратовръзки и ризи, прибрани в панталоните.

— Добър ден, госпожице Самира — казаха те в един глас.

Алекс направи реверанс, а истинската Самира каза:

— Добър ден, тъъ, ученици! Милейди Самира е твърде трогната, за да отговори, но се радва да е тук!

Алекс изрева като магаре. Великаните погледнаха объркани към Тринга. Не знаеха какъв отговор повелява етикетът.

Крал Трим се намръщи. Беше облякъл черно сако с розов карамфил на ревера. Това го правеше да изглежда малко по-елегантно грозен.

— Защо невестата ми звучи като магаре?

— Плаче от радост — каза бързо Сам, — понеже най-последно е видяла красивия си съпруг!

— Хммм. — Трим прокара пръст по многото си брадички. — Има логика. Хайде, сладка Самира! Седни до мен и да започваме пира!

Алекс зае мястото си до трона на Трим. Тринга застана до брат си като телохранител, ето защо аз и Сам се настанихме от двете страни на Алекс и се опитахме да изглеждаме официални. Работата ни се състоеше основно в това да не ядем, да отбиваме каните с медовина, по случайност полетели към Алекс, и да слушаме как стомасите ни къркорят.

Първото ястие бе царевичен чипс със сос. Защо великаните толкова обичаха начос?

Тринга не спря да ми се хили, докато зяпаше меча Скофнунг, който все още бе вързан за гърба ми. Беше ми ясно, че иска оръжието. Запитах се дали някой ѝ е казвал, че не може да се вади в присъствието на жени. Предполагах, че великанките все пак се водят жени... Нямах

представа какво би станало, ако някой опитахе да измъкне Скофнунг от ножницата въпреки ограничението. Съмнявах се да произлезе нещо добро.

Пробвай — прозвуча гласът на Джак като сладък сън в ума ми.
— *Толкова е хубава!*

Върви да спиш, Джак — казах му аз.

Великаните се смееха и лапаха начос, макар да не изпускаха от поглед Тринга, за да са сигурни, че няма да им разбие стол в главата за лошо поведение. Отис и Марвин стояха вързани, където ги бяхме оставили. От време на време някой от козлите лапваше чипс, полетял във въздуха към тях.

Трим направи всичко възможно, за да заговори Алекс, но тя го играеше срамежлива и не промълви нищо, а само от любезност хапваше някой и друг чипс под булото си.

— Много малко яде — притесни се Трим. — Да не е болна?

— Съвсем здрава е — отвърна Сам, — но много се вълнува, за да има голям апетит, Ваше величество.

— Хмм — сви рамене Трим. — Поне знам, че не е Тор.

— Не, разбира се! — повиши глас с една октава Сам. — Защо бихте помислили такова нещо?

— Преди много векове, когато дядо ми за пръв път открадна чука на Тор...

— Дядо НИ — поправи го Тринга, докато изучаваше щастливия си кестен.

— ... богът се явил маскиран като булка, за да си го вземе.

Влажните устни на Трим се изкривиха, все едно търсеше липсващ заден зъб.

— Помня този ден, макар тогава да бях само детенце. Мнимата булка излапа цял вол и изпи две каси медовина!

— *Три* каси — рече Тринга.

— Тор успя да скрие тялото си в булчинската рокля — додаде Трим, — но не и апетита си. — Великанът се ухили на Алекс. — Но не бой се, Сама, любов моя! Знам, че *не* си бог. По-умен съм от дядо!

— Моята система за сигурност държи асите настрани, братко — завъртя очи Тринга. — Няма бог, който да може да мине през портите ни, без да задейства алармата!

— Да бе, ясно — отвърна Трим. — Така или иначе, Самаира, бяхте сканирани магически веднага щом влязохте. Ти наистина си дете на Локи. — А после сбърчи вежди. — Както и придворната ти.

— Ние сме роднини — рече истинската Сам. — Това не е неочаквано, нали? Близки роднини често стават придворни.

— Вярно е — кимна Трим. — Така или иначе след края на сватбата домът на Трим ще си върне някогашната слава. Провалът на дядо ще бъде забравен. Ще се съюзим с дома на Локи.

Той се тупна в гърдите и накара огромното си шкембе да се разлюлее, удавяйки цели бактериални колонии в търбуха си.

— Най-последно ще си отмъстя!

— Аз ще си отмъстя — извърна глава Тринга.

— Какво рече, сестро? — попита Трим.

— Нищо — оголи черните си зъби тя. — Да преминем към второто ястие, става ли?

Второто ястие бяха бургери. Това не беше честно. Ухаеха толкова вкусно, че стомахът ми се въртеше напред-назад и се сърдеше като малко дете.

Опитах да се разсея с мисли за предстоящата битка. Трим изглеждаше доста тъп. Може би щях да успея да го победя. За нещастие обаче, помагаха му няколко дузини великани, а и сестра му ме притесняваше. Виждах, че Тринга има свой собствен план. Макар да опитваше да го прикрие, хвърляше на Алекс погледи, пълни с изгаряща омраза. Спомних си нещо, което Хеймдал я бе чул да казва... че трябва да убият булката веднага щом пристигне. Почудих се колко време ще отнеме на асите да се домъкнат, след като извадят чука, и дали ще успея да опазя Алекс жива за толкова време. Запитах се къде са Локи и вуйчо Рандолф...

Накрая великаните приключиха с яденето. Трим се оригна звучно и се извърна към булката си.

— Най-последно е време за церемонията — каза той. — Да тръгваме ли вече?

— Как така да тръгваме? — сви се стомахът ми. — Какво имаш предвид?

Трим се изкикоти.

— Е, няма да правим церемонията тук я. Би било твърде грубо! Не всички гости присъстват!

Кралят се изправи и застана срещу бара. Великаните се махнаха от пътя му, като разместиха масите и столовете си.

Трим протегна ръка. Стената се напука и се отвори, за да разкрие нов тунел, който си проправи път през земята. Горчивият, влажен въздух, който долетя отвътре, ми напомни за нещо, за което няхах име... за нещо *лошо*.

— Не — Сам прозвуча така, сякаш се задушаваше. — *Не можем* да идем там...

— Е как? На сватба без бащата на булката?! — попита Трим развеселен. — Хайде, приятели! С жена ми ще произнесем съпружеските клетви в пещерата на Локи!

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

МАЛКО ОСВЕЖАВАЩА ОТРОВА ЗА ЛИЦЕТО ВИ, СЪР?

Наистина мразя пъзелите. Споменава ли съм ви го?

Особено много мразя, когато гледам часове наред някое парченце и се чудя къде да го сложа, а после някой дойде, постави го на мястото му и каже: *Ето, глупаче!*

Така се почувствах, когато схванах плана на Локи.

Спомних си картите върху бюрото на вуйчо Рандолф, когато го посетихме с Алекс. Може би подсъзнателно бях проумял колко странно изглеждат. С опита на Рандолф да намери Меча на лятото бе свършено. Защо още ровеше из картите? Но не бях питал нито Алекс, нито себе си за това. Бях твърде разсеян.

Сега бях готов да се обзаложа, че Рандолф е изучавал топографските карти на Нова Англия и ги е сравнявал с легендите на викингите. Бяха му наредили да започне друго търсене — да намери пещерата на Локи и да установи местонахождението ѝ спрямо крепостта на Трим. Само вуйчо ми бе способен да го стори. Затова Локи го бе опазил *жив*.

Нищо чудно, че Локи и Рандолф ги нямаше в бара. Те ни очакваха в края на тунела.

— Трябват ни козлите ни! — извиках аз.

Проправих си път през тълпата, докато не стигнах до колесницата ни. Хванах лицето на Отис и опрях чело в неговото.

— Проба — прошепнах аз. — Козелът работи ли? Тор, чуваш ли ме?

— Имаш красиви очи — каза ми Отис.

— Тор — казах аз. — Тревога червена степен! Тръгваме към пещерата на Локи! Не знам къде е. Тунелът е надясно и завива надолу. Просто ни намери! Отис, дали той е получил съобщението?

— Какво съобщение? — попита Отис замечтано.

— Магнус Чейс! — извика кралят на великаните. — Готов ли си?

— Ами да! — креснах в отговор аз. — Просто трябва да се качим в колесницата, защото... такава е сватбената традиция.

Другите великани свиха рамене и закимаха, като че им звучеше логично. Само Тринга ни изгледа подозрително. Опасявах се, че започва да се съмнява дали сме взели колесницата под наем.

Внезапно барът стана твърде малък за всичките великани, които си обличаха палтата, изпъваха вратовръзките си, допиваха медовината и се опитваха да намерят местата си в сватбената процесия.

Самира и Алекс си проправиха път до колесницата.

— Какво да правим? — изсъска Алекс.

— Не знам — отвърна Сам. — Къде е подкреплението?

— Ще сме на грешното място — казах аз. — Как ще ни намерят?

Не можахме да си кажем нищо друго, преди Трим да се появи и да поеме юздите на козлите. Той насочи колесницата ни към тунела, а сестра му стоеше до него. Останалите великани крачеха двама по двама подире ни.

Когато и последните великани влязоха в тунела, входът зад нас се затвори.

— Хей, Трим? — долових в гласа си неприятна прилика с този на Мики Маус, което ме накара да се запитам какви ли странни газове имаше в тунела. — Сигурен ли си, че е добра идея да се доверим на Локи? Не е ли била негова хрумката да скрие Тор на сватбата на дядо ти? Не му ли е помогнал да избие семейството ти?

Кралят на великаните спря така рязко, че Марвин се удари в него. Знаех, че задавам неучтив въпрос, особено пък в деня на сватбата на юнака, но се хващах като удавник за всяка сламка, която можеше да забави шествието.

Трим се извърна, а очите му заблестяха като влажни розови изумруди в сумрака.

— Не мислиш ли, че знам това, *човеко*? Локи е измамник, такава е природата му. Но Тор уби дядо ми, баща ми, майка ми и цялото ми семейство!

— Освен мен — промърмори Тринга.

Тя сияеше слабо в тъмнината, двуметрово привидение на грозотата. Не бях забелязал това по-рано. Може би беше способност, която земните великани включваха и изключваха.

— Не разбираш ли? — не ѝ обърна внимание Трим. — Брачният съюз е начинът на Локи да се *извини*! Той вече е осъзнал, че боговете винаги са били негови врагове. Съжالياва, че е предал дядо. Ще обединим силите си, ще завладеем Мидгард и после ще опустошим самия град на боговете!

Великаните зад нас изреваха триумфално.

— Избийте човеците!

— Млъкнете! — извика Тринга. — Сред нас има човеци!

Великаните замърмориха.

— Освен сегашната компания — обади се някой отзад.

— Но, велики кралю Трим — поде Сам, — може ли да имате вяра на Локи?

Трим се изсмя. Разполагаше с малки зъбки за толкова едър мъж.

— В тази пещера Локи е затворник. Безпомощен е! Кани ме там. Той ми даде местонахождението. Защо му е да показва такова доверие?

— Де да знам, братко — изсумтя сестра му. — Може би защото му трябва земен великан, който да създаде тунел до затвора му? Може би защото иска да се освободи?

Щеше ми се Тринга да е на наша страна, но пък тя бе властолюбива великанка, която искаше да избие всички хора.

— Силата е в наши ръце — настоя Трим. — Локи няма да посмее да ни предаде. Освен това аз ще отворя пещерата му. Ще ми бъде благодарен! Ако спази своята част от сделката, с радост ще го пусна на свобода. А и красивата Самира... — Трим огледа хищно Алекс. — Рискът си струва.

Алекс изкряха като папагал под булото си. Звукът бе толкова силен, че Тринга едва не удари тавана.

— Какво беше това? — попита великанката. — Да не би булката да се дави?

— Не, не — Сам потупа Алекс по гърба. — Това бе просто нервен смях. На Самира ѝ е неудобно, когато хората ѝ правят комплименти.

— Значи, често ще ѝ е неудобно като моя жена — изхили се Трим.

— О, Ваше величество — каза Сам, — никога не са били изричани по-верни думи!

— Напред! — вресна Трим и продължи по ледената пътека.

Запитах се дали след забавянето подкреплението няма да дойде всеки момент. Стига да имаме такова. Дали Тор все още следеше напредъка ни през очите и ушите на козлите си? Дали имаше начин да се свърже с Блиц, Харт и съседите ми от деветнайсетия етаж?

Тунелът се затвори зад нас, докато се спускахме. Получих ужасно видение за това как Тор се опитва да пробие бара на великаните с тирбушон.

След няколко минути тунелът се стесни. Трим забави ход. Имах чувството, че самата земя се бори с него и се опитва да го избута назад. Може би асите бяха създали някаква магическа бариера около гробницата на Локи.

Ако беше така, не свърши работа. Напредвахме напред и надолу, а колесницата почти опираше стените. Зад нас великаните крачеха в индийска нишка. Сам мърмореше тихо до мен някакъв арабски напев. Спомних си, че това са молитвите й.

Ужасна смрад се понесе от дълбините — като от развалено мляко и яйца и опърлено месо. Опасявах се, че не е от Тор.

— Чувствам присъствието му — прошепна Алекс — първото нещо, което бе изрекла от около час. — О, не. Не. Не!

Тунелът внезапно се разшири, все едно Трим най-после се бе измъкнал от защитите на Земята. Процесията ни навлезе в пещерата на Локи.

Бях виждал мястото в съня си, но това не можеше да ме подготви за истината. Пещерата беше с размерите на тенис корт, с висок куполен таван от напукан камък и счупени сталактити, чиито останки бяха покрили пода. Нямаше други видими изходи. Въздухът бе застоял и отровно сладникав, примесен с миризмата на гнилоч и изгоряла плът. Масивни сталагмити се издигаха от пода на помещението. Другаде бълбукаха кратери с гъста течност, от която се виеха отровни изпарения. Температурата бе около четирийсет градуса, а присъствието на земните великани не помагаше нито за горещината, нито за миризмата.

Точно както в съня ми, Локи бе разпънат на пода в средата на стаята. Глезените му бяха вързани за един сталагмит, а ръцете — разперени за два други. За разлика от предишните му образи, които бях виждал, истинският Локи не бе нито красив, нито елегантен. Облечен беше само с една парцалива препаска. Тялото му бе измършавяло,

мръсно и покрито с белези. Дългата му гъста коса някога може и да бе червеникава, но сега беше опърлена и побеляла от вековете в тази воняща пещера. А лицето му — или това, което бе останало от него — бе полустопена маска от белези.

Навита около сталактика до главата на Локи, огромна змия гледаше надолу към затворника. От зъбите ѝ капеше жълтеникава отрова. До него бе коленичила жена с бяла роба и качулка. Тя държеше метална паница над лицето на Локи, за да хваща отровата. Змията обаче не спираше да я пуска като лиги, които се стичаха подобно на душ. А паницата на жената бе твърде малка.

Докато гледахме, отровата стигна до ръба и жената се извърна, за да я изхвърли. Движеше се бързо, ала все пак отровата изпръска лицето на Локи. Той изпищя и започна да се гърчи. Пещерата потрепери. Мислех, че таванът ще падне върху нас, но той някак се закрепил. Може би боговете бяха конструирали пещерата така, че да удържа треморите, както бяха и съумели да направят оковите на Локи нечупливи, змията — винаги плюеща отрова, а паницата на жената — твърде малка, за да я поеме.

Не бях религиозен, но цялата сцена ми напомни за разпятието в католическата църква — измъчван мъж с разперени ръце. Разбира се, Локи не бе никакъв *спасител*. Не беше на страната на доброто. Не се жертваше за нещо благородно. Той бе зъл безсмъртен, който си плащаше за греховете. Но да го видя на живо, пречупен, мръсен и изпаднал в агония — не можех да не го съжаля. Никой не заслужаваше подобно наказание. Нито дори един убиец и лъжец.

Жената в бяло вдигна паницата, за да предпази лицето му. Локи се отърси от отровата в очите си. Пое си въздух разтреперан и погледна към нас.

— Магнус Чейс, добре дошъл! — ухили ми се той с ужасна усмивка. — Надявам се да ме извиниш, че не мога да стана.

— Богове! — промърморих аз.

— Не, няма ги! — отвърна Локи. — Никога не ми идват на свиждане. Запечатаха ни и ни изоставиха. Само мен и прекрасната ми съпруга Сигун. Кажи здравей, Сигун!

Жената в бяло вдигна очи. Под качулката лицето ѝ бе толкова измършавяло, че можеше да мине за *драугр*. Очите ѝ бяха напълно

червени, а лицето — безизразно. Кървави сълзи се спускаха по съсухрените ѝ бузи.

— Мда — гласът на Локи бе дори по-киселинен от въздуха. — Сигун не е говорила от хиляда години. Откакто асите, в своята безкрайна мъдрост, заклаха синовете ни и ни оставиха да страдаме цяла вечност. Но къде са ми обноските? Това е празник! Как си, Трим, сине на Трим, син на Трим, син на Трим?

Кралят не изглеждаше добре. Не спираше да преглъща, все едно изяденият начос не искаше да остане в стомаха му.

— 3-здравей, Локи. Тримовците сме само трима. Готов съм да скрепя съюза ни с брак.

— Да, разбира се! Магнус, ти си донесъл меча Скофнунг.

Това бе заявление, а не въпрос. Каза го с такава увереност, че едва сподавих подтика да измъкна острието и да му го покажа.

— Носим го — рекох, — но да караме едно по едно. Искаме да видим чука.

Локи се изсмя. Влажен, гъргорещ звук.

— Първо нека сме сигурни, че булката е тази, за която се представя. Самира, ела миличка, нека ти видя лицето.

И двете момичета залитнаха към него, сякаш ги дръпнаха с въжета.

Долавях пулса си в яката на ризата ми. Трябваше да се досетя, че Локи ще провери момичетата под булата им. Все пак беше богът на измамата. Въпреки уверенията на Алекс, че може да устои заповедите на Локи, тя се олюля напред досущ като Самира.

Запитах се колко бързо мога да изтегля меча си, колко великани мога да убия. Почудих се дали Отис и Марвин могат да помогнат в битката. Вероятно бе напразна надежда да се надявам, че са обучени в бойния стил, известен като Пътя на козела.

— Ето ни — рече Локи. — Хайде сега булката да повдигне булото, става ли? За да сме сигурни, че всички играят честно.

Ръцете на Алекс потръпнаха нагоре, като че бяха закачени на конци. Започна да повдига булото си. Пещерата бе притихнала, като изключим бълбукането на горещите потоци и постоянното покапване на отровата в паницата на Сигун.

Алекс повдигна булото над главата си и разкри... лицето на Самира.

За миг се паникьосах. Дали момичетата някак не бяха разменили местата си? Но после осъзнах — без да съм сигурен как, може би по нещо в погледа, — че Алекс все още си е Алекс. Бе се превъплътила да прилича на Сам, но дали това щеше да заблуди Локи...

Свих пръсти около медальона си. Тишината се проточи достатъчно дълго, за да започна да подготвям волята си наум.

— Е... — каза Локи накрая — признавам, че съм изненадан. Всъщност си последвала заповедите ми. Добро момиче! Предполагам, това означава, че придворната дама е...

Купата на Сигун се хлъзна и разля отрова върху лицето на Локи. Богът изпищя и започна да се гърчи в оковите си. Момичетата бързо отстъпиха.

Сигун оправи паницата. Помъчи се да избърше отровата от очите на Локи с ръкава си, но това само го накара да завреши още по-силно. Ръкавът ѝ стана на дупки и започна да пуши.

— Глупачка! — зави Локи.

За миг Сигун срещна погледа ми, макар да не можех да съм сигурен с тези червени очи. Изражението на лицето ѝ не се промени. Сълзите ѝ не спираха да текат. Запитах се обаче дали не е разляла отровата нарочно. Нямах представа защо ѝ е да го прави. Доколкото знаех, бе коленичила до мъжа си навярно векове наред. Но грешката дойде удобно и навреме.

Тринга се покашля. Красив звук. Като резачка, минаваща през кал.

— Попитахте за придворната дама, господарю Локи. Казва, че името ѝ е Предпазливка.

Локи се изсмя и се опита да премигне, за да премахне отровата от очите си.

— Сигурен съм, че така е казала. Истинското ѝ име е Алекс Фиеро. Изрично я помолих да не идва днес, но нищо. Да продължим. Тринга, доведе ли специалния гост, за когото те помолих?

Великанката сви почернелите си устни и извади кестена, който си бе подхвърляла по-рано.

— Специалният гост е кестен? — попитах аз.

— Давай, Тринга! — изсмя се предрезгавяло Локи вместо отговор.

Тринга натисна черупката с палец и пукна кестена. Хвърли го на земята и оттам излезе нещо малко и черно. Не ядка, а мъничко човече. То порасна, дордето пред мен не застана старец със смачкан черен костюм и буза, белязана от ужасен белег във формата на длан.

Какъвто и оптимизъм да бях таял, той изчезна по-бързо, отколкото Сиф сплиташе златната си коса.

— Вуйчо Рандолф.

— Здравей, Магнус — каза той. Лицето му бе изкривено от мъка.
— Моля те, момчето ми... дай ми меча Скофнунг.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ЗДРАВЕЙ, ПАРАНОЯ, МОЯ СТАРА ПРИЯТЕЛКО

Затова мразя семейните срещи.

Винаги трябва да се срещнеш точно с този вуйчо, когото не искаш да виждаш. Сещате се, онзи, който изскача от кестен и ти иска меч.

Част от мен се изкуши да удари Рандолф по главата с камъка Скофнунг. Част от мен искаше да го натика обратно в кестена, да го прибере в джоба си и да го измъкне от Локи. Но нищо в мен не искаше да му дам меч, който щеше да освободи Локи.

— Не мога да го сторя, Рандолф — рекох.

Вуйчо направи гримаса. Дясната му ръка все още бе превързана на мястото, където бях отрязал два от пръстите му. Притисна я до гърдите си и се протегна с лявата. Очите му бяха пълни с тъга и отчаяние. Усетих металически вкус в устата си. Осъзнах, че сега вуйчо ми приличаше много повече на просяк, отколкото аз самият през целите две години, изкарани на улицата.

— Моля те — каза той. — Трябваше да го донеса днес, но ти ми го взе. Нуждая се от него.

Това бе работата му, проумях аз. Освен че му бе възложено да разбере къде се намира пещерата, бе натоварен със задачата да освободи Локи и да носи меч Скофнунг, тъй като само човек с благородническа кръв можеше да го извърши.

— Локи няма да ти даде каквото искаш — казах му. — Семейството ти го няма.

Той премигна, сякаш в очите му бе влязъл пясък.

— Магнус, ти не разбираш...

— Никакъв меч — рекох аз, — докато не видя чука на Тор.

— Чукът е подарък за след първата брачна нощ, глупав човеко!
— изсумтя кралят на великаните.

Алекс потрепери до мен. Златните арки на огърлицата ѝ ми напомниха за Моста на дъгата, за начина, по който бе легнала така спокойна и отпусната на Биврьост, сътворявайки ангели от светлината. Не можех да позволя да я принудят да се омъжи за великан. Просто ми се искаше да знам как да го спра.

— Имаме нужда от чук, който да благослови сватбата — казах аз. — Това е право на булката. Нека да го видим и да го използваме на церемонията. После може да го вземете... до утре.

— Не мисля така, Магнус Чейс — изсмя се Локи. — Ала добър опит! А сега... Скофнунг...

— Почакай малко — изръмжа Тринга и погледна Локи, като че му казваше: *Ей сега ще те цапардосам с един бар стол*. — Момичето има право. Ако иска благословията на чука, трябва да я получи. Или брат ми иска да наруши свещената ни традиция?

Трим потръпна. Погледът му се премести от сестра му към последователите на Локи.

— Ами... тъъ... не. Значи, да. Булката ми Самира може да получи благословията. В точния момент на церемонията ще донесе Мьолнир. Да започваме ли?

Очите на Тринга проблеснаха зловещо. Не знаех каква игра играе, нито защо иска да докараме чука по-рано, но не възнамерявах да споря.

Трим плесна с ръце. Не бях забелязал преди, но няколко великани от задната част на шествието мъкнеха мебели от бара. Вляво от мястото, където бе окован Локи, поставиха обикновена дървена пейка и я покриха с кожи. От двете ѝ страни поставиха по един изправен прът като тотем. Върху всеки от двата пръта бяха изобразени свирепи животински лица и рунически надписи.

Трим седна и пейката жално изскърца под тежестта му. Един от великаните сложи корона на главата му, направена от парче черен гранит.

— Момиче, седни там — каза великанката на Алекс. — Между баща си и бъдещия си съпруг.

Алекс се поколеба, а Локи изцъка.

— Хайде, дъще. Не се срамувай. Застани до мен.

Алекс стори така, както ѝ наредиха. Искаше ми се да вярвам, че играе игра, а не е заробена, но си спомних начина, по който потегли

при заповедта на Локи по-рано... като муле, теглено на въже.

Сам застана вдясно от мен, стиснала притеснено ръце. Рандолф зачака в краката на Локи. Беше се изгърбил като гузен мастиф, върнал се от лов без плячка за господаря си.

— Чашата! — нареди Трим.

Един от хората му постави инкрустиран със скъпоценни камъни бокал в ръката му. Червена течност покапа от ръба.

Трим отпи, след което предложи бокала на Алекс.

— Самира ал-Абас бин Локи, давам ти да пиеш. С глътката даваш любовна клетва да бъдеш моя жена!

Алекс взе бокала с покритите си в дантела пръсти. Огледа се наоколо за напътствия. Хрумна ми, че може би няма да успее да изимитира гласа на Сам така, както лицето ѝ.

— Няма нужда да говориш, момиче — рече Тринга. — Само пий!

Аз бих се притеснил от възможните последици, но Алекс повдигна булото си и отпи една глътка.

— Отлично! — Тринга се обърна към мен. Лицевите ѝ мускули трепереха от нетърпение. — А сега, най-послед мундърът. Дай ми меча, момче!

— Не, сестро — изръмжа Трим, — не отива у теб.

— *Какво?* — завъртя се на пети Тринга. — Но аз съм единствената ти жива роднина! Зестрата трябва да мине през моите ръце!

— Имам уговорка с Локи — сега, когато Алекс бе толкова близо, Трим вече изглеждаше по-уверен, почти самодоволен. Имах ужасното чувство, че си представя как целува булката в края на церемонията. — Момче, дай меча на вуйчо си. Той ще го държи.

Тринга ме изгледа кръвнишки. Прочетох в очите ѝ онова, което желаше в този миг. Възнамеряваше да запази Скофнунг за себе си, а вероятно и Мьолнир. Нямах никакъв интерес от брачния съюз с Локи. Виждаше сватбата като шанс да отмъкне трона на брат си. Бе готова да убие всеки, застанал на пътя ѝ. Може би не знаеше, че мечът Скофнунг не бива да се изтегля в присъствието на жени. Може би мислеше, че въпреки това е в състояние да го използва. А може би беше достатъчно щастлива да разчита на столчетата в бара, стига

другите две оръжия да са заключени на сигурно място и в нейно владение.

При други обстоятелства може би щях да ѝ пожелаая успех в убийството на брат ѝ. Всъщност дори бях готов да ѝ дам трофей, гарантиращ достъпа до предаятия на половин цена в Асгард. За нещастие, имах усещането, че планът на Тринга включва още *моята* смърт, както и тази на Сам, Алекс, а вероятно и на вуйчо Рандолф.

— Казах ти, Трим — отстъпих аз крачка назад, — без чук няма и меч.

Рандолф закуцука към мен. Превързаната му ръка бе притисната към кръста.

— Трябва, Магнус — каза той, — такъв е редът на церемонията. Първо се дава мундърът. Всяка сватба изисква меч на предците, върху който се поставят пръстените. Благословията на чука идва след това.

Медальонът на Джак зажува върху ключицата ми. Може би се опитваше да ме предупреди. А може би просто искаше да погледне за последно Скофнунг, красавицата сред всички мечове. Или просто ревнуваше и копнееше той да е церемониалният меч.

— Какво има, момче? — изръмжа Трим. — Вече обещах, че ще спазя традиционните права. Нямах ли ми доверие?

Едва не се изсмях. Погледнах към Сам. Възможно най-дискретно тя направи знак: *Нямаме избор. Но не го изпускай от око.*

Внезапно се почувствах глупаво. През цялото това време можехме да използваме езика на глухонемите, за да си даваме тайни съобщения.

От друга страна, Локи вероятно контролираше Сам и я караше да каже това. Можеше ли да проникне в главата ѝ, без дори да изрече нищо, без да щракне с пръсти? Спомних си какво ми бе казала Сам в атриума на Сиф: *Трябва да го спреш. Ако ни обезвреди, ти може да си единственият, който може да го стори.*

Доколкото знаех, вероятно бях единственият човек в пещерата, който не бе под контрола на Локи.

И да. Здравей, параноя!

Две дузини великани ме наблюдаваха. Вуйчо ми протегна здравата си ръка.

Погледът ми се спря върху червените безизразни очи на Сигун. Богинята поклати леко глава. Не знаех защо това ме убеди, но свалих

меча и поставих Скофнунг в ръката на Рандолф. Камъкът върху дръжката натежа.

— Ти все още си Чейс — казах тихо аз — и все още имаш живи роднини.

Окото на Рандолф потрепери. Пое меча, без да каже и дума.

Коленичи пред пейката на краля. С известно затруднение заради превързаната си ръка повдигна ножницата хоризонтално, като поднос за сервиране. Трим постави два златни пръстена в центъра и протегна ръка като благословия.

— Имир, праядо на богове и великани, чуй думите ми — каза той. — Тези пръстени символизират нашия брак.

Сложи единия пръстен на собствения си пръст, а другия — на пръста на Алекс. Сетне махна с ръка на вуйчо Рандолф да се разкара. Вуйчо закуцука с меча, но аз и Сам се намесихме и му попречихме да се приближи до Локи.

Канех се да настоявам да получа чука, когато Тринга ме изпревари.

— Изпълни обещанието си, братко.

— Да, разбира се — съгласи се Трим. — Сама, скъпа моя, седни, моля те.

Алекс пристъпи напред като в транс и се настани до великана. Бе трудно да кажа заради булото, но изглеждаше, като че се взираше в пръстена така, все едно той бе тарантула.

— Великани, подгответе се — каза Трим. — Ще призовете чука и ще го донесете тук. Ще го задържите над булката много, много внимателно, докато ние изричаме благословиите. После веднага ще го върнете в земята.

Той се обърна към Алекс:

— До утре сутринта, мила моя, това официално ще е твоят морген гифу. След това ще го опазя за теб.

Той потупа Алекс по коляното. Жест, който й бе толкова мил, колкото и отровният сватбен пръстен.

Трим протегна ръка и се напъна. Лицето му потъмня и придоби цвета на мармалад от черници. Пещерата потрепери. На около шест метра от нас подът се разцепи, а кал и прахояк се издигнаха нагоре, все едно някакво огромно насекомо си проправяше път навън. Чукът на Тор се появи сред кратер от боклуци.

Изглеждаше точно като в съня ми — огромна трапецовидна метална глава с преплитащи се руни и дебела, къса дръжка, обкована в кожа. Присъствието му изпълни стаята с мирис на гръмотевична буря. Когато великаните наобиколиха чука, аз направих знак към Сам: *Не изпускай Рандолф от поглед.*

После тръгнах в другата посока към колесницата ни.

Сграбчих Отис за муцуната и притиснах лицето му в своето.

— Да вървим — прошепнах аз, — чукът е в пещерата. Повтарям, чукът е в пещерата. Червен октомври. Орелът кацна. Защита Омега!

Не бях сигурен откъде ми дойдоха военните кодове. Просто ми се стори като нещо, на което Тор би отговорил. Освен това бях нервен.

— Имаш красиви очи — промърмори Отис.

— Донесете чука тук! — викна Трим на великаните си. — Бързо!

— Да — каза Локи и разлюля пропитата си с отрова коса, за да я махне от очите си. — И докато го правите... Рандолф, освободи ме.

Тогава Алекс нападна.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ВУЙЧО СИ НАМИРА БЕКВОКАЛИ

Алекс разкъса булото си, свали златната гарота от кръста си и я пристегна около врата на Трим. Кралят на великаните се изправи и изрева разгневен, когато Алекс се покатери на гърба му и започна да го души, точно както бе сторила с линдуорма във Валхала.

— Искам развод! — извика тя.

Лицето на Трим стана още по-мораво. Очите му щяха да изскочат. Гърлото му трябваше да бъде прерязано, но кожата около гаротата сякаш се превръщаше в блестяща сива скала. Глупави земни великани с глупава земна магия!

— Измяна! — очите на Тринга блестяха от вълнение, когато най-после видя шанс лично да *измени* на брат си. — Донесете ми чука!

Тя скочи към Мьолнир, но брадвата на Самира профуча през стаята и се заби във великанката, която падна така, сякаш бе съборена на ръгби.

Призовах Джак. Вуйчо Рандолф почти бе застанал до Локи. Преди да мога да го стигна, великаните ме обкръжиха.

Джак и аз се размърдахме, като поне веднъж смогнахме да се задействаме ефективно, посичайки великаните един след друг. Бяхме обаче много по-малко, а и те (ОЧЕВИДНО) бяха наистина огромни. С крайчеца на окото си зърнах Тринга да пълзи по пода в опит да стигне неохранявания от никого в момента чук. Трим не спираше да се олюлява и блъска в стената на пещерата, мъчейки се да свали Алекс от гърба си. Ала всеки път, когато го правеше, тя се превръщаше в горила, което я улесняваше да го души. Езикът на великана бе с размера и цвета на зелен банан. Той протегна ръка към чука на Тор — вероятно в стремежа си да го изпрати обратно навътре в земята, но Алекс го затегна с гаротата си и наруши концентрацията му.

В същото време Сам бе свалила булото си. Копието на валкирия се появи в ръката ѝ и озари стаята с ярка светлина. Още двама великани я нападнаха, като блокираха видимостта ѝ.

— Сега, глупако! — изкрещя Локи зад мен.

— Не... не мога! — зави Рандолф. — Наблизо има жени!

Богът изръмжа. Предполагам, че можеше да принуди Алекс и Сам да припаднат, но това нямаше да реши проблема с Тринга и Сигун.

— Все пак го извади — нареди той, — не ме е грижа за последиците.

— Но...

— НАПРАВИ ГО!

Бях твърде зает да избягвам тояги и гиганти с остри предмети, за да видя какво се случва, но чух как изтеглят меча Скофнунг. Той нададе неземан вой — вбесен хор от духовете на дванайсет берзеркери, освободени пряко волята им и в нарушение на древното табу.

Звукът бе толкова силен, че погледът ми се раздвои. Двамата великани се олюляха. За жалост, Джак също бе засегнат. Той натежа безжизнен в ръцете ми точно когато един великан ме зашлеви с опакото на ръката си и ме накара да прелетя през пещерата.

Забих се в сталагмит. Нещо изпука в гърдите ми. Това вероятно не беше на хубаво. Постарах се да се изправа и да пренебрегна киселината, която се люлееше в ребрата ми.

Причерня ми. Вуйчо Рандолф пицеше, а гласът му се сливаше с воя на духовете от Скофнунг. Около нас захвърчаха мъгли, които се изливаха от острието, все едно то самото бе станало на сух лед.

— Бързо, глупако! — извика Локи. — Преди мечът да се разпадне.

С ридания Рандолф се удари в оковите в краката на Локи. Връзките се скъсаха със звук, напомнящ опъната жица над мост, която внезапно се къса.

— Не! — извика Сам.

Тя се стрелна напред, но белята бе станала. За пръв път от хиляда години Локи прибра коленете до гърдите си. Сигун се отдръпна до далечната стена и позволи на змийската отрова да покапе по лицето на мъжа й. Локи започна да крещи и да се гърчи.

Сам се прицели с копие в вуйчо ми, но Локи все още имаше достатъчно сила да извика:

— Самира, замръзни!

Сам се подчини и зъбите ѝ заскърцаха. Очите ѝ пламтяха от ярост. Тя нададе гърлен рев, почти по-лош от този на меча Скофнунг, но изглежда, не можеше да наруши заповедта на Локи.

Рандолф се олюля, загледан в пушещия меч. Ръбът се разпадаше, а черната слюз от оковите на Локи започна да разяжда вълшебното острие.

— Камъкът, идиот такъв! — Локи ритна безпомощно към него и извърна лицето си от отровата. — Наостри меча и продължавай! Имаш само няколко минути!

Около Рандолф продължи да се просмуква пушек. Кожата му започна да посинява. Осъзнах, че не само духът се разпада. Вбесените духове на Скофнунг, които не спираха да вият, си изкарваха яда върху вуйчо ми.

Един великан ме нападна с церемониален тотем. Успях да се превъртя настрани от пътя му и пукнатите ми ребра запулсираха от болка, а после осакатих великана, като намушках глезените му.

Алекс не спираше да душй краля на великаните. И двамата изглеждаха много зле. Трим се спъна, а ръцете му тронаво замахаха към булката. От ухото на Алекс течеше кръв, която бе опръскала бялата ѝ рокля. (Надявах се Сиф да не е очаквала да я върнем чиста.)

Трима от великаните отново бяха обкръжили чука на Тор. В този момент го вдигнаха и се олюляха под тежестта му.

— Какво да правим с него? — простена един. — Да го върнем обратно в земята?

— Да не сте посмели! — извика Тринга. Вече бе станала на крака и стискаше брадвата, забита в тялото ѝ. — Чукът е мой!

Наистина не знаех правилата на земната магия, но ако можех да съдя от това какви усилия бе коствало на Трим да върне чука, се съмнявах някой от великаните да успее да го потопи повторно на повече от десет километра под земята. Не и по средата на битка с хвърчащи навсякъде оръжия и духове на берзеркери, които не преставаха да вият. Повече ме беше страх от меча.

Рандолф вече бе наточил оръжието. Докато Сам му крещеше да спре, той се насочи към дясната ръка на Локи.

— Тринга! — извиках аз.

Бялата великанка се втренчи в мен, а мастилените ѝ устни се изкривиха в злобна гримаса.

— За себе си ли искаш меча? — казах аз и посочих към вуйчо си.
— По-добре е да побързаш.

Звучеше като добра идея. Да насъскам кръвожадната великанка срещу Локи. За нещастие, Тринга мразеше и мен.

— С меча е свършено — каза тя. — Вече се разпада. Но може да взема твоя!

С тези думи тя нападна. Опитах се да вдигна Джак, но той продължаваше да тежи като олово в ръцете ми. Тринга се блъсна в мен. И двамата се търкулнахме по пода. Право към една от кипящите ями.

Новина: кипящите ями са мнооого горещи.

Ако бях обикновен смъртен, щях да умра за секунди. Като айнхери допуснах, че имам около минута, преди горещината да ме убие.

Ура!

Светът ми потъна в кипящ рев, сярна жълта мъгла и бялата фигура на великанката, чиито пръсти стискаха гръкляна ми.

Джак все още бе в ръката ми, но я чувствах натежала и безполезна. Със свободната си ръка започнах да дера на сляпо към Тринга, за да я накарам да спре да ме души. За късмет, пръстите ми намериха дръжката на брадвата, която Самаира бе забила във великанката. Извадих я и замахнах в посоката, където трябваше да е главата ѝ.

Натискът върху гърлото ми отслабна. Избутах великанката и заплувах към повърхността. Някак си се измъкнах червен като омар от горящите потоци. Отново чух звуците на битката. Остриета се удряха в остриета.

Камъни се трошаха. Великани ревяха. Духовете от меча Скофнунг продължаваха да вият с горчивина. Опитах да се изправа, но усещах кожата си напукана като пържен кренвирш. Страхувах се, че ако мръдна прекалено рязко, буквално ще се пръсна.

— Джак — изграчих аз, — върви.

Той разхлаби хватката, но се движеше бавно. Може би все още бе замаян от воя на духовете. Може би собственото ми състояние го отслабваше. Едва попречи на великаните да ме довършат.

Пред погледа ми всичко бе бяло на жълти мехури, като че ли очите ми се бяха превърнали в твърдо сварени яйца. Видях как Трим се олюлява към сватбената пейка, как я сграбчва с две ръце и с един

последен удар я завърта над главата си към Алекс. Тя се разби в скалпай и Алекс се пусна от гърба на великана.

Наблизо чух още едно оглушително пукане. Дясната ръка на Локи бе свободна.

— Да! — извика богът и се завъртя на една страна извън обсега на змията. — Хайде сега и последният възел, Рандолф! После семейството ще ти бъде върнато!

Сам все още бе замръзнала. Бореше се с волята на Локи толкова упорито, че един капиляр на челото ѝ се бе пукнал, образувайки прекъсната червена линия. На светлината на копието ѝ лицето на Рандолф изглеждаше по-синьо от всякога. Кожата му ставаше прозрачна, а очертанията на черепа му се виждаха, докато бързаше да наостри Скофнунг за един последен удар.

Трима великани все още се бореха с чука на Тор, без да знаят какво да правят с него. Кралят на великаните се обърна към Алекс, която лежеше замаяна на пода. Друг великан внимателно приближи Сам, без да изпуска от поглед сияйното копие. Очевидно се чудеше дали наистина е толкова безпомощна, колкото изглежда.

— Джак — промърморих аз.

Усетих гласа си като мокър пясък. Ала не знаех какво да му кажа. Едва се движех. Дузина великани все още бяха в състояние да се бият. Локи почти се бе освободил. Не можех да спася Алекс и Сам и да спра вуйчо си едновременно. Всичко бе свършило.

Тогава пещерата се разтърси. Таванът се разцепи като отваряща се щипка на кран и от него паднаха джудже, елф и няколко айнхеряр.

Блиц атакува пръв. Точно когато Трим вдигна очи и се разсея за миг от желанието да убие невестата си, джудже в скъпарска ризница се приземи върху лицето му. Блиц не бе тежък, но на негова страна бяха гравитацията и изненадата. Кралят на великаните рухна под него като купчина блокове.

Хартстоун се приземи на пещерния под с обичайната си елфическа грация и веднага подхвърли руна на Локи:

Предположих, че руната е за лед, тъй като внезапно богът на злото се оказа замръзнал, ококорил очи от изненада. Лявата му ръка все още бе вързана за последния сталагмит. Това го превръщаше в най-грозния сладолед, който бях виждал.

Другарите ми от деветнайсетия етаж с радост се включиха в битката.

— Слава и смърт! — изрева Полуродения.

— Избийте ги всичките! — нареди Малъри.

— В атака! — изкрещя Ти Джей.

Ти Джей прониза най-близкия великан с байонета си. Ножовете на Малъри проблеснаха, когато повали още двама, прицелвайки се между краката им.

(Жокер — никога не се бийте с Малъри Кийн без титаниева броня за чатала.)

Полуродения Гундерсон, който си беше като великан, влезе в битката както обикновено гол до кръста. На гърдите му бяха нарисувани кървавочервени усмивки (предполагах, че на Малъри ѝ бе станало скучно по време на пътуването по тунела надолу). Смеейки се като безумен, Полуродения сграбчи главата на един великан и я запозна с лявото си коляно. Коляното му спечели.

След като Локи замръзна, Самаира успя да се отърси от контрола му. Веднага копие то ѝ заработи, като намушка един приближил се великан, а после заплаши вуйчо Рандолф.

— Назад! — изръмжа тя.

За миг реших, че ходът на битката се е обърнал. Великаните падаха един след друг. Призовах Джак в ръката си и въпреки поизлинения си вид и изтощението успях да се изправа на крака. Присъствието на приятелите ми даде сили. Олюлях се до Алекс, за да ѝ помогна да се надигне.

— Добре съм — промърмори тя, макар да изглеждаше дезориентирана и окървавена. Не знаех как бе оцеляла след удара с пейката. Май наистина си беше *твърдоглава*. — Той... не успя да ме овладее. Локи. Преструвах се.

Тя сграбчи ръката ми. Очевидно много я бе страх, че не ѝ вярвам.

— Знам, Алекс — стиснах ръката ѝ аз, — добре се справи.

В това време Блицен биеше Трим през лицето с бронираната си папийонка. Докато го правеше, вдигна очи и ми се ухили.

— Хлапе, Тор се свърза с нас. Добра работа! За мен бе по-лесно да направя тунел, след като разбрах местонахождението. Боговете още копаят от бърлогата на този идиот. Той е омагьосал скалата да е твърда като... — той отново фрасна Трим в лицето. — Но ще се справят.

Телата на падналите великани лежаха по пода на пещерата. Последните трима бяха онези, пазещи чука на Тор, но те се кандилкаха напред-назад с Мьолнир, сновейки между Трим и Тринга, все едно местеха огромен диван. Изглеждаха напълно изтощени и Полуродения Гундерсон ги приключи набързо с бойната си брадва. Сетне той застана триумфално над тях и потърка нетърпеливо ръце.

— Винаги съм искал да го сторя!

Опита се да вдигне Мьолнир, но чукът упорито отказваше да помръдне от мястото си.

— Както не спирам да ти повтарям — изсумтя Малъри, — не си по-силен от трима великани. А сега ми помогнете...

— Внимавайте! — изкрещя Алекс.

Опитите на Полуродения с чука ни бяха разсеяли от вуйчо Рандолф и Локи. Обърнах се точно навреме, за да видя как леденият блок се чупи и ни опръсква със замръзнали късове.

В момента, в който бяхме заслепени, вуйчо се втурна напред със Скофнунг и удари последната връзка около лявата китка на Локи, натрошавайки оковите.

Мечът изчезна в облак дим. Хорът гневни берзеркери замлъкна. Вуйчо се строполи на колене с писъци, тъй като ръката му започна да се разпада на синя пара.

В края на пещерата Сигун потрепери, когато съпругът ѝ се изправи на крака.

— Свободен — каза Локи. Измършавялото му тяло изпускате пара, а лицето му бе опустошено от белези. — Сега вече става наистина забавно.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ВРЕМЕ Е ЗА ТУПАНИК (НАЙ-НАКРАЯ НЯКОЙ ДА ГО КАЖЕ)

Навреме.

Асите наистина трябваше да се научат да идват навреме.

Продължавахме да нямаме божествено подкрепление. Имахме чук, но нямаше кой да го носи. А Локи си стоеше пред нас в цялата си уродливост, с лед по косата и отрова, капеща от лицето.

— Мда — каза той. — Ето какво ще сторя първо...

Нападна с повече сила и бързина, отколкото се полагаше на някого, окован последните хиляда години. Сграбчи змията, която го плюеше с отрова, издърпа я от сталактита и изплющя с нея като с камшик.

Гръбнакът ѝ се счупи, издавайки звук, сякаш някой бе пукнал балончетата на опаковъчно фолио. Локи я пусна долу безжизнена като градински маркуч, а после се обърна към нас.

— Искрено мразех тази змия — каза той. — Кой е следващият?

Джак си стоеше натежал в ръката ми. Алекс едва се държеше на крака. Сам бе вдигнала копие то си в бойна готовност, но се колебаеше дали да нападне, вероятно защото не искаше отново да бъде вцепенена от баща си.

Или по-лошо.

Другите ми приятели ни обиколиха. Трима силни айнхеряр, Блицен със своята модна ризница, Хартстоун с руните от офика, тракащи в торбата му, докато пръстите му ги разместваха.

— Можем да го победим — каза Ти Джей. Байонетът му бе подгизнал от великанска кръв. — Всички нападаме заедно. Готови?

Локи разпери ръце, за да ни подкани да атакуваме. Рандолф коленичи в краката му, потънал в тиха агония, докато синята пара разяждаше плътта на ръката му. В далечния край на стената Сигун

стоеше неподвижна. Кървавочервените ѝ очи оставаха неразгадаеми. Притискаше празната паница с отрова до гърдите си.

— Хайде, воини на Один — подигра се Локи, — аз съм изнемощял и невъоръжен. Можете да го сторите!

Но дълбоко в себе си знаех, че не можем. Можехме да нападнем и да умрем. Щяхме да свършим на пода с пречупени гръбнаци. Точно като онази змия.

Ала какъв избор ни оставаше? Трябваше да се пробваме.

Тогава от стената зад нас се разнесе пукот, последван от познат глас.

— Преминахме! Да, Хеймдал. Този път съм сигурен. Почти сигурен!

Краят на някакъв железен жезъл си проправи път през скалата и се размърда. Стената започна да се разпада.

Локи отпусна ръка и въздъхна. Изглеждаше по-скоро подразнен, отколкото ужасен.

— Е, добре — намигна ми той. А може би просто лицето му се разтресе в конвулсии след вековете на разяждане от отравата. — До следващия път!

Земята под него се разпадна. Цялата задна половина на пещерата изчезна. Сталагмити и сталактити избухнаха. Езера кипяща течност образуваха парни водопади, преди да изчезнат в бездната. Локи и Сигун се изгубиха в нищото. Вуйчо, който бе коленичил накрая на пукнатината, също потъна в ямата.

— Рандолф! — изтичах аз до ръба.

На около петнайсет метра под нас Рандолф се бе свил на някакъв мокър къс скала и се опитваше да запази равновесие. Дясната му ръка си бе отишла, синята пара вече разяждаше рамото. Вдигна очи към мен и черепът му ми се ухили през прозрачното лице.

— Дръж се, Рандолф! — казах аз.

— Не, Магнус — отвърна той шепнешком, все едно не искаше да буди никого. — Семейството ми...

— Аз съм семейството ти, стар идиот такъв!

Вероятно това не беше най-милото нещо, което можех да кажа. А може би трябваше да му кажа да се маха и да го оставя да падне. Но Анабет беше права. Рандолф бе част от моето семейство. Целият клан Чейс привличаше вниманието на боговете, а Рандолф носеше това

проклятие дори повече от другите. Въпреки всичко все още исках да му помогна.

Той поклати глава. Болката и тъгата се бореха за надмощие в очите му.

— Съжалявам. Но искам да ги видя.

И се свлече в мрака, без да продума.

Нямах време да го съжаля, нито да осмисля случилото се. Трима богове в тактически униформи нахлуха в пещерата.

И тримата носеха каски, червени очила, военни ботуши и кевларена броня по цялото тяло, върху която беше написано ГРРМ. Можех да ги объркам с обикновени спецчасти, ако не бяха толкова брадати и не размахваха необичайни оръжия.

Тор влезе пръв. Държеше железния жезъл като пушка и сочеше с него във всички посоки.

— Проверете ъглите! — извика той.

Следващият бог, който мина, беше Хеймдал, ухилен така, сякаш си прекарва страхотно. И той държеше огромния си златен меч като пушка, но в края му бе закачен Фаблетът на гибелта. Огледа стаята и си направи селфи във всички ъгли.

Не познах третия бог. Той нахлу с тътен в пещерата, понеже десният му крак бе обкован в най-гротесковата огромна обувка, която бях виждал. Тя бе слепена от парчета кожа и метал, части от спортни обувки в неонов цвят, ремъци и стари медни катарамии. Дори имаше дузина шипове, които стърчаха от носа на обувката като бодлите на таралеж.

Тримата богове огледаха наоколо в търсене на заплахи.

Кралят на великаните Трим се събуди в най-лошия възможен момент. Богът със странната обувка изтича до него и вдигна десния си чепик. Той се уголеми до размерите на лимузина — квадратно бунце от вехти обуца и парчета метал, събрани заедно в огромна тепавица. Трим дори нямаше време да изпищи, преди богът обувка да стъпи върху него.

ПЛЯК.

С това бе турен край на заплахата.

— Добра работа, Видар! — извика Хеймдал. — Може ли да го направиш отново, така че да те снимам!

Видар се намръщи и посочи пихтията, след което изписа съвършено знаците на глухонемите, с които каза: *Вече е плосък.*

— Бебчето ми! — ахна Тор в другия край на стаята.

Мина покрай козлите и сграбчи чука Мьолнир.

— Най-последно! Добре ли си, Ми-ми? Тези гадни великани препрограмираха ли каналите ти?

— Добре сме, шефе — промърмори Марвин и зазвъня с камбанките си. — Благодаря, че попита.

Погледнах към Сам.

— Наистина ли нарече чука си Ми-ми?

— Хей, аси идиоти! — подвикна Алекс и посочи новообразувалата се пропаст. — Локи отиде натам!

— Локи? — завъртя се Тор. — Къде?

Светкавици блеснаха в брадата му, което вероятно направи инфрачервените му очила безполезни.

Тринга показва, че е жива, в още по-лош момент и от Трим. Тя излезе от най-близката шахта като кашалот и се приземи запъхтяна в краката на Хеймдал.

— Всичките ще ви избия! — изграчи тя.

Това не бе най-умното нещо, което можеш да кажеш срещу трима богове в тактически униформи. Тор посочи небрежно с чука си към Тринга, все едно преглеждаше каналите му. Мълнии изскочиха от руните, издълбани в метала. Великанката се пръсна на милион малки камъчета.

— Е-е! — оплака се Хеймдал. — Какво съм ти казал за светкавиците до таблета ми! Ще ми изгориш батерията!

— Добре, смъртни — изсумтя Тор. — Хубаво е, че пристигнахме навреме, иначе онази великанка можеше да нарани някого. Какво сега казвахте за Локи?

Лошото на боговете е, че не може да им удариш шамар, задето са глупави. Те просто щяха да ти отвърнат с друг шамар и да те убият. Освен това бях твърде изтощен, шокиран, сварен и опечален, за да се оплаквам, макар асите да бяха оставили Локи да избяга.

Не — поправих се аз. — Ние оставихме Локи да избяга.

Докато Тор мърмореше сладникави глупости на чука си, Хеймдал застана на ръба на пропастта и надникна в мрака.

— Продължава чак до Хелхейм. От Локи няма и следа.

— А от вуйчо? — поинтересувах се аз.

Белите ириси на Хеймдал се обърнаха към мен. Този път не се усмихваше.

— Знаеш ли, Магнус... понякога е по-добре да не виждаш толкова надалеч, колкото можеш, и да не слушаш всичко, което чуваш.

Той ме потупа по рамото и се отдалечи, като ме остави да мисля за това какво, по дяволите, бе искал да каже.

Видар, богът с обувката, се огледа за ранени, но всички изглеждаха в общи линии добре. Освен великаните. Те вече бяха мъртви. До крак. Полуродения бе получил разтежение на слабините при опита си да вдигне чука на Тор, а Малъри ужасно я болеше корем от това, че толкова му се бе смяла. Но тези проблеми се решаваха лесно. Ти Джей се бе измъкнал без драскотина, макар да бе силно обезпокоен как да изчисти кръвта на земните великани от байонета си.

Хартстоун беше добре, въпреки че не спираше да изписва със знаци *отала* — името на липсващата руна. Той направи знак към Блиц, че е можел да спре Локи, ако я е имал. Подозирах, че отново бе твърде строг към себе си, но не бях сигурен. Що се отнася до Блиц, той се бе облегнал на каменната стена и изглеждаше изморен от оформянето на камъка по пътя към пещерата на Локи.

Веднага след като боговете пристигнаха, Джак отново се бе превърнал в медальон и мърмореше нещо от рода на това, че не искал да вижда самодоволната дива, която Хеймдал носел за меч. Според мен се чувстваше виновен, че не е могъл да ни помогне, и разочарован, че Скофнунг не се бе оказала острието на неговите мечти. Сега Джак отново висеше от врата ми и спеше дълбоко. За щастие, не бе повреден. И бе прекарал толкова голяма част от битката зашеметен, че не усетих никаква умора от него. Бе оцелял и в този ден на битки и скоро отново щеше да припява 40-те топ хита на лятото.

Заедно със Сам и Алекс седяхме на ръба на пещерата, заслушани в ехото от мрака. Видар бе превързал ребрата ми, а после намаза с мехлем ръцете и лицето ми и каза на езика на знаците, че няма да умра. След това превърза ухото на Алекс и направи знак: *Дребно сътресение. Остани будна.*

Сам не бе ранена физически, но усещах душевната болка, която излъчваше. Седеше поставила копието в скута си като гребло и изглеждаше така, сякаш беше готова да загребе право към Хелхейм.

Мисля, че и двамата с Алекс инстинктивно разбрахме, че не бива да я оставяме сама.

— Отново бях безпомощна — каза нещастно тя. — Той просто... ме обсеби.

— Не е съвсем вярно — потупа я по крака Алекс. — Жива си.

— Какво имаш предвид? — гледах ту към едната, ту към другата.

Тъмното око на Алекс бе по-кървясало от светлото — вероятно заради сътресението, и от това погледът ѝ бе станал някак по-кух и мрачен.

— Когато битката тръгна на зло за великаните — рече тя, — Локи просто... пожела да умрем. Каза на сърцето ми да спре да бие, на дробовете ми да спрат да дишат. Предполагам, че е сторил същото и със Сам.

Самира кимна. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха върху дръжката на копието.

— Богове! — не знаех какво да правя с цялата ярост, която се бе натрупала в мен.

Температурата в гърдите ми се качи до нивото на тази в ямата. И да не мразех Локи толкова, вече бях решен да го последвам до края на Деветте свята... и да му сторя нещо лошо.

Да го вържеш с червата на децата му? — попита един тънък глас в главата ми. — *Да поставиш отровна змия над лицето му? Тази справедливост помогна ли на асите?*

— Значи сте успели да устоите на волята му — казах аз на момичетата. — Това е много добре.

— Аз ти обясних, че той не може да ме контролира — сви рамене Алекс. — По рано играх театър, за да не събудя подозренията му. Но за Сам това бе добро начало. Остана жива. Не може да очакваш да устоиш на волята му напълно от първия път. Заедно можем...

— Той е на свобода, Алекс! — сопна се Сам. — Провалихме се. Аз се провалих. Ако бяхме по-бързи, ако бях осъзнала...

— Как така сте се провалили? — надвисна богът на гръмотевиците. — Глупости, момиче! Намерихте чука ми! Вие сте герои и всичките ще получите трофеи!

Виждах как Сам скърца със зъби, за да не се развика на Тор. Уплаших се, че ще си пукне още една артерия от напъна.

— Оценявам това, господарю Тор — каза накрая, — но на Локи не му пукаше за чука. Това бе ефект за отвличане на вниманието, докато е планирал освобождението си.

Тор се намръщи и вдигна Мьолнир.

— Не бой се, моме. Ще оковем Локи отново. А за чука ще започне да му пука, когато му го завра в гърлото!

Смели думи, но когато погледнах към приятелите си, забелязах, че никой не се чувстваше успокоен.

Загледах се в кевларената броня на Тор.

— Какво е ГРРМ?

— Произнася се *гръм* — каза Тор. — Означава Група за рязка ревностна мобилизация.

— Рязка? — изръмжа Алекс. — Вие подигравате ли ни се? Отне ви цяла вечност да стигнете дотук.

— Хайде сега — намеси се Хеймдал. — Бяхте подвижна мишена все пак. Стигнахме тунела на Брайдъл Вейл без проблеми! Но преместването до леговището на Локи ни изненада. Бе запечатан и в двата края с подсилен от великани камък. Да копаем след теб... дори с трима богове е трудно.

Особено когато единият само снима и не помага с нищо — направи знак Видар.

Другите двама богове се престориха, че не го разбират, но Хартстоун отговори със знаци. *Никога не те слушат, нали?*

Никога — отвърна богът. — *Чуващите хора са си такива. Глупави.*

Реших, че Видар ми харесва.

— Извинете — попитах аз, правейки знаци, докато говоря. — Вие бог на обувките ли сте? Или на церителството? Или...?

Видар се усмихна и изкриви двата си показалеца. Постави единия под окото си, после го почука в другия. Не бях виждал знака преди, но го разбрах. *Око за око, зъб за зъб.*

— Аха, вие сте богът на възмездиято.

Това ми се стори странно, тъй като той изглеждаше мил, а и бе ням. От друга страна, носеше гигантска обувка, която можеше да стъпква великански крале като гофрети.

— О, Видар е нашият човек за спешни случаи! — рече Хеймдал. — Тази обувка е съшита от всички изхвърлени части на обувки по

света! Може да... видяхте какво може. Мислите ли, че можем да си направим групова снимка?

— Не — отвърнахме всички.

Тор загледа пазителя на моста.

— На Видар му викат още Мълчаливия, което означава, че не говори. Освен това не си прави постоянно селфита, което пък означава, че е приятна компания.

— Това е невероятно, не се и съмнявам — каза Малъри Кийн, докато прибираще двата си ножа. — Но вие, асите, не трябва ли да вършите нещо полезно, като например да намерите Локи и отново да го вържете?

Момичето е право — направи знак Видар. — *Времето тече.*

— Послушай смелия Видар, момиче — рече Тор. — Гонитбата на Локи може да почака някой и друг ден! Сега трябва да отпразнуваме връщането на чука ми!

Но аз не казах това — направи знак Видар.

— Освен това — добави Тор — не ми трябва да го търся този мошеник. Отлично знам къде отива.

— Така ли? — попитах аз. — Къде?

Тор ме потупа по гърба — за щастие, с ръката, а не с чука си.

— Ще говорим на връщане към Валхала. Вечерята е за моя сметка!

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КАТЕРИЧКИТЕ НА ПРОЗОРЕЦА МОЖЕ ДА СА ПО-ГОЛЕМИ, ОТКОЛКОТО ИЗГЛЕЖДАТ

Обожавам, когато боговете плащат вечерята, която и без това е безплатна.

Почти толкова, колкото обожавам командосите, които се появяват, след като екшънът е свършил.

Но нямах възможност да се оплача. Щом стигнахме Валхала с помощта на претъпканата колесница на Тор, си спретнахме пир, дивашки дори по стандартите на викингите. Тор ни накара да обиколим столовата, изпънал Мьолнир високо над главата си, ухилен и крецейки: *Смърт за враговете ни!*

Като цяло се вдигна много шум. Надуваха се тържествени рогове. Лееше се медовина. Пиняти бяха начупени с могъщия Мьолнир. Изядоха се сладки.

Само нашата малка група си стоеше нацупена, събрала се около масата, за да приема с натежало сърце потупванията по гърба и комплиментите на нашите братя и сестри айнхеряр. Убедиха ни, че сме герои. Не само бяхме върнали чука на Тор, но и бяхме съсипали сватбата на зли и зле облечени земни великани!

Никой не се оплака от присъствието на Блиц и Харт. Никой не обърна внимание на новия ни приятел Видар, и то въпреки странните му обуща. Мълчаливия оправда прякора си и стоя мълчаливо до нас, като от време на време задаваше на Хартстоун въпроси със знаци, които не разпознавах.

Хеймдал си тръгна рано, за да наглежда моста Биврьост. Трябваше да си направи някои важни селфита. В същото време Тор празнуваше като обезумял, мятайки се сред тълпите от валкирии и айнхеряр. Каквото и да бе искал да ни каже за местонахождението на Локи, го бе забравил, а в тази тълпа нямаше как да се доближим до него.

Единствената ми утеха — някои от лордовете по масите на тановете също не изглеждаха добре. От време на време управителят Хелги се мръщеше на тълпата, все едно искаше да изкрещи това, което аз си мислех:

СПРЕТЕ ДА ПРАЗНУВАТЕ, ИДИОТИ! ЛОКИ Е НА СВОБОДА!

Може би айнхеряр бяха избрали да не се тревожат за този факт. Може би Тор ги бе убедил, че проблемът може да се разреши лесно. А може би празнуваха, защото Рагнарок наистина приближаваше. Тази идея ме плашеше най-много.

В края на вечерята Тор се отдалечи с колесницата си, без дори да ни поздрави. Той изрева на събралите се домакини, че трябва да отиде до границите на Мидгард и да демонстрира силите на чука, като разбие армиите на великаните на парчета. Айнхеряр зареваха одобрително, а после започнаха да се изнизват от столовата, готови за по-малки, но вероятно още по-лудешки тържества.

Видар се сбогува след кратък разговор на непознатия език с Хартстоун. Каквото и да бе казал, елфът избра да не го споделя с нас. Съседите от етажа предложиха да останат с нас, но бяха поканени на афърпарти след афърпартито и аз им казах да вървят. Заслужаваха да се позабавляват след досадното копаене до пещерата на Локи.

Сам, Алекс, Блиц и Харт ме придружиха до асансьора. Преди да стигнем там обаче, Хелги се появи и ме хвана за ръката.

— С приятелите ти трябва да дойдете с мен.

Гласът на управителя бе мрачен. Имах чувството, че няма да получим трофеи и купони за смелите ни дела.

Хелги ни поведе през коридори, през които никога не бях минавал, нагоре по стълбища, водещи към далечните краища на хотела. Знаех, че Валхала е огромна, но всеки път, когато тръгнеш да я изследвам, успях да се изумя наново. Мястото сякаш бе безкрайно... точно като час по химия.

Накрая пристигнахме пред тежка дъбова врата с медна табелка, на която пишеше **УПРАВИТЕЛ**.

Хелги отвори вратата и ние го последвахме в онова, което се оказа кабинет. Три от стените и тавана бяха покрити с копия — полирани дъбови прътове с блестящи сребърни върхове. Зад бюрото на Хелги задната стена представляваше огромен прозорец, който гледаше към разклоняващите се безкрайно клони на Световното дърво.

Наслаждавал се бях на най-различни гледки от прозорците на Валхала. Хотелът имаше достъп до всеки от Деветте свята. Но никога не се бях натъквал на изглед право към Дървото. Накара ме да се почувствам дезориентиран, все едно плавахме в клоните, което и правехме в космичния смисъл на думата.

— Седнете — Хелги махна към полукръга от столове за посетители, гледащ към бюрото му.

Със Сам, Алекс, Блиц и Харт се настанихме удобно с много скърцане на кожа и дърво. Хелги се плъосна зад огромното си махагоново бюро, което бе празно, като се изключеше една от онези играчки с висящи сребърни топки, които се удрят отново и отново.

И гарваните. На всеки ъгъл на бюрото бе кацнал по един от гарваните близнаци на Один. И двата ме зяпаха така, все едно се чудеха дали да ме накажат, или да нахранят с мен троловете.

Хелги се облегна назад и сплете пръсти. Щеше да изглежда заплашително, ако не бе рошавата му коса и трохите по брадата.

Сам размърда ключовете си.

— Сър, това, което стана в пещерата на Локи... не е по вина на приятелите ми. Поемам пълната отговорност.

— Как пък не — сопна се Алекс. — Сам не е направила нищо лошо. Ако ще наказвате някого...

— Стига — нареди Хелги. — Никой няма да бъде наказван.

— Това е добра новина — отдъхна си Блицен, — защото нямахме време да върнем това на Тор, а искахме. Честно!

Хартстоун извади ключа и пропуска на Тор и ги постави върху бюрото на управителя. Хелги се намръщи. Прибра ги в едно чекмедже на бюрото си, а аз се запитах колко ли такива имаше там.

— Тук сте — поде управителят, — понеже гарваните на Один ви извикаха.

— Хугин и Мунин?

Мисъл и Памет, спомних си аз от гида на хотел „Валхала“.

Птиците издадоха странния грачещ звук, който гарваните обожаваша да надават, сякаш смилат душите на всички жаби, които са изiali през вековете.

Бяха много по-големи от обикновените гарвани. И много по-зловещи. Очите им бяха като портали към бездната. Перата им преливаха в хиляди нюанси на абаносовото. Когато светлината ги

удари, руните в перата им заблестяха — тъмни светове, надигащи се от морета черно мастило.

Хелги побутна играчката на бюрото. Топките се завъртяха и се заудряха с дразнещо трак-трак-трак.

— Один щеше да дойде — каза управителят, — но е зает с други неща. Хугин и Мунин го представят. Като бонус... — Хелги се приведе и снижи глас. — Гарваните не споделят мотивационни презентации.

Птиците изкряхаха в знак на съгласие.

— А сега по работа — каза Хелги. — Локи избяга, но ние знаем къде е. Самира ал-Абас... следващата ти мисия като валкирия на Один, отговаряща за специалните операции, е да намериш баща си и отново да го оковеш.

Самира сведе глава. Не изглеждаше изненадана. По-скоро имаше вид на някой, който е изгубил последното обжалване срещу смъртна присъда, срещу която се е борил целия си живот.

— Сър — каза тя, — ще сторя каквото заповядате. Но след случилото се последните два пъти, когато се изправих срещу баща ми, лекотата, с която той ме овладя...

— Можеш да се научиш да се бориш с това — прекъсна я Алекс. — Ще ти помогна.

— Аз не съм *ти*, Алекс! Не мога...

Сам махна разсеяно към сестра си, все едно искаше да покаже всички неща, които Алекс беше, а Сам никога нямаше да може да бъде.

Хелги изтръска няколко трохи от брадата си.

— Самира, никога не съм твърдял, че ще е лесно. Но гарваните казват, че можеш да се справиш. *Трябва* да се справиш.

Сам загледа топките, които отскачаха една от друга.

Трак-трак-трак.

— Мястото, където е отишъл баща ми... — продължи тя. — Къде точно е това?

— Източните брегове — каза Хелги. — Точно както разказват в старите митове. Сега, след като Локи е свободен, той е отишъл до пристанищата, където се надява да завърши строежа на „Нагалфар“.

Корабът на ноктите — направи знак Хартстоун. — *Това не е на хубаво.*

Стана ми студено и лошо.

Помня как посетих този кораб насън, застанал на палубата на викингски съд с размера на самолетоносач, направен изцяло от ноктите на мъртвите. Локи ме бе предупредил, че когато Рагнарок започне, той ще отплава с този кораб към Асгард, ще унищожи боговете, ще открадне десертите им и ще предизвика масови безредици.

— Но ако Локи е свободен, не е ли вече твърде късно? — попитах аз. — Освобождаването му не е ли едно от предзнаменованията за началото на Рагнарок?

— Да и не — каза Хелги.

Останах в очакване.

— Сега трябва да избира едно от двете ли?

— Освобождаването на Локи наистина помага за началото на Рагнарок — каза Хелги. — Но никъде не се споменава, че това му бягство е последното. Мислимо е да го хванете и оковете наново. Така ще отложите Деня на Страшния съд.

— Както стана с вълка Фенрир — промърмори Блиц. — Онова беше много лесно.

— Точно така — кимна ентузиазирано Хелги. — Лесна работа.

— Бях саркастичен — отвърна Блиц. — Предполагам, че във Валхала познавате сарказма толкова, колкото и добрите бръснари.

— Виж какво, джудже... — почервения Хелги.

Той бе прекъснат от огромна фигура в кафяво и оранжево, която се заби на прозореца.

Блицен падна от стола. Алекс скочи и се залепи на тавана във формата на торбест скокливец. Сам се изправи с брадва в ръка, готова за бой. Аз доблестно се скрих пред бюрото на Хелги. Хартстоун остана на мястото си, загледан в гигантска катерица.

Защо — попита със знаци той.

— Всичко е наред — увери ни Хелги. — Това е просто Рататоск.

Думите *просто Рататоск* не си пасваха. Бях преследван по Световното дърво от този чудовищен гризач. Чувал бях сърдития му, ровещ в душата глас. Никога не бе на хубаво, когато той се покажеше.

— Не, наистина — настоя Хелги. — Прозорецът блокира звуци и катерици. Звярът обича да спира и да ме дразни понякога.

Надникнах иззад ръба на бюрото. Рататоск лаеше и виеше, но до нас достигаше само глух шепот. Скръцна ни със зъби и опря буза в

стъклото.

Гарваните не изглеждаха обезпокоени. Те погледнаха към нас, сякаш искаха да кажат: *О, ти ли си?* — а после отново се заеха да чистят перата си.

Катерицата изпुфтя срещу прозореца, оголи венци и зъби, а сетне облиза стъклото.

— Предпочитам да знам къде е — каза Хелги. — Понякога мога да разбера какво става в Деветте свята само като гледам колко развълнувана е катерицата.

Ако съдех по сегашното състояние на Рататоск, предполагах, че в Деветте свята става нещо лошо. За да успокои тревогата ни, Хелги се изправи, спусна щорите и отново седна.

— Докъде стигнахме? — попита той. — А, да, до сарказма.

Алекс бе слязла от тавана и се бе върнала в обичайната си фигура. Бе сменила сватбената си рокля и отново се беше облякла в пуловера с нарисувани диаманти. Подръпна го, като че искаше да каже: *Да, наистина исках да се превърна в торбест скокливец.*

Сам сведе брадвата си.

— Хелги, за тази мисия... не знам откъде да започна. Къде е закотвен корабът? Източните брегове може да са на всеки един от Деветте свята.

Управителят вдигна длани.

— Нямам отговори на въпросите ти, Самаира, но Хугин и Мунин ще те информират за какво най-общо става дума. Върви с тях до високите нива на Валхала. Нека ти покажат мислите и спомените си.

На мен това ми прозвуча като посещение с видение на Дарт Вейдър в мъглива пещера^[1].

Сам също не изглеждаше много доволна.

— Но, Хелги...

— Няма място за дебати — настоя управителят. — Один те избра. Избра цялата група, защото...

Той внезапно спря и опря пръст до ухото си. Никога не бях разбрал, че Хелги носи слухов апарат, но очевидно слушаше нещо.

— Извинете — погледна той към нас. — Докъде бях стигнал? А, да. Петимата присъствахте, когато Локи избяга. Затова и петимата ще вземете участие в пленяването на бога престъпник.

— Ние го пуснахме, ние трябва и да го хванем — промърморих.

— Точно така! — ухили се Хелги. — Сега, като уточнихме това, ще трябва да ме извините. В залата за йога е имало масово убийство. Трябват им чисти черджета.

---

[1] Люк Скайуокър се изправя срещу привидение на Дарт Вейдър по време на обучението си при учителя Йода във филма „Империята отвръща на удара“. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

МАРГАРИТКИ ВЪВ ФОРМАТА НА ЕЛФИ

Веднага след като излязохме от кабинета, гарваните отведоха Сам по друго стълбище. Тя погледна неспокойно назад, но Хелги ни даде ясно да разберем, че останалите не сме поканени.

Алекс се завъртя на пети и пое в обратната посока.

— Хей — извиках аз, — накъде...

Тя се обърна назад. Очите ѝ бяха пълни с толкова гняв, че не можах да довърша въпроса си.

— По-късно, Магнус — каза тя. — Трябва да... — тя направи жест на душене с ръцете си. — Просто по-късно.

И ме остави с Блиц и Хартстоун, които се олюляваха.

— Вие, момчета...

— Искаме да спим — каза Блицен. — Веднага.

Отведох ги до стаята си. Тримата си направихме бивак в тревата на атриума. Това ми напомни за добрите стари времена, когато спях в градската градина. Няма да ви излъжа, не ми липсваха времената, когато бях бездомник. Да си бездомен не е нещо, което някой нормален човек би искал. Но както вече казах, тогава всичко беше по-просто, отколкото да си немъртъв воин, който преследва богове бегълци из Деветте свята и води сериозни разговори, докато гигантски катерици го гледат от прозореца.

Хартстоун заспа пръв. Сви се, въздъхна тихо и мигом се отнесе. Докато бе неподвижен, сякаш се сливаше със сенките в тревата, независимо от черните си дрехи. Може би това бе елфическият камуфлаж — спомен от миналото, когато е бил едно с природата.

Блиц опря гърба си в дървото отзад и загледа Харт загрижено.

— Утре отиваме в „Най-доброто от Блицен“ — каза ми той. — Ще отворя магазина наново. Ще прекараме няколко седмици в опит да поживеем пак... да кажем, нормално, каквото и да означава това. Преди да тръгнем да търсим...

Перспективата да се изправим отново срещу Локи бе толкова плашеща, че не можа дори да си довърши мисълта.

Почувствах се гузно, задето не бях мислил за тъгата на Хартстоун последните няколко дни.

— Добра идея — казах аз. — Алфхейм бе тежко преживяване за него.

Блиц опря ръце до мястото, където мечът Скофнунг го бе пронизал.

— Да, тревожа се за недовършената му работа там.

— Щеше ми се да можех да му помогна повече — казах аз, — да помогна повече и на двама ви.

— Недей, хлапе. За някои неща трябва да си помогнеш сам. Харт... в сърцето му има дупка, оформена от баща му. Няма как да помогнеш за това.

— Баща му никога няма да стане свестен.

— Не думай. Въпросът е Харт да приеме това. Рано или късно ще трябва да се върне и отново да се изправи срещу него. Да си получи руната за наследство по един или друг начин. Кога и как ще се случи, това вече е друг въпрос...

Той сви безпомощно рамене.

Замислих се за вуйчо Рандолф. Как можеше да решиш кога някой е изгубен безвъзвратно — кога е станал толкова зъл, отмъстителен или просто инатлив, че трябва да се изправиш срещу факта, че никога няма да се промени? Колко дълго можеше да опитваш да го спасиш и кога можеше да се откажеш и да започнеш да тъгуваш по него така, сякаш е починал?

Лесно ми беше да съветвам Хартстоун за баща му. Той беше повече от отвратителен. Но собственият ми вуйчо, който причини убийството ми, намушка приятеля ми и освободи бога на злото... и все пак не можех да си позволя да го отпиша.

— Каквото и да стане, хлапе — потупа ме Блицен по ръката, — когато мигът настъпи, ще бъдем готови. Ще приключим с това и ще върнем Локи в оковите му дори ако се наложи да ги изплета лично.

— Твоите ще бъдат по-модни — казах аз.

Устата на Блиц потръпна.

— Ха-ха. Ами да, разбира се. И, хлапе? Не се чувствай виновен. Добре се справи.

Но аз не бях сигурен в това. Какво бях постигнал? Чувствах се така, все едно последните шест дни се бях мъчил да намаля щетите от ставащото, да опазя приятелите си живи, да огранича ефекта от плана на Локи.

Представих си как Самира казва: *Достатъчно, Магнус*.

Вероятно тя щеше да ми припомни, че съм помогнал на Амир. Че съм успял да изцера Блицен. Че съм отвел командосите на Тор до бърлогата на великаните, за да си върнат чука. Че съм изиграл добра игра на боулинг с африкански слон.

Но... Локи беше на свобода. Беше наранил Сам. Бе съкрушил увереността ѝ в самата нея. А стоеше и дребната подробност, че сега всичките Девет свята бяха заплашени от война.

— Чувствам се ужасно, Блиц — признах аз. — Колкото повече нови неща научавам и колкото по-силен ставам... изглежда, че проблемите се превръщат във все по-големи и ми е все по-трудно да се справям. Дали това ще престане някога?

Блиц не отговори. Бе опрял брадичка на гърдите си и тихо похъркваше.

Завих го. Останах седнал дълго време, загледан в звездите през клоните на дървото, замислен върху пробойните в сърцата на хората.

Запитах се какво ли прави Локи сега. Ако бях на негово място, щях да планирам най-жестокото отмъщение, което Деветте свята бяха виждали. Може би затова Видар, богът на възмездието, изглеждаше толкова тих и замислен. Знаеше, че е лесно да се започне верижна реакция от обиди и смърт. Една обида, една кражба, една строшена верига. Трим и Тринга бяха отглеждали жаждата си за мъст поколения наред. Локи ги бе използвал не един, а два пъти. Сега и *двамата* бяха мъртви.

Не разбрах кога съм заспал. Когато се събудих на следващата сутрин, Блиц и Харт ги нямаше. Там, където бе спал Харт, бяха поникнали маргаритки. Може би това бе начинът му да ми каже: *Довиждане, благодаря ти, скоро пак ще се видим*.

Но аз отново се почувствах потиснат.

Взех си един душ и се облякох. Да си измия зъбите ми се струваше нелепо нормално след последните няколко дни. Канех се да отида на закуска, когато забелязах малка бележка под вратата си, написана с елегантния почерк на Самира:

Хрумнаха ми някои идеи. „Замислената чаша“? Ще бъда там цяла сутрин.

Излязох в коридора. Харесваше ми идеята да се измъкна за малко от Валхала. Искях да говоря със Сам. Искях да пия хубаво кафе за смъртни. Да седя на слънце и да ям понички с маково семе. Да се правя, че не съм айнхери, който трябва да улови избягал бог.

После погледнах в другия край на коридора.

Първо трябваше да изпълня нещо още по-трудно и по-опасно. Да проверя как е Алекс Фиеро.

Алекс отвори вратата и ме поздрави с едно ведро:

— Разкарай се!

По лицето и ръцете му имаше влажна глина. Погледнах вътре и зърнах онова, което майстореше на грънчарското колело.

— Леле, пич...

Влязох в стаята. По някаква причина Алекс ме пусна вътре.

Всички строшени грънци бяха почистени. Стелажите бяха пълни с нови чаши и купи, които изсъхваха, все още без украса и гланц. На колелото се мъдреше огромна ваза, висока около метър и оформена като трофей.

— За Сиф? — ухилих се аз.

— Ами да — сви рамене Алекс, — ако се получи хубава.

— На майтап ли ще ѝ го подариш, или на сериозно?

— Трябва ли да избирам? Не знам... просто мисля, че така е редно. В началото я намразих. Напомни ми на мащехата ми, дребнава и превзета. Но може би бях много сурова с нея.

Върху леглото бе поставена роклята в бяло и златисто, която все още беше опръскана с кръв. Подгъвът бе потънал в прах и бе надупчен от киселина. Въпреки това Алекс я бе изгладил много внимателно, като че бе нещо, което си струва да се запази.

— Хм. Магнус, има ли някаква конкретна причина да дойдеш?

— Аха... — беше ми трудно да се съсредоточа и се вторах в перфектно изработените грънци. — Всичките тази нощ ли ги направи?

Взех едно гърне.

— Не ги пипай! — измъкна ми го от ръцете Алекс. — Благодаря, че попита! И да, Магнус, повечето ги направих тази нощ. Не можах да спя, а грънците ме карат да се чувствам по-добре. Сега ще кажеш ли защо си дошъл, а после можеш да си обереш крушите, нали?

— Ще се видя със Сам в Бостън. Мислех...

— Да дойда ли? Не, благодаря. Когато Сам е готова да говори, знае къде да ме намери.

Алекс отиде отново до колелото, взе едно стъргало и започна да оглажда трофея.

— Ядосан си й.

Алекс продължи да търка.

— Много хубава ваза — додадох аз, — не знаех, че можеш да изваеш нещо толкова голямо, без то да се разпадне. Опитах се да работя на грънчарско колело в пети клас по изобразително изкуство. Успях да направя само една безформена купчина.

— Значи, автопортрет.

— Ха-ха. Просто казвах, че ми се ще да можех да изработя нещо толкова готино.

Но сега не последва отговор. Може би защото не бях оставил много пространство за остроумна обида.

— Ти лекуваш хората, Магнус — вдигна уморено очи Алекс. — Баща ти всъщност е полезен бог. У теб я има тази... слънчевост, топлота, приятелство... Колко по-готини неща искаш?

— Никога не са ме наричали *слънчев*.

— Хайде, стига. Правиш се на мрачен и саркастичен, но си голям добродушко. И за да отговоря на въпроса ти, да, много съм сърдита на Сам. Не знам дали мога да й помогна, ако не промени отношението си.

— Да... устои на Локи.

Алекс взе купчина глина и я стисна.

— Тайната е, че трябва да се изменяш с удоволствие, през цялото време, да направиш силите на Локи свои.

— Като татуировката ти.

— Глината може да се променя отново и отново — сви рамене Алекс, — но ако изсъхне, ако придобие форма... не можеш да сториш много. Стигне ли се дотам, по-добре е да си сигурен, че това е формата, в която искаш да останеш.

— И смяташ, че Сам не може да се промени.

— Не знам дали може, или дори дали иска. Наясно съм обаче с това: ако не ми позволи да я науча как да се противопоставя на Локи, ако поне не опита, следващия път, когато го срещнем, всичките сме мъртви.

— Това ми вдъхва увереност — поех си глътка въздух аз. — Предполагам, ще се видим на вечеря?

Щом стигнах до вратата, Алекс подвижна:

— Как разбра?

— Кое? — обърнах се аз.

— Когато влезе, ме нарече *нич*. Как разбра, че тогава бях момче?

Замислих се по въпроса. Първо се запитах дали не е било, без да искам, но колкото повече го мислех, толкова повече осъзнах, че искрено съм смятал Алекс за момче. Тогава. Сега, след разговора, ми се виждаше момиче.

Ала нямах представа как го чувствам.

— Предполагам, че просто съм проникателен.

— Да бе — изсумтя Алекс.

— Сега обаче си момиче.

— Да — поколеба се тя.

— Интересно.

— Вече можеш да си ходиш.

— Ще ми направиш ли трофей на проникателността?

Тя взе едно глинено парче и го хвърли по мен.

Затворих вратата и то се разби отвътре.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ХАЙДЕ ПАК НА КАФЕ

Ако съдех по редичката от празни чашки, Сам пиеше третото си еспreso. Идеята да доближиш въоръжена валкирия, изпила три кафета, не е много добра, но аз пристъпих бавно и седнах срещу нея. Тя дори не ме погледна. Вниманието ѝ бе погълнато от гарвановите пера пред нея. Сутринта беше ветровита. Зелената забрадка на Сам се вееше около лицето ѝ като вълни на плажа, но двете гарванови пера не помръдваха.

— Хей — каза тя.

Това беше далеч по-дружелюбно от *разкарай се*. Сам беше много различна от Алекс, но в погледа им имаше нещо общо — чувство за някакво нетърпение, бълбукащо под повърхността. Не ми бе лесно да мисля за наследството на Локи, отпечатано в двете ми приятелки, което се опитваше да ги овладее.

— Имаш пера — отбелязах.

Тя докосна това отляво.

— Спомен. И това... — тя докосна дясното. — *Мисъл*. Гарваните не говорят. Гледат те и позволяват да ги галиш по перата, докато не изпаднат правилните от тях.

— И какво означават?

— Този спомен... — тя прокара пръст по перушината. — Това е от нашия род. От моя далечен предтеча Ахмад ибн Фадлан ибн ал-Абас.

— Който пътувал с викингите.

Сам кимна.

— Когато взех перото, видях пътуването му така, сякаш бях там. Научих за много неща, които не е писал. Неща, които нямаше да се харесат в двора на халифа в Багдад.

— Видял е нордически богове? — предположих аз. — Валкирии и великани?

— И какво ли още не. Научил е легендите за кораба „Нагалфар“. Мястото, където корабът е пуснал котва, Източните брегове, се намира на границата между Йотунхейм и Нифлхейм — най-дивата и най-далечна част от двата свята. Напълно недостъпна, затворена в лед, освен в един ден от годината. Денят на лятното слънцестоене.

— Значи, тогава Локи възнамерява да отплава.

— И тогава трябва да сме там, за да го спрем.

Пиеше ми се еспreso, но сърцето ми биеше толкова силно, че се съмнявах да ми е нужно наистина.

— Какво да правим сега? Да изчакаме до края на лятото?

— Ще ни отнеме време да открием това място. А преди да напуснем, ще трябва да се приготвим, обучим, да сме сигурни, че можем да го победим.

Спомних си какво каза Алекс: *Не знам дали мога да ѝ помогна.*

— Ще се справим — опитах се да звуча самоуверено. — Какво ти каза второто перо?

— Това е *мисъл* — рече Самаира. — План да продължим напред. За да стигнем Източните брегове, трябва да преплаваме през най-далечните клони на Световното дърво, през древните земи на викингите. Там магията на гигантите е най-силна. Там ще намерим и прохода към пристанището, където е закотвен „Нагалфар“.

— Старите земи на викингите? — потрепериха пръстите ми. Не знаех дали от вълнение, или от страх. — Скандинавия? Сигурен съм, че има полети от „Логан“^[1].

— Трябва да минем по море, Магнус — поклати глава Сам. — Както викингите са дошли. Както влизаш в Алфхейм само по въздух, можеш да стигнеш границите на източните брегове по солена вода и лед.

— За да ни е гадно — отвърнах аз.

— Точно.

Гласът ѝ звучеше някак разсеяно, замечтано. Осъзнах, че съм бил малко груб. Сам имаше и много други проблеми, освен битките със злия си баща.

— Как е Амир? — попитах аз.

Тя се усмихна. Забрадката ѝ сякаш преля от вълни в тревисти поля.

— Много добре — отвърна тя. — Приема ме. Не иска да отмени годежа. Прав беше, Магнус. Той е много по-силен, отколкото допусках.

— Това е страхотно. А баба ти, дядо ти, баща му?

— Е, не можем да имаме всичко — изсмя се сухо Самаира. — Забравили са посещенията на Локи. Знаят, че с Амир сме се сдобрили. Засега всичко е наред. Ще трябва да си намеря извинения защо излизам по средата на часа или не се прибирам след училище. Много често ще съм *дежурна*. — Тя описа около думата кавички.

Спомних си колко уморена ми се виждаше, когато я срещнах тук преди шест дни. А сега изглеждаше *още* по-уморена.

— Трябва да му отпуснеш края, Сам — казах ѝ. — Ще се изцедиш напълно.

— Знам — тя постави ръка над перото за памет. — Обещах на Амир, че заловим ли Локи, избегнем ли поне засега Рагнарок, приключвам.

— Приключваш?

— Да. Ще напусна валкириите. Ще се отдам на колежа, на обучението си за пилот и естествено, на брака. Когато навърша осемнайсет, както го бяхме планирали.

Беше се изчервила... като булка.

Опитах се да избягам от кухото чувство в гърдите си.

— Това ли искаш?

— Изборът е само *мой*, но Амир го подкрепя.

— Значи, валкириите могат да напускат?

— Разбира се. То не е като да си... ах...

Искаше да каже *като айхери*. Аз бях един от преродените. Можех да пътувам между световите. Имах невероятна сила и бързина. Но никога повече нямаше да съм нормален човек. Щях да си остана на една и съща възраст завинаги или поне до Рагнарок, ако настъпеше. (Имаше и някои ограничения в условията по изпълнението.)

— Магнус, знам, че те доведох в този странен задгробен живот — каза тя. — И не е честно да те напусна, но...

— Хей — докоснах за малко ръката ѝ. Знаех, че Сам не си пада по това, но тя и братовчедка ми Анабет бяха най-близкото нещо до сестри, което имах. — Самаира, просто искам да бъдеш щастлива. Пък ако успееш да спасиш и Деветте свята, преди да напуснеш, ще е много яко.

— Добре, Магнус — разсмя се тя. — Става. Ще ни трябва кораб. А всъщност и много други неща.

— Аха — усещах как в гърлото ми започват да се оформят сол и лед.

Спомних си срещата с Похитителката Ран през януари. Как ме бе предупредила, че ще изпаднем в беда, ако отново решим да плаваме.

— Първо ни е нужен съвет — казах аз. — За плаването през вълшебни морета, битките със странни морски чудовища, оцеляването в ръцете на гневни водни богове. Но колкото и да е невероятно, знам с кого да говоря.

— С братовчедка ти — предположи Сам.

— Да — отвърнах аз — с Анабет.

---

[1] Летище в Бостън. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

МОЛЯ ЗА УСЛУГА

Не стана по телефона или с SMS, затова изпратих гарван.

Когато казах на Ти Джей, че не мога да се свържа с братовчедка си, той ме изгледа, сякаш бях пълен тъпак.

— Просто ѝ прати съобщението по птица, Магнус.

Глупавият аз! Бях прекарал месеци наред във Валхала, без да осъзная, че мога да наема гарван, да вържа съобщение за крака му и да го пратя на някого в Деветте свята. Звучеше ми като нещо от „Игра на тронове“^[1], но както и да е. Подейства.

Гарванът се върна с отговора на Анабет.

Координирахме маршрутите на влаковете и се срещнахме на половината път между Бостън и Манхатън — в Ню Лондон, Кънектикът. Анабет беше пристигнала преди мен и стоеше на гарата с дънки, сандали и лилава риза с дълги ръкави, върху която бяха изрисувани лаврови венци и буквите SPQR:UNR.

Тя ме прегърна толкова силно, че очите ми едва не изскочиха като тези на Тринга.

— Почувствах такова облекчение — каза тя, — не вярвах, че ще се зарадвам да видя гарван на прозореца си, но... добре ли си?

— Аха, ами да — трябваше да сподавя смеха си, понеже добре ми се стори глупава дума, с която да опиша състоянието си.

Но бе видимо, че самата Анабет *не* е добре. Сивите ѝ очи изглеждаха натежали и уморени, не толкова като буреносни облаци, а повече като валма тежка мъгла, която отказва да се вдигне.

— Много имам да ти разправам — казах. — Нека си вземем нещо за обяд.

Намерихме маса на терасата на кафене „Мъди Уотърс“. Предполагах, че е кръстено на известния блус музикант, но изглеждаше много гробовно, предвид водите^[2], през които трябваше

да преплаваме. С Анабет стояхме на слънце, поръчахме си кола и чийзбургери и гледахме как яхтите се отдалечават към Лонг Айленд.

— В Ню Йорк е пълна лудница — каза тя. — Мислех, че комуникациите са повредени само между полубоговете на Гърция и Рим. После обаче осъзнах, че и теб не съм чувала. Съжалявам, че не ми хрумна по-рано.

— Защо комуникациите са повредени?

Анабет започна да бодне с вилицата си по масата. Русата ѝ коса падаше свободно по раменете. Изглежда я пускаше по-дълга. Отразяваше светлината по начин, който ми напомни на Сиф... но се опитах да се отърся от идеята. Анабет щеше да унищожи всеки, който дръзнеше да я нарече *трофей*.

— В криза сме — каза Анабет. — Един бог падна на земята като смъртен. А най-злите римски императори са се върнали и създават проблеми^[3].

— Е, значи, както обикновено.

— Да — разсмя се тя, — тези зли римляни някак си са успели да объркат комуникациите между героите. Не само обичайните магически връзки между нас, но също мобилни телефони, интернет, каквото се сетиш. Изненадана съм, че гарванът ти стигна до мен. Щях да дойда по-скоро в Бостън, за да проверя как си, но... — тя безпомощно сви рамене. — Бях заета.

— Разбирам те напълно — отвърнах аз. — И вероятно не бива да те занимавам. Имаш си достатъчно грижи...

Тя се протегна през масата и стисна ръката ми.

— Шегуваш ли се? Искам да помогна. Какво става?

Почувствах се толкова добре, като ѝ разказах всичко. Помня колко странно беше, когато за пръв път си сравнявахме бележките — тя с нейните гръцки богове, аз с моите нордически. И двамата си тръгнахме с усещането, че сме изгорили батериите си, а мозъците ни се разтапят.

Сега поне имахме някаква рамка, спрямо която да градим. Наистина пак всичко ни се струваше като пълно безумие. Ако започнех да мисля върху него, щях да се разкикотя като пълен безумец. Но можех да разкажа на Анабет проблемите си без страха, че тя няма да ми повярва. Това ме накара да осъзная колко ли много Сам ценеше факта, че може да бъде откровена с Амир.

Разказах на Анабет за бягството на Локи и идеята на Сам да го проследим до ледения пристан на най-далечните брегове на Йотунхейм и Нифлхейм (или Скандинавия, каквото дойдеше първо).

— Пътуване с кораб — каза тя. — Не и отново. Това ми връща такива спомени...

— Аха. Помня какво ми разказа за пътуването в Гърция и... ами сега си се^[4].

Не исках да ѝ припомням най-ужасните моменти. Бе плакала, докато ми разказваше за нещата, случили ѝ се по време на пътуването им, особено когато с гаджето ѝ Пърси бяха паднали в подземията, наречени Тартар.

— Виж — подех аз. — Не ми се ще да те притискам. Просто помислих... не знам... че имаш някакви идеи, насоки...

Над гарата завая дъжд. Гледката ми към залива потръпна между вагоните, подобно на стара филмова лента, излязла от употреба.

— Казваш, че имаш проблем с морски богове — каза Анабет.

— Да, Ран. Голяма жена с мрежа. Предполагам, че вече и съпругът ѝ ме мрази. Казва се Егир.

— Трябва ми допълнителна памет, за да им запомня имената — почука по челото си Анабет. — Добре, не знам как биха се получили нещата с множеството морски богове. Дали нордическите са на север, а Посейдон на юг, или работят на смени?

Спомних си стара анимация за овчарски кучета, които излизаха по часовник да пазят стадото от вълци. Замислих се дали и боговете имаха такива смени, или работеха от вкъщи? Дали морските богове можеха да си общуват?

— Не знам — признах аз, — но бих искал приятелите ми да не се удавят в цунами веднага щом напуснем Бостън.

— Имаш ли някакво време?

— До лятото — казах аз. — Не можем да тръгнем, докато моретата са замръзнали или нещо такова.

— Хубаво. Дотогава ще сме завършили училище.

— Аз не ходя на училище. Или под *ние* имаш предвид ти и гаджето ти?

— Точно така. В случай че той изкара срока и мине матурите, а злите римски императори не унищожат света още преди Рагнарок. Би

трябвало да имаме достатъчно време да ти помогнем или поне да сравним записките си, да поискаме някоя и друга услуга...

— Каква услуга?

— Аз не познавам океана толкова добре — усмихна се Анабет, — но гаджето ми го знае като петте си пръста. Мисля, че е време да се запознаеш с Пърси Джаксън.

---

[1] Игрален фентъзи сериал, вдъхновен от поредицата „Песен за огън и лед“ на Джордж Р. Р. Мартин. — Б.пр. ↑

[2] Буквално „Мътни води“. — Б.пр. ↑

[3] Анабет описва сюжета на поредицата „Изпитанията на Аполон“, в която действията се развиват паралелно с тези в „Магнус Чейс и боговете на Асгард“. Заедно поредиците съставляват голяма метавселена, в която освен тях досега влизат „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“, „Героите на Олимп“ и „Хрониките на Кейн“. — Б.пр. ↑

[4] Анабет си спомня за събитията, описани в „Знакът на Атина“ и „Домът на Хадес“, трета и четвърта книга от поредицата „Героите на Олимп“. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК

Авантейл — ризница в основата на шлема, която пази врата.

Айнхеряр (Айнхери) — велики воители, които загинали храбро на земята, войници от вечната армия на Один. Обучават се във Валхала за Рагнарок, на най-смелите от тях се пада да застанат редом до Один срещу Локи в битката на Края на света.

Аликарл — „дебелак“ на нордически.

Аргър — „женствен“ на нордически._.

Аси — богове на войната, близки до хората.

Берзеркер — нордически воин, който е потънал в яростта на битката и се има за неуязвим.

Биврьост — мостът дъга, който свързва Асгард и Мидгард.

Бинт — „дъщеря“ на арабски.

Билскирнер — Ярък пукот, замъкът на Тор и Сиф.

Брунмиги — някой, който се облекчава в кладенци._.

Вала — пророчица.

Валкирии — жените воители на Один, които избират кои герои да доведат във Валхала.

Валхала — рай за воителите, погинали в служба на Один.

Вани — богове на природата, приятели на елфите.

Виргилд — кървав дълг.

Видар — богът на възмездието, наричан още Тихия.

Гамалост — старо сирене.

Гинунгагап — първичната бездна, мъгла, която замъглява същината на нещата.

Гялар — рогът на Хеймдал.

Драугр — името на зомбитата от нордическите митове.

Дървото на Лаерадр — дърво в центъра на Столовата на погиналите във Валхала. На него има безсмъртни животни, които вършат определена работа.

Егир — господар на вълните.

Зур — арабска обедна молитва.

Игдразил — Световното дърво.

Йормунганд — Вселенския змей, роден от любовта на Локи с великанка. Тялото му е така дълго, че се увива около Земята.

Йотун — великан.

Кенинг — викингски прякор.

Линдуорм — страховит дракон с размерите на камион, има само два крака и кожести прилепови криле, които са твърде малки, за да лети наистина.

Локи — бог на лъжата, магията и лукавството, син на великани, сръчен превъплъщенец и магьосник. Той е ту герой, ту злодей за аси и хора. Заради ролята си в смъртта на Балдер бил окован от Один за три огромни скали, а отровна змия била навита над главата му. Отровата й капе по лицето на Локи, а гърчовете му причиняват земетресения.

Магни и Модри — любимите синове на Тор, за които е предречено, че ще оцелеят след Рагнарок.

Майнфритер — миризлива пръдня.

Мимир — бог на асите, който заедно с Хонир разменя мястото си с боговете на ваните Фрей и Ньорд в края на войната между асите и ваните. Когато ваните не харесали съвета му, те го обезглавили и пратили главата на Один. Один я поставил във вълшебен кладенец, чиито води я върнали към живот. Мимир попил цялото знание от Световното дърво.

Могила — гробница, в която живее могилна твар.

Могилна твар — могъщо немъртво създание, което колекционира оръжия.

Морген гифу — „сутрешен дар“; подарък от младоженеца за булката, който се дава след първата брачна нощ. Собственост е на булката, но се пази на доверие от семейството на младоженеца.

Мундър — зестра, дарът от младоженеца за бащата на булката.

Муспел — огън.

Мьолнир — чукът на Тор.

Нагалфар — корабът на ноктите.

Норни — три сестри, които виждат съдбите на хора и богове.

Ньок — воден дух, никса.

Один — Бащата на боговете и техен крал, бог на смъртта и войната, ала още и на мъдростта и поезията. Заменил едното си око, за да пие от Кладенеца на мъдростта, и придобил несравними познания.

Има способността да наблюдава всичко живо в Деветте свята от трона си в Асгард, освен това почива във Валхала заедно с най-смелите измежду ония, които са изгубили живота си в битка.

Остара — първият ден на пролетта.

Отала — наследство.

Рагнарок — Денят на Страшния съд в нордическите митове. Тогава най-храбрите измежду айнхеряр ще се присъединят към Один в битка срещу Локи и гигантите.

Ран — богиня на морето, съпруга на Егир.

Рататоск — неуязвима катерица, която постоянно тича нагоре-надолу по Световното дърво и разменя обиди между орела, който живее на върха, и Нидхьог, дракона от коренищата.

Сехримнир — вълшебният звяр на Валхала. Всеки ден бива убит и сготвен за вечеря, всяка сутрин възкръсва наново. Има такъв вкус, какъвто иска хранещият се.

Сиф — богиня на земята, майка на Улер, който е неин син от първия ѝ брак. Тор е вторият ѝ съпруг, а свещеното ѝ дърво е офика.

Слейпнир — осмокракият кон на Один, само Один може да го призовава. Едно от децата на Локи.

Сумарбрандер — Мечът на лятото.

Тан — господар на Валхала.

Тингвेलир — народно събрание.

Тир — бог на куража, закона и дуелите. Губи ръката си от ухапването на Фенрир, когато бил вързан от боговете.

Тор — бог на гръмотевиците, син на Один. Гръмотевичните бури са звукът от небесната колесница на Тор, търкаляща се в небето. Мълниите се появяват, когато той мята великия си чук Мьолнир.

Трим — крал на йотуните.

Улер — бог на снегоходките и стрелбата с лък.

Урни — символ на две преплетени змии. Олицетворява гъвкавостта и промяната, но понякога се използва като символ на Локи.

Утгард-Локи — най-могъщ измежду магьосниците на Йотунхейм, крал на планинските великани.

Фенрир — неуязвим вълк, роден от любовта на Локи с великанка, огромната му сила плаши дори боговете, които го държат

вързан за скала на остров. Предопределено е да се освободи в деня на Рагнарок.

Фрей — бог на пролетта и лятото, слънцето, дъжда и жътвата, плодородието и изобилието, растежа и жизнеността. Брат близник на Фрея, който, подобно на сестра си, се слави с голяма хубост. Господар на Алфхейм.

Фрея — богиня на любовта, сестра близначка на Фрей, управлява Фолквангер.

Фриг — богиня на брака и майчинството, съпруга на Один и царица на Асгард, майка на Балдер и Хьод.

Хеймдал — бог на бдителността, пазител на Биврьост, входа към Асгард.

Хел — богиня на загиналите безчестно, дъщеря от брака на Локи с великанка.

Хелхейм — подземният свят, управляван от Хел, обитаван от починалите от старост, болест или без чест.

Хугин и Мунин — гарваните на Один, чиито имена означават Мисъл и Памет.

Хулдер — опитомена домашна фея.

Хусветр — домашна твар.

Червено злато — валутата на Асгард и Валхала.

ДЕВЕТТЕ СВЯТА

Асгард — дом на асите.

Ванахейм — дом на ваните.

Алфхейм — дом на светлите елфи.

Мидгард — дом на хората.

Йотунхейм — дом на великаните.

Нидавелир — дом на джуджетата.

Нифлхейм — свят на ледове и мъгли.

Муспелхейм — дом на огнените великани и демони.

Хелхейм — дом на Хел и загиналите в безчестие.

РУНИТЕ

(ПО РЕД НА ПОЯВАТА СИ)

Феху — руната на Фрей.
Отала — наследството.
Дагаз — ново начало, превъплъщение.
Уруз — вол.
Гебо — дар.
Петро — празната чаша.
Туризаз — руната на Тор.
Хагалаз — поздрав.
Ехваз — кон, превоз.
Иса — лед.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.